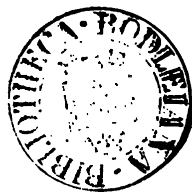

Oehlenschlägers Tragødier.

Første Bind.

Oehlenschlägers

Tragødier.

Første Bind.

Kiøbenhavn.

Paa Universitetsboghandler Andr. Fredr. Høsts Forlag.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

Indhold.

Baldur hin Gode.

(1806.)

Personerne.

Odin.
Frigga.
Freia.
Ægir.
Baldur.
Bragi.
Heimdal.
Hermod.
Mimer.
Hødur.
Asa-Loke.
Utgarde-Loke.
Hel.
Modgudur.
En Offergode.
En Herold.
Chor af Alfer, Mennesker og Skygger.
Vala, en Spaaqvinde.

1.

Baldurs Død.

Mimers Lund.

Frigga. Baldur.

Frigga.

Vær hilset i den aarle Morgen, elskte Søn!
Har Blomsterflokkens Vinken, i den dunkle Skov,
Med jordisk Kiølning lokket Dig fra Breidablik,
Som Frigga fra sit Fænsal?

Baldur.

Breidablik, det veed
Du, Moder! skinner vældigt ei med Straalers Glands;
Dets Mure lue med et kiøligt Stierneskiær.
Mig kalder Jorden, som en taus fortrolig Ven.
Det qvæger mig at vandre ned til dine Børn,
De Dødelige, Moder! Ofte, vredes ei,
Det tykkes mig, som var jeg mere hiemme her
I disse dunkle Skygger, end i Valhals Glands.

Frigga.

O Baldur! elskte Ungersvend, hvo kunde vel
Af alle Guder vredes, vredes over Dig,
Du, som med venlig Godheds Magt og Blidhed huldt
Forener al den egensindig stolte Kraft?
Du est det Baand, som sammenbinder Valhals Krands:
Et farveløst bestedent Baand, som holder sig

Forborgent under Løvets friske Blomsterpryd;
Som skjult vil overtale Øiet til at troe:
At det er Krandsens Urter selv, som holde sig.

Baldur.

Du est min Moder, Frigga! moderlig din Dom.

Frigga.

Saa sig mig, Du, hvem Frigga elsker mere høit,
End hendes og Valhallas Stolthed, Asathor,
Hvad driver Dig til Skovens mørke Skygger ned?
Og har med skumle Kummersblik de smittet Dig?
Thi nylig saae jeg — Søn, fordølg det ei! — jeg saae,
Du vandred under Bøgens Hang med tunge Skridt;
I dybe Tanker gik Du; slynged Arm i Arm,
Og mærked ei, at Stormen flagred i din Lok.
Vildt bølged den; Du dækker ei det gule Haar
Med Hielmen; Sværdet pryder heller ei din Lænd;
Ikkun paa Thinget møder Du med Dommersværd.
Da lagde taus Du Haanden paa dit Bryst, og saae
Mod Himlen; og din Taare stod paa hviden Kind.
Imellem Skovens Bøgestammer svandt Du da;
Bekymret, som en Moder, fulgte jeg dit Fied.

Baldur.

Hvorledan kan vilde Jetters Vaklen, — mørk Natur,
Ustadig, uden Maal og Maade, virke paa
En Hierne, blomstret moden frem af Bures Blod?

Frigga.

Forblommet er din Tale, Søn! Selv Odin ei,
Som raader Runer, mægtig var at raade den.

Baldur.

Hvo raader Drømme? Hvad er vel en Drøms Natur?
Er det en igientaget Leeg af Fordumstid,
Før Gudernes og Tidens Fødsel? da med Gru
De vilde Kræfter uden Orden spildte sig?
Før Blodets Purpurvarme sprang af kolden Steen,
Og tvang den glubske Vælde til at danne sig,
Og jog den slette Raahed i det mørke Field?

Ha! eller er den meget meer et Varsel om,
Hvad forestaaer?

Frigga.

Du har da havt en saadan Drøm;
Men som din Tale viser: skiøn var Drømmen ei,

Baldur.

Som alle Drømme. Drømmen springer natligt ud
Af Ymers Hierne, Troldens hist; som Guderne
Paa Himlen kasted, og forvandled der til Skyer.

Frigga.

Ængst med et dunkelt Gaadesprog mig længer ei.

Baldur.

Og vil da Drømmen, Moder! mindre ængste Dig?

Frigga.

Ha! skulde feigt nu Lyset frygte skumle Mulm?

Baldur.

Var Mørket ei, hvad slukte da vel Lysets Glands?

Frigga.

Kun der er mørkt, hvor Dagens Blik ei mægter hen.
Kraft springer ud af Livet; hvad er Dødens Kraft?

Baldur.

Hvad jeg har drømt, — omstændeligt at give Dig,
Af hvad der hænger sammen ei en Sammenhæng,
Stod ei selv i Valfaders Magt. Det mindes jeg,
At mellem Sølverskiolde jeg i Valhal sad,
Og sang ved Bragis Harpe; men som bedst jeg sang,
Det var om Broder-Enighed, da knytted sig
Fast alle Hænder i hinanden, meer og meer.
En hellig Blidhed dulmed Odins Herskerglands;
Den Egekrands, Du slynger om dit brune Haar,
Blev mere grøn, min Moder! Freias Klædebon
Blev mere blaat, og Skuldren mere melkehvid.
Selv Asathor, min ældre Broder, sænkte, som
Det lod, sin Hammer lidet; alle Valhals Møer
Stod lyttende; med Tømmerne tvang Niord sin Storm;
Paa stille Vover Ægir risled langsomt hid. —

Men midt i Sangen, — pludselig, som bedst jeg sang —
Brast Bragis Harpe! Fenris-Ulv, som fort tilforn
Taus lænkebunden skummelt lured, hyled lydt.
Og Gulvet brast, og styrtet, som et Stierneskud,
Nedsank jeg hurtigt imod Jorden. Som jeg sank,
Da rakte Midgardsormen, Lokes fæle Søn,
Der vinder sig i Havet, frem sin Hovedknub,
Og hvidsled fælt med Braadden; og den knugte sig
Med Krampetræk om Jordens Sider. See, da brast
De haarde Klipper høit med Gny, og rædsomt foer
Af hver en Revne, ligerviis som Ormens Braad,
En skummel, røgfuld, blaaligflammet, blodig Ild.
Da rakte flux den gustne Hel af Biergets Kløft
Sit blege Hoved, sortbehaaret, frem, og skreg:
„Et skiult Naturens Værktøi volder Balders Død!"
Men her i Skoven, Moder! her i denne Skov
Sank jeg til Jorden iiskold ned. — Det var min Drøm.

Frigga.

Og hvad betyder, troer da Baldur, denne Drøm?

Baldur.

Hvad selv Du troer; hvad dine Blik ei dølge mig.

Frigga.

Og skulde vel dit fromme Liv i Fare staae?

Baldur.

Hvad tyder Drømmen, hvis den ikke tyder Sligt?

Frigga.

Ha! hvo tør sig formaste mod en Asas Liv?

Baldur.

Hvad Nornen skuer, hindrer selv ei Odins Magt.

Frigga.

Og skulde Døden trænge sig i Himlen ind?

Baldur.

En sælsom Skiæbne lyder ei Sædvaners Lov.

Frigga.

Ha! hvad kan saare dette fromme Ungdoms-Bryst?

Baldur.

Et skiult Naturens Værktøi, Moder! var min Drøm.

Frigga.

Jeg skuer Odin fulgt af Freia; hisset seer
Jeg Ægir; af sin Muslingskal i Land han steeg.
Din Fader raader over Lysets høie Kraft,
Min Vælde styrer Jordens Dale, vidt og bredt,
Som Freia Luften, Ægir Havets dybe Svælg.
Dem vil jeg skur kundgiøre nu, o Søn! din Drøm.
Og hver skal sværge helligt mig ved Ygdrasil,
At tæmme vel, med sindig Viisdom, givne Kraft.
Naar Lys og Jord og Vand og Luft adlyde, hvor
Er da endnu et jordisk Værktøi mod dit Liv?

Baldur.

I Ragnarokur trænger Valhals Straaler ei;
Den dunkle Frygt udspringer af et dunkelt Hiem.

(Han gaaer ind i Skoven.)

Odin, Ægir, Freia komme.

Odin.

Hvad fær Bekymring ængster Friggas høie Siæl?
Jeg saae min Søn, min Baldur; hvi undflyer han mig?

Frigga.

For ham, Hærfader! ængster sig din Friggas Siæl.

Odin.

Friggas Bekymring Odins er og Valaskialfs.

Frigga.

Vor Baldur, som „hin Gode“ Jorden gav til Navn —

Odin.

Med større Ret fortiener ingen Asa sit.

Frigga.

Har havt en svar, en saare skrækfuld Nattedrøm.

Odin.

Siig mig hans Drøm! thi Drømme varsle selv en Gud.

Frigga.

Paa en forblommet Maade drømte han sin Død.

Odin.

Før maatte Fenrisulven sluge Valaskialf.

Frigga.

Det har beskrændt mig Hiertet med urolig Frygt.

Odin.

Og gav tilkiende Drømmen, hvad der trued ham?

Frigga.

Et skiult Naturens Vaaben, blot en jordisk Kraft.

Odin.

Kan Jorden uden Guders Villie virke vel?

Frigga.

Det, vældige Valeigur! er mit Hiertes Trøst.

Odin.

Jeg vilde smile, Hustru! ved din Drøm, hvis ei —

Frigga.

Du standser, Seiersfader! og dit mørke Blik —

Odin.

Jeg reed paa Sleipner over Himlens hvalte Bro,
Da drog forbi ved Ygdrasil jeg Nornerne.

Frigga.

De skue dybt i Tidens sølverklare Strøm.

Odin.

Idag var Urdur giennemsigtig længer ei.

Frigga.

Den Klareste, den Hvideste, som Alt giør hvidt —

Odin.

Var rød af Blod, som drypped ned af Ygdrasil.

Frigga.

Ha, forestaaer en rædsom Skiæbne Guderne?

Odin.

Og meer end ellers brændte Buen vældig rød.

Frigga.

Det sammenstemmer alt for godt med Baldurs Drøm.

Odin.

Om Baldur hvisked Ravnen mig i Øret tidt,

Men heel utydelige var dens Varselsskrig.
Dog — paa et jordisk Redskab tyded kun hans Drøm?

Frigga.

Det trøster mig; thi Jorden lyder Valhals Vink.

Odin.

Jeg styrer Verden vældigt paa min gyldne Stol,
Dog har især jeg Lysets Kraft mig forbeholdt.

Frigga.

Mig lyde Jordens Urter, Stene, Dyr og Træ'r.

Ægir.

Mig Havet med sit Bølgeslag, sit hvide Skum.

Freia.

Min Aande sødt bevæger Luftens klare Strøm.

Frigga.

Saa lystrer hver en Grundkraft høie Guders Bud.

Odin.

Saa vidt som Lyset rækker med sin Middagsglands,
Det skinne skal til Baldurs Held. Fra Gudens Blik
Skal Straalen med fordoblet Kraft tilbagegaae;
Varmt skal den sig forene med hans Ungdomsblod,
Og blusse frem i brunlig Mandbom paa hans Kind.
Sig Solens Glimt skal blande med hans gule Lok,
Og give den en saadan Glands, at Jordens Børn
Skal ikke kunne skielne mellem Haar og Lys.
Og straale mildt for ham skal Maanen, Nattens Sol,
Hvergang i Nattens Ensomhed han sværmer blid,
Og avle fromme Tanker i den Renes Bryst.
Den Ild, som Trolden hungrig stiæler fra min Sol,
Og som i Biergets Hvælvinger han fængsler dybt,
Og blander først med Svovel, Beeg, med Røg og Blod,
At det kan skrække Natten med sit Giøgleblus —
Forfærdet skal det vige fra den Elsktes Fied,
Som matte, kolde, sørgelige Lygtemænd.
Det sværger jeg ved Hlidskialf, alle Straalers Væld!

(Han gaaer.)

Ægir.

Og jeg, hvis Vælde rækker over Jorden hen,
Saa vidt Salthavet bruser, ferske Floder gaae;
Saa vist som evigt Skummet fraader om min Øe,
Saa vist skal Smil af Baldur mildne Bølgen tam.
Og Havblik overalt, som i den Frommes Siæl,
Med Glimt ham venligt møde skal. Heel kiærligt Ran
Skal i sin Arm ham favne, naar blyfærdig kist
I Bad han gaaer, bag dunkle Lundes tiele Flod;
Havfruer der ham elskovsfuldt omboltre skal,
Og svale Hiertets Lue, tvætte Haarets Guld.
Med hvide Fingre stænke skal de paa hans Vei
Dugdraaber, at ei Jordens Aske smitte kan
Den rene Fod; i Slummer Sølverbækken tidt
Ham dysse; ja paa hvert et Blomster, Vaarens Skiød
Ham aarle byder, klare Sølvertaarer lee.
For ham skal altid Lædskedrikken kiølig staae.
Men stiger han paa Skibet med de hvide Seil,
Paa Hringhorn, paa det bedste Skib, som Havet bar,
Skal flux en Kuling brase gunstig Flugt fra Land,
Og skyde Kiølen lynsnar giennem Vandets Skum.
Det sværges ved Eikthirners Takker, Havets Væld!

(Han gaaer.)

Freia.

Og jeg, som hersker over lyse Alfers Hiem,
Som med en kiærlig Elskovsaande bølger hen
Den lune Luft: — ved hellig Elskovs søde Fryd!
Ved unge Pigers halvforborgne Nattesuk!
Med brede Svanevinger mine Alfer skal
Bortviste Alt, som truer Livet; milevidt
Skal Pest og Lummerhede, Kuld og Taager staae.
Og kielent jeg med datterlige Bønner skal
Tilbageholde Stormen i min Fader Niords
Krigsvilde Bryst, at ei den truer Baldurs Liv.
Men som et kielent Elskovsuk skal Freia selv
Opsvulme Baldurs Barm, forvandle sig til Røst,

Og tolke Nanna troligt al hans Kiærlighed.
Og fierne Harpers Klingen, fierne Blomsters Lugt
Skal Aftenpust henvifte mod hans Breidablik.
Derfor, o Moder! glem dit Hiertes bange Qval.
Jeg seger kam bog Skovens Ly, og bringer Trøst.

(Hun gaaer.)

Frigga.

Nu staaer tilbage Frigga! Men behøver vel
En Moder at forsikkre, hun har kiær sin Søn?
Med qvægsom Lyst, du Biergets Gran, du Dalens Bøg,
Nedvinker ham i Skyggers Hal, i bløden Græs!
Da springe frem, Kiærminde flur og Tusindstien!
Skovlilier og Altidkiær, omslynger ham!
I, Træets Grene! hænger ned med saftig Frugt!
Og dobbelt skiønt da fløite, Fugl! dit Fiederbryst.
I Dyr, I Stene, hvert et Malm og hvert et Træ
Husvaler Baldur! Giftblomst du! som blaalig brun
Med søvnig Feberblussen eensomt stummel staaer, —
Hans Aande dræbe din Forgift, og gyde Blod
Af Roser i dit Legem, for den sure Saft.
Til Nastrond alle Snoge, hvor han træder, flyer! —
Men Eet end kræver moderlig Forsigtighed:
Jeg raader over Jorden med en Dronnings Magt;
Dog denne Lund tilhører Mimer, Odins Ven.
Han sidder dybt i Tanker, Gubben, ved sin Brønd.

(Hun kalder)

Du vise Olding, stakket glem din Grublen kist!
Vil Mimer med et Løfte glæde Friggas Siæl?

Mimer nærmer sig.

Kan Frigga ville, hvad der staaer i Mimers Magt?

Frigga.

Selv Odin trænger daglig til din vise Hiælp.

Mimer.

Siig, Guders Moder! hvad din høie Siæl attraaer.

Frigga.
En natlig Drøm har ængstet Baldurs fromme Liv.
Mimer.
Har ogsaa Du fornummet den forborgne Skræk?
Frigga.
En jordisk Kraft har truet fræk den ædle Gud.
Mimer.
Hvad Guders Villie fremmer, det er Jordens Kraft.
Frigga.
Og ingen Gud i Valhal ønsker Baldurs Død.
Mimer.
Var Loke selv saa nedrig, at han ønskte den?
Frigga.
Nu har i Eed vi taget hele Verdens Kreds.
Mimer.
Saa svinder i sit eget Mørke Gudens Drøm.
Frigga.
Men Mimer! over denne Skov kun raader Du.
Mimer.
Troer Frigga, disse Bøge true Baldurs Liv?
Frigga.
Hvor findes Grændsestenen i en bælmørk Nat?
Mimer.
Saa sig da, hvad Du fordrer, Odins stolte Viv!
Frigga.
Først paa den anden Side Skoven raader jeg.
Mimer.
Og mig er Alt til Bredden hisset underlagt.
Frigga.
Vil Du da tage denne Bøgeskov i Eed,
At ei den grusomt efterstræber Baldurs Liv?
Mimer.
Skov! vil du efterstræbe Gudens fromme Liv?
(En Brusen gaaer igiennem Træerne; Uglerne hyle.)

Mimer.

Skov! vil du elske Buldur som en trofast Ven?

(Bladene vifte, Blomsterne dufte stærkere, Fuglene synge lydt i alle Grene.)

Mimer.

Nu, Guders Dronning! frygter Du endnu min Skov?

Frigga.

Tak være Dig, Du vise Olding, Odins Ven!

(Mimer gaaer.)

Frigga.

Jeg glemte Floden! — Vandet raader Ægir for;
Men midt i Strømmen seer jeg paa en liden Holm
En gammel Eg, i hvilken groer en Misteltein,
En Snylteplante, sprunget ei af Jordens Skiød,
Som kraftløs hen for Vinden sveier, hid og did;
Den giælder Mimers Løvter ei. — Men er Valhal
Saa dybt nedsiunken? Skulde selv en Asas Liv
End trues af en ringe, smidig Mistelgreen?
Nei. Nu har Alnaturen svoret Baldur Tro,
Den tier og adlyder; Gudens fæle Drøm
Svandt hen som Nattetaagen for den lyse Sol,
Og roligt aander atter Friggas Moderbryst.

(Hun gaaer.)

Chor af Skovens Alfer.

Lidet, o straalende Frigga!
Yttred sig her din Forsigtighed.
Skiøndt din Viisdom i hellige Fænsal
Klækker Blomster, Urter og Frugter frem,
Skiønbt din evige Livskraft
Smidig i Dyret bevæger sig,
Svulmer i frodige Abildgaard,
Udruger Kornet i Markens Skiød, —
Maa jeg dog, nødes jeg dog til
Her at bebreide din Sorgløshed.
Veed ei Valfauburs hellige Viv:
Meget springer af Lidet ud?
Blier ei Kiærnen til Bul?
Frø til en bølgende Hvedemark?

Sniger sig Tusmørket ei
Uformærkt lumskt over Jorden,
Til med dæmrende Svælg det sluger
Dagen, i blødende Himmelglands?

Asa=Loke.

Hvor flygter jeg, Uhyre, for din lumske Magt?
Her! værste Her fra Niflheim! dorske Kiedsomhed!
Ha, hvi forfølger evig paa min Vei Du mig,
I Biergene, paa Jorden, i Valhalla selv?
Hvad vil — hvad driver uden Maal mig vildt omkring?
Og hviler da Forbandelser vel over mig?
Thi, uden Rist og uden Ro er min Bedrift
En Leeg af Øieblikket kun, en Tidsfordriv.
Skiønbt mere viis og mere klog jeg føler mig
End disse Guder, maa jeg dog misunde dem
Enfoldighedens Glæder; tidt mens jeg beleer
Den plumpe Thor, mens snedig jeg bedrager ham,
Misunder jeg sin stolte Ro ham dog, sin Kraft.
Hvad er jeg! Gud? Af Jetters Blod randt Guder ei.
En Jothun da? Men giæster Jetter Odins Bord?
Hvad vil, hvem er jeg? Er det hadske Jetters Drift,
At slutte sig til Asers Selskab, saa som jeg?
Og havde nogen Asa vel nedladt sig til
At drive Bolskab med en Her? — Letsindighed,
Lyst til et selsomt Eventyr var ene Det,
Der drev til Angerbod i Hulen mig. Og nu
Den fæle Frugt! Ha, ret beseet, hvad er mit Liv?
Hvad min indbildte Viisdom? Thi jeg føler vel,
At Lokes Hierne fatter smidig mere let,
End disse Valhals Guder; — men den Sindets Ro,
Men denne Stolthed, denne Hensigt, dette Liv,
At Hver med Kraft og Iver retter ud sin Dont,
Maa jeg misunde. Oftest, midt i al min Kløgt,
De ringeagte, stolte de foragte mig,

Lee ad mit Vid; foragte taust dog ligefuldt,
Og tænke: hvad er Indfald imod Oversigt? —
Derfor jeg mig en Fiende føler mellem dem,
Og blander hver en Lystighed med Spot og Gift.
Tidt flyer jeg dem; men borte da blandt Jetters Flok,
Jeg føler Utgards Trældom haart og længes did,
Til Glandsen, som forfængelig mig vinker fjernt.
Saadan hentumler evigt jeg et kiedsomt Liv,
Og skiuler det forgieves, snart med bitter Spøg,
Snart overgiven Raadhed. — Ha, men stille! Tys!
Jeg hører Biergets Indvold knage dybt i Nord.
Ha, det er Utgardloke selv; i Nattens Pragt
Han nærmer sig; jeg kiender Ciets røde Gnist.

Utgarde-Loke.

Jeg hørte dybt bag Fieldet dine Klagesuk,
De rørte til Medlidenhed min Faderbarm;
Thi kom jeg for at trøste Dig i Nattens Stund.

Asa-Loke.

Du hørte mig?

Utgarde-Loke.

I Korthed, Laufeys fagre Søn,
Hør mine Raad! thi Morgenhanen galer snart.

Asa-Loke.

Hvad er din Trøst? Hvad kan Du raade mig? Siig frem!

Utgarde-Loke.

Først: at Du ikke kalder sindrig Dig og viis;
Thi tydeligt dit Levnet har imod Dig sagt.

Asa-Loke.

Siig mere, hvad din Skarpsind dybt udruget har
I Mørkets Huler, bag det granbevorne Field.

Utgarde-Loke.

Kun Den er viis, som har en Hensigt, som med Ro
Til Maalet stræber Dag og Nat; som taber det
Bestandig ei af Sigte; Den er ene viis,
Hvis ydre Liv afpræger, hvad det indre vil;

Kun Den er viis, som har en Villie; men kun Den
En Villie har, som Noget ret alvorligt vil;
Som klart erkiender Eet for Godt og Eet for Slet;
Thi Noget maa han agte; han maa kæmpe mod
Fiendskab for Venskabs Skyld; men denne Barneleeg,
Der springer, som en Boble, frem af Egensind,
Er Regløshed; thi Tanken driver om som Røg
Og styres af et Indfalds hensigtløse Pust.
Vildfarende! Du skuer med et spotfuldt Smil
Paa Guder som paa Jetter; har til Bedste hver;
Saa troer Du! — Men Du mærker ei, at Den, som kun
I Sandhed taber, Loke! det er ene Dig.
Du kiøber dyrt et flygtigt Spøg med Væmmelse,
Som Drankeren sin korte Ruus. Thi uden Maal
Du slænger om som Barnet, der uartig bli'er,
Naar det er kied af Legen, og veed ei hvorhen.

Asa-Loke.

Brød Du dit Field for, vigtig, at fortælle, hvad
Jeg selv har sagt, saa spildte Du din lange Gang.

Utgarde-Loke.

Jeg kommer for at give Dig som Ven et Raad.

Asa-Loke.

Saa tal; men qvæl med Forekastelser mig ei!

Utgarde-Loke.

Est Du en Asa? Sprang Du frem af Asablod?

Asa-Loke.

Forbout, min Fader, var en Jothun, saa som Du,
Og saa min Moder Laufey; men det veed Du jo.

Utgarde-Loke.

En Jothun altsaa fødtes Du og ingen As.

Asa-Loke.

Valfaudur har mig knæsat, han har skrevet mig
I Guders Tal.

Utgarde-Loke.

Jeg veed det nok; thi Odin ei
For intet kaldes Viisdoms Gud; hans Øie saae,

Hvor meget, frem i Tiden, Laufeys Søn! din Kløgt
Ham skade kunde. Derfor stumped han din Braad
Og smigred din Forfængelighed. Nu som en Urt,
Omplantet i en fremmed, unaturlig Grund,
Forvildet spilder Du din Kraft i vilde Skud,
Og gaaer tilgrunde. Thi kun derudi bestaaer
Din Vanfred, at Du est en Jothun, og dog vil
Du være Gud. Saaledes vorder Du tilsidst
Slet intet.

Asa-Loke.

Ha! jeg føler Styrken i dit Ord.

Utgarde-Loke.

Den har Du, svage Søn af Forbout! ofte følt;
Men Hurtighed og Slebsthed er ei sindrig Kraft.
Et Dieblik dit Hierte blier i Flamme bragt;
Men Feberblus er ingen stadig Sundheds Ild;
Og derfor er bestandig Veirlys din Bedrift.
Du brænder eller fryser.

Asa-Loke.

Nu, ved Nattens Mulm!
Og ved din røde Lue, Utgards Drot! Du skal
Ei længe føre sligt et Sprog; snart skal Du see,
At Loke kan, hvad Loke vil.

Utgarde-Loke.

Hvad vil han da?
Vil han gienfødes? Vil han snild forvandle sig
Til Intet først, og derpaa vittigt fødes om
Af en Asynie? Neppe lykkes det hans Kløgt.
En Jothun est Du altsaa, Loke! hør mit Ord.
At ei Du est din Stamme tro, det hævner sig.
Kan Odin selv bekænne sin Natur? Du din?
Du seer, hvorban en sælsom Lokken i din Barm
Bestandig vinker dig fra Valhal, blander selv
Med Uro dine bedste Gudbomsglæder der.

Hvad var det vel, som bragte Dig til, med en skarp
Og bitter Tunge, fordum paa Hler-Ægirs Oe
At spilde Festens Glæde? Var det ei et dybt,
Et indgroet Had til Guderne, som svulmed meer
I denne Glands, der kiøbtes kun med Undergang
Af Jetter, dine Brødre? Dristig var Du da,
Men dog ved Hammerguden Harm forstummed Du.
Da jeg en Jothun sendte did til Asgard, for
Som Kunstner ved et Væddemaal at skade dem:
Han skulde bygge Borgen til en fastsat Tid,
Da spotted de, og loved til Belønning ham
Den skiønne Freia, hvis han færdig blev; og det
Var skeet, hvis Du ei havde snildt forvandlet dig,
Og lokket som en Hoppe Jettens Ganger vild.
Da Thor i Utgard sidstegang besøgte mig,
Da svæved Du for Veiret mellem ham og mig,
Som Sivet, feigt og smidigt i en Natteſtorm.
Ha, usle Svaghed! Saadan sveier Galgens Søn
I tvunden Hamp, vil undgaae Nordens Vinterblæst,
Og mærker ei, at hvad som netop hiælper ham
Til feige Flugt, det blev hans Bøddel. — Selv engang,
Ved Trusler, Du mig Idun skaffed med sit Kar:
Alt falmed Odins Lokker, Freias Rosenkind;
Da rørtes hurtigt angerfuld din ømme Siæl;
Du laante Freias Falkeham; og tøved ei,
Før Du med List den første List forstyrret fik;
Og skaffed til Forsoning Valhal Gullinbørst,
Skydbladner, Miølnir; lutter Vaaben imod Os.
Som Asa Jothun og som Jothun atter As,
Fortærer Du i evig Tvivl og Uvished
Dit Liv; og mener, denne hensigtsløse Leeg,
Dig hæver over begge Magter? Arme Trold!
Den mindste Dværg i Utgards Field er meer end Du.

Asa-Loke.

Ha, bland ei mere Galde med mit Blod!

Utgarde-Loke.

Velan!
Saa viis din Æt Dig værdig. Hvad har Odin bragt
Med al sin Slægt til denne Hæder? Hvad har giort
Det muligt ham at undertvinge Biergets Magt,
Om Enighed og Orden ei? Thi hver som Een,
Og Een som Alle, kæmped til det samme Maal.
Og dette bragte frem dem; medens Jetten stolt
Af medfødt Kæmpestyrke, ødsler Kraften hen,
Vil være selv en Vælde; vil ei broderlig
Forene sig; begriber ei, at netop kun
En saadan Kiæde tvinger Fenrisulvens Magt.
Thi hvad er, uden Hensigt, Styrke? hvad er Kraft,
Naar vild den mangler Retning? Fødes nu en snild
Udmærket Jothun, — da behøver Odin kun
At lokke Daaren med et Glimmer-Legetøi;
Og han forglemmer Sine, sig, og flagrer bid.
Lad saa Naturen daglig kraftigt minde ham,
Lad Elskov til en Biergets Mø selv kalde ham;
Ja lad ham avle Jetter, hver langt mere grum,
End Nogen før; lad Valhals Guder martre dem;
Som Hel, som Fenrisulven, og som Midgardsorm; —
Han seer det ei, den blinde Taabe! kun han seer
Det Giøgleri, som pirrer hans Forfængelighed.
En Lystigmager iblandt Guder! Hvilket Kald!
At taales mellem Aserne! Med Spøg og Tant
At vække Latter, saa de ret forbøie kan
Sæhrimner; hvilken Hæder! Jeg beundrer Dig.

Asa-Loke.

Ha, jeg fortiener denne græsselige Spot.
Men standS, min Fyrste! thi Du est min Fyrste. Ja
End aldrig hidtil skuet har jeg det saa klart.
Straf mig ei længer grusom! Byd! og Du skal see,
At jeg din Roes fortiener, din Beundring, Drot!

Utgarde-Loke.

For sidste Gang jeg sætter Lid til Dig og Haab.
Snart — Tiden er alt kommen — kan Du vise det.

Asa-Loke.

Siig mig hvordan, og trofast lyder jeg dit Bud.

Utgarde-Loke.

Jeg har alt sagt Dig: Enighed og Fromhed er
De Traade, hvormed bundet blev Valhallas Krands.

Asa-Loke.

Opmærksom jeg fornummet har ethvert dit Ord.

Utgarde-Loke.

Det trues med at sønderrives, dette Baand.

Asa-Loke.

Vil Tvedragt, troer Du, blande sig i Guders Hær?

Utgarde-Loke.

Eendrægtighedens Kiæde kunde løsnes vel.

Asa-Loke.

Som Nattens Mulm er gaadefuldt dit Glædesord.

Utgarde-Loke.

Saae Du Valhals Bekymring nys for Baldurs Liv?

Asa-Loke.

Hvo saae ei den, o Mørkets Drot! i Valaskialf?

Utgarde-Loke.

Ved Baldur ene sammenholdes Valhals Kraft.
Han er den stille, fromme Varme, hvorudi
De stolte Blomster trives.

Asa-Loke.

Valhals Frygt er endt.

Utgarde-Loke.

Jeg veed det: Alnaturen er i Lænker lagt,
Kun een Ting gik den sorgesløse Frigg' forbi.

Asa-Loke.

Hvad er det, Fyrste! Trues endnu Gudens Liv?

Utgarde-Loke.

Det trues; — saavidt har mit Blik i Mørket seet;
Hvormed? Det sluttes hemmeligt i Friggas Bryst.

Asa-Loke.

Jeg har en Drik til dette Giemme, kaldet List.

Utgarde-Loke.

Jeg sætter Utgards sidste Haab da til din Kløgt.

Asa-Loke.

Snart skal Du agte, snart beundre, stolte Drot!

Utgarde-Loke.

Du est en Jothun, saa din Viv, saa dine Børn!

Asa-Loke.

Jeg har fortient at mindes oftere derom.

Utgarde-Loke.

Hist glimter Dagen. Nattens Virkning er forbi.

(Han synker i Jorden.)

Asa-Loke.

Hvor blev han af? Nedsmuttet alt i Jordens Skiød?
Hans Jsse taaler Solstik ei. — Han taler sandt!
Naar Asgard styrter, hæver Utgards Rige sig.
Da taales Loke blot ei meer, da blier han ei
En Giæst i Glæden; øverst staaer han i sit Folk.
Ha, Utgards skumle Fyrste! Du har Ret. Vel est
Du hæslig; stridt Dig luer Haarets røde Busk,
Og Øiet skiæler grønt og lidet. Sandhed dog
Var hvert dit Ord. Jeg mærker det, jeg er den Kraft,
Der, naar den vil, kan styrte Valhal. Utgards Drot!
Du skal ei meer foragte mig. Hvordan Foragt?
Beundre skal Du, frygtende beundre mig.
Kan Roes og kan Beundring kiøbes vel for dyrt?
Han skued stedse med naadig Ynk paa Loke; stolt
Som Aserne. Men tøver, Stolte! giver Tid,
Kun Tid. Jeg styrter Valhal. Ha, men tro kun ei,
At Du skal høste Frugten af mit Arbeid, Du.
Selv vil jeg være Konning i min nye Stat,
Ja, selv jeg mig paa Hlidskialf sætter, Odins Stol,
Og løser Midgardsormen, Fenrisulv og Hel,
Og bryder hver en Lænke. Frihed i min Stat!
Uhindret Stormen brække skal i Skoven ind,

Og Havet lystigt blande sig med Bundens Gruus;
Sin Hunger uforstyrret daglig Flammen skal
Paa Dalens Hytter stille. Fribed i min Stat!
Har Bierget ikke Lyst at staae, da styrte det,
Om end det knuser hele Jorden i sit Fald;
Thi Fribed! Fribed! Ingen Lænker, intet Baand!
Men rask til Sagen! — Hisset staaer af Kampefield
En Blodsteen, bygt for Frigga; flux forvandle vil
Jeg nu mig til en jordisk Mø, og lokke Frigg
Til Jorden med min fromme Bøn. Hun pleier tidt
At nærme sig de Bedende.

(Han forvandler sig til en fager Mø, gaaer hen for Blodstenen, kaster sig paa Knæ med opstrakte Arme og raaber:)

O, Frigga! Du
Som hersker over Jordens skovbeklædte, græs-
Beklædte Land, lad en uskyldig Piges Bøn
Hidkalde Dig! O let en Elskerindes Bryst!

Frigga (aabenbarer sig).

Hvad vil Du, stakkels Pige? Du anraaber mig!
En Elskerinde? Frigga raader, veed Du, ei
For Elskovs Magt. Til Freia maa Du vende dig.
Men Freia tidt er grusom; Halveparten af
De Slagne, veed Du, deler med Valfader hun.

Loke.

Til Jordens Moder ene jeg mig vende kan.

Frigga.

Saa siig din Nød! Hvi skiælver Du? Jeg har dig kiær.
Uskyldigheden smiler af dit lyse Blik.

Loke.

En sælsom Skiæbne truer, Guders Dronning! mig.
Min Beiler ligger udstrakt bleg paa Leiet hist.
Hans Hoved brænder, vældigt Febren raser. See
Da gik jeg hid i Lunden at raadføre mig
Med Mimer, visest iblandt alle Jordens Mænd.
Han raadte mig at tage det Uskyldigste
Paa Jorden, hvorved ingen Frygt og Tvivlen hang,

Hvorved var aldrig hidindtil Mistanke vakt;
Det bød han offre Luens Kraft. „For denne Røg,"
Saa var hans Ord, „vil Svendens Feber snarlig flye."
Men hvad er vel uskyldigst her af alt paa Jord?
Hvad truer Ingen? Hvad er ubetydeligst?
Hvorpaa er hidtil selv ei faldet mindste Tvivl?
Hvor veed jeg det? Min Hierteſorg er stor, som før,
Hvis ei din Viisdom, Moder! underviser mig.

Frigga.

Seer Du paa Holmen hisset i en gammel Eeg
En Misteltein, et let udsprunget smidigt Skud,
Som kraftløs hen for Vinden sveier hid og did?
Den holder ubetydeligst af alt paa Jord
Selv Frigga. Ei paa denne Vaand faldt hendes Tvivl
I selve Tvivlens Time. Tag, og brænd den flux!
Thi skiøndt kun ringe, kan dog selv det Ringeste
Tidt volde store Qvaler. Brænd til Aske den!
Saa flyer med Svendens Feber Friggas sidste Frygt.

Loke.

Ak, høie Moder! varme Taarer takke Dig.

Frigga (rækker ham Grenen).

Saa vie da nu til Jordens Flammer denne Vaand!
(Hun forsvinder.)

Loke (reiser sig).

Ja Frigga! ja, til Jordens Flammer vies den.
(Solen formørkes; en stor Skare Svartalfer kommer ud af Fieldkløften.)

Loke.

Hvordan? I vove frem Jer alt ved Dagens Tid?

Choret.

Ho ho!
Loke did, Loke hid
Sig dit Blik vende flux imod Sol! Loke hvor
Findes Ildglands nu, findes Straaler?
Her er mørkt som i Nat; her er Nat som i Field,
Som i Field, som i Biergshal.

Maanen sort nu som Kul ruger tung
Over Solglarhav, over Dagglandsvæld;
Slukker Lys, slukker Dag, slukker Fryd. Hu hu!
Sig har Roserne lukt, sig har Lilierne lukt,
Som ved Midnat.
Er det mørkt, glammer Hund, glammer Hund, galer høit
Alle Haner ved Hal.
Hil Forbouts Søn! Hil Laufeys Søn!
Vi vil tiene Dig froe.
Ikkun byd!

Loke.

Og hvad kan, og hvad vil I?

Choret.

Paa dit Spyd, paa dit Spær
Sætte dræbende Staal,
Sætte speilglat Jern,
Sætte Dødsodd.

Loke.

Nu saa velkommen da!
Nu saa velkommen hid,
Hver en Biergmand velkommen hid!

Choret.

Nu har Utgard snild
Skiult Dag med Nat;
At ei Aser skal see,
At ei Vaner skal see,
At ei Alfer, ei daglyse Alfer skal see
Denne Daad.

Loke.

Saa vær flink, vær flink
Nu Du Dællinger. Dør,
Nu Du Dvalin, Dulin,
Nu Du Fiølsvid, Frost,
Nu Du Blindvid, Blaun,
Nu Du Nidi, Nain,

Nu Du Andvar, Aust;
Hver en Dværg, hver en Svartalf!

Choret.

Hammer nu slaa ved Middags-Nat
Ildgnist af Staal!
Alle Dværge nu rask, alle Dværge!
Som naar Hest tramper hen over steenlagte Bro,
Trommer, Hamre! paa Staal.
Nu en Spig, nu et Søm giennem Spydskaft!
Det er skeet, det er skeet! Eja hil Dig, hil!
Nu er Staalsodd sat, nu er Spær spidst!

Loke.

Hav Tak hver Tusmørkets puslende Søn.

Choret.

Nu vort Kiølevand hid! Vort Kiølevand hid!
Som vi røved i Aftes, da Dug faldt paa,
Mellem Ærter og Vikker
Paa Bygdens Mark.

(Man bringer et uskyldigt Barn frem; en Dværg støder Spydet i dets Bryst, og lader det bløde.)

Choret.

Har Du Gispet hørt?
Det var snart forbi.
See nu hærdes dit Spær
I det rislende Blod;
I det barnlige, lunkne,
Dunkle Blod.
Slig en Daad kan selv
Giøre Staal haardt.

Loke (drager Spydet ud af Barnets Liig).

Haver Tak! Haver Tak!
Til min Dont jeg gaaer;
Til min Dont, til vor fælleds Idræt.

Choret.

Brist nu kun frem, o du knagende,
Bragende, knittrende, svovlblaa Biergild!

Sniger sig Tusmørket ei
Uformærkt lumskt over Jorden,
Til med dæmrende Svælg det sluger
Dagen, i blødende Himmelglands?

Asa-Loke.

Hvor flygter jeg, Uhyre, for din lumske Magt?
Her! værste Her fra Niflheim! dorske Kiedsomhed!
Ha, hvi forfølger evig paa min Vei Du mig,
I Biergene, paa Jorden, i Valhalla selv?
Hvad vil — hvad driver uden Maal mig vildt omkring?
Og hviler da Forbandelser vel over mig?
Thi, uden Rist og uden Ro er min Bedrift
En Leeg af Øieblikket kun, en Tidsfordriv.
Skiøndt mere viis og mere klog jeg føler mig
End disse Guder, maa jeg dog misunde dem
Enfoldighedens Glæder; tidt mens jeg beleer
Den plumpe Thor, mens snedig jeg bedrager ham,
Misunder jeg sin stolte Ro ham dog, sin Kraft.
Hvad er jeg! Gud? Af Jetters Blod randt Guder ei.
En Jothun da? Men giæster Jetter Odins Bord?
Hvad vil, hvem er jeg? Er det hadske Jetters Drift,
At slutte sig til Asers Selskab, saa som jeg?
Og havde nogen Asa vel nedladt sig til
At drive Bolskab med en Her? — Letsindighed,
Lyst til et selsomt Eventyr var ene Det,
Der drev til Angerbod i Hulen mig. Og nu
Den fæle Frugt! Ha, ret beseet, hvad er mit Liv?
Hvad min indbildte Viisdom? Thi jeg føler vel,
At Lokes Hierne fatter smidig mere let,
End disse Valhals Guder; — men den Sindets Ro,
Men denne Stolthed, denne Hensigt, dette Liv,
At Hver med Kraft og Iver retter ud sin Dont,
Maa jeg misunde. Oftest, midt i al min Kløgt,
De ringeagte, stolte de foragte mig,

Lee ad mit Vid; foragte taust dog ligefuldt,
Og tænke: hvad er Indfald imod Oversigt? —
Derfor jeg mig en Fiende føler mellem dem,
Og blander hver en Lystighed med Spot og Gift.
Tidt flyer jeg dem; men borte da blandt Jetters Flok,
Jeg føler Utgards Trældom hart og længes bid,
Til Glandsen, som forfængelig mig vinker fiernt.
Saadan hentumler evigt jeg et kiedsomt Liv,
Og skiuler det forgieves, snart med bitter Spøg,
Snart overgiven Raadhed. — Ha, men stille! Tys!
Jeg hører Biergets Indvold knage dybt i Nord.
Ha, det er Utgardloke selv; i Nattens Pragt
Han nærmer sig; jeg kiender Øiets røde Gnist.

Utgarde=Loke.

Jeg hørte dybt bag Fieldet dine Klagesuk,
De rørte til Medlidenhed min Faderbarm;
Thi kom jeg for at trøste Dig i Nattens Stund.

Asa=Loke.

Du hørte mig?

Utgarde=Loke.

I Korthed, Laufeys fagre Søn,
Hør mine Raad! thi Morgenhanen galer snart.

Asa=Loke.

Hvad er din Trøst? Hvad kan Du raade mig? Siig frem!

Utgarde=Loke.

Først: at Du ikke kalder sindrig Dig og viis;
Thi tydeligt dit Levnet har imod Dig sagt.

Asa=Loke.

Siig mere, hvad din Skarpsind dybt udruget har
I Mørkets Huler, bag det granbevorne Field.

Utgarde=Loke.

Kun Den er viis, som har en Hensigt, som med Ro
Til Maalet stræber Dag og Nat; som taber det
Bestandig ei af Sigte; Den er ene viis,
Hvis ydre Liv afpræger, hvad det indre vil;

Kun Den er viis, som har en Villie; men kun Den
En Villie har, som Noget ret alvorligt vil;
Som klart erkiender Eet for Godt og Eet for Slet;
Thi Noget maa han agte; han maa kæmpe mod
Fiendskab for Venskabs Skyld; men denne Barneleeg,
Der springer, som en Boble, frem af Egensind,
Er Regløshed; thi Tanken driver om som Røg
Og styres af et Indfalds hensigtløse Pust.
Vildfarende! Du skuer med et spotfuldt Smil
Paa Guder som paa Jetter; har til Bedste hver;
Saa troer Du! — Men Du mærker ei, at Den, som kun
I Sandhed taber, Loke! det er ene Dig.
Du kiøber dyrt et flygtigt Spøg med Væmmelse,
Som Drankeren sin korte Ruus. Thi uden Maal
Du slænger om som Barnet, der uartig bli'er,
Naar det er kied af Legen, og veed ei hvorhen.

Asa-Loke.

Brød Du dit Field for, vigtig, at fortælle, hvad
Jeg selv har sagt, saa spildte Du din lange Gang.

Utgarde-Loke.

Jeg kommer for at give Dig som Ven et Raad.

Asa-Loke.

Saa tal; men qvæl med Forekastelser mig ei!

Utgarde-Loke.

Est Du en Asa? Sprang Du frem af Asablod?

Asa-Loke.

Forbout, min Fader, var en Jothun, saa som Du,
Og saa min Moder Laufey; men det veed Du jo.

Utgarde-Loke.

En Jothun altsaa fødtes Du og ingen As.

Asa-Loke.

Valfaudur har mig knæsat, han har skrevet mig
I Guders Tal.

Utgarde-Loke.

Jeg veed det nok; thi Odin ei
For intet kaldes Viisdoms Gud; hans Øie saae,

Hvor meget, frem i Tiden, Laufeys Søn! din Kløgt
Ham skade kunde. Derfor stumped han din Braad
Og smigred din Forfængelighed. Nu som en Urt,
Omplantet i en fremmed, unaturlig Grund,
Forvildet spilder Du din Kraft i vilde Skud,
Og gaaer tilgrunde. Thi kun derudi bestaaer
Din Vanfred, at Du est en Jothun, og dog vil
Du være Gud. Saaledes vorder Du tilsidst
Slet intet.

Asa-Loke.

Ha! jeg føler Styrken i dit Ord.

Utgarde-Loke.

Den har Du, svage Søn af Forbout! ofte følt;
Men Hurtighed og Slebskhed er ei sindrig Kraft.
Et Øieblik dit Hierte blier i Flamme bragt;
Men Feberblus er ingen stadig Sundheds Ild;
Og derfor er bestandig Veirlys din Bedrift.
Du brænder eller fryser.

Asa-Loke.

Nu, ved Nattens Mulm!
Og ved din røde Lue, Utgards Drot! Du skal
Ei længe føre sligt et Sprog; snart skal Du see,
At Loke kan, hvad Loke vil.

Utgarde-Loke.

Hvad vil han da?
Vil han gienfødes? Vil han snild forvandle sig
Til Intet først, og derpaa vittigt fødes om
Af en Asynie? Neppe lykkes det hans Kløgt.
En Jothun est Du altsaa, Loke! hør mit Ord.
At ei Du est din Stamme tro, det hævner sig.
Kan Odin selv bekæmpe sin Natur? Du din?
Du seer, hvordan en sælsom Lokken i din Barm
Bestandig vinker dig fra Valhal, blander selv
Med Uro dine bedste Gudbomsglæder der.

Hvad var det vel, som bragte Dig til, med en skarp
Og bitter Tunge, fordum paa Hler-Ægirs Øe
At spilde Festens Glæde? Var det ei et dybt,
Et indgroet Had til Guderne, som svulmed meer
I denne Glands, der kiøbtes kun med Undergang
Af Jetter, dine Brødre? Dristig var Du da,
Men dog ved Hammerguden Harm forstummed Du.
Da jeg en Jothun sendte hid til Asgard, for
Som Kunstner ved et Væddemaal at skade dem:
Han skulde bygge Borgen til en fastsat Tid,
Da spotted de, og loved til Belønning ham
Den skiønne Freia, hvis han færdig blev; og det
Var skeet, hvis Du ei havde snildt forvandlet dig,
Og lokket som en Hoppe Jettens Ganger vild.
Da Thor i Utgard sidstegang besøgte mig,
Da svæved Du for Veiret mellem ham og mig,
Som Sivet, feigt og smidigt i en Nattestorm.
Ha, usle Svaghed! Saadan sveier Galgens Søn
I tvunden Hamp, vil undgaae Nordens Vinterblæst,
Og mærker ei, at hvad som netop hiælper ham
Til feige Flugt, det blev hans Bøddel. — Selv engang,
Ved Trusler, Du mig Idun skaffed med sit Kar:
Alt falmed Odins Lokker, Freias Rosenkind;
Da rørtes hurtigt angerfuld din ømme Siæl;
Du laante Freias Falkeham; og tøved ei,
Før Du med List den første List forstyrret fik;
Og skaffed til Forsoning Valhal Gullinbørst,
Skydbladner, Miølnir; lutter Vaaben imod Os.
Som Asa Jothun og som Jothun atter As,
Fortærer Du i evig Tvivl og Uvished
Dit Liv; og mener, denne hensigtsløse Leeg,
Dig hæver over begge Magter? Arme Trold!
Den mindste Dværg i Utgards Field er meer end Du.

Asa-Loke.

Ha, bland ei mere Galde med mit Blod!

Utgarde-Loke.

Velan!
Saa viis din Æt Dig værdig. Hvad har Odin bragt
Med al sin Slægt til denne Hæder? Hvad har giort
Det muligt ham at undertvinge Biergets Magt,
Om Enighed og Orden ei? Thi hver som Een,
Og Een som Alle, kæmped til det samme Maal.
Og dette bragte frem dem; medens Jetten stolt
Af medfødt Kæmpestyrke, ødsler Kraften hen,
Vil være selv en Vælde; vil ei broderlig
Forene sig; begriber ei, at netop kun
En saadan Kiæde tvinger Fenrisulvens Magt.
Thi hvad er, uden Hensigt, Styrke? hvad er Kraft,
Naar vild den mangler Retning? Fødes nu en snild
Udmærket Jothun, — da behøver Odin kun
At lokke Daaren med et Glimmer-Legetøi;
Og han forglemmer Sine, sig, og flagrer bid.
Lad saa Naturen daglig kraftigt minde ham,
Lad Elskov til en Biergets Mø selv kalde ham;
Ja lad ham avle Jetter, hver langt mere grum,
End Nogen før; lad Valhals Guder martre dem;
Som Hel, som Fenrisulven, og som Midgardsorm; —
Han seer det ei, den blinde Taabe! kun han seer
Det Giøgleri, som pirrer hans Forfængelighed.
En Lystigmager iblandt Guder! Hvilket Kald!
At taales mellem Aserne! Med Spøg og Tant
At vække Latter, saa de ret fordøie kan
Sæhrimner; hvilken Hæder! Jeg beundrer Dig.

Asa-Loke.

Ha, jeg fortiener denne græsselige Spot.
Men stands, min Fyrste! thi Du est min Fyrste. Ja
End aldrig hidtil skuet har jeg det saa klart.
Straf mig ei længer grusom! Byd! og Du skal see,
At jeg din Roes fortiener, din Beundring, Drot!

Utgarde-Loke.
For sidste Gang jeg sætter Lid til Dig og Haab.
Snart — Tiden er alt kommen — kan Du vise det.
Asa-Loke.
Siig mig hvordan, og trofast lyder jeg dit Bud.
Utgarde-Loke.
Jeg har alt sagt Dig: Enighed og Fromhed er
De Traade, hvormed bundet blev Valhallas Krands.
Asa-Loke.
Opmærksom jeg fornummet har ethvert dit Ord.
Utgarde-Loke.
Det trues med at sønderrives, dette Baand.
Asa-Loke.
Vil Tvedragt, troer Du, blande sig i Guders Hær?
Utgarde-Loke.
Eendrægtighedens Kiæde kunde løsnes vel.
Asa-Loke.
Som Nattens Mulm er gaadefuldt dit Glædesord.
Utgarde-Loke.
Saae Du Valhals Bekymring nys for Baldurs Liv?
Asa-Loke.
Hvo saae ei den, o Mørkets Drot! i Valaskialf?
Utgarde-Loke.
Ved Baldur ene sammenholdes Valhals Kraft.
Han er den stille, fromme Varme, hvorudi
De stolte Blomster trives.
Asa-Loke.
Valhals Frygt er endt.
Utgarde-Loke.
Jeg veed det: Alnaturen er i Lænker lagt,
Kun een Ting gik den sorgesløse Frigg' forbi.
Asa-Loke.
Hvad er det, Fyrste! Trues endnu Gudens Liv?
Utgarde-Loke.
Det trues; — saavidt har mit Blik i Mørket seet;
Hvormed? Det sluttes hemmeligt i Friggas Bryst.

Asa-Loke.

har en Drik til dette Giemme, kaldet List.

Utgarde-Loke.

sætter Utgards sidste Haab da til din Kløgt.

Asa-Loke.

art skal Du agte, snart beundre, stolte Drot!

Utgarde-Loke.

est en Jothun, saa din Viv, saa dine Børn!

Asa-Loke.

har fortient at mindes oftere derom.

Utgarde-Loke.

t glimter Dagen. Nattens Virkning er forbi.

(Han synker i Jorden.)

Asa-Loke.

or blev han af? Nedsmuttet alt i Jordens Skiød?
ns Jøse taaler Solstik ei. — Han taler sandt!
ar Asgard styrter, hæver Utgards Rige sig.
taales Loke blot ei meer, da blier han ei
Giæst i Glæden; øverst staaer han i sit Folk.
Utgards skumle Fyrste! Du har Ret. Vel est
hæslig; stridt Dig luer Haarets røde Busk,
Diet skiæler grønt og lidet. Sandhed dog
r hvert dit Ord. Jeg mærker det, jeg er den Kraft,
, naar den vil, kan styrte Valhal. Utgards Drot!
skal ei meer foragte mig. Hvordan Foragt?
undre skal Du, frygtende beundre mig.
i Roes og kan Beundring kiøbes vel for dyrt?
i skued steds med naadig Ynk paa Loke; stolt
n Aserne. Men tøver, Stolte! giver Tid,
i Tid. Jeg styrter Valhal. Ha, men tro kun ei,
Du skal høste Frugten af mit Arbeid, Du.
v vil jeg være Konning i min nye Stat,
selv jeg mig paa Hlidskialf sætter, Odins Stol,
løser Midgardsormen, Fenrisulv og Hel,
bryder hver en Lænke. Frihed i min Stat!
idret Stormen brække skal i Skoven ind,

Og Havet lystigt blande sig med Bundens Gruus;
Sin Hunger uforstyrret daglig Flammen skal
Paa Dalens Hytter stille. Frihed i min Stat!
Har Bierget ikke Lyst at staae, da styrte det,
Om end det knuser hele Jorden i sit Fald;
Thi Frihed! Frihed! Ingen Lænker, intet Baand!
Men rask til Sagen! — Hisset staaer af Kampefield
En Blodsteen, bygt for Frigga; flux forvandle vil
Jeg nu mig til en jordisk Mø, og lokke Frigg
Til Jorden med min fromme Bøn. Hun pleier tidt
At nærme sig de Bedende.

(Han forvandler sig til en fager Mø, gaaer hen for Blodstenen, kaster sig paa Knæe med opstrakte Arme og raaber:)

O, Frigga! Du
Som hersker over Jordens skovbeklædte, græs-
Beklædte Land, lad en uskyldig Piges Bøn
Hidkalde Dig! O let en Elskerindes Bryst!

Frigga (aabenbarer sig).

Hvad vil Du, stakkels Pige? Du anraaber mig!
En Elskerinde? Frigga raader, veed Du, ei
For Elskovs Magt. Til Freia maa Du vende dig.
Men Freia tidt er grusom; Halveparten af
De Slagne, veed Du, deler med Valfader hun.

Loke.

Til Jordens Moder ene jeg mig vende kan.

Frigga.

Saa sig din Nød! Hvi skiælver Du? Jeg har dig kiær.
Uskyldigheden smiler af dit lyse Blik.

Loke.

En sælsom Skiæbne truer, Guders Dronning! mig.
Min Beiler ligger udstrakt bleg paa Leiet hist.
Hans Hoved brænder, vældigt Febren raser. See
Da gik jeg hid i Lunden at raadføre mig
Med Mimer, visest iblandt alle Jordens Mænd.
Han raadte mig at tage det Uskyldigste
Paa Jorden, hvorved ingen Frygt og Tvivlen hang,

Hvorved var aldrig hidindtil Mistanke vakt;
Det bød han offre Luens Kraft. „For denne Røg,"
Saa var hans Ord, „vil Svendens Feber snarlig flye."
Men hvad er vel uskyldigst her af alt paa Jord?
Hvad truer Ingen? Hvad er ubetydeligst?
Hvorpaa er hidtil selv ei faldet mindste Tvivl?
Hvor veed jeg det? Min Hierteſorg er stor, som før,
Hvis ei din Viisdom, Moder! underviser mig.

Frigga.

Seer Du paa Holmen hisset i en gammel Eeg
En Misteltein, et let udsprunget smidigt Skud,
Som kraftløs hen for Vinden sveier hid og did?
Den holder ubetydeligst af alt paa Jord
Selv Frigga. Ei paa denne Vaand faldt hendes Tvivl
I selve Tvivlens Time. Tag, og brænd den flux!
Thi skiøndt kun ringe, kan dog selv det Ringeste
Tidt volde store Qvaler. Brænd til Aske den!
Saa flyer med Svendens Feber Friggas sidste Frygt.

Loke.

Ak, høie Moder! varme Taarer takke Dig.

Frigga (rækker ham Grenen).

Saa vie da nu til Jordens Flammer denne Vaand!

(Hun forsvinder.)

Loke (reiser sig).

Ja Frigga! ja, til Jordens Flammer vies den.

(Solen formørkes; en stor Skare Svartalfer kommer ud af Fieldkløften.)

Loke.

Hvordan? I vove frem Jer alt ved Dagens Tid?

Choret.

Ho ho!
Loke did, Loke did
Sig dit Blik vende flux imod Sol! Loke hvor
Findes Ildglands nu, findes Straaler?
Her er mørkt som i Nat; her er Nat som i Field,
Som i Field, som i Biergshal.

Og Havet lystigt blande sig med Bundens Gruus;
Sin Hunger uforstyrret daglig Flammen skal
Paa Dalens Hytter stille. Frihed i min Stat!
Har Bierget ikke Lyst at staae, da styrte det,
Om end det knuser hele Jorden i sit Fald;
Thi Frihed! Frihed! Ingen Lænker, intet Baand! –
Men rask til Sagen! — Hisset staaer af Kampefield
En Blodsteen, bygt for Frigga; flux forvandle vil
Jeg nu mig til en jordisk Mø, og lokke Frigg
Til Jorden med min fromme Bøn. Hun pleier tidt
At nærme sig de Bedende.

(Han forvandler sig til en fager Mø, gaaer hen for Blodstenen, kaster sig paa Knæ med opstrakte Arme og raaber:)

O, Frigga! Du
Som hersker over Jordens skovbeklædte, græs-
Beklædte Land, lad en uskyldig Piges Bøn
Hidkalde Dig! O let en Elskerindes Bryst!

Frigga (aabenbarer sig).

Hvad vil Du, stakkels Pige? Du anraaber mig!
En Elskerinde? Frigga raader, veed Du, ei
For Elskovs Magt. Til Freia maa Du vende dig.
Men Freia tidt er grusom; Halveparten af
De Slagne, veed Du, deler med Valfader hun.

Loke.

Til Jordens Moder ene jeg mig vende kan.

Frigga.

Saa sig din Nød! Hvi skiælver Du? Jeg har dig kiær.
Uskyldigheden smiler af dit lyse Blik.

Loke.

En sælsom Skiæbne truer, Guders Dronning! mig.
Min Beiler ligger udstrakt bleg paa Leiet hist.
Hans Hoved brænder, vældigt Febren raser. See
Da gik jeg hid i Lunden at raadføre mig
Med Mimer, visest iblandt alle Jordens Mænd.
Han raadte mig at tage det Uskyldigste
Paa Jorden, hvorved ingen Frygt og Tvivlen hang,

Hvorved var aldrig hidindtil Mistanke vakt;
Det bød han offre Luens Kraft. „For denne Røg,"
Saa var hans Ord, „vil Svendens Feber snarlig flye."
Men hvad er vel uskyldigst her af alt paa Jord?
Hvad truer Ingen? Hvad er ubetydeligst?
Hvorpaa er hidtil selv ei faldet mindste Tvivl?
Hvor veed jeg det? Min Hierteſorg er stor, som før,
Hvis ei din Viisdom, Moder! underviser mig.

Frigga.

Seer Du paa Holmen hisset i en gammel Eeg
En Misteltein, et let udsprunget smidigt Skud,
Som kraftløs hen for Vinden sveier hid og did?
Den holder ubetydeligst af alt paa Jord
Selv Frigga. Ei paa denne Vaand faldt hendes Tvivl
I selve Tvivlens Time. Tag, og brænd den flux!
Thi skiøndt kun ringe, kan dog selv det Ringeste
Tidt volde store Qvaler. Brænd til Aske den!
Saa flyer med Svendens Feber Friggas sidste Frygt.

Loke.

Ak, høie Moder! varme Taarer takke Dig.

Frigga (rækker ham Grenen).

Saa vie da nu til Jordens Flammer denne Vaand!

(Hun forsvinder.)

Loke (reiser sig).

Ja Frigga! ja, til Jordens Flammer vies den.

(Solen formørkes; en stor Skare Svartalfer kommer ud af Fieldkløften.)

Loke.

Hvordan? I vove frem Jer alt ved Dagens Tid?

Choret.

Ho ho!
Loke did, Loke did
Sig dit Blik vende flux imod Sol! Loke hvor
Findes Ildglands nu, findes Straaler?
Her er mørkt som i Nat; her er Nat som i Field,
Som i Field, som i Biergshal.

Maanen sort nu som Kul ruger tung
Over Solglarhav, over Dagglandsvæld;
Slukker Lys, slukker Dag, slukker Fryd. Hu hu!
Sig har Roserne lukt, sig har Lilierne lukt,
Som ved Midnat.
Er det mørkt, glammer Hund, glammer Hund, galer høit
Alle Haner ved Hal.
Hil Forbouts Søn! Hil Laufeys Søn!
Vi vil tiene Dig froe.
Ikkun byd!

Loke.

Og hvad kan, og hvad vil I?

Choret.

Paa dit Spyd, paa dit Spær
Sætte dræbende Staal,
Sætte speilglat Jern,
Sætte Dødsodd.

Loke.

Nu saa velkommen da!
Nu saa velkommen hid,
Hver en Biergmand velkommen hid!

Choret.

Nu har Utgard snild
Skiult Dag med Nat;
At ei Aser skal see,
At ei Vaner skal see,
At ei Alfer, ei daglyse Alfer skal see
Denne Daad.

Loke.

Saa vær flink, vær flink
Nu Du Dællinger, Dør,
Nu Du Dvalin, Dulin,
Nu Du Fiølsvid, Frost,
Nu Du Blindvid, Blaun,
Nu Du Nidi, Nain,

Nu Du Andvar, Auſt;
Hver en Dværg, hver en Svartalf!

Choret.

Hammer nu ſlaa ved Middags-Nat
Ildgniſt af Staal!
Alle Dværge nu raſk, alle Dværge!
Som naar Heſt tramper hen over ſteenlagte Bro,
Trommer, Hamre! paa Staal.
Nu en Spig, nu et Søm giennem Spydſkaft!
Det er ſkeet, det er ſkeet! Eja hil Dig, hil!
Nu er Staalsodd ſat, nu er Spær ſpidſt!

Loke.

Hav Tak hver Tusmørkets puslende Søn.

Choret.

Nu vort Kiølevand hid! Vort Kiølevand hid!
Som vi røved i Aftes, da Dug faldt paa,
Mellem Ærter og Vikker
Paa Bygdens Mark.

(Man bringer et uſkyldigt Barn frem; en Dværg ſtøder Spydet i dets Bryſt, og lader det ſidde.)

Choret.

Har Du Gispet hørt?
Det var ſnart forbi.
See nu hærdes dit Spær
I det rislende Blod;
I det barnlige, lunkne,
Dunkle Blod.
Slig en Daad kan ſelv
Giøre Staal haardt.

Loke (drager Spydet ud af Barnets Liig).

Haver Tak! Haver Tak!
Til min Dont jeg gaaer;
Til min Dont, til vor fælleds Idræt.

Choret.

Briſt nu kun frem, o du knagende,
Bragende, knittrende, ſvovlblaa Viergild!

Og betving med din hvirvlende,
Gnistrende, dræbende
Flamme den dæmrende Sol.
Nu skal i Rosers og Liliers Sted
Lygtemænd blomstre!
Nu skal i Floden
Rinde sydende Beeg, for Vand.
Utgardeloke!
Hil Dig vor Konning!
Snart tuder Heimdal forfærdet i Giallerhorn,
Da styrter ned med susende Gnistregn
Bifrost=Bro.
Ha, grønspraglede Slange! jeg seer
Hvor Du børster den æddrede Mus=Ryg.
Slyng Dig i slimede,
Knugende, qvælende
Bugter om Aukathor!
Opspær fraadende Flab,
Hylende Fenris!
Slug Valfaudur til Utgards Fryd!

Chor af Mennesker; en Offergode.

Goden.

Forstummer Askurs dødelige Sønner brat!
Det luer klart i Østens lyse Purpurkant;
Nu nærme Valhals Guder sig. Ret som naar seent
Om Natten Maanen bræmmer Sølverskyens Kant,
Saa sidde de, en ordnet Stiernekrands, i Ring
Paa Skyen, der sig sænker ned mod Mimers Lund.
Forlader Offerstenen! Flyer i Skoven ind,
At Himlens Lyn ei straffe skal forvovne Blik.

Choret.

Har de vældige Guder
Med Velbehag skuet, med Glæde fornummet vor

Bøn og vor Offerild?
Da med Himmelpragt luende
Venligt de Herlige
Dale mod Jorderig,
Nærme sig Herthas Lund. —
Har den duftende Røgsky
Paa Sommerfugl-Vinger med Falkenes Dristighed
Nærmet sig Valaskialf?
Da, i Taager indhyllede,
Langsomt de Mægtige
Nærme sig Offeret,
Smile fra Skyens Kant.

Goden.

Daarlige Tro! Forfængeligt haabende
Bryst af Støv! Ha hvad vover Du?
Skulde Muldets Røst
Aser og Alfer
Vinke fra Valhal,
Samlet til Midgard? —
Viger! Hyller Jert Blik
I de foldede Hænder, og viger!
Skuer ei op til de
Flammende Straaler;
At den ildhvasse Piil ei
Tugter Jer Øiesteen.
Skotter kun langtfra, langtfra,
Giennem mørkeste Krat
Fiernt, forblommet til Guderne.

Choret.

Olding! Du taler
Viisdoms Ord.
Ei giælder det Askurs
Børn, naar forenet den
Hellige Skare ned-
Svæver fra Valhal;
Ned over Regnbuens Bro,

Ned over Bifrost, Buen, den
Syvfoldstribed', kiækthvælvede.

Odin har kaaret
Mimers Lund.
Nu Aserne flokviis
Valhallas Hvælvinger
Stolte forlade.
Hurtigt de nærme sig.
Rider paa Sildetand Freir,
Ager paa Guldkarm Aukathor,
Men paa Sleipner selv Hroptatyr.

Nærmere, nær
Kommer Valhals Glands, den fortærende.
Flygter ind, flygter ind
I den dæmrende Bøgskov! Kiølsaft
Yde de fugtige Urter, og Svalhed
Træernes Ly; at Vindenes Vinger
Styrkes kan, som med døende Gisp kun
Mat forsøger at afholde Straalerne.

Frigga. Baldur. Bragi.

Frigga.

Da nu, ved vor Forsigtighed, befriet fra
Din Frygt, o Søn! Du smile kan ad Nattens Skræk
Og Drømmens Truselsbilled; da ved Guders Eed
Og Alnaturens, Intet efterstræber Dig,
Saa glem din Tungsind! Lad den mørke Dæmringsky,
Der ruger om dit Aasyn, flygte bort; som Damp
For Solens Straaler, som en hidsig Feber flye,
For den tilbagevendte stærke Sundhedskraft.

Baldur.

De verler af, de store Tider! Intet er
Evindeligt i Livet; selv det Længste kun
Er l a n g t og intet mere; bag det tykke Slør,

Som skiuler Livets Udspringskilde, skuer selv
Ei Guders Øie; — mod det eviglyse Væld
Er Solen fort; — dets hellige Beslutning seer
Ei Odin udi Mimers Brønd, og Nornen ei
Ved Urdurs Kilde. Taaget kun paa Bølgens Kant
De nærmeste Bedrifter øines slørbedækt.

Frigga.

At drømme vaagen sømmer sig ei Odins Søn.

Baldur.

Og raader da vel Siælen mægtig for sin Drøm?
Kan den bestemme Drømmens Grændser? Byde den:
Saavidt, saalænge virke du, og længer ei?
Den samme Røst, som varsled mig i Nattens Stund,
Mig varsler end. Hvordan forstaaer jeg, Frigga! Dig?
Thi snelt har Du foragte lært, hvad, meer end mit,
Dit Hierte nylig hardt betog.

Frigga.

Fordi jeg veed —
Fordi Valhallas Guder ved et kraftigt Ord
Har Drømmens Tant tilintetgiort. De stige ned
Ad Bifrost hisset. Dobbelt herligt straale de,
De glade Guder; alle, Baldur! elske Dig,
Og fryde sig, at Himlens Frygt er endt. Nu vil
I Mimers Lund en Kæmperleeg de holde. Da
Dit Liv ved Edens hellige Magt betrygget er
Mod hvert et Vaaben, ville de, ret som til Spot
For Drømmen, tungtbevæbned', fiendtligt mod Dig gaae.
Med spændte Kræfter drabeligt de storme vil
Mod Den de høiest elske; for at Jothunheim
Og Verdens Kreds beundre skal din Guddomsmagts
Usaarbarhed. — Thi flygte lad din Kummer brat,
Og spild ei længer Festens Fryd, som offres Dig!

(Hun gaaer.)

Baldur.

Hun gaaer, den Ubekymrede! Min ædle Ven!
Min Broder! Du som altid var mit Hierte næst,

Ned over Bifrost, Buen, den
Syvfoldstribed', kiækthvælvede.

Odin har kaaret
Mimers Lund.
Nu Aserne flokviis
Valhallas Hvælvinger
Stolte forlade.
Hurtigt de nærme sig.
Rider paa Sildetand Freir,
Ager paa Guldkarm Aukathor,
Men paa Sleipner selv Hroptatyr.

Nærmere, nær
Kommer Valhals Glands, den fortærende.
Flygter ind, flygter ind
I den dæmrende Bøgskov! Kiølsaft
Yde de fugtige Urter, og Svalhed
Træernes Ly; at Vindenes Vinger
Styrkes kan, som med døende Gisp kun
Mat forsøger at afholde Straalerne.

Frigga. Baldur. Bragi.

Frigga.

Da nu, ved vor Forsigtighed, befriet fra
Din Frygt, o Søn! Du smile kan ad Nattens Skræk
Og Drømmens Truselsbilled; da ved Guders Eed
Og Alnaturens, Intet efterstræber Dig,
Saa glem din Tungsind! Lad den mørke Dæmringsky,
Der ruger om dit Aasyn, flygte bort; som Damp
For Solens Straaler, som en hidsig Feber flye,
For den tilbagevendte stærke Sundhedskraft.

Baldur.

De verler af, de store Tider! Intet er
Evindeligt i Livet; selv det Længste kun
Er langt og intet mere; bag det tykke Slør,

Som skiuler Livets Udspringskilde, skuer selv
Ei Guders Øie; — mod det eviglyse Væld
Er Solen sort; — dets hellige Beslutning seer
Ei Odin udi Mimers Brønd, og Nornen ei
Ved Urdurs Kilde. Taaget kun paa Bølgens Kant
De nærmeste Bedrifter øines slørbedækt.

Frigga.

At drømme vaagen sømmer sig ei Odins Søn.

Baldur.

Og raader da vel Siælen mægtig for sin Drøm?
Kan den bestemme Drømmens Grændser? Byde den:
Saavidt, saalænge virke du, og længer ei?
Den samme Røst, som varsled mig i Nattens Stund,
Mig varsler end. Hvordan forstaaer jeg, Frigga! Dig?
Thi snelt har Du foragte lært, hvad, meer end mit,
Dit Hierte nylig hardt betog.

Frigga.

Fordi jeg veed —
Fordi Valhallas Guder ved et kraftigt Ord
Har Drømmens Tant tilintetgiort. De stige ned
Ad Bifrost hisset. Dobbelt herligt straale de,
De glade Guder; alle, Baldur! elske Dig,
Og fryde sig, at Himlens Frygt er endt. Nu vil
I Mimers Lund en Kæmperleeg de holde. Da
Dit Liv ved Edens hellige Magt betrygget er
Mod hvert et Vaaben, ville de, ret som til Spot
For Drømmen, tungtbevæbned', fiendtligt mod Dig gaae.
Med spændte Kræfter drabeligt de storme vil
Mod Den de høiest elske; for at Jothunheim
Og Verdens Kreds beundre skal din Gudsdomsmagts
Usaarbarhed. — Thi flygte lad din Kummer brat,
Og spild ei længer Festens Fryd, som offres Dig!

(Hun gaaer.)

Baldur.

Hun gaaer, den Ubekymrede! Min ædle Ven!
Min Broder! Du som altid var mit Hierte næst,

Vil Du, o Bragi, gode Skiald! — thi vist jeg veed,
At længer ei skiøn Freias Luft jeg aande skal —
Ha, vil Du da, mens Valhals Aser, efter Skik,
Omvandre trende Gange Lunden, glæde først
Din Broders Hierte, qvæde ham en Afskedssang?

Bragi.

Ha, Baldur! til at synge hører Mod, som til
At stride; men Du muntrer slet kun op mit Mod.

Baldur.

Du mindes vist den Midnat vi paa Klippen sad,
Og skued over Kattegat til Leiregaard;
Da Hiartvar dræbte Hrolf, hin gode Danerdrot?
Vi mægted ei at hindre Skiæbnens Harme, vakt
Ved Helges Blodskam; men da bleg Dankongen faldt
Bag Skoven i sit Adelsblod, da greb Du varm
Den gyldne Harpe; blankt som Stiernen i det Blaa
Dit Øie funkled; see da digted Du en Sang. —
Siig, Bragi! naar din Baldur falder, som Kong Hrolf,
Vil Du da, ved hans Død begeistret, hæve lydt
Din Røst og siunge Drapa ved din Broders Liig?

Bragi.

Det sværger jeg ved Iduns Frugt, ved Suttungs Miød:
Hvis Baldur blegner, vandre vil jeg til hans Grav,
I Nattens tause Sorgfuldhed, og paa hans Høi
Nedsætte mig, og synge der min Svanesang.
Rundt om hans Bautastene Harpens Toner skal
Som Alfer svøge; men naar Sangen endt jeg har,
Da skal de sidste stærke Greb i Strængens Guld
Slaae Harpens Strænge sønder; og den brustne Lyd
Forkynde Verden, at det bedste Hierte brast.

Baldur.

Saa rør den, før den brister! Glæd mig sidstegang.

Bragi (ved Harpen).

Hvad vorder Asa-Bragi,
Naar Baldur blegner?

Hvad Bækkens Bølge vorder,
  Berøvet Blaahed,
Og hvad en Beiler vorder,
  Hvis Mø begraves;
Et Landskab, uoplivet
  Af Aftenglandsen.
Det siger jeg for Sandhed:
  Hvis Baldur svinder,
Kan stum kun Bragi Harpen
  Paa Egen hænge.
Naar Fromhed meer ei flammer
  Og Siælen fylder,
Hvad spørges vel om Sang, hvad
  Om høie Toner?
En kold, en bitter Grumhed
  Vil tidselgrønnes,
Og rædsomt snart sig reise,
  For Skiønheds Rose.
Spring da, du Stræng i Harpen!
  Forstummer Sange!
Naar Sværdet slaaer paa Skioldet,
  Naar Skioldet skralder,
Da dæmpes Harpens Dirren
  I Disarsalen.
Men tier Harpens Toner —
  Ha, fæle Tanke!
Vil Vold sig ind og Vildskab
  I Valhal trænge.
Thi hvad er Glands og Guddom,
  Hvis Godhed svinder?
Og tier Sang, da trives
  Ei Æbletræet;
Ei Idunsfrugten fagert
  Med Saften fyldes.
Da synker Odins Storhed,
  Som, Thor! din Styrke;

Og Freias Skiønhed falmer,
Og Friggas Fylde.
Da gustnes alle Guder
For Giftens Edder;
Og rædsomt Buen runger
I Ragnarokur.

Choret bag Skoven.

Giver Agt! giver Agt, hvor Guderne,
Staalbedækkede, hielmomhvælvede,
Spydbevæbnede, sværdomgiordede,
Nærme sig nu, med paataget
Umeent Bisterhed, drabelig
Fredens Baldur, Baldur hin Gode.
Han, med ubedækt Tinding,
Guldhaarfager, uskyldig,
Venter i Kredsen dem.
Fredens Egqvist i Haand,
Hovedet hældende,
Blysomt, fast jomfruelig,
Venter han Legen, som dieryt nu
Kun hans Vælde stadfæste skal.

Giver Agt, giver Agt, hvor Odin hist
Stærk, paa Gangeren, ottfodtravende,
Høit med Gugner i Haand mod Skyerne,
Skynder sig did, og støder sit
Blanke Sværd imod Brystet paa
Fredens Baldur, Baldur hin Gode. —
Men med upuklet Hvælving
Bugner Vandsret som forhen.
Nu kommer Aukathor!
Miølnir, Hamren, i Haand;
Hovedet kneisende,
Mandig, fast, ja trodsende
Hugger han Guden; men uskadt
Smiler Baldur som hidindtil.

Nu styrter Freir, forbi paa Gildetands
Tyktguldbørstede Ryg, med Sværdet
Krummet og høit og blegt,
Som den funklende Maane paa Himlen;
Svinger sin Glavind, som
Nødbrune Haand omfatter,
Og slaaer den mod Ynglingens
Speilglatte Staal, mens forbi han
Rider, og leer ad Sværdets Afmagt.

Nu ruller Freia forbi paa Gyllenkarm.
Lysthenflagrende Lokkerne svæve,
Flættet med Steen og med Sølv,
Som de blinkende Stierner paa Himlen.
Rosen hun svinger, som
Sneehvide Haand omfatter,
Og slaaer den mod Ynglingens
Duunglatte Kind, mens forbi hun
Ruller, og leer ad Rosens Afmagt.

Hvo er de tvende dæmrende Skygger
I Lundens Baggrund?
Yderst i Kredsen de holde sig,
Tager ei Deel i Gudernes Kamp, i
Gudernes Glæde.

Ha! det er Asa-Loke med Hødur.
Naar Guder frydes,
Græmmer sig Loke misundelig;
Hødur er blind, han lytter kun langtfra,
Fremmed til Glæden.

Forstummer' thi Loke nu
Nærmer sig Hødur; han taler.
Lader opmærksomt os da fornemme,
Hvad Gift med sit Ord han i Festen blander.

Loke.

Hvi staaer, Asa-Hødur! Du saa tankefuld?
Hvi deler Du ei Festens Fryd? Som Fremmed staaer
Du langt tilbage, fjernt i Kredsen, medens dog
Det gjælder intet mindre med den hele Leeg,
End ret med Fynd at hædre Baldur. Elsker Du
Ei meer din kjødelige Broder, han som laa
Med Hødur under Friggas stolte Moderbryst?

Hødur.

Hør Loke! — thi jeg mærker paa din Spot, at det
Er Dig, som taler, — lad i Ro mig staae! Gak bort!

Loke.

Hvi vender Du mig Ryggen? Harmes Du, fordi
Jeg hjælpe vil at drive bort din Kjedsomhed,
Mens, under Legen, alle Guder Dig har glemt?

Hødur.

Forgiftigt, som en Øgle, stikker hvert dit Ord.

Loke.

Du est, som alle Svage, for mistænkelig.
Selv Freias runde Silkebarm blev Dig en Braad,
Hvis elskovsfuld hun trykked sødt den mod din Mund.

Hødur.

Er ei den Midnat, ravnesort, som ruger om
Mit Øie, noksomt Vanheld? Kommer ogsaa Du,
Bestandig at forøge Skaden hadsk med Spot?

Loke.

Ved Ygdrasil! ved Urdurs Væld, ved Mimers Brønd!
Hvor Bølgen ruller over Skiæbnens Magt sit Slør,
Jeg spotter ei, jeg ærer Dig for hver en Gud.

Hødur.

Du spørger mig, mig blinde Mand, hvorfor ei Deel
Jeg tog i Glæden; onde Lok'! ha, som Du ei
Fuldvel det vidste, hvordan evig Mulm og Nat
Fra Dagens Daab og Lysets Fryd mig adskilt har.

Loke.

Og kan ei Deel i Glæden dog Du tage? Kan

Ei Baldurs Kraft din Hylding Du, som hver en Gud,
Bevidne med et svagt Forsøg, mislykket, mat,
Imod hans Liv, skiøndt blind Du est?

Hødur.

Uværdig Navn
Af Snildheds Asa fører Du, som taler saa.
Hvor kan jeg Deel i Legen tage, Loke? Først
Er det mig jo forborgent, hvor min Broder staaer;
Desuden har jeg intet Værge ved min Lænd,
Som andre Guder. Halvt som Barn, og Hælvten som
En Olding, sneehvid, barnligsvag, behandles jeg.

Loke.

Et Værge? Vaaben Asa-Hødur mangle skal
Du længer ei. Din høire Kæmperhaand mig ræk!
Her er et Spyd, det kaldes Misteltein, det er
Et bøieligt, et smidigt nysfremspiret Skud,
En bladløs Vaand, en vandig rask opløben Green,
Der kraftløs hen for Vinden sveied, hid og did,
Som Snylteplante i et gammelt Egetræ.
Den har jeg brudt og staalbefæstet; sikkert er
Det kun et ringe Vaaben; men mod Baldurs Liv
Heel svagt jo hvert et Vaaben er; og al vor Daad
Gaaer ud kun paa at vise Verden fyndigt hans
Usaarbarhed og Guddomskræfter. — Løb nu til!
Bi! Jeg vil styre Farten Dig. Saa! Lige til,
Med Spydet stivt, i uforandret Retning strakt,
Som nu i Haand, Du træffer sikkert Gudens Bryst.
Det styrker Glæden mangefold, naar muntert Du
Saa løber frem. Det smerter Odins Børn at Du
Est ene, Hødur! vranten, mørk; men see de først
Slig overgiven Idræt, da forsvinder brat
Den sidste Sky, som sløre vilde Glædens Sol.

Hødur.

Nu dennegang er Mening dog i Lokes Ord.
Saa giv mig Kieppen! Styr min Gang! Hvor staaer mit Maal?

Loke.

I Mørket, Hødur! ravnesort i sorte Nat.

Hødur.

Bespotter atter Du min Blindhed, falske Svend?

Loke.

Ved Hel, jeg sætter mere Priis paa den og Dig,
End paa den bedste himmelklare Sommerdag.
Løb nu kun til, min Hødur, Nattens blinde Søn!
Løb lige til, med Spydet strakt, saa træffer Du.
De lee, de høie Guder. Hører Du? De lee
I Himmelfryd; bring Fryden da i Hui og Hast
Til Glædens Spidse! — Hødur har bevæbnet sig.
Stat stille Baldur! at hans Spiud Dig ramme kan.
Han er din Broder, Baldur! han vil vise Dig
Sin Venskabs-Hyldest. Hødur stød nu til! Forbaus
De høie Guder! Stands den raske Latter! Træf!

Choret.

Det rører mig den blinde Hødur hist at see,
Bevæbnet med sin skiøre Stang at rave frem;
Thi blot af Broderkiærlighed i Festens Fryd
Forglemmer han sin Kummers Qval, og sætter sig
For stolte Guders Latter blot, den blinde Gud.

(Hødur løber til og giennemborer Baldur med Mistelteinen, saa at han strax styrter død til Jorden. En stum Forfærdelse betager Guderne. Loke sniger sig bort.)

Hødur.

Nu? Traf jeg? Hvorfor tier I? Gik det forbi,
Udleer mig i det Mindste! — Ha, dog tier Hver.
Bestandig blier den Blinde spottet. Baldur, siig,
Min gode Broder! Thi Du est den Eneste,
Som deler Hødurs Qvaler og som trøster ham;
Siig, fløi mit Spyd med magtløs Surren, Myggen lig,
Dit Bryst forbi? ha, eller tørned det, og sprang
Afmægtigt som et Haglkorn fra din hvalte Barm?
O svar! Den Blindes Hylding, har den vredet Dig?
Han tier. — Sælsomt! Førstegang i Verden blev
Et velmeent Spørgsmaal ubesvart af Godheds Røst.

Ha, Spottens Fader, onde Loke! tal da Du!
Du pleier ei at spare paa dit Ord; en Strøm
Er stedse rede, synderligt hvor haanes kan. — —
Men alle tie! — Alle! Her er tyst og taust
Paa Guders Tingsted som i gamle Kongers Grav,
Som paa en Valplads, Dagen efter Slagets Stund.
Men paa en Valplads skingrer i det Mindste jo
Dog Kragens Røst om Dødens Søn. — Ha, Trolddom! Ha,
Jeg staaer i Vand, midt i en Bæk, midt i en Ørk,
Og Bølgen pladsker trindtomkring min vaade Fod.
Ha, Fader Odin! Moder Frigga! Svar mig! svar!

Frigga.

Ulyksalige! Du kalder Guderne? Forstum og fly!
Evig være Du forbandet, Morder! nu af Guders Kreds.

Hødur.

Ha, hvad hører jeg, min Moder Frigga, Du forbander mig?

Frigga.

Jeg blot ei, men alle Guder; fly og skiul Dig for mit Blik!

Hødur.

O, Medlidenhed! hav Medynk med mig arme blinde Mand.

Frigga.

Brodermorder! i dit Hierte var det sort som om dit Blik.

Hødur.

Igientag dit Ord! Du talde, tykkes mig, om Brodermord?

Frigga.

Veedst Du ei, hvad Du bedrevet har, Du sorte Nattens Gud?

Hødur.

Nei, ved alle Himlens Stierner! Hvorfor staaer jeg her i Vand?

Frigga.

Dette Vand, hvori Du træder, er din Broder Baldurs Blod.

Hødur.

Knus Alfader mig! o knus mig! styrt mig ned i Nattens Støv.

Frigga.

Evig skal Du leve, bøde stedse for dit Nidingsværk.

Hødur.

Nu faa brænde Nastronds Flammer Hødur, hvis hans veed sin Daab.

Frigga.

Hvorfra fik Du dette Spyd, som trængte sig i Baldurs Bryst?

Hødur.

Har jeg dræbt min gode Broder? O Forbandelse mig da!

Frigga.

Svar mig! hvordan fik Du Spydet? Hvad har skyndt Dig til din Daad?

Hødur.

Det har Asa-Loke. Spydet har han kaldet Misteltein.

Frigga.

Har han dig beskrevet, hvordan dette Spyd han fundet har?

Hødur.

Han beskrev det som en ringe Vaand opvoret paa en Holm.

Frigga.

Ha, nu brister Friggas Hierte. O min Baldur! O min Søn!

Hødur.

Jeg vil styrte mig i Blodet, kysse hver en Draabe Blod,
At den Hellige tilgiver! Ha, jeg Ulykfaligste!

Frigga.

Bort nu Krands fra Friggas Tinding! Flagrer vildt nu mine Haar!
At fortvivlet Jorden kan den sorgesløse Moder see.

(Hun gaaer.)

Hødur.

Rave hen i Mørket vil jeg, evig i en evig Nat,
Paa de fierne, nordre Klipper, i det aldrig søgte Field;
Der vil jeg bestandig sørge; thi en altfor grusom Last
Har jeg tynget paa mit Hierte: Broder-Mord, forladt og blind!
Ei den usleste blandt Jordens Sønner usfel er som jeg;
Thi hans Qval forgaaer med Døden; men hvad ender Hødurs Qval?
Saa modtag mig da, du golde Ørken! i dit kolde Skiød.
Sætte vil jeg mig ved Stranden paa den nøgne Klippeblok,
Bleg og mat og gruble taus, med Haand bestandig under Kind.
Fiernt skal Havets Skipper see mig der, og sige Skibets Mænd:

See! der sidder Nattens Hødur, og begræder Baldurs Død.
Evig skal min stride Taare flyde fra den blege Kind.
Saadan vil jeg ubevægelig forvente Ragnamørk.
Og naar Havets milde Kilders Sødme vorder ram og salt, —
Det er Asa-Hødurs Taare, som har blandet sig med den!
Og naar saare Suk om Natten stønne græsseligt fra Nord, —
Det er Hødur, Nattens Hødur, som begræder Baldurs Død.

2.

Baldur i Helheim.

En Herold.

Opmærksomt hører! at I vide maa hvordan
Valhallas Guder funde sig i Baldurs Død
Og i hans Tab. Først blev en Taushed, som naar seent
I Sigtun Folket lytted med beklemte Bryst
Paa hvad en Vala vil forkynde. Kort derpaa,
Da hørte man en Hulken som af Børn, der græd;
Dog det var ikke Børn, men Guder. Skiøndt han taug,
De klare Taarer trilled over Odins Kind
I Skiæggets Lokker; tydeligt hans Aand indsaae,
Ved denne gode Baldurs Død, Valhals Forliis.
Tyr hyled vildt, som Fenris, naar i Ragnamørk
Sin Trylleløenke brudt han har; thi Baldur var
Sagtmodighedens blide Baand, som venlig bandt
Krigsgudens Vildskab. Som en stille Foraarsregn,
Der rigt befugter Jordens skiønne Blomsterbed,
Og bøier alle stolte Straae mod Jorden ned,
Saa græd Gudinder. Auk-Thor var den Eneste,
Der ikke græd; som ellers Skyens Ild, han skiød
Sit Blik fortvivlet giennem de nedhængende,
Fortrukne Bryn, og knuged Miølnir hart, og tog
Sin Broders Liig paa breden Skulder taus, og gik
Til Stranden, fulgt af Aser og Asynier.
Der blev nu Baldur skriinlagt, mens en talrig Flok
Af rige Guder, og af Biergets Jetter selv,

Var Oievidner til den sørgelige Færd.
Der stod hans Skib, den fromme Gud, der blev han lagt
I lysen Brynie; selv i Døden saare skiøn,
Og venligt fra den hvide Pande rulled ned
De blege Lokker. Alfer lagde Hamp og Beeg
Omkring hans Liig; men da nu Hringhorn, Baldurs Skib,
Fra Landet skulde skydes ud i vilden Sø,
Da vilde Jorden give Slip ei paa sin Ven,
Den gode Baldur; ingen Gud, selv Asathor,
Var mægtig nok at skyde Skibet ud fra Strand,
I Havets Dybhed; Armen sank, som hæved sig,
For Sorg og dyben Kummer. See, da pludselig
Treen frem en Hex, saa grim som Hel, af Jetters Flok;
Hun reed en Ulv, og holdt i Tømmens Sted en Snog.
Hun tændte Ilden hurtig; men da Ilden slog
Mod Himlen, see! da segned ned af Hiertesorg
Den skiønne Nanna, Baldurs Brud; thi hendes Sind
Var mægtigt ei at bære Smerten; Hiertet brast.
Da hæved Thor, som forhen Baldur, Nannas Liig,
Og bar det hen paa Ilden. For hans Kæmperfod
Løb hendes Dværg, og vimsed, græd og hyled lydt;
Ham sparked den forbittretvilde Gud paa Stand
I Ilden med sin Kæmpefod; hans Hierte slog
Som Havets Bølger i en Storm; han ændsed ei
Sin Daad; han tænkte kun paa Død og Undergang.
Da Baalet høit nu brændte, vandred Odin frem
Og lagde Ringen Drupner paa sin Baldurs Bryst.
Da nærmed sig med travel Iil og Smiil paa Kind
Jetinden for at skyde Skibet ud. Hun skiød;
Det skiedte med en saadan Fart, at der gik Ild
I Kiølens Træ; saa hurtigt løb det ud fra Strand.
Da hæved Thor sin Hammer, vilde Hexen dræbt;
Han paastod, at den svare Kraft, hvormed hun skiød,
Kom kun af Fryd ved Gudens Drab. Dog skaantes hun.
Men sligt et Syn er aldrig seet, som da paa Strand
De høie Guder stode, stirred giennem Graad

Til Skibet, i hvis ranke Master Luen flog.
Som nu det foer paa Dybet ud, da lød et Suk
Fra Jordens Klipperifter alle; men med dump
Og rædsom Brusen rysted Skoven sine Løv,
Og alle Haner galed; Himlen mørknedes.
Da gungred Havet; og af Havet Ægir stiød
Med Ran sig op; dem fulgte hver en Havets Mø,
Indsvøbt i Tang, og Tindingen med Gruus bedækt.
Fælt hvined de paa Dybet, tykt for deres Mund
En Fraade stod. Men Ilden mellem Bølgerne
Slog op i Natten; trende Gange lued den.
Men som den lued, tabte den sin røde Glands;
Og sidstegang var Luen klar, som Maanen; klar
Som Stiernerne paa Himlen. Vældig op den steeg,
Men som den steeg, da sprang fra Jorden den, med Klang,
I lutter skiønne Gnister, og i samme Stund
Var Himlen fuld af Stierner, tændt af Gnisterne.
Som nu de høie Guder kummerfulde stod
Og saae til Himlen — see! da traadte Freia frem,
Med liliehvide Kinder, med det gyldne Haar
Om runden Skulder vundet, med den fulde Barm
Halvblottet, og paa nøgne Fod; med Kiækhed, som
Kun Smerten vakte, treen hun flux i Asers Kreds.
Og som nu alle Guder vendte Blikket hen
Mod Elskovs Disa, vinkte med sneehviden Haand
Til Lyd hun flux, og spurgte med sin søde Røst:
Hvor er i Asers Skare vel den raske Gud,
Som dristig Freias Kiærlighed vil kiøbe med
En tapper Daad? Hvo vover sig blandt Guderne
At ride ned til Niffelheims bælmørke Nat,
At bede Hel tilbagegive Baldur? Hvo
Det vove tør, om intet end han retter ud,
Vil Freia lønne med sin Elskov. — Men da treen
Hermoder frem, den raske Svend, og raabte høit:
Hvo gaaer i Døden ei for Freia? Hvilken Gud
Vil ikke redde Baldur? Hvilket Hierte dybt

Ei røres over Valhals store Brodertab?
Selv Hel vil ynkes, hun vil give Baldur os
Tilbage, naar hun hører, hvor han elsket var.
Som saa han taled, svang han sig paa Gullintop,
Men Odin gav ham Sleipner selv, sin egen Hest.
Da smilte Freia giennem Taarer, Guld hun græd,
Som da hun sørged over Odur. Hermod saae
Gudindens Smiil, og spored Odins Ganger. See,
Da svandt han flur bag Fieldets Kløft; han styrted sig
Igiennem Hulens sorte Svælg, hvor Veien gaaer
Ned i de Dødes Rige, kiæk den raske Gud.
Nu har i Taager taus indsvøbt sig Asers Flok,
Og venter i Valhalla Svendens Atterkomst.

Niflheim.

Hel. I Baggrunden **Hulens Skygger. Modgudur.**

Hel.

Hvad vil Du her? Hvi kommer Du fra Giallerbro,
Som Du skal vogte? Røgter Du ei meer med Flid
Dit Kald? Du havde fuldelig, ja vel fortient,
At jeg med sorte Bylder og med Pest dig slog,
Til Straf, Forvorpne!

Modgudur.

Frue! stands dit Hiertes Harm.
Jeg løb at melde, hvorban om en liden Stund
Din Hal vil vorde hiemsøgt af en sielden Giæst.

Hel.

Det sømmer sig min Tiener Seen, og kan ei han,
Min Tærne Sagtegangerske, sligt Bud at gaae;
Ei dig, som sattes til at vogte Giallerbro.

Modgudur.

Naar blege Skygger rave matte, flokkeviis,
Med søvnig Svæven, som en dunstbetynget Sky,

Ad Broen, kan din Tiener Seen, og kan din Mo
Saa seent, saa sagte vandre, som de vil, og dog,
Dog komme tidsnok, inden Skyggen famler hid;
Men jeg — der hurtigt flyve kan, som Lummersot,
Kom dog kun stakket før den sære Giæst, der strax
Dig hilser, Dronning!

Hel.

Daarlige! hvad hidser Dig?
Du taber Veiret over at beskrive Hel
Et blodløst Skyggebilled.

Modgudur.

Lokes Datter! Taal,
At dristig jeg modsiger Dig; thi dersom han,
Hvem nys jeg saae, en Skygge kaldes bør, da bli'er
Vaarsolen selv en dunkel Plet i Himlens Ørk.
Ha, Svendens Kinder blusse med et Sundheds-Blod,
Som brændte mig i Øiet; og hans Læbers Røst
Fik Broen til at vakle, mere Hestens Trav.
Ja, med langt større Bulder rumled Broen huul
Blot under Hestens otte Hover, skiælved meer
Svagt under ham, end da igaar fra Slaget kom
Fem Skarer Døde.

Hel.

Aabner Dennes Lunge-Blomst
Da end sin Kalk for Livets Strøm, den friske Luft?

Modgudur.

Den raske Helt som Livet selv seer ud; hans Mund
Rødt svulmer, som en moden Frugt. Ha, hvilken Lyst
At klæbe sig som Igle til hans Læber fast,
Og suge dette varme Blod! Ha hvilken Lyst!

Hel.

Sælsom er denne Tale. Siig, er Svenden nær?

Modgudur.

Heel nær. Thi, uden lang Tids Spørgen, traved han
Rask hen ad Dødeveien; og da Hesten kom
Til Sprinkelværket, som omgiver Hulens Port,

Da tøved ei han, indtil Gittret aabnet blev;
Nei, utaalmodig Gyllensporen hug han i
Sin Ganger, ottefodet, og i samme Stund
Sprang Hesten over Sprinkelværkets sorte Jern;
Dens Guldsko rørte flygtigt selv ei Portens Odd;
Hvor ellers Døden staalspids venter trudselsuld
Hver overmodig Kæmper, som Dig, Hel! til Trods
Vil hid sig trænge, før din Skioldmø Langsomfot
Har kysset og beblæst ham med sin Aandes Stank.

Choret (i Baggrunden).

Med Gru nu Jorden gungrer
Ved Gangertravet;
Fast stiller denne Skiælven
Min løse Skygge;
Thi let den stiore Larve
Ved Larmen brister;
Dog flyer nu døsig Drøm mig,
Som Nat for Dagen.
En lys, en vældig Straale
I Mulmet skinner.
Hvor varmt du vederqvæger,
Du Livsens Vælde!
Han kommer, thi det knager
I Biergets Kroge.
Hvor friskt hans Øie flammer,
Hvor uforfærdet!
Men af! tilbage træde
Jeg maa i Taagen;
Thi dette Blus forblinder
Mit Blik i Døden.

Hermod.

Staaer jeg dog omsider i den vidtberømte Hal?
Men hvor lummert her og mørkt! Jeg øiner knap min Fod.
Hvo er den, som sidder, grim og bister til at see,
Med et Døbningbeen i Haand, paa Stol af Knokler bygt?

Hel.

Det er Hel, Forvovne! giæste tør Du Dødens Mø?
Frygter ei at hendes Lunger Dig forpeste skal?

Hermod.

Aldrig frygted jeg for Øren og det brede Sværd,
Mindre for en Qvindes Lunger.

Hel.

Ha, Dumdristige!
Hvad har hid Dig lokket? Hvo er Du, og hvo din Slægt?

Hermod.

Det skal jeg Dig sige; men bønhør dog først din Giæst!
Lad dem aabne Hulens Porte, lad den ydre Luft
Giennemstrømme Biergets Hvælving! Sikkert har Du ei
Aabnet dine Vindver længe; thi af Fugtighed,
Muggenhed er Hulen opfyldt; Murens grønne Væg
Vidner altfor vel om saadant; neppe Faklen kan
Brænde; dersigt Flammen blaaner, som den ud vil gaae.

Hel.

Denne Luft, som dine Lunger qvæler, dufter mig,
Som en Blomst i Morgenrøden, for en Jordens Mø.
Ei den er for Livet brygget; men i Helas Sal
Rinder ikke Sundheds-Blodet, og snart mærker Du,
Hvordan Dødens kolde Vinger overskygge Dig.

Hermod.

Grumme Dronning! neppe gaaer saavidt din skumle Magt.
Meer end Luft behøves til at qvæle dette Bryst.

Hel.

Ha, hvo est Du da, som voxer Dig i Graven ned?
Ei af Askurs Æt oprundet, da Du blegner ei.
Dristig har Du oversprunget, fræk, mit Sprinkelværk;
Ved min Tærskel Snuble stødte selv Du ei din Fod.
Dertil kommer, at Du kneiser over Jordens Mænd,
Og din Hurtighed og Lethed vidner om en Gud.

Hermod.

Har Du aldrig hørt om Hermod, Odins raske Svend?

Hel.

Det er Dig?

Hermod.

Ja, Dødens Dronning! Hermod giæster Dig.

Hel.

Megen Hæder viser da min Hal, Du Valhals Søn!
Hvad har bragt Dig til min Hule fra din Faders Borg?

Hermod.

Kan det undre Dig, at Guder søge Niffelheim,
Nu da bedste Valhals Asa, Hel, Dig giæstet har?

Hel.

Ei frivillig kom han, Hermod! bringer ei, som Du,
Med sin sunde Guddomsvarme. Skyggen fandt herned.

Hermod.

Siig mig, Hel! hvor er min Broder? Viis mig, hvor han staaer.

Hel.

Hist iblandt de blege Larver sidder øverst han.

Hermod.

Ygdrasill! Er dette Baldur, Hel! Du viser mig?

Hel.

Baldur er forsvundet, det er Baldurs Skygge kun.

Hermod.

Baldur! Kiære Broder! Kiender Du din Hermod ei?
Ak hvor mat; afmægtigt Øiet stirrer døsigt hen!
Hvor er nu den stærke Straale, Ilden i dit Blik?
Hvor en sielden Ungdomsskiønhed? Gode Baldur, svar!
Men han svarer ei, han strænger sig forgiæves an.
Baldur! Jeg maa græde, — har Du ogsaa Mælet tabt?

Hel.

Sproget, som den Døde taler, ei dit Øre naaer.
Som et Dødninguhrs, en Faarekyllings hæse Røst,
Piber det; som dæmpet Dirren af en Aftenmyg.

Hermod.

Hvo er hist den blege Skygge, mere tynd og spæd,
Ved hans Side?

Hel.

Det er Nanna, det er Baldurs Brud.

Hermod.

Dødelige Mø! Du fulgte gierne med din Gud,
Skiøn og blid og tro som Maanen, der i Elskovsild
Ei sin Ven forlader, den langt større, stærke Jord.
Selv i Døden altsaa skiller Intet Kiærlighed?
Blege Skygge, ha, Du smiler, lad Dig favne. — Hvi
Holder mig tilbage, Hel! dit Hovedpandeskiold?

Hel.

Rør ham ei, hvis Du ham elsker! Split ei Skyggen ad!
Smertelig for kiøle Dunst er Varmen af dit Blod,
Selve Duggen af din Aande; som for Jordens Søn
Levende paa Baal at brændes. Skaan ham for din Qval!

Hermod.

Dødens Mø, lad Dig bevæge ved Valhallas Bøn!
Giv os atter Baldur! lad Dig røres, gustne Mø!
Ha, Du skulde Smerten seet, som voldtes ved hans Død,
Af din tørre Hovedkilde selv var Taaren flydt.

Hel.

Daarlig est Du, Hermod! Du, som kommer i min Hal,
Og forlanger uden Blu min bedste Undersaat.

Hermod.

Derfor har jeg kiæk mig styrtet ned i Gravens Nat,
Trodset hver en Fare, for at bede Baldur ud.
Jeg har haabet paa din Godhed. Himlen gyste; Hver
Raadte mig derfra; jeg stolte paa din Miskundhed.
Dødens blege Dronning! Jordens Egn og Valaskialf
Troer, at Du est grusom, kold, som selve Nattens Iis;
Ha, nu kan Du vise Jordens Land og Himlens Borg,
Hvor der uden Aarsag dømmes om dit Hiertelag.

Hel.

Frugtløs er din Smiger. Troer Du, at Forfængelighed,
Qvindlig jordisk Svaghed, overlever Døden selv?

Hermod.

Ved mit Venskab til den kolde, blege Skygge der,
Hermods Mund foragter Smiger; han har meent sit Ord.

Hel.

Ei frivillig har jeg sat mig her til Dødens Mø;
Odin, Baldurs stolte Fader, tvang mig grum dertil.
Neppe var jeg voxet fra de spæde Barndoms Aar,
Før han tog fra Livets Fryd, og spærred strengt mig ind,
Til at vogte Gravens Huler, blege Skyggers Flok.
Da mit Øie nu fra Solen skiltes, Livets Lyst,
Da mit Legem i de kolde Haller skrumped ind;
Da forsvandt hver venlig Tanke, Blidhed, af min Siæl.
Saadan nu mit Liv hendøser jeg i stummel Harm.
Skiæbnens Retfærd har mig hævnet, tugtet Odins Daad;
Han, som haded mig, fordi jeg mangled Skiønhed, født
Hælvten bleg for oven, Hælvten blaa mod Foden ned.
Nu hans Øiesteen, hans Baldur, fik jeg i mit Næt;
Og dog troer Du, jeg eenfoldig slippe skal mit Rov?

Hermod.

Ei at vorde Underjordens Dronning blev Du født.
Odin skienkte Dig dit Rige med dit Kongespiir.
Retfærds tugtende Gudinde, revser Du med Magt
Alle Jordens feige Siæle, virker, strenge Mø!
At den kielne Yngling skrækkes ved sit rædde Mod;
Og paa denne Maade danner Jordens Kæmper Du.

Hel.

Har Du lært af Bragi Bænkeprydder Smigers Kunst,
Svend? og troer Du, Hel er altid end en Qvinde dog?
Jeg maa smile ved din Adfærd; skiøndt det smerter mig,
Op at trække mine tørre Læber til et Smil.
Hermod! Ungersvend! Du Bolde! har Du ei den Tro,
At dit Øies milde Straaler, at din Rosenkind
Kunde Dødens Mø behage her, om nok saa lidt?
Bliv, Du Daarlige! mit Hierte isner koldt og huult,
Som den gyselige Kule, hvor min Stol er sat.
Derfor spar din Kløgt, tilbage drag kun til dit Hiem!

Ingen List kan Hel bevæge. Troer Du ei hun veed,
At Du stod langt heller borte fiernt fra denne Hal,
Skilt ved Jordens brede Klipper, ved et bundløst Hav
Og ved Luftens Strømme, hvis det giældte Baldur ei?
Ha, nu flynke Valhals Diser! blegt indsynke nu
Deres Liliekinder, voldsomt gaaer det fulde Bryst.
Baldur ønske de tilbage sig, den skiønne Gud,
Som de længer ei kan fange frækt ved Leflekunst.
Nu da han er svundet, skiænkes Dig et naadigt Blik.
Siig, hvormange Kys har Freia lovet for din Færd?

Hermod.

Vidste Du, hvad Qval og Smerte Himmel, saasom Jord,
Føler ved sit Tab, da spotted Du ei Guder meer.
Men for høie milde Dyder er dit Hierte lukt.
Du begriber ei den fælleds Sorg ved fælleds Tab.

Hel.

Hykleri! og intet andet; flygtig Nyhedsruus!
Stoltheds Pragt! En falsk Forgyldning! Farve, bleget ud,
Naar kun trende Gange Solen Jorden har bestraalt.
Fælleds Tab og fælleds Kummer? Ha, i Lysets Hiem
Hersker Tvedragt, mens der lyves kiærlig Enighed.
Og at Du skal see, hvor sikker Hel er i sin Sag,
Hør da, hvad jeg lover! Hør det, og forundre Dig!
Dersom Himlen, Jorden, dersom hver en As og Alf,
Askurs Børn, og alle Stene, alle Dyr og Træ'r
Baldur græde vil af Helheim, med en fælleds Sorg,
Vel! da slipper jeg mit Bytte; skiænker ham igien.

Hermod.

Mener ærligt Du det Løvte, Dronning! som du gav?

Hel.

Ved den Liiglugt, som bestandig flyder af mit Spiir,
Ved de sultne Kragers Hylen over Aadslet; ved
Brustne Blik, ved dødblaae Negler, Gravens kolde Sveed —
Jeg har meent mit Ord.

Hermod.

Nu aander selv i Niffelheim
Hermod mere let end nys i Valaskialfens Gaard.

Hel.

Fryd Dig ei for tidligt Hermod! Altfor snare Fryd
Kunde giøre Smerten større, hvis den skuffet blev.

Hermod.

Staaer det kun til Oververdnen, ei til Utgards Drot,
Saa er Baldur frelst, saa er Valhallas Kummer endt.

Hel.

Saa forlad, forbadte Gud! mit Rige da paa Stand.
Lidet vist din lækkre Gane vilde tildres, hvis
Hel til Giæst Dig bød, hvor Bordet kun er Hunger nævnt,
Kniven Sult, og Blegsot Kokken. Skynd Dig, drag herfra
Til dit Valaskialf, og meld dem mine Løvter der! —

Hermod.

Jeg gaaer. — Men først min Broder, Asa-Baldur! først
Tag mit Farvel, og trøst Dig i din Eensomhed,
Til Jordens og til Himlens rige Taarestrøm
Har dannet Floden, paa hvis salte Vover Du
Kan atter sætte Hringborns Kiel, og spænde Seil
Mod Livets Havn, som før mod Dødens. Men dit Blik
Undviger mig, er altid mørkt; Du haaber ei.
Ha, tal et Ord, hvis muligt det Dig er, saa tal
Til Hermod, før han Dig forlader. Baldur, tal!

Baldur.

Hvad Brag og Bulder? Baldur er forsvundet. Viig!
Forbunstet er den lange Drøm. Her drømmes meer.
Forstyr ei Søvnen ved min Moders muldne Bryst!

Hermod.

Ha, hvilken Lyd var dette? Hvilken sælsom Lyd!
Det klang, som naar de løse Stene, ved et Ryk
Af Jorden, falde sammen i en Oltidshøi
Med dæmpet Bulder, efterat i rolig Kraft
De fast har staaet mange hundred Aar, og trygt

Omhvælvet Kruskens Aske. — Baldur, siig, hvortil
Slig sorgfuld Vise? Qvæd en munter Glædesang!

Baldur (tier).

Hermod.

Du tier. Ha, den kiække Kraft, Dit Ungdomsmod
Er i den fæle Hule slukt; men sikkert skal
Det atter lue, naar de bedste Perler snart,
Daglyset eier, naar de hellige Taarer har
Løskiøbt Dig af dit Slaveri. Men Friggas Søn!
Giv mig, ifald Du mægter det, et sikkert Tegn,
Som jeg kan bringe Hlidskialfs Herre, til Beviis,
At virkelig i Helheims Sal Hermodur stod.

Baldur (rækker ham en Ring).

Hermod.

Du gav mig Ringen Drupner, som Hærfader paa
Dit Bryst henlagde, Ligets Pryd? Det Tegn er godt.
Som Ringen drypper altid fleer og altid fleer,
Saa skal den første Glæde, Hermod her har nydt,
Hel, ved dit Løfte, stedse meer fordoble sig.
Jeg gaaer. Thi denne sørgelige Skyggesky,
Hvori jeg stander, dæmper næsten, skiøndt ei reent,
Min sunde Glæde. Snarlig rinder Ungdomsblod
Igien i Baldurs Aarer, i hans fromme Bryst.
Farvel! Jeg iler at forkynde Glædesbud.
Snart vil en fælleds Kummer avle fælleds Fryd.

Chor.

O hvi gik han, hvi gik han
Bort? Hans Straaler husvaled mig;
Og hans liflige Røst mig
Vakte blidt af min ængstlige
Feberslummer.
Nu bespænde mig atter
Ængstlige Drømme. Mit Hoved
Svimler. Et evigt
Fald jeg skuer. — Jeg styrter

Ned af et Taarn! — Jeg vil reise mig
Op for en Morder og flye; men kan ei.
Aanden drager jeg tungt, som naar i
Livet min Mund
Dybt under Søvnen i Bolstrets
Duun sig forvirred.
Hu! Hvad er det? Hu!
Nu begynder Legen paa ny, med
Rangler af Dødningknokler og Fløiter af
Hule Laarbeen,
Trommer af skrallende Pandeskaller.
Hvad omspænder mig?
Hvad nedtynger og qvæler mit Bryst?
Hvor hun griner, den blaahvide Hel!
O Jammer! O Jammer! O Jammer!

Mimers Lund.

Frigga.

Nei! denne Sorg udholder ei min Moderbarm.
Skiøndt Haabet vinker, trøster, skiøndt ved Hermods Ord
Jeg veed, at denne store Qval vil vende sig
Til større Glæde, græmmer det mig dog at gaae
I tausen Hal blandt blege Guder. Vidste de
Den Fryd, som forestaaer dem, vidste de, som jeg,
At hver en Taare bringer Baldur mere nær
Til Valhal, mere fiern fra Niflheim; — ja da var
Det dem Umulighed at sørge; Helas List
Vandt Seier da. Thi klart jeg skuer Herens Sind:
At sørge for at glædes — hvor urimeligt!
Saa tænkte hun. Men bøde skal hun for sin List,
Og miste Byttet. Snilde Hermod! Bolde Svend!
Tak være Dig, at daarligt ei Du med en svag
Letsindig Tunge spildte Friggas sidste Haab.
De veed det ei, de høie Guder; alle troe

At tabt for evig Baldur er, og derfor dybt
De græmmes, derfor græmmes hele Jordens Land.
Thi ei var det nødvendigt ved Herolders Røst
At byde Sorg for Baldur; nei, hans tause Død
Har, mere stærkt end Giallerhornets vilde Klang,
I hvert et Hiertes dunkle Vraa raabt Sorgen frem.
Kun Hermod veed, og Frigga, Helas Løvter; dog
Det dæmper ei min Kummers Magt og Hermods ei.
Thi Frygt og Uro — Trællene, som Skiæbnens Mø
Langt forud løbe, — knuge Hiertet ofte meer,
End Tærnen selv: Fortvivlelse, som efter gaaer
Med langsom Gang og bærer Slæbet. — Thi naar hist
Jeg seer dem tause sidde, blege, Haand paa Kind,
Med stive Blik at gruble; naar jeg Freia seer
At sønderslide sine lange, gule Haar
Med disse Hænder, frysted af nyfaldne Snee;
Naar Odin selv paa Hlidskialf midt i al sin Glands
Nedslagen grubler; naar hans Øie, som tilforn
Var Kildevæld for Kraften, i det stolte Skin
Er ene mørkt; naar uvilkaarlig Bragis Haand
Med modløs Skiælven, før saa sikker, famler mat
I Harpens Guld, og vildnes i den slappe Stræng,
I Aftnens Dunkelhed og Taushed; og naar Niord
Høit hyler fra sit Noatun; da tykkes mig:
(Endskiøndt jeg bedre veed det) denne store Sorg
Er altfor vigtig, vældig, for et ringe Tab
Af nogle Timer. Rundtomkring Hler-Ægirs Ø
Har Havets blege Piger sat paa Sandet sig;
I havgrønt Klæde viklet og med Muslingskal
I vaaden Lok, bedrøvet sidder Bølgens Mø,
Og, mørkeblaat, er Øiet fuldt af Taaren klar.
Hvor mildt den stille Foraarsregn paa Bøgens Blad
Med Glindsen glider! Freia græder i sit Slot
Af Luft. Jeg seer din Taare, hvor den falder luun
Paa mine Blomster. Ak, den bøier Roserne!
Alt er saa tyst. Det muntre Vildt selv standset har

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] —
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Ak, thi min Balder er død!
Og da den Helliges
[illegible], da [illegible] med ham
Al min Salighed.
Hvor er nu Gudernes Ven?
Hvor nu Fredvindernes
Ven, som smilte saa mildt
Salig smilende i Alles Barm?

Ofte ved Tusmørkets Tid,
Naar jeg kag Løvene
Sad, med Haand under Kind,
Kom han fra Bakken hist;
Kom saa faur og saa skiøn,
Spurgte mig smilende:
Mø! hvi grubler Du der?
Fryd Dig! Du skal en Beiler faae.

Ak, han er død, han er død!
Og jeg skal aldrig ham
Skue; min Yngling saa skiøn,
Rank og belokket, ei
Kommer i Skumringens Tid
Mere fra Bierget; thi
Kold er for evig og bleg
Nu den Læbe, som trøsted mig.

Frigga.

O søde Kummer! Lykkelige Dalens Mø!
Dit Hierte, som en rolig Kilde, hvælvet om
Af hvide Lilier, qvælder i en stille Gang;
Og gaaer det høit — da skaffer sig af Øiets Blaa
Den stegne Bølge Luft, som Graad, paa røden Kind.
Let præger fælleds Sorg sit Stempel i dit Bryst.
Men ogsaa Du vil lide ved min Baldurs Drab,
Og ofte sande bittert, seent, ak altfor seent,
At Kiærlighedens fromme Gud er død, naar der
Du finder en Forræder, hvor Du vented vist
En trofast Beiler. — Ha, men stille! Hist jeg seer
Den skiønne Heimdal, Broens Vogter, nærme sig.
Omkring hans Skulder hænger i et broget Baand
Det gule Giallerhorn; og ved hans venstre Lænd
Jeg seer det Sværd, som Hofud kaldes. Rask han gaaer.
Hans Læbe trækker med et venligt Smiil sig ind,
Og lader Mundens gyldne Tænder glimte frem.
Hvad driver Dig, Du snilde Gud! til denne Lund?

Heimdal.

At vogte Broen troligt er min Gudsdomspligt;
Dog overlader stundom jeg de Møer syv,
Som fødte mig til Verden, mit Forretningskald;
Naar Jomfru Rød og Jomfru Guul og Jomfru Blaa,
De tre fornemste, stadigt underholde kun
Bestandig Broens Lamper, har jeg ingen Frygt
For dem af mindre Vigtighed, som blande sig
Med hine. Plat umuligt var det mig idag
At overskue Jorden med mit Falkeblik;
Thi denne Kummer knuger selve Guders Bryst.

Frigga.

Ha, Du, hvem Valhal kalder sin aarvaagne Gud,
Du, som har mindre Søvn behov end selv en Fugl,
Der seer saa skarpt ved Nat som Dag, og fjernt som nær;
Som hører Græsset groe af Jorden, Uld paa Faar;
Siig, saae Du Sorg og hørte Klynken Jorden om?

Heimdal.

I haabløs Jamren vaander hele Jorden sig.

Frigga.

Ha, Fryd! det klarer atter op i Østens Kant.

Heimdal.

Den fryder Dig, den store Qval, o grønne Frigg?

Frigga.

Saa frydes ikke Jordens Land ved Morgensol.

Heimdal.

Har Viisdoms Gaade skiult sig bag dit Gudsdomsord?

Frigga.

Tal! Tal! bestriv mig hver en Kummer, fryd mit Sind!

Heimdal.

Med Taushed maa jeg skildre Dig den tause Nød.

Frigga.

Din Taushed klinger bedre mig end Bragis Sang.

Heimdal.

Hvordan forstaaer jeg, Guders Moder! dette Sprog?

Frigga.

Den stærke Regn skal klække Haabets Blomster frem.

Heimdal.

'aaber? Frigga haaber? Høie Dis! forkynd —

Frigga.

:ommer Dig til at forkynde, Heimdal! Dig.
:nd den Glæde, Du har vakt i dette Bryst,
vogt Dig for Letsindighed! og mindes vel:
Letsind tabte Jorden Baldur; kun ved den
Nørkets Fyrste Magt i Hænde. Derfor sig,
ette Bud, Du bringer Frigga, virkelig
ındhed talt? Hvad eller kasted Du dit Ord
'omt hen, og tyder det: at rundtomkring,
ibt Du overskuer Jordens Land, er Sorg,
mellem Ligegyldighed, skiøndt meest af Sorg?
ar!

Heimdal.

Din Adfærd, Frigga! blier en Gaade mig.
Ord var sanddru! Alting sørger, hvor man seer.
elskes Baldur; alle Hierter græmme sig.
— ha, men det fortiener at bebudes ei.

Frigga.

? Dække Du med Haabets grønne Foraarsløv
Norderdolk? Har Gift Du gydt i Suttungs Miød?
skiulte Du i Yduns Æble Dødens Orm?
? Ha Letsindige! Veed Du, veed Du, at et Kun-
dræbe Frigga?

Heimdal.

Dronning! jeg forstaaer Dig ei.

Frigga.

sørger ei?

Heimdal.

Dit Hierte hidser Sorgen op;
maler sorte Billeder. I Harm Du troer,
urde vredes over Jordens Kulde; troer
ore Flokke, mange Mænd, med Rolighed
ımmet Lokes Udaab har, og sørger ei?
Odins Hustru! Hver, som er at agtes værd,

Henslæber som en Natteskygge langsomt sig,
Og søger Eensomhed og Mørke, for i Ro
At give det beklemte Hierte Luft. Kun Een —

Frigga.

Forstum! Ha, Ulyksalige! forstum og fly!

Heimdal.

Jeg tier, Guders Dronning! lyder taus dit Bud.

Frigga.

Nei, tale skal Du, støde Dolken i mit Bryst.

Heimdal.

Hvormed har jeg forsyndet mig mod Frigga, Dig?

Frigga.

O Heimdal, tøv et Dieblik, en liden Stund.

Heimdal.

Til Veemod vender hurtig sig din Vredes Harm?

Frigga.

O skaan din Dronning! skaan den høie Friggas Bryst!

Heimdal.

Ved Tale bedst jeg ender hver ugrundet Frygt.

Frigga.

Hvo sørger ei for Baldurs Død? Hvo sørger ei?

Heimdal.

En Eneste! — Det var som havde Skiæbnen selv
Didhen den Sorgesløse sat, for desto meer
Ved dette Modsæt Sorgens Kraft at tyde med
Et vældigt Træk. Saa falder undertiden Hagl
Midt under Somrens Luunhed ned i Lilien; saa
Fordunkles stundom Middagssolen. Hvor jeg saae,
Der havde Veemod over Mørkets Nidingsdaad
Sit Perleklæde kastet; tusind Taarers Dug
Husvaled os mod Heklas Brand. Kun fiernt i Nord
Mit Die standsed ved et egent Syn; thi der
Med puklet Ryg og Krykkestav, bleg paa en Steen,
Jeg fandt en Qvinde sidde; sortforbrændte Field,
Med gustne Fyrrestammer, hvælved skummelt sig
Og danned Hulen, hvor hun sad; ved Hulen stod

Et Kiær, hvor Vandet mosesurt bevægtes blot
Af Frøer og Tudser; men om Biergets golde Tind
Svang Flagermusen ækkelt hen sin lodne Krop.
Og over Hulen ruged dybt en kulsort Sky,
Som skiulte Maanens brede Lys; een Straale kun
Faldt giennem Riften, dybt i Hallen, hvor hun sad,
Og leged paa den Bleges Ansigt. Rolig sad
Hun der og rokked; som hun rokked, nynned hun
Med hæsen Stemme tidt igien den samme Sang.

Frigga.

Gientag den Sang! Thi vigtigt er mig hvert et Ord.

Heimdal.

Den var af usselt Nemme, hvis Hukommelse
Slig stakket Vise glemte strax. Hun igientog
Den uophørligt; rokked alt imens paa Steen.
Med Krop og Hoved vikled i et kulsort Slør,
Med gule Mainskin paa den blegtindfaldne Kind,
Sad hun, et Spøgels saare lig ved Midienat,
Paa siunkne Bauta.

Frigga.

Heimdal, hendes Sorgesang!

Heimdal.

Hun sang: „Med tørre Taarer Tok begræder hardt
Den skiønne Baldurs bratte Død og Valinfart.
Dog holde Hel ham stedse kun i Hallen fast."
Og saadan gik det igientaget, altid fort.
Men Frigga! — thi jeg seer Du blegner, — siig, hvor kan
Slig ussel Qvind forfærde vel din Gudsdomssiæl?
Gudinde! Men hun hører ei. Ha, kan en Hex
Nedslaae dit Sind? Du, som tilbedes af en heel
Livsalig Jord?

Frigga.

Du blinde Daare! ti og fly!
Dog at Du ei fremdeles i din Tilfredshed
Skal bryste Dig af Styrken, medens Frigga bleg
Fortvivlet river af sit lange Hovedhaar,

Saa viid: Mit Haab, og Himlens, stod til denne Graad.
„Hvis hele Verden sørged," saa var Helas Ord,
„Da skulde Baldur atter skue Lysets Kraft."
Og Alting græd — og Friggas Hierte trøsted sig;
Men Een har rolig, ligegyldig hørt hans Død;
Og, som den Grummes Taarer, er nu Haabets Væld
For evig spærret. Nu, først nu er Baldur dræbt!
Du tier Heimdal? blegner; har Du hørt mig? Svar!

Heimdal.

Hvormed, Du evige Gudinde? Læbens Røst?
O kun det allerskrækkeligste Vildheds Gialb
Fra Hornets Indvold, hvorved Verdens Indvold brast,
Vat Svar, som her sig sømmed. Ha, men, Moder! end,
End er ei Timen kommen. — Baldur! der var Haab
Og Mulighed? Og Heimdal stod med kold Foragt,
Og skued den Misgierning, som har bundet Dig
Til Dødens Hal med Evighedens Lænker fast?
Nu Straf og Død! Nu Straf og Qval! Thi denne Her
Er sendt fra Underverdnens Kæmper; det er klart.
Jeg flagrer op til Valaskialf, snelt som en Ørn;
Og Snotra, som er viis og kløgtig, grønse skal
Paa en uhørt og hidtil aldrig funden Qval.
Saa vil jeg græde, Baldur! naar min Taare meer
Ei hiælpe kan Dig, end den kolde Morgendug
Et Træ i Sommertørken, vil jeg græde dog;
Og dobbelt, med to hvalte Buer, skal min Bro
Da straale giennem faldne Graad, for Jordens Børn;
I klare Striber Farven lue; paa sin Bro
Skal Heimdal staae med Giallerhorn for Mund, og der
Urokkelig, fortvivlet vente Ragnamørk.

Hermod (kommer.)

Umag Dig ei, Misgierningen er tugtet alt.

Heimdal.

Alt Daaden rygtedes i Valhal, Hermod? Tal!

Hermod.

Bekiendt og straffet er den hardt paa Nidingen.

Heimdal.

nd, hvad sig tilbraget har, Hærfaders Svend!

Hermod.

Her, som sad bag sortforbrændte nøgne Field,
gustne Fyrrestammer sveied, hvor et Kiær
'ubser røртes, hvor den lodne Flagermuus
stumle Kreds i Mørket slog; hvor Maanen faldt
Skyens Rift i Hulen, paa den blege Kind —
Her var Loke Laufeysøn!

Heimdal.

Ha, onde Lok'!
har da paa din Ondskab nu Du Kronen sat?

Hermod.

angred ei sin egen Daad, den Ædles Drab.
tørre Taarer Baldurs Død han kold begræd.
da paa Hlidskialf Odin saae hans Nidingsværk,
hvor formaaer Forvandlingskunst at blinde vel
høie Hlidskialfs Gramur?), see da sendte slux
Alfer ud at gribe fat Forræderen.
lygted Loke til en Hal paa Filefield,
fra til alle Kanter ud han saae; men der
eller sikker, trylled han sig om, blev Lar,
kiulte sig paa Bunden af Franangurs Fos.
oge Guder Fiskegarn; (han havde selv
Kunsten lært) og kasted det i Flodens Dyb.
Garnet holdt paa denne Side Stranden, men
ndre Valhals Guder hisset. See, da sank
Bunds, bag Flodens runde Steen, Forbryderen.
tyngt med Bly, til Bunden atter Garnet sank;
mutted ei den falske Niding længer bort.
ud til Veltestedet vaded Thor, og greb
fat; og skiøndt han smidig krummed sig og gled
slimet Sprætten mellem Gudens Fingre, holdt
Stærkes Haand dog sikkert ham i Halen fast.
lev han, uden Naade, hen i Hulen bragt,
Stene skummelt hvælve; hvor kun Slangers Lyd

Er hørt; hvor Taagen iniger som en Morder sig;
Hvor Maanens hule Oie titter stundom kun
I Loftets Hul; hvor Ogler flætte Tappet blødt.
Tre flade Klipper reistes høit paa Kanten op,
Der blev han strakt. Hans Sønner, Vali, Narfe, stod
Og saae derpaa. Da trylled moren til en Ulv
Den bistre Odin Narfe; da med Ulvs Natur
Begavet nu han lugted Kiød, da sønderfled
Han graadig Vali, for hans egen Broder, grumt.
Med Sønnens Tarm til Fieldet Odin Loke bandt.
Den ene Klippe støder mod hans Skulderblad,
Den anden med hans Lænder, tredie mod hans Fod.
Men Skade tog en giftig Snog, og fæsted den
Nær oven Lokes Hoved, at den dryppe kan
Uhl hans Oine sin Forgift; dog Signi staaer,
Hans Viv, og græder, skiøndt han lidt fortiener det,
(Dog deler gierne Qvinden troefast Mandens Kaar):
Uværtet holder over ham sin gyldne Skaal
Hun trolig, at Forgiften ei skal Oiet naae.
Men er den fuld, da gaaer hun bort at slaae den ud;
Imedens drypper Giften mellem Lokes Bryn.
Da foraarsager ham en saadan Qval, at sælv
Ret som en Orm han krymmer sig. Paa denne Viis
Han ryster Jorden i sin Krampe. Deraf kom
Den Skielven, som Du nys fornam, og ei skal
Fra Tid til Tid fornemmes efter denne Dag,
Bebuder at hans hule Brøl fra dyben Grund.

Heimdal.

See, Du, den hvide Moders Sang i ædel Sving
Som en Stormvind, der sig hæfter midt i hav.
I Lundens Skygge vandrer han med tunge Skridt,
Med Oine, hist mod Norden fæste: Broder, kom!
Forstyr ei hendes Eensomhed ... hun er der.
Og Siden laae for det dybe Hiertesaar.

[illegible]

Frigga

(vaagner af sin Grublen, og træder lyttende frem).

Ha, hvad er dette? Har jeg hørt det, eller var
Det kun en Klang i Øret? Odin! Ygdrasil!
En Skare nærmer sig af Asfurs Sønner hid,
Til munter Dands, ved Pibers og ved Trommers Lyd.
Har Raseri bemestret sig da Jorden reent?
Den standser ved min Blodsteen, dandser trindt om den,
Og synger Glædessange lydt? — Ha, frække Flok!

Choret.

See fra dit hellige
Fænsal, o Moder! vor
Lyst og vor Munterhed.
Seit dine Sønner sig
Fryde ved Haabet, som
Glæder dit Hierte nu.

Frigga.

Ha, Formastelse! hvad?
Støvets Orm! Du vover at nærme Dig,
Munter i Smil,
Munter i Gang,
Jordens forbittrede Dronning, mig?
Og Du blegner ei for min Magt?
Og Du frygter ei, at min Haand
Skal Dig knuse paa Stand?

Choret.

Hellige Moder! et Ord
Drev, som en Luftning i Vaar,
Blikkenes Sky.
Bleg, nedbøiet, ved Arnen jeg sad,
Askebestrøet,
Siunken i Qval;
Da kom hurtig den vingede
Gud Hermoder og trøsted mig.

Frigga.

Hersker da Vanvid — ja

Ned af et Taarn! — Jeg vil reise mig
Op for en Morder og flye; men kan ei.
Aanden drager jeg tungt, som naar i
Livet min Mund
Dybt under Søvnen i Bolstrets
Duun sig forvirred.
Hu! Hvad er det? Hu!
Nu begynder Legen paa ny, med
Rangler af Dødningknokler og Fløiter af
Hule Laarbeen,
Trommer af skrallende Pandeskaller.
Hvad omspænder mig?
Hvad nedtynger og qvæler mit Bryst?
Hvor hun griner, den blaahvide Hel!
O Jammer! O Jammer! O Jammer!

Mimers Lund.

Frigga.

Nei! denne Sorg udholder ei min Moderbarm.
Skiøndt Haabet vinker, trøster, skiøndt ved Hermods Ord
Jeg veed, at denne store Qval vil vende sig
Til større Glæde, græmmer det mig dog at gaae
I tausen Hal blandt blege Guder. Vidste de
Den Fryd, som forestaaer dem, vidste de, som jeg,
At hver en Taare bringer Baldur mere nær
Til Valhal, mere fiern fra Niflheim; — ja da var
Det dem Umulighed at sørge; Helas List
Vandt Seier da. Thi klart jeg skuer Herens Sind:
At sørge for at glædes — hvor urimeligt!
Saa tænkte hun. Men bøde skal hun for sin List,
Og miste Byttet. Snilde Hermod! Bolde Svend!
Tak være Dig, at daarligt ei Du med en svag
Letsindig Tunge spildte Friggas sidste Haab.
De veed det ei, de høie Guder; alle troe

At tabt for evig Baldur er, og derfor dybt
De græmmes, derfor græmmes hele Jordens Land.
Thi ei var det nødvendigt ved Heroldens Røst
At byde Sorg for Baldur; nei, hans tause Død
Har, mere stærkt end Giallerhornets vilde Klang,
I hvert et Hiertes dunkle Vraa raabt Sorgen frem.
Kun Hermod veed, og Frigga, Helas Løvter; dog
Det dæmper ei min Kummers Magt og Hermods ei.
Thi Frygt og Uro — Trællene, som Skiæbnens Mø
Langt forud løbe, — knuge Hiertet ofte meer,
End Tærnen selv: Fortvivlelse, som efter gaaer
Med langsom Gang og bærer Slæbet. — Thi naar hist
Jeg seer dem tause sidde, blege, Haand paa Kind,
Med stive Blik at gruble; naar jeg Freia seer
At sønderslide sine lange, gule Haar
Med disse Hænder, krystet af nyfaldne Snee;
Naar Odin selv paa Hlidskialf midt i al sin Glands
Nedslagen grubler; naar hans Oie, som tilforn
Var Kildevæld for Kraften, i det stolte Skin
Er ene mørkt; naar uvilkaarlig Bragis Haand
Med modløs Skiælven, før saa sikker, famler mat
I Harpens Guld, og vildnes i den slappe Stræng,
I Aftnens Dunkelhed og Taushed; og naar Niord
Høit hyler fra sit Noatun; da tykkes mig:
(Endskiøndt jeg bedre veed det) denne store Sorg
Er altfor vigtig, vældig, for et ringe Tab
Af nogle Timer. Rundtomkring Hler-Ægirs Oe
Har Havets blege Piger sat paa Sandet sig;
I havgrønt Klæde viklet og med Muslingskal
I vaaden Lok, bedrøvet sidder Bølgens Mø,
Og, mørkeblaat, er Oiet fuldt af Taaren klar.
Hvor mildt den stille Foraarsregn paa Bøgens Blad
Med Glindsen glider! Freia græder i sit Slot
Af Luft. Jeg seer din Taare, hvor den falder luun
Paa mine Blomster. Ak, den bøier Roserne!
Alt er saa tyst. Det muntre Vildt selv standset har

Sin Gang. See! Hinden hisset staaer og stirrer stivt
Med Graad i Oiet; from=enfoldig er dens Sorg.
Naturen græder. Hulde To! hvert Blad til Jord
Sig bøier. Sneglen selv paa Træets runkne Bark
Frivillig lader falde ned i Græsset sig,
Og offrer i et Oieblik sit halve Livs
Besværliglange Reise. Fuglens Sørgesang
I Aften toner med langtmere mat, langtmeer
Veemodig Klagesmeltning. Selv det haarde Field,
Som blotter under Birkens Hang sit nøgne Bryst
Og viser Malmets gyldne Veie, sveder koldt,
Og Malmet giver Duggens Taare dobbelt Glands. —
Men hvilken Sang jeg hører fiernt! Den nærmer sig.
Den hylder Sorgen, bruser dog ei vild og barsk
Med rædsom Støien; Blidhed huldt har dulmet den.
Ha, det er Jordens Piger, er en talrig Flok
Hyrdinder; langsomt nærme de sig Lunden alt.
Bag Løvet vil jeg høre mine Døttres Sang.

Choret.

Græsser nu, Faar! hvor I vil,
Løber paa Fieldene
Vildt, og bræger om Læ
Uden at finde det.
Løb, mit Dæggelam! løb!
Nedstyrt for Ulven, og
Bløb kun frit for dens Tand!
Ei begræder din Død jeg meer.

Ak, thi min Bàldur er død!
Og da den Hellige
Faldt, da blegned med ham
Al min Lyksalighed.
Hvor er nu Hyrdernes Lyst?
Hvor nu Hyrdindernes
Ven, som smilte saa mildt
Salig Fromhed i Alles Bryst?

Ofte ved Tusmørkets Tid,
Naar jeg bag Løvene
Sad, med Haand under Kind,
Kom han fra Bakken hist;
Kom saa faur og saa skiøn,
Spurgte mig smilende:
Mø! hvi grubler Du der?
Fryd Dig! Du skal en Beiler faae.

Ak, han er død, han er død!
Og jeg skal aldrig ham
Skue; min Yngling saa skiøn,
Rank og belokket, ei
Kommer i Skumringens Tid
Mere fra Bierget; thi
Kold er for evig og bleg
Nu den Læbe, som trøsted mig.

Frigga.

O søde Kummer! Lykkelige Dalens Mø!
Dit Hierte, som en rolig Kilde, hvælvet om
Af hvide Lilier, qvælder i en stille Gang;
Og gaaer det høit — da skaffer sig af Viets Blaa
Den stegne Bølge Luft, som Graad, paa røden Kind.
Let præger fælleds Sorg sit Stempel i dit Bryst.
Men ogsaa Du vil lide ved min Baldurs Drab,
Og ofte sande bittert, seent, ak altfor seent,
At Kiærlighedens fromme Gud er død, naar der
Du finder en Forræder, hvor Du vented vist
En trofast Beiler. — Ha, men stille! Hist jeg seer
Den skiønne Heimdal, Broens Vogter, nærme sig.
Omkring hans Skulder hænger i et broget Baand
Det gule Giallerhorn; og ved hans venstre Lænd
Jeg seer det Sværd, som Hofud kaldes. Rask han gaaer.
Hans Læbe trækker med et venligt Smiil sig ind,
Og lader Mundens gyldne Tænder glimte frem.
Hvad driver Dig, Du snilde Gud! til denne Lund?

Heimdal.

At vogte Broen troligt er min Gudbomspligt;
Dog overlader stundom jeg de Møer syv,
Som fødte mig til Verden, mit Forretningskald;
Naar Jomfru Rød og Jomfru Guul og Jomfru Blaa,
De tre fornemste, stadigt underholde kun
Bestandig Broens Lamper, har jeg ingen Frygt
For dem af mindre Vigtighed, som blande sig
Med hine. Plat umuligt var det mig idag
At overskue Jorden med mit Falkeblik;
Thi denne Kummer knuger selve Guders Bryst.

Frigga.

Ha, Du, hvem Valhal kalder sin aarvaagne Gud,
Du, som har mindre Søvn behov end selv en Fugl,
Der seer saa skarpt ved Nat som Dag, og fiernt som nær;
Som hører Græsset groe af Jorden, Uld paa Faar;
Siig, saae Du Sorg og hørte Klynken Jorden om?

Heimdal.

I haabløs Jamren vaander hele Jorden sig.

Frigga.

Ha, Fryd! det klarer atter op i Østens Kant.

Heimdal.

Den fryder Dig, den store Oval, o grønne Frigg?

Frigga.

Saa frydes ikke Jordens Land ved Morgensol.

Heimdal.

Har Viisdoms Gaade skiult sig bag dit Gudbomsord?

Frigga.

Tal! Tal! beskriv mig hver en Kummer, fryd mit Sind!

Heimdal.

Med Taushed maa jeg skildre Dig den tause Nød.

Frigga.

Din Taushed klinger bedre mig end Bragis Sang.

Heimdal.

Hvordan forstaaer jeg, Guders Moder! dette Sprog?

Frigga.

Den stærke Regn skal klække Haabets Blomster frem.

Heimdal.

Du haaber? Frigga haaber? Høie Dis! forkynd —

Frigga.

Det kommer Dig til at forkynde, Heimdal! Dig.
Fuldend den Glæde, Du har vakt i dette Bryst,
Men vogt Dig for Letsindighed! og mindes vel:
Ved Letsind tabte Jorden Baldur; kun ved den
Fik Mørkets Fyrste Magt i Hænde. Derfor siig,
Er dette Bud, Du bringer Frigga, virkelig
I Sandhed talt? Hvad eller kasted Du dit Ord
Uagtsomt hen, og tyder det: at rundtomkring,
Saavidt Du overskuer Jordens Land, er Sorg,
Sorg mellem Ligegyldighed, skiøndt meest af Sorg?
O svar!

Heimdal.

Din Adfærd, Frigga! bliver en Gaade mig.
Mit Ord var sanddru! Alting sørger, hvor man seer.
Høit elskes Baldur; alle Hierter græmme sig.
Kun — ha, men det fortiener at bebudes ei.

Frigga.

Kun? Dækte Du med Haabets grønne Foraarsløv
En Morderdolk? Har Gift Du gydt i Suttungs Miød?
Siig, skiulte Du i Yduns Æble Dødens Orm?
Kun? Ha Letsindige! Veed Du, veed Du, at et Kun
Kan dræbe Frigga?

Heimdal.

Dronning! jeg forstaaer Dig ei.

Frigga.

Hvo sørger ei?

Heimdal.

Dit Hierte hidser Sorgen op;
Det maler sorte Billeder. I Harm Du troer,
At burde vredes over Jordens Kulde; troer
At store Flokke, mange Mænd, med Rolighed
Fornummet Lokes Udaab har, og sørger ei?
Nei, Odins Hustru! Hver, som er at agtes værd,

Henslæber som en Natteskygge langsomt sig,
Og søger Eensomhed og Mørke, for i Ro
At give det beklemte Hierte Luft. Kun Een —

Frigga.

Forstum! Ha, Ulyksalige! forstum og fly!

Heimdal.

Jeg tier, Guders Dronning! lyder taus dit Bud.

Frigga.

Nei, tale skal Du, stode Dolken i mit Bryst.

Heimdal.

Hvormed har jeg forsyndet mig mod Frigga, Dig?

Frigga.

O Heimdal, tøv et Dieblik, en liden Stund.

Heimdal.

Til Veemod vender hurtig sig din Vredes Harm?

Frigga.

O skaan din Dronning! skaan den høie Friggas Bryst!

Heimdal.

Ved Tale hedst jeg ender hver ugrundet Frygt.

Frigga.

Hvo sørger ei for Baldurs Død? Hvo sørger ei?

Heimdal.

En Eneste! — Det var som havde Skiæbnen selv
Didhen den Sorgesløse sat, for desto meer
Ved dette Modsæt Sorgens Kraft at tyde med
Et vældigt Træk. Saa falder undertiden Hagl
Midt under Somrens Luunhed ned i Lilien; saa
Fordunkles stundom Middagssolen. Hvor jeg saae,
Der havde Veemod over Mørkets Nidingsdaad
Sit Perleklæde kastet; tusind Taarers Dug
Husvaled os mod Heklas Brand. Kun fiernt i Nord
Mit Øie standsed ved et egent Syn; thi der
Med puklet Ryg og Krykkestav, bleg paa en Steen,
Jeg fandt en Qvinde sidde; sortforbrændte Field,
Med gustne Fyrrestammer, hvælved skummelt sig
Og danned Hulen, hvor hun sad; ved Hulen stod

Et Kiær, hvor Vandet mosesurt bevægtes blot
Af Frøer og Tudser; men om Biergets golde Tind
Svang Flagermusen ækkelt hen sin lodne Krop.
Og over Hulen ruged dybt en kulsort Sky,
Som skiulte Maanens brede Lys; een Straale kun
Faldt giennem Riften, dybt i Hallen, hvor hun sad,
Og leged paa den Bleges Ansigt. Rolig sad
Hun der og rokked; som hun rokked, nynned hun
Med hæsen Stemme tidt igien den samme Sang.

Frigga.

Gientag den Sang! Thi vigtigt er mig hvert et Ord.

Heimdal.

Den var af usselt Nemme, hvis Hukommelse
Slig stakket Vise glemte strax. Hun igientog
Den uophørligt; rokked alt imens paa Steen.
Med Krop og Hoved vikled i et kulsort Slør,
Med gule Mainstin paa den blegtindfaldne Kind,
Sad hun, et Spøgels saare lig ved Midienat,
Paa siunkne Bauta.

Frigga.

Heimdal, hendes Sørgesang!

Heimdal.

Hun sang: „Med tørre Taarer Tok begræder hardt
Den skiønne Balders bratte Død og Valinfart.
Dog holde Hel ham stedse kun i Hallen fast."
Og saadan gik det igientaget, altid fort.
Men Frigga! — thi jeg seer Du blegner, — siig, hvor kan
Slig ussel Qvind forfærde vel din Guddomssiæl?
Gudinde! Men hun hører ei. Ha, kan en Her
Nedslaae dit Sind? Du, som tilbedes af en heel
Livsalig Jord?

Frigga.

Du blinde Daare! ti og fly!
Dog at Du ei fremdeles i din Tilfredshed
Skal bryste Dig af Styrken, medens Frigga bleg
Fortvivlet river af sit lange Hovedhaar,

Saa viid: Mit Haab, og Himlens, stod til denne Graad.
„Hvis hele Verden sørged," saa var Helas Ord,
„Da skulde Baldur atter skue Lysets Kraft."
Og Alting græd — og Friggas Hierte trøsted sig;
Men Een har rolig, ligegyldig hørt hans Død;
Og, som den Grummes Taarer, er nu Haabets Væld
For evig spærret. Nu, først nu er Baldur dræbt!
Du tier Heimdal? blegner; har Du hørt mig? Svar!

Heimdal.

Hvormed, Du evige Gudinde? Læbens Røst?
O kun det allerskrækkeligste Vildheds Gialb
Fra Hornets Indvold, hvorved Verdens Indvold brast,
Var Svar, som her sig sømmed. Ha, men, Moder! end,
End er ei Timen kommen. — Baldur! der var Haab
Og Mulighed? Og Heimdal stod med kold Foragt,
Og skued den Misgierning, som har bundet Dig
Til Dødens Hal med Evighedens Lænker fast?
Nu Straf og Død! Nu Straf og Qval! Thi denne Her
Er sendt fra Underverdnens Kæmper; det er klart.
Jeg flagrer op til Valaskialf, snelt som en Ørn;
Og Snotra, som er viis og fløgtig, grønse skal
Paa en uhørt og hidtil aldrig funden Qval.
Saa vil jeg græde, Baldur! naar min Taare meer
Ei hiælpe kan Dig, end den kolde Morgendug
Et Træ i Sommertørken, vil jeg græde dog;
Og dobbelt, med to hvalte Buer, skal min Bro
Da straale giennem faldne Graad, for Jordens Børn;
I klare Striber Farven lue; paa sin Bro
Skal Heimdal staae med Giallerhorn for Mund, og der
Urokkelig, fortvivlet vente Ragnarørk.

Hermod (kommer.)

Umag Dig ei, Misgierningen er tugtet alt.

Heimdal.

At Daaden rygtedes i Valhal, Hermod? Tal!

Hermod.

Bekiendt og straffet er den haardt paa Nidingen.

Heimdal.

Forkynd, hvad sig tilbraget har, Hærfaders Svend!

Hermod.

Den Her, som sad bag sortforbrændte nøgne Field,
Hvor gustne Fyrrestammer sveied, hvor et Kiær
Af Tudser rørtes, hvor den lodne Flagermuus
Sin stumle Kreds i Mørket slog; hvor Maanen faldt
Fra Skyens Rift i Hulen, paa den blege Kind —
Den Her var Loke Laufeysøn!

Heimdal.

Ha, onde Lok'!
Saa har da paa din Ondskab nu Du Kronen sat?

Hermod.

Han angred ei sin egen Daad, den Ædles Drab.
Med tørre Taarer Baldurs Død han kold begræd.
Men da paa Hlidskialf Odin saae hans Nidingsværk,
(Thi hvor formaaer Forvandlingskunst at blinde vel
Den høie Hlidskialfs Granur?), see da sendte flur
Han Alfer ud at gribe fat Forræderen.
Da flygted Loke til en Hal paa Filefield,
Hvorfra til alle Kanter ud han saae; men der
Ei heller sikker, trylled han sig om, blev Lax,
Og skiulte sig paa Bunden af Franangurs Fos.
Da toge Guder Fiskegarn; (han havde selv
Dem Kunsten lært) og kasted det i Flodens Dyb.
Thor Garnet holdt paa denne Side Stranden, men
De andre Valhals Guder hisset. See, da sank
Til Bunds, bag Flodens runde Steen, Forbryderen.
Men, tyngt med Bly, til Bunden atter Garnet sank;
Da smutted ei den falske Niding længer bort.
Thi ud til Veltestedet vaded Thor, og greb
Ham fat; og skiøndt han smidig krummed sig og gled
Med slimet Sprætten mellem Gudens Fingre, holdt
Den Stærkes Haand dog sikkert ham i Halen fast.
Da blev han, uden Naade, hen i Hulen bragt,
Hvor Stene skummelt hvælve; hvor kun Slangers Lyd

Er hørt; hvor Dunsten sniger som en Morder sig;
Hvor Maanens hule Öie titter stundom kun
I Loftets Hul; hvor Ögler flætte Tæppet blødt.
Tre flade Klipper reistes høit paa Kanten op,
Der blev han strakt. Hans Sønner, Vali, Narfe, stod
Og saae derpaa. Da trylled moxen til en Ulv
Den bistre Odin Narfe; da med Ulvs Natur
Begavet nu han lugted Kiød, da søndersled
Han graadig Vali, for hans egen Broder, grumt.
Med Sønnens Tarm til Fieldet Odin Loke bandt.
Den ene Klippe støder mod hans Skulderblad,
Den anden med hans Lænder, tredie mod hans Fod.
Men Skade tog en giftig Snog, og fæsted den
Nær oven Lokes Hoved, at den dryppe kan
Udi hans Öine sin Forgift; dog Signi staaer,
Hans Viv, og græder, skiøndt han lidt fortiener det,
(Dog deler gierne Qvinden trofast Mandens Kaar);
Utrættet holder over ham sin gyldne Skaal
Hun trolig, at Forgiften ei skal Öiet naae.
Men er den fuld, da gaaer hun bort at slaae den ud;
Imedens drypper Giften mellem Lokes Bryn,
Og foraarsager ham en saadan Qval, at fælt
Ret som en Orm han krymper sig. Paa denne Viis
Han ryster Jorden i sin Krampe. Deraf kom
Den Skiælven, som Du nys fornam, og ofte vist
Fra Tid til Tid fornemmer efter denne Dag,
Ledsaget af hans hule Brøl fra dyben Grund.

Heimdal.

Seer Du den høie Moder? Taus i ædel Sorg
Som en Biørninde, der sit Foster mistet har,
I Lundens Skygger vandrer hun med tunge Skridt,
Med Öiet stivt paa Jorden fæstet. Broder, kom!
Forstyr ei hendes Eensomhed; thi ene den
Og Tiden læge kan det dybe Hiertesaar.

(Heimdal og Hermod gaae.)

Frigga
(vaagner af sin Grublen, og træder lyttende frem).

Ha, hvad er dette? Har jeg hørt det, eller var
Det kun en Klang i Øret? Odin! Ygdrasil!
En Skare nærmer sig af Asiurs Sønner hid,
Til munter Dands, ved Pibers og ved Trommers Lyd.
Har Raseri bemestret sig da Jorden reent?
Den standser ved min Blodsteen, dandser trindt om den,
Og synger Glædessange lydt? — Ha, frække Flok!

Choret.

See fra dit hellige
Fænsal, o Moder! vor
Lyst og vor Munterhed.
Hvit dine Sønner sig
Fryde ved Haabet, som
Glæder dit Hierte nu.

Frigga.

Ha, Formastelse! hvad?
Støvets Orm! Du vover at nærme Dig,
Munter i Smil,
Munter i Gang,
Jordens forbittrede Dronning, mig?
Og Du blegner ei for min Magt?
Og Du frygter ei, at min Haand
Skal Dig knuse paa Stand?

Choret.

Hellige Moder! et Ord
Drev, som en Luftning i Vaar,
Blikkenes Sky.
Bleg, nedbøiet, ved Arnen jeg sad,
Askebestrøet,
Siunken i Qval;
Da kom hurtig den vingede
Gud Hermoder og trøsted mig.

Frigga.

Hersker da Vanvid — ja

Vanvid, Vanvid hersker blandt Guderne.
Han fortrøsted Dig, han?
Daarlige Flok!
Og hvordan, og hvormed?

Choret.

At min Graad, at min venlige Taarestrøm
Skulde kiøbe den fromme, den elskte
Gud af Graven.

Frigga.

Har Du venlige Taarer græbt?
Nu saa græd, nu saa hyl
Bittre, salte Fortvivlelsestaarer.

Choret.

Hvad siger Frigga, min Moder?
Tal, jeg besværger Dig, tal!

Frigga.

Større, stærkere Steen, end Dovres
Kampeklipper,
Væltet for Graven er;
Iis, som i Grønlands Nat, nu
Dækker evig hans Bryst.

Choret.

Hvad siger Frigga, min Moder?
Tal, jeg besværger Dig, tal!

Frigga.

Evig for Dig
Baldur er tabt.

Choret.

Vee, hvad forkynder Du?

Frigga.

Evig er slukt
Fromhedens Ild;
Tusmørk, sludfulde Stormvind
Ruger, hvirvler sig trindt om min Jord.

Choret.

O Vee!
Skrækfuldt er ei, som dit Ord,
Heklas Field,
Naar det brøler i Natten og spyer,
Naar det rækker af fraadende Svælg
Tungen i Blod.
Nær ei knuser den gloende Steen,
Som dit Ord.

Frigga.

Evig for Dig
Baldur er tabt.

Choret.

Vee, hvad forkynder Du?

Frigga.

Gusten, grulig og guul
Ruger nu Hel, den blaahvide Drage,
Steds aarvaagen, skiælende bister
Over sit Bytte.

Choret.

Siunken i Gruus er
Midgards Stad!

Frigga.

Arme! midt i min Qval
Ynkes jeg meest over Dig.

Choret.

Siunken i Gruus
Er Midgards Stad!

Frigga.

Sønderriv dine Klæder, og hyl!

Choret.

Jeg lyder Dig, Dronning!

Frigga.

Askebestrø
Tindingens Guld!

Choret.

Ja, thi min Baldur er dræbt.

Frigga.

Udriv, Olding! dit Skiæg!
Saar, i din Qval,
Pige! din Barm.

Choret.

Ja! thi min Baldur er død.

Frigga.

Tre Gange gientag Fortvivlelsens Skrig!

Choret.

Vee! Vee! Vee!

Frigga.

Selv fortvivlet, forlader
Frigga Fortvivlelsen;
Selv i haabløs Sorg, den
Haabløs Sørgende.
Haabløs — Ha! thi for evig
Baldur er tabt!

(Hun gaaer.)

Choret.

Siunken i Gruus er
Midgards Stad!

Spaaqvinden **Vala** træder frem.

Ei for evig! Du fortvivler, og i din Fortvivlelse
Trænger Du med sorgfuldt Øie slet igiennem Tidens Slør,
Høie Frigga! Jordens Dronning. Men den gamle Vala spaaer,
Hvad i Nordens dybe Kilde hun ved Stierneglimt har læst.
Lokes Ondskab længe seirer, det er vist; og Grumheds Nat
Dækker Asernes Bedrifter, saa dem Jorden glemmer fast;
Men naar dybt den gamle Verden siunken er i Tidens Mulm,
Løfter stærk Alfader Jorden græsgrøn giennem Havets Skum.
Thor er dræbt, men Mod og Styrke, Gudens Sønner, dræbtes ei.
Asa-Baldur, Asa-Hødur vaagne da, som Dag og Nat,

Sætte sig i Lund og tale broderligt om svunden Old.
Og der ligger, som et Brætspil, næsten skiult i høie Græs,
Tryllet om til gyldne Brikker, den forsvundne Heltetid.
Da har Solen født en Datter, som er mere faur end hun.
Reddet har en Mand og Qvinde sig fra Verdens Undergang.
Lif selv vorder Stammefader til en ung forædlet Slægt.
Aukthors Hammer, Asa=Baldur! Du forvandler til et Kors,
Og i Kraftens Sværd sig slynge Fromheds Lilier, Iduns Frugt.

Langbarderne.

(1826.)

Personerne.

Snio, Venilernes Konge.
Gambaruk, hans Søster.
Ebbo, } hendes Sønner.
Aki, }
Butle, }
Humble, } Helte.
Jarmerik, }
En Olding.
En lille Dreng.
En Herold.
Chor af Kæmper og Hofgoder.

Handlingen foregaaer i Vensyssel i Jylland.

En Lund i Skoven.

Snio med Kæmper.

Snio.

O mine Sønner! Fædrelandets stærke Mænd!
Dyb Sorg nedtrykker Snios Aand, Jer Vaabenbrots;
En Mand, hvem ellers Nød ei bøier Nakken let;
Hvem selv I valgte, løftet høit paa blanken Skiold.
Dog intet gavner Manddomsmod og Tapperhed
Mod en usynlig Fiende, sendt fra Jothunheim.
Thi her det giælder ei, med Asa=Bragis Sang,
I Helterækker, bryniedækt, og Skiold ved Skiold,
At møde Saxer, eller Bretlands Sneckeflok.
Nei, frygteligt i Mulmet kogle Troldene,
Sendt' Jotland, som den skummelblege Hungersnød.
Da vore Fædre drog fra fierneſt Asaland,
Frivilligt Østens rige Goder misted de,
Men bytted gierne Daddel=Frugt og Rosers Flor
Med grønnen Rug, der trives bedst bag Vintersnee.
Thi daglig trænger, Asathor! din Søn til Strid;
Og hvor han ei kan kæmpe meer mod Mennesker,
Han kæmper mod Naturen, slutter aldrig Fred;
At magelig Dorskhed sløve skal ei Armens Kraft.
Men nu har Moder Frigga, med det grønne Skrud,
Forladt vor Halvø, med sin Tindings Axekrands.

Nu sidder Hel paa Heden; mens den golde Blæst
Henhvirvler Sandet over Markens brune Lyng;
Og snart forvandler Hungren os til Skrantninger.

Choret.

Saa var Alfaders Bud,
At med tærende Sot, barmqvælende Dødsfrygt,
Straffes, i Helheims mørkeste Vraa,
Nidingen skulde, som skiælvende svag,
Feig, miskiendte sit Mandsdomshverv;
Fordi han med Rædsel, Thor! undveeg
Dit blinkende Sværd, lynende Spydskaft,
Skal evindelig Qvalangst,
I et Dødningebeens udmarvede Rør,
Evig ham true.
Men hvad forbrød, Hlorrida! nu
Dine lydige Sønner?
Som, paa svageste Vink af Stridshammeren Miølnir,
Giorded med Sværd brat mandige Lænd,
Sadled til Færd høitvrindskende Ganger? Stak
Flaget, i Raa heist, over svulmende Seil,
Naar din Purpur-Hielmbusk vifted?
Hvorfor skal Mandsdrabs høirøde Stænk ei
Mærke dem til Einheriar meer? Siig
Hvad vi forbrød, at med Foragt Du
Ryggen os vender, og giver i Vold
Til en Svartalfs mattende Giøglen?

Snio.

Mit hele Haab staaer nu til Odins Offerpræst,
Som hist paa Stenen spaaer af Oxens lunkne Blod,
Og Indvoldsdampen, om der Frelse gives end.
Men hvad betyder denne Larm? Hvo bringes mig
Bagbunden, som en Fange, snørt i Strikkerne?

Butle og **flere Helte** bringe **Jarmerik** bagbunden.

Butle.

En Overtræder, Konning, her vi bringe Dig.

Jarmerik.

Mand, som uretfærdigt lider Overlast.

Butle.

n spottet uforskammet har dit Herrebud.

Jarmerik.

n sig nøiagtig, Konge! til dit Ord har holdt.

Butle.

at forøge Manglen ei, befol Du viis,
ingen Mand i Giæstebud, med Øllet meer
}idse maatte Hiernen, til letsindig Lyst.

Jarmerik.

.s jeg kalder Den, der stækker Vingerne
ı Falken, som han bruger selv til Fuglejagt.

Butle.

t naar din Frænde savner Korn til dagligt Brød,
·r kan Du spilde Maltet da, saa hierteløs?

Jarmerik.

d kommer mig min Frænde ved? Hver voxen Mand
ofstændig sørge for sig selv! Behøver han
Amme, som med ængstlig Hu ham dier end?

Butle.

.llers Drot ophæved alle Drikkelag;
enne Nød maa intet Ølhorn tømmes meer.

Jarmerik.

Lov jeg ogsaa lydig har og ærligt holdt;
stilt fra Flokken, svked i min Eensomhed
Øl af Bakken, med en sneehvid Ellestee.

Snio.

t bragte mig et Budskab om din slette List;
jeg forbød hver Mand, ved selve Livets Tab,
søbe, som at drikke.

Jarmerik.

Godt! jeg lød dit Bud;
var i Aftes silde saa beruset dog,
Maanen knap jeg skilte meer fra Stiernerne.

Snio.

Nu, ved min Ring af røden Guld, stolt Jarmerik!
Saa skal Du døe! Hvo var af Eder Vidnesmænd
Til Overtrædelsen?

Jarmerik.

Jeg har intet overtraadt.
Ei træde kunde jeg; overtræde plat ud ei;
Jeg strakte med en ærlig Ruus paa Bænken mig,
Og sov fortræffligt. Nu, med frisk Ædruelighed,
Paastaaer jeg kiæk for Dig, i denne Morgenstund,
At Snios Bud er ei af Jarmerik overtraadt.

Snio.

I saae ham drikke, søbe dog?

Butle.

Nei, Herre, nei!
I Øllet brak han Brødet, tog saa Stumperne
Fra Bakken, stak i Munden dem med Fingrene,
Og spiste sig en Ruus, i det han mætted sig.

Snio.

Saa løser ham! Thi han har intet overtraadt.
(Jarmerik løses.)
Gak, snilde Kæmpe! som din List, din Underfund
Kun bruge vil til Landsmænds Tab, og egen Skam.
For dennesinde slap Du fri og angerløs.
Men næstegang, naar Øllet Dig har giort til Dyr,
Paa hvilken Maade ligegodt — og drak Du det
Af Luften selv, ved Ilden løst til lette Damp, —
Da hænges Du paa Grenen, som den modne Frugt,
Indtil den stolte Fugl fra Sky fortærer Dig.

Jarmerik.

Eengang maa jeg dog drikke mig en Ruus endnu
I dette Liv.

Snio.

Giør Dig, paa Livets sidste Dag,
Saa lystig eller sorrigfuld, som selv Du vil.

Jarmerik.

Jeg mener til dit Gravøl, min Venilerdrot!
Thi Den, som er for Hungersnød saa ræd, som Du,
Døer sikkert først; og store Kongers Hedenfart
Maa man jo feire ved et lystigt Giæstebud.

(Han gaaer.)

Gambaruk kommer med et stort Qvindefølge. De have alle de lange lysegule Haar kiæmte ned omkring Ansigtet, og samlede under Hagen med Egekrandse.

Snio.

Hvad komme der for Langebarder?

Gambaruk.

Broder, Du
Har givet os et Hædersnavn. Behold det selv
For Dig og for dit Folk, det passer herligt sig:
Med lange Skiæg, naar Alderen tillader det,
Og med Stridsøren lang Venilen gaaer i Kamp.

Snio.

Hvad tyder dette Tog, min Søster Gambaruk?
Hvi har, med disse Qvinder, Du kiæmt Haaret ned
Om Kind og Hage? Bundet under Hagen det,
Som Skiæg, med Egens smuktudtungede Foraarsløv?

Gambaruk.

En Nattedrøm, min Broder Snio! spaaede mig:
Det Folk af Odin kunde vente Frelse vist,
Som først i denne Morgenstund hans Øine saae,
Fra Østens Vindve, naar han tidligt aabned det,
Mens Duggen faldt, og Fuglen sang paa vaaden Green.
Da raadvild nu jeg pønsed, traadte Freia selv
For Leiet mig og sagde: Lad din Qvindeflok
Mod Østen staae, som skiæggede Kæmper, i Morgengry!
Thi Odin elsker fagerlange Qvindehaar;
Og han vil undres, naar han skuer dem, som Skiæg
Paa Helten, dække Brystet. Længe dvæle vil
Paa denne Glands hans Faderøie, før han seer
Hen paa den øvrige skyggedækte Friggas Jord.

Som sagt, saa skeet: Vi stod i Rader mod Østen vendt,
Og fanged Morgnens første Straaler med vort Haar,
Som Fiskeren sølverskællet Fisk, i fine Næt.
Og neppe var det skeet, før Odins Offerpræst,
Der slagter Qvæg i Morgengry paa sladen Steen,
Henrykt af Dampen raabte: „Frelse vil vort Folk
Et sindrigt Raad, nedsendt en Mand fra Guderne."

Choret.

Har da nu Qvindernes List og Qvindernes Skiønhed
Virket igien, og fordunklet
Heltens Bedrift? Som da Loke, til Hoppe forvandlet,
Frelste fra daarlige Løvte
Guderne? Fanged Dig, Odin! med flagrende Guldhaar,
Møen igien? Som da Garderiks
Rinda dig trylled til Tærne; til Orm
Gundlød hisset i Bierget;
Hvor den sødeste Miød Du drak af de smilende Læber.

Jordens Lyksalighed bringe de venlige Disar.
Takker ei Hiertet for Elskov
Freia din Magt? Og skiænker ei Yduns rødmende Frugter
Livet huldsalige Friskhed?
Qvæger ei Sif i sin Hvidarm Thor? medens Saga
Tegner Bedrifter paa Skiold; medens Eirs Rod
Vanesaar leger; og Frigg
Huldt langhaarede Kornar
Skiænker den grønnende Jord, hvor Sangfuglskarerne qvidbre?

Men nu vender Ryggen Du din Slægt!
Guultvisnede Marker
Savne saftige Græs; dit Ar,
Huult, uden Meelstof,
Yder ei kraftigt Brød. Oren forgieves
Bag Tidslens Busk, bedækt
Kun af det Sandstøv, som Somrens Blæst
Kasted, søger sit Ophold.

Og svag sig slæber
Skiælvende Ganger, som fordum
Stolt, med det funklende Blik, vrindskende
Brød i fiendtlige Fylke.

Ingen Sky, med Roser og med Guld,
Afkiølende, flygtig,
Bryder sildige Qvæld. Din Telt,
Niord! Du ei opslaaer,
Skiænker ei liflig Regn. Blomsten oplader
Sin smægtende Kalk; dens Tørst
Lædsker med Draaber ei sparsom Dug.
Skoven sænker sit Hoved! —

O Frigga, Moder!
Over din Slægt forbarm Dig,
Send vederqvægende Regn! Aukathor,
Luften kiøl med din Hammer!

(De gaae.)

Ebbo
(kommer alene, i dybe Tanker).

„Et sindrigt Raad, nedsendt en Mand fra Guderne,
Skal frelse Folket!" — Var ei saa min Moders Drøm?
Ja, ja — jeg har det! Pludselig, men stærkbestemt,
Opstod den klare Tanke mig i mørken Siæl.
I Havsnød reddes Noget, at ei Alt gaaer tabt!
Meer knap er Høstens Modenhed end Vaarens Haab;
Thi ryster Storm fra Qvisten hviden Blomstersnee,
At Stammen ei, ved altfor giftig Frugtbarhed,
Skal tæres hen og visne. — Bort Betænksomhed!
Børn, Oldinge — maae dræbes. — Snekken seiler læk
Paa Verdenshavet, — og med hvert et Dieblik
Staaer Vandet høiere. Hurtig nu en Redningshiælp!
Hvad tabe disse Smaa, som hverken kiende ret
Til Livet eller Døden? Der, — som Dyrene
Sig Slagterbænken, — nærme dette Leiested,

Hvor længst og roligst slumres? — Og skal Olbingen
I Veien staae den friske Mand? Hvi tøver han
Da med et Spring, som bringer ham i Odins Favn?
Og tør han ei? — Vel — stød ham ned! — I Valaskialf
Han takker Dig, som Baadsmand, for sin Overfart.

Jarmerik kommer med **Humble** og **Butle.**

Jarmerik.

Ha Ebbo, Konning Snios tappre Søstersøn!
Langt mere viist end Drotten viis og heltestærk,
Vi takke Dig! Dit Forslag Alles Bifald vandt.
Børn, Olbinge skal dræbes! Rundt, fra Thing til Thing
Dit Raad eenstemmigt samtykt blev af Heltene.
Nu kommer dog den Dag, da ingen tapper Mand
Tildeles knapt og karrigt meer sit Mundforraad;
Nu kan Enhver dog spise, drikke, som han vil,
Og straffes ei paa Livet, naar det lyster ham,
At giøre sig tilgode ved det fyldte Horn.

Ebbo.

Forvovne, plumpe Kæmpe! Du fornærmer mig;
Og jeg forlanger Fyldest for Forsmædelsen!

Jarmerik.

Hvordan? Min Ven — min Ebbo, jeg fornærmer Dig?

Ebbo.

Ja, blodigt! Og din Død kun tilfredsstiller mig.

Jarmerik.

Hvis sligt er skeet, da var det mod min Villie vist;
Thi ingen Mand jeg ønsker meer til Ven, end Dig.

Ebbo.

Og deri, Niding, just bestaaer Fornærmelsen!
En Jarmerik kan aldrig kaldes Ebbos Ven.

Jarmerik.

Men siig, hvad har jeg da forbrudt? Jeg holder jo
Med Dig i Alt!

Ebbo.

Det maa Du ei!

Jarmerik.

Jeg billiger

Dit Helteforslag.

Ebbo.

Derfor bløde skal dit Bryst!

Thi ærligt er mit Raad, skiøndt det er rædselsfuldt,
Uegennyttigt, — ledet af Nødvendighed.
Men gierne gaaer til Drab ei Odins tappre Søn,
Som til et Gilde; lumpne Frækheds Overmod
Skal ikke troe at være Viisdoms Ligemand;
Og vover sig en Morder i en Ædlings Lag,
Da vorder han af dragne Sværd tilbagestødt.

Jarmerik.

Velan! Jeg har en Glavind og en Arm som Du,
Og taaler ikke meer, at Du forhaaner mig.

Ebbo.

Mit Ord var kun en Indskrift paa din Bautasteen!
(De kæmpe. Jarmerik falder.)
Far hen, troløse Kæmpe! Flyv til Jothunheim!
Drik med Utgardeloke hisset svovlet Miød!
Du kommer til Thrudvanger ei hos Asathor.
(Gaaer.)

Hofgoderne komme fra **Offerlunden.**

Humble.

Jeg finder trodsigt, daarligt handle denne Mand.

Butle.

Den Heltegierning huer mig, for alle, just.

Humble.

At vende Sværdet mod sin Slægt, sit eget Blod?

Butle.

Naar Ædder i en Finger gaaer, afhugges den.

Humble.

Var Jarmerik ei tapper Helt?

Butle.

En Slange, Hund,

Er ogsaa tappre, derfor dog ei Mennesker.

Humble.

Han vredes over, at man er tilsinds som han?

Butle.

Den samme Handling tidt har høistforskiellig Grund.

Humble.

Men stor er Jarmeriks Venneflok; den hævner ham.

Butle.

Ei Ebbos derfor blinke vil med Øinene.

Choret.

O Drotter, kives ei! Formerer ei vor Nød,
Med ydermere Rasen og Uenighed!

(Kæmperne gaae.)

Chor af Guderne.

Askurs og Emblas daarlige Slægt!
Frøet Du til din Undergang
Bærer dybt i dit eget Bryst,
Ormen, i Blomstens Kalk, lig.
Stor, stærk kunde Du vorde,
Hvis ei Tvedragt, fordærvelig opbragt,
Tæred din Marv, slog Dig med Blindhed
Reent, og forødte din skiønne Kraft.
Derfor voxer nu brunt Lyng
Over den ranede Kornmark,
Fordi Plougjern vege for Sværdsods
Dræbende Lyn. Og med rødt Blod
Giøded Du Jorden, som vented
Hyggelig Pleie.
Men ei for langsomtfurende Ploug
Bredbringet Oxe, stærk, drøvtyggende,
Sindigtskridende, spændtes; hvor Hingsten
Stamped, ildøiet, flygtig,
Jorden haard, og besaaete
Marken med Bidslets
Flygtige Skum.

(De gaae.)

En Olding kommer med en **lille Dreng**; siden **Ebbo** med et mindre Barn paa Armen i Baggrunden.

Oldingen.

Min Fridleif, som paa Farfars Knæ saa tidt har spøgt,
Nu skal vi gaae en Vandringsvei tilsammen, vi.

Barnet.

O gierne vandrer, Bedstefader, jeg med Dig.

Oldingen.

Har ei om Baldurs Breidablik jeg Dig fortalt?

Barnet.

Hvor Alfer lege?

Oldingen.

Ja, min bolde Fridleif! Der
Skal ogsaa Du nu vorde snart en Lysets Alf.

Barnet.

Men først en Mand, paa denne skiønne faste Jord.

Oldingen.

Ha, den er ikke længer skiøn og sommergrøn!
Forbrændt er Marken, Løvet hang med slappe Blad,
Og Kilden klukker yndigt ei til Fuglens Sang.

Barnet.

Saa kommer der en anden Vaar med bedre Blomst.

Oldingen.

Ja, hist hos Baldur!

Barnet.

Du har sagt, der kommer man
Først efter Døden.

Oldingen.

Vi skal alle døe, min Søn!

Barnet.

Men leve først. Jeg gammel vorde vil som Du.

Oldingen (afsides).

Ha, stakkels Barn! Hvorledes forberedes han?
Jeg er en Gubbe, Døden ei forfærder mig;
O gierne, hvis det baade kan mit Fædreland,
Vandlilierne mig skiule maae i Herthas Sø!

Hvis Dig jeg kunde frelse blot fra Dødens Skræk,
Min stakkels Gut! meer bitter fast, end Døden selv.

Barnet.

Hvor er min Broder, Bedstfa'er? De bragte ham
Til Dammen bist. Hvad giør de med ham?

Ebbo

(træder frem i heftig Sindsbevægelse med Barnet paa Armen).

Drukned ham,
Som nyfødt Hund; — men heldigviis kom Ebbo til;
Den Lille strakte Haanden mod min Hellebard,
Som, sænkt i Vandet, redded ham fra Undergang.
Han greb om Spæret. Thor skee Tak! jeg frelste ham.
Der har Du ham tilbage!

(De Smaa omfavne hinanden.)

Ebbo.

Jeg forbandet har
Et ubesindigt Raad! — Den stolte Hiernes Drøm
Tidt klinger smukt, og Ordet slaaer ei Ordet ned;
Men Barnets Blik i Aaen, men den Værdighed,
Hvormed din Skiæbne, Gubbe! Du imøde gaaer,
Slaaer min spidsfindige Tanke, som en Træl, i Støv.
Ved Odin! Skrig og Taarer havde tirret mig;
Men Barnets Blik bag Sivene — Lysalfen lig,
Der Ebbos Ære redded, ei sit eget Liv, —
Kuldkastet har mit Forsæt. — Nei, ved Asathor! —
Børn, Gubber skal ei myrdes. Der er Siæl i dem;
Den visner ei som Blomsten, raadner ei som Frugt.
Frei være lovet! Ilden fik ei Overmagt;
Den første Gnist udslukte selv Mordbrænderen.

Oldingen.

O Ebbo! see nu kiender jeg vor Helt igien;
Thi tapper var Du altid, og om Kraftens Spær
Du vikled skiønt Høimodighedens Egegreen.

(Gaaer med Børnene.)

Snio og **Gambaruk** komme, fulgt af **Goderne.**

Snio (til Ebbo.)

Skumle Niding; som har ægget op mit Folk til Raseri —

Gambaruk.

Morder, som vil Barnet dræbe! kiender Du en Moders Qval?

Snio.

Ikke langt fra Oldingsvintren Snio selv, din Konning, staaer;
Vil Du ikke Kongegubben støde selv i Dammen ned?

Gambaruk.

Hvis Du havde flere Brødre, laa mig een ved Moderbryst,
Sødt, med Smiil paa Alfelæben, vilde Du ei drukne ham?

Snio.

Jeg udstøder af mit Folk Dig! Skynd Dig i Landflygtighed,
Staa, foragtet, fiernt i Ørken, uden Stav og uden Ven!
Vrider Du da dine Hænder, raaber Du til Asathor,
Gid et mudret Kiær Du finde, hvori Du kan drukne Dig!

(Gaaer.)

Gambaruk.

Tidlig misted jeg min første, min hugprude, bedste Søn,
Aki drog til fierne Riger, og jeg saae ham aldrig meer;
Lever han endnu, da følge Moderens Velsignelser
Heltens Idræt! Tog ham Odin? — Ofte har mit Øie her
Ham begrædt alt, — skal begræde ham, mens dette Hierte slaaer.
Nu jeg mistet har den Anden, — ha, men ei ved bratte Død,
Ikke selv ved usle Sygdom, men ved skumle Nidingsværk.
Sorgen svækker mine Kræfter; men saamegen Kraft jeg har
Dog endnu, at, Ulykfalige! stærk jeg kan forbande Dig.

(Gaaer.)

Choret.

O Vee!

Hun gik bort, og i Harm sin Søn
Vildt hun forbanded. Hun hørte ham ei
Til sit Forsvar tale. Forfærdelsen
Slog ham med Stumhed; Læben den bandt.
Taus, som en Steen paa Heden, i Sand,
Staaer han nu der, uden Rune;
Tyder med Ord ei, hvad han skiuler

Kold i sin Barm.
Med dødt Blik, som et Liig bleg,
Sandsesløs og med Affinds Ro,
Gnaver han Læben, og borer
Dybt i Græsset sit Spær.

Ebbo.

Staae der! Jeg bruger Dig meer ei.

Choret.

Nu bevæger igien Lyd
Blodløse Mund; Nat-
Pustene lig, paa
Tærskelens Steen; naar
Gravhvælvingen aabnes.

Ebbo.

Har I hørt, min Moder forbanded mig?

Choret.

Uoverlagt var Dronningens Ord; thi
Dybt fortrudt i din Siel var
Grumme Beslutning alt. Din Hærflok
Stiller Oprør trindt, og forhindrer
Oldingsdrabet og Barndrab.

Ebbo.

I har kiendt mig før; — var jeg slet Søn?
Var slet Broder og Ven jeg?

Choret.

I Kampen steds Du Staldbroder tro
Var for din Landsmand; hævned, forsvared ham
Kiæk; gierne dit Spyd laante din Ven Du,
Naar hans eget brast; og din Ganger
Stod beredt for den Faldne.

Ebbo.

Og i Fred — hvad dømte man om mig?

Choret.

Uden Pral sad Du i Kongshal
Blid, lytted til Skialdsqvad,
Drak Heltens Minni, Kongens Hæder.

Misundelig ei,
Andres Bedrift
Roste Du tidt.

Ebbo.

Har for mit Folk jeg
Kæmpet som Helt?

Choret.

Du har Seir bragt, hvor dit Sværd faldt.
Paa din Hielm sad Døden, en vild Grif,
Med kraftige Kløer, krumthvæssede Næb
Og forfærdeligt Øie. Din Gangers
Brindsken var fiendt overalt; og din Stang,
Naar langtborte den raged
Over din Flok, gjød Rædsel i Saxers og
Frisers Blod. Dig elsked
Thor. Paa sin Karm fro kiørte han did,
Hvor din Arm slog Fiendernes Mod.

Ebbo.

Men nu ruster i Balg Sværdet!
Og mit Spyd, boret i Græstørv,
Rykker aldrig min Arm atter til Strid.
Ikke nu meer glædes mit Blik, ved
Regnbuen at see, naar Skyens
Brogede Jomfru, naar Heimdal
Med sit Guldhorn kalder til Kamp Thor.

Nu bleg, som en Død, med blottet Tinding,
Odin lig, da paa Bænkehalmen
Panden han mærked blodig med Geirsodd,
Stiger jeg taus paa Lundens Blodsteen,
Lader i Græssets røde Blomster
Flyde mit Ynglingeblod. Men ingen
Jomfru græder ved Ebbos Nedlag,
Thi hans Moder forbanded ham!

(Han vil gaae.)

(Butle kommer.)

Gak ei til Selvmordsdøden, Du vort **Fremtids Haab**!
En bedre Skiæbne venter Dig. Venlerne
Som tvende Hære dele sig; den ene Flok
Forlanger Oldings-Barne-Drabet; medens hin
Adlyder Snios ængstligfeige Skaansomhed.
Saa stil Dig fremst i Spidsen for den vrede Folk,
Og hævn, som sig en Kæmpe bør, Forsmædelsen!

Ebbo.

Ja, Butle! ja jeg iler til en ærlig Hævn.

(Gaaer med Butle.)

Choret.

Paa letsindige Fugls Viis,
Fanges Lærken i Mark let,
Naar det nærende Kornfrø
Kun i Fælden man kaster. Men,
Med Forstandsbrug, Mennesket fik
En udødelig Siæl, Alfader, af Dig!
Som kan skiælne Bedrift. I Hlidskialf
Lønner Du god Gierning, og straffer
Ondskab i Nastrond.

Send ham en Lysalf!
At han i Harm Ildgierningsmand
Vorder ei grum, til sit Lands Tab.

Ingen styggere Daad jeg veed,
End Forræderi mod sit Folk
Og sin Konning at øve. Lad
Utaknemligt Fædreneland
Lønne min Daad tidt med Foragt,
Spotte min ærlige Stræben! I Gimle
Lønner Alfader god Gierning, straffer
Ondskab i Nastrond.

Hvi af Alle foragtes dybt
Asa-Loke? Fordi han med feigt
Hierte vakled, som Sivrør,

Ingen Jothun, heller ei Gud.
Ærligt Fiendskab agter jeg meer,
End en falsk Ven, end en Troløs.
Derfor evig, med Skam, Ry
Brændemærke den Nidings Navn,
Som sit Folk og sin Høvding
Svigter i Nødstid.

Men guddommelig Troskab dybt
Rører min Siæl, selv mod en Ond viist.
Derfor smelter mit Sind Sigyn,
Lokes Viv, der med Sølvskaal
Stander i ødeste Biergkløft,
Hvor ham til Steen Hug-
Ormene bandt,
Hvis forgiftige Draaber hans Bliks
Lumske Skotten revse. —
Lykkelig hun hisset i Fænsal
Var, mellem Friggs Disar; men helst
Deler sin Mands Qval hun tro;
Glemmer sin Eensomheds Nød; hører med Taalmod
Den Forbittredes Skrig; lønt
Af den Visshed, at sin Husbonds
Nød kiærligt hun deler.

Snio.

Jeg kommer og tilstaaer, ærværdige Gubbeflok!
At mod en hidsig Ungersvend jeg var for streng,
Som værner med sin Arm, sit sidste Hierteblod,
I Kampen, for den Arne, der udstøder ham.

Gambaruk bringer **Ebbo** bevæbnet.

Gambaruk.

Ei Valhals Guder agte paa de Jordiskes
Forbittrelse; naar, som en giftig Feber, den
Os Liv og Sundhed truer. Let henveires da
Et daarligt Ord, der, som en Myg i Aftenlund,

Blot ved at stikke forstegang, har tabt sin Braad.
Nu Ebbo Hielmens hestehalede blanke Kam
Høit over Issen løfter. Snart hans runde Skiold
Fremstraale vil af Helterækken, i Slagtningen,
Som fulde Maane, giennem sortblaa Natteskye.

Ebbo (grundende).

Et Offer kræver Guderne; men ei af Børn,
Og ei af Gubber, Konge! — Deri feiled jeg. —
Det var af Mænd, der kunde kaste Tærning selv,
Med stærken Haand, om Livets Vinding, Livets Tab.
Thi skumle Hel, med blegblaae Læber, raser end
Paa Heden, hvor hun sidder mellem Tidslerne.
Hun bort maa jages! Men det kan kun Asathor.
Han vil et Offer? Nu saa lad os offre da!
Her giælder det ei meer, med hiælpsom Broderhaand,
At gaae mod fremmed Fiende. Rundtomkring vi tvang
Naboerne til Lydighed; men Hungersnød
I Nabolandet hersker som i Danmarks Egn.
Saa lad nu Danske væbne sig mod Danskes Bryst.
Et Mønster tage vi af Kubens flittige Bi,
Som, naar der er for mange, hvæsser skarpen Braad
Mod Slægt og Venner; alle dog een Moders Børn.
Det gamle Danmark vor Bidronning vorde skal.
Hun føre da til Træfningen paa Heden os!
Den Sværm, som seirer, bringer i Kuben atter hun.
Men stort maa Faldet vorde; thi en Styrtning kun
Af Helteblodet vorde vil den Foraarsregn,
Hvis friske Byge livner Jyllands visne Græs.

(Han knæler.)

Saa tag da, Moder! fra din Søn Forbandelsen,
Og giv ham din Velsignelse! Dog ønsker jeg
Med den ei mod mit Nederlag at skiærme mig;
Thi gierne gaaer jeg selv til Odins Valaskialf,
Naar kun en talrig Flok jeg bringer Asathor,
Med kløvet Hielm og Ærens Arr i aabne Bryst.

Gambaruk (lægger sin Haand paa hans Hoved).
O Søn! jeg min Velsignelse glad skiænker dig,
Mens Himlen selv velsigner os; thi saligt nu
Bedækkes Solen, som i lang Tid brændte gold,
Af mørke Skyer, endelig hiemsøger os
Den kiære Regn, som vi forgiæves vented længst.
(Det regner og lyner langt borte.)

Choret.
Niord, Du Vanernes skiønne Gud!
Som behersker den flygtige Sky,
Ymers Hierne, der drømmer endnu
Giøglebilleder hisset i Dunstkreds; —
Frugtbarheds og Kiærligheds As,
Freiers Fader, og Freias!
Ei Du forlod dine Børn i Støv,
Kommer igien med dine Skygger;
Skiænker Maanen de sortblaae
Sølvertakkede Bierge; men Solen
Virker Du røde violgrønne
Tæpper af Vanddamp,
Til sin Morgen- og Aftenleg.
Herlig er, klar, Freias Luft;
Men i Midsommers Tid,
Naar fra Mosernes Dynd
Dværgene dampe qvælende Dunst,
Vorder den lysblaa Hvælving graa,
Fylder Lummerhed luftige Hav.
Men nu dækker Du alt med dit Vandtag!
Afmægtig tørner Solens Piil
Mod dit Blyskiold.
Hør, hvor den drypper paa Bladene ned,
Den qvægende Regn!
See, hvor de glindse, med Glæders Glands
I taknemlige Blik,
De stigende Straa!
Lettere svulmer min Barm

I det kiølige Bad,
End i Hal ved det skummende Bæger.

Hør Aukathor
I den dundrende Sky!
Seer I Bukkene hist?
Tangniostér, Tangrisner,
Med de flammende Skiæg,
Med de lynende Blik!
Saa I ham hugge med Miølnir nu?
Jeg Hamren saae,
Jern, svovelblaa!
Medens Niord hensuser kiøl under Sky,
Paa sin Blæst-Hest;
Og hans Hielmbusk
Nedskyller styrkende Kraft
Over Skoven.

(Choret træder tilbage under de store Træer. Regnen og Lynilden vedbliver endtiblang. Endelig holder det inde, og en skiøn Regnbue bliver tilsyne paa Himlen. Kongen kommer igien frem med sit Følge. En Herold møder ham.)

Herolden.

En Lykke, Herre Konge! kommer enkelt ei.
Velsignet Regn opreiser vore Hierters Haab,
Som Markens Straa. Igien sig hvælver Himlens Bro,
Som lang Tids Tørke sønderbrød; og Guderne
Besøge Jorden atter med Velsignelser.
Nu smiler ogsaa Haabet fra den anden Kant:
En Række Vogne, rigt beladt med Korn og Meel,
Hensniger sig ad Veien, dog alt Byen nær;
Og Øxne stønne fede frem med stærke Horn,
Med Freiers Guld; mens Morgensolens muntre Glands
Tilbagestraaler fra de mørkebrune Skind.
En Skare Ryttere, vaabenklædt, ledsager dem;
Mens Trællene, med langen Stav, ved Siden gaae;
De drive dovent hornet Qvæg ad Veien frem.
Men Høvdingen, med Ørnevinger paa sin Hielm,

Forlanger strax at stædes for Dig, ædle Drot!
Han kommer som en Redningsmand, en Ven i Nød.
Thi al den skiønne Forraad bringer han vort Land.
Alt hæve Trællene Dækslerne paa lukte Vogn,
Og fylde med Træskovle flittigt Poserne,
Som Sult udstrækker skiælvende, med mager Haand.
Nu lønnes Vognens stærke Drager flux med Død;
Thi mangen Oxe bløder alt for Ørens Hug;
Og mangen Moder bærer glad, i reenligt Trug
Paa Hovedet, Kiødstykker hiem til Hyttens Tarv.

Aki kommer.

Hil Danerkongen! Hil den fromme Gambaruk!
I kiende vel den Høvding ei, som for Jer staaer?

Snio.

Du tykkes mig paa eengang kiendt og ubekiendt.

Gambaruk.

Fem Aar giør Barnet Moderen ei ukiendeligt!

(Hun omfavner ham.)

Aki.

Fem Aar, min Moder, smeddet har din Dreng til Mand;
Men intet Dig berøvet af din Dannished.
Hvo er den unge Kæmpe der, med Hestehaar
I Hielmens høie Kobberkam? Mig tykkes fast
Jeg kiende skal hans Øine; skiøndt vel Kroppens Vært
Og stærken Skulderbrede giør ham ubekiendt.
Ifald jeg ikke feiler, saae for nogentid
Just Ebbos Øine saadan ud; med ærlig Trods
De lynte stærkt fra Brynet, naar jeg favnte ham.

Ebbo.

Ja, Broder! Granen nu er voxet høit nok til
At styrtes i den Afgrund, som den kneiste ved.

Aki.

Kun Toppen gynger, Ebbo! Stammen knækkes ei.

Ebbo.

Min Broder! Tiden mange Ting forandret har,
Men Alting ei til Fordeel. Ebbo elsker Dig,

Men ønsker dog, at ei Du kommen var idag.
Hvi blev Du ikke til imorgen? Hiertet ei
Idag maa føle Kiærlighed for Broderen.
Imorgen — Broder sørge kan paa Broders Grav!

Afi.

Hør mig! Jeg kommer ikke for at see din Grav.
En Grav seer eens ud overalt: og overalt
Er man den Døde ligefiern og ligenær.
Jeg bringer Glæde! Rygtet om mit Fædrelands
Ulykkelige Skiæbne traf mit Øre fiernt.
Ha, langsomt kunde jeg med Næringsmidlerne
Kun nærme mig: og skiøndt i Mængde Folket bragt,
De hiælpe blot for Øieblikket. Tænkes maa
Paa bedre Frelse. — Jeg har dine Forsæt hørt,
Det første som det sidste. Grumt det første var;
Vel, at Du strax fortrød det! Din Beslutning nu,
At Danske vende Sværdet skal mod Danskes Bryst,
Og falde selv som Helt paa Dynger Brødreliig —
Er tapper og Dig værdig; og det synes fast,
Som denne Nødhiælp bødes af Nødvendighed.
Men jeg har bedre Forslag! — Danmarks Kystelând
Er skiønt; men der er skiønne Lande fleer paa Jord;
Og nægtes kan det ei, at Asa Freir og Niord
Tidt sørge meer for rigen Høst i sydlig Dal,
End paa de yddste Heder, Norges Kampefield.
Saa følger Alle mig, som her for Mange var,
Til hine Dale! Rigeligt i Overflod
Der venter Eder gylden Hvede, saftig Frugt.
Og mægtig puster Oxen i det høie Græs.
Thor følger os, langt mere stærk end Jupiter.
Man siger, han er død alt; og den hvide Christ
Er from, usynlig, blid, og ingen Krigergud.
Og Intet tabes, ved at miste klæbrigt Øl
Og Miødens søde Mundgodt af den flittige Bi.
Til Giengield vorer i tunge Druer modne Bær;
Og Vinen, som i Valhal Odin ene faaer,

Forlyster hist hver Kæmpe. Seiren vindes let.
Alt vore Fædres raske Flok i fordums Tid
Har kæmpet der; og faldt end stærke Cimbrers Hær
For Romerlist, saa hævne vi dem slungende.
Et Rige stifte lader os i velske Land,
Hvor evig Vaaren blomstrer. Mailand nævner det!
Og kom vi selv ei did, kun vore Børnebørn —
Ha — Veien er dog skiøn at drage; langs ad Rhin
Og langs ad Donaus Blomsterbredder. Som en Bolt
Af Snee, der liden først fra Bierget triller ned,
Men altid større voxer, til den, selv et Bierg,
Som Fieldskrid styrter og bedækker Land og By, —
Saa vælte vi, og styrte ned ad Alperne
Paa velske Nidinger!

Ebbo (griber hans Haand).

Som et libet Kildevæld,
Der svulmer først til Bæk, til Aa, indtil det stolt,
Som Flod opsvulmet, overskyller Markerne!

Gambaruk (Inaler).

O Freia! som blandt Aser og Asyniar
Bevæger Hiertet stærkest med din Tryllemagt,
Nu først forstaaer dit natlige Besøg min Siæl;
Da Du, med langt Haar over smekkre Belteſted,
Med broget Ham af Fuglefiær om hvalte Bryst,
Stod for mit Leie, lærte mig de vise Raad.

Aki.

Saa lader os ei tøve! Haardt er vel det Bud
For trofast Jyde, der i fem Aar borte var
Fra elsket Halvø, strax i samme Dieblik,
Som han betraadte Tærsklen, at forlade den;
Men Tiden er ei nu for lange Glædesfest.
Med rige Gilder sømmer det sig os ei her,
At ødsle bort, hvad hungrig Landsmand trængte til.
Strax maa vi springe, som i Havsnød, over Bord,
Og friste Livet i vilden Sø, med stærken Arm.
Jeg har alt kundgiort, ædle Drot! paa Veien hid

Mit Forslag til de Skarer, som i Dalene
Til Broderkamp sig væbned. Med det halve Folk
Bortdrage vi. Ei sandt, vor Moder følger os?

Gambaruk.

Ja, Freias muntre Sendebud! jeg følger Dig,
Og Mallands Marker bære skal vor Bautasteen.

Snio.

O mine Venner! tungt det for en Fader er,
At skilles brat fra haabefulde Sønner; dog
Meer for en Drot at see den bedste Halvedeel
Af Landets Børn udvandre til en fremmed Egn.
Dog byder streng Nødvendighed. Ei heller bør
Den Ældre med forsigtig Frygt henstille sig
Imellem Ungersvendens Haab og Manddomsmaal.
Saa glemmer ikke Danmark paa det fierne Tog!
Udbreder Nordens Hæder! Og som Aserne
Fra Østen drog med Herreskiold til kolde Nord,
Heniler, med den Kraft, som Norden skiænkte Jer,
Til Syd, udbreder Guders gamle Vælde der!
Kiær for hver trofast Siæl er Arnen; ofte dog
Maae Asfurs Børn udbrede sig paa viden Jord,
At Mængden ei tilsidst sin egen Bøddel blier.
Forglemmer Modersmaalet ei! Min største Frygt
Er, at I altfor snart maaskee, fra Hiemmet skilt,
Afvænner Læben fra den kiære Barndomslyd.
Beholder, med danske Hierter i det tappre Bryst,
Den danske Tunge lang Tid end i ærlig Mund.
Jeg seer en Skare Skialde, der med Harperne
Staaer mellem Eders Landser. Lad dem siunge tidt
For Eders Børn, om det forladte Fædreland!

Aki (med Choret af de Bortdragende).

Til frugtbringende Land, Konning!
Iler jeg nu, bag fierne Biergaas;
Det mig vinker med Solglands,
Hvor den fløitende Nattergal
Sit forelskede Qvad tidt

Sang for Dalenes Hyrder;
Hvor det graahvide Marmor,
I Laurbærrets Ly, skiønt
Stander, beboet fordum
Af Oldtids Helt, men nu fast
Faldefærdigt, bedækt af Grønsvær.

Snio.

Der brat feire Du vil! Rædsel
Bringe det Folk, som sin Mark grum
Giærded med Fædrenes Been.

Choret.

Issen jeg smykker
Med Laurens Blad. Med
Kaaben af Purpur
Pryde mig skal Sydboen, min Træl,
Mig sin Drot, slunge mig Drapa!

Snio.

Men aldrig i Velmagt glemmer Du
Danmark, dit Land!

Choret.

Aldrig! Din Eeg
Høiere kneiser end Laurens Busk;
Og din Bøg ei findes bag Alpen,
Kæmpers og Beilers qvægende Ly.
Heller ei vrindsker til Kamp mig en Hest,
Som den jydske; flagrer til Jagt en Falk,
Som min Høg; piler en Hund
Stærk, som min trofaste Gule.

Snio.

Ofte mindes Du vil den Skov,
Hvor, i Aftensvalingen, hvidgraa Røg
Steeg fra Fædrenehytten.

Choret.

Rask dog Farvel, uden Sorg, uden svækkende
Veemod, siger jeg Danmark.
Yndige Qvinder følge min Flok,

Langbarder med langt Guldhaar. I Gry-
Navn de mig gav; følge til Sei'r
Hist mig; skiænke mig Børn, Mødrenes Lige.
Og naar seent engang
Slægter i hundrede Led mig følge,
Skal Danernavnet og guult Haar,
Hist bag Alpen i Mailand,
Vidne for kommende Tid,
Daaden og Seiren!

Snio.

Saa farvel nu! Drager med Thor og Frei,
Til Bedrift, I kiække Langbarder!

Stærkodder.

Tragødie i 5 Handlinger.

(1811.)

Personerne.

Ingild, Hledrekonge.
Thusnelda, hans Dronning, kaldet Svarteham.
Helga, hans Søster.
Stærkodder, hendes og Ingils Fosterfader.
Eigil, en norsk Søkonge.
Angantyr, Kongning i Skaane.
Bolver, hans Broder.
Gudlaug, Thors Offergode.
Vingulf, Ingilds Drost.
Fengo, en Guldsmed.
Svanhvide, en Herseqvinde.
Hasting, hendes Søn.
Ro, en Urtegaardsmand.
En Olding.
En Kriger.
En Herold.
En Tærne.
Skialm, i Ingilds Følge.
En Kiøgemester.
Angantyrs og Bolvers Brødre.
Chor af Møer og Kæmper.
Spillemænd og Dandsere.
Hær og Folk.

Handlingen foregaaer paa Hledre, i Midten af det femte Aarhundrede.

Første Handling.

Skov.

Eigil. Helga.

Eigil.

Min Helga! — O den altfor høie Lyst!
I Freias Lund, bag Vaarens grønne Grene,
Her vil Du Eigils Hierte skiænke Trøst,
Og tale med din Ven, uvogtet, ene?
Vil vandre med ham under Bøgens Hang?

Helga.

Min Eigil ja! for første — sidste Gang.

Eigil.

Tal ei saa grumt! Skal da dit Strengheds Ord
Strax, som en Storm, mig Egetoppen bøie?
Hvi hyller Du din Rosenkind i Flor?
Hvi tindrer Taaren i dit store Øie,
Som Duggen paa det nysudsprungne Blad?

Helga.

Min Ven! vi maae for evig skilles ad.

Eigil.

Nei! nei!

Helga.

Du svor saa tidt: jeg var Dig kiær;
Paa Prøve sætter nu Dig din Veninde.

Eigil.

Ved Asa Odins Glands i Østen der,
Kræv et Beviis! og hver en Tvivl skal svinde.

Helga.

Vil Du da sværge helligt og forsand,
At lyde mig? Ved Thor den Stærkes Hammer?

Eigil.

Ved Sværdsodd, Skibsbord og ved Skioldérand,
Ved Odin og ved Freias lyse Flammer!

Helga.

Min Eigil! stærk og hellig var din Eed.

Eigil.

Ved Helga! ved din Eigils Kiærlighed!

Helga.

Vel — om Du elsker mig, — nu har Du svoret —
Glem ei din Eed, glem ei dit Løvtes Ord!
Hvis Fengos feige Bryst Du giennembored,
Da brød Du Guderne den Eed, Du svor.
Thi tving din Harm! Hvad mægter Du mod Mange?
I Odins Lund jeg loved ham min Tro.
Du est en enkelt Helt, og snart en Fange,
Hvis Du forstyrrer Hledrekongens Ro.
Jeg har min Broder svoret, ham at lyde;
Hvis nu til Oprør ægged Dig dit Mod?
Ak Eigil, skulde for vor Lykke flyde
Min Broders og en Danerkonges Blod?

Eigil.

Nei, Angantyr, som har sig fræk forbundet
Imod mit Held, — hans Bryst jeg træffe vil.

Helga.

Og hvis Du fælder ham, hvad har Du vundet?
Din Helga dog en Anden hører til.
Ak Eigil, hvi jeg før ei kiendte Dig!
Nu kan jeg døe, men ei mit Løfte bryde.

Eigil.

Dit unge Blod skal for en Niding flyde?

Helga.

Mig vinker Freia.

Eigil.

Nei, hun nærmer sig.

Helga.

Naar atter hisset sig Skinfare skiuler
I Havet, med det gyldne Seletøi;
Hrymfare giennem Nattens mørke Huler
Fremtramper vrindskende, kulsort og høi;
Og naar den fierne Sølverstierne blinker
Med matte Flammer over Isefiord —
Da vor Gudinde til Folkvangur vinker
Din Helga bort fra den forhadte Jord.

Eigil.

Den skiønne Jord! See hvor de røde Blommer
Fornøiet hæve sig i Solens Skin.
Den milde Varme stærk fra Syden kommer,
Og farver med sin Sundhed Blomstens Kind.
En munter Vise Dalens Hyrde qvæder,
Og Droslen høit af Fryd i Træet slaaer —

Helga.

Kun, elskte Ungersvend, din Helga græder;
For es er ingen Blomst og ingen Vaar.
Farvel!

Eigil.

Nei, nei! Een Glæde maa jeg nyde,
Een Glæde paa min Elskovs unge Dag.
Skal til Farvel da kun din Taare flyde?

Helga.

Hvad Eigil? Hvad?

Eigil.

Et Kys, et Favnetag!
Du skiælver? Standser? En jomfrulig Rødme
Din Kind opflammer? — O, ved Elskovs Magt —

I det kølige Bad,
End i Hal ved det skummende Bæger.

Hør Aukathor
I den dundrende Sky!
Seer I Bukkene hist?
Tangniostr, Tangrisner,
Med de flammende Skiæg,
Med de lynende Blik!
Saa I ham hugge med Miølnir nu?
Jeg Hamren saae,
Jern, svovelblaa!
Medens Niord hensuser køl under Sky,
Paa sin Blæst-Hest;
Og hans Hielmbusk
Nedskyller styrkende Kraft
Over Skoven.

(Choret træder tilbage under de store Træer. Regnen og Lynilden vedbliver enstidlang. Endelig holder det inde, og en skiøn Regnbue bliver tilsyne paa Himlen. Kongen kommer igien frem med sit Følge. En Herold møder ham.)

Herolden.

En Lykke, Herre Konge! kommer enkelt ei.
Velsignet Regn opreiser vore Hierters Haab,
Som Markens Straa. Igien sig hvælver Himlens Bro,
Som lang Tids Tørke sønderbrød; og Guderne
Besøge Jorden atter med Velsignelser.
Nu smiler ogsaa Haabet fra den anden Kant:
En Række Vogne, rigt beladt med Korn og Meel,
Hensniger sig ad Veien, dog alt Byen nær;
Og Øxne stønne fede frem med stærke Horn,
Med Freiers Guld; mens Morgensolens muntre Glands
Tilbagestraaler fra de mørkebrune Skind.
En Skare Ryttere, vaabenklædt, ledsager dem;
Mens Trællene, med langen Stav, ved Siden gaae;
De drive dovent hornet Qvæg ad Veien frem.
Men Høvdingen, med Ørnevinger paa sin Hielm,

Forlanger strax at stædes for Dig, ædle Drot!
Han kommer som en Redningsmand, en Ven i Nød.
Thi al den skiønne Forraad bringer han vort Land.
Alt have Trællene Dækslerne paa lukte Vogn,
Og fylde med Træskovle flittigt Poserne,
Som Sult udstrækker skiælvende, med mager Haand.
Nu lønnes Vognens stærke Drager slux med Død;
Thi mangen Oxe bløder alt for Ørens Hug;
Og mangen Moder bærer glad, i reenligt Trug
Paa Hovedet, Kiødstykker hiem til Hyttens Tarv.

Aki kommer.

Hil Danerkongen! Hil den fromme Gambaruk!
I kiende vel den Høvding ei, som for Jer staaer?

Snio.

Du tykkes mig paa eengang kiendt og ubekiendt.

Gambaruk.

Fem Aar giør Barnet Moderen ei ukiendeligt!

(Hun omfavner ham.)

Aki.

Fem Aar, min Moder, smeddet har din Dreng til Mand;
Men intet Dig berøvet af din Dannished.
Hvo er den unge Kæmpe der, med Hestehaar
I Hielmens høie Kobberkam? Mig tykkes fast
Jeg kiende skal hans Øine; skiøndt vel Kroppens Vært
Og stærken Skulderbrede giør ham ubekiendt.
Ifald jeg ikke feiler, saae for nogentid
Just Ebbos Øine saadan ud; med ærlig Trods
De lynte stærkt fra Brynet, naar jeg favnte ham.

Ebbo.

Ja, Broder! Granen nu er voxet høit nok til
At styrtes i den Afgrund, som den kneiste ved.

Aki.

Kun Toppen gynger, Ebbo! Stammen knækkes ei.

Ebbo.

Min Broder! Tiden mange Ting forandret har,
Men Alting ei til Fordeel. Ebbo elsker Dig,

Men ønsker dog, at ei Du kommen var idag.
Hvi blev Du ikke til imorgen? Hiertet ei
Idag maa føle Kiærlighed for Broderen.
Imorgen — Broder sørge kan paa Broders Grav!

Aki.

Hør mig! Jeg kommer ikke for at see din Grav.
En Grav seer eens ud overalt; og overalt
Er man den Døde ligefiern og ligenær.
Jeg bringer Glæde! Rygtet om mit Fædrelands
Ulykkelige Skiæbne traf mit Øre fiernt.
Ha, langsomt kunde jeg med Næringsmidlerne
Kun nærme mig; og skiøndt i Mængde Folket bragt,
De hiælpe blot for Øieblikket. Tænkes maa
Paa bedre Frelse. — Jeg har dine Forsæt hørt,
Det første som det sidste. Grumt det første var;
Vel, at Du strax fortrød det! Din Beslutning nu,
At Danske vende Sværdet skal mod Danskes Bryst,
Og falde selv som Helt paa Dynger Brødreliig —
Er tapper og Dig værdig; og det synes fast,
Som denne Nødhiælp bødes af Nødvendighed.
Men jeg har bedre Forslag! — Danmarks Kysteland
Er skiønt; men der er skiønne Lande fleer paa Jord;
Og nægtes kan det ei, at Asa Freir og Niord
Tidt sørge meer for rigen Høst i sydlig Dal,
End paa de yydste Heder, Norges Kampefield.
Saa følger Alle mig, som her for Mange var,
Til hine Dale! Rigeligt i Overflod
Der venter Eder gylden Hvede, saftig Frugt.
Og mægtig puster Oxen i det høie Græs.
Thor følger os, langt mere stærk end Jupiter.
Man siger, han er død alt; og den hvide Christ
Er from, usynlig, blid, og ingen Krigergud.
Og Intet tabes, ved at miste klæbrigt Øl
Og Miødens søde Mundgodt af den flittige Bi.
Til Giengield voxer i tunge Druer modne Bær;
Og Vinen, som i Valhal Odin ene faaer,

Forlyster hist hver Kæmpe. Seiren vindes let.
Alt vore Fædres raske Flok i fordums Tid
Har kæmpet der; og faldt end stærke Cimbrers Hær
For Romerlist, saa hævne vi dem stungende.
Et Rige stifte lader os i velske Land,
Hvor evig Vaaren blomstrer. Mailand nævner det!
Og kom vi selv ei did, kun vore Børnebørn —
Ha — Veien er dog skiøn at drage; langs ad Rhin
Og langs ad Donaus Blomsterbredder. Som en Bolt
Af Snee, der liden først fra Bierget triller ned,
Men altid større vorer, til den, selv et Bierg,
Som Fieldskrid styrter og bedækker Land og By, —
Saa vælte vi, og styrte ned ad Alperne
Paa velske Nidinger!

Ebbo (griber hans Haand).

Som et lidet Kildevæld,
Der svulmer først til Bæk, til Aa, indtil det stolt,
Som Flod opsvulmet, overskyller Markerne!

Gambaruk (knæler).

O Freia! som blandt Aser og Asyniar
Bevæger Hiertet stærkest med din Tryllemagt,
Nu først forstaaer dit natlige Besøg min Siæl;
Da Du, med langt Haar over smekkre Beltested,
Med broget Ham af Fuglefiær om hvalte Bryst,
Stod for mit Leie, lærte mig de vise Raad.

Aki.

Saa lader os ei tøve! Haardt er vel det Bud
For trofast Jyde, der i fem Aar borte var
Fra elsket Halvø, strax i samme Øieblik,
Som han betraadte Tærsklen, at forlade den;
Men Tiden er ei nu for lange Glædesfest.
Med rige Gilder sømmer det sig os ei her,
At ødsle bort, hvad hungrig Landsmand trængte til.
Strax maa vi springe, som i Havsnød, over Bord,
Og friste Livet i vilden Sø, med stærken Arm.
Jeg har alt kundgiort, ædle Drot! paa Veien hid

Mit Forslag til de Skarer, som i Dalene
Til Broderkamp sig væbned. Med det halve Folk
Bortdrage vi. Ei sandt, vor Moder følger os?

Gambaruk.

Ja, Freias muntre Sendebud! jeg følger Dig,
Og Mailands Marker bære skal vor Bautasteen.

Snio.

O mine Venner! tungt det for en Fader er,
At skilles brat fra haabefulde Sønner; dog
Meer for en Drot at see den bedste Halvedeel
Af Landets Børn udvandre til en fremmed Egn.
Dog byder streng Nødvendighed. Ei heller bør
Den Ældre med forsigtig Frygt henstille sig
Imellem Ungersvendens Haab og Mandomsmaal.
Saa glemmer ikke Danmark paa det fierne Tog!
Udbreder Nordens Hæder! Og som Aserne
Fra Østen drog med Herreskiold til kolde Nord,
Heniler, med den Kraft, som Norden skiænkte Jer,
Til Syd, udbreder Guders gamle Vælde der!
Kiær for hver trofast Siæl er Arnen; ofte dog
Maae Askurs Børn udbrede sig paa viden Jord,
At Mængden ei tilsidst sin egen Bøddel blier.
Forglemmer Modersmaalet ei! Min største Frygt
Er, at I altfor snart maaskee, fra Hiemmet skilt,
Afvænner Læben fra den kiære Barndomslyd.
Beholder, med danske Hierter i det tappre Bryst,
Den danske Tunge lang Tid end i ærlig Mund.
Jeg seer en Skare Skialde, der med Harperne
Staaer mellem Eders Landser. Lad dem siunge tidt
For Eders Børn, om det forladte Fædreland!

Aki (med Choret af de Bortdragende).

Til frugtbringende Land, Konning!
Iler jeg nu, bag fierne Biergaas;
Det mig vinker med Solglands,
Hvor den fløitende Nattergal
Sit forelskede Qvad tidt

Sang for Dalenes Hyrder;
Hvor det graahvide Marmor,
I Laurbærrets Ly, skjønt
Stander, beboet fordum
Af Oldtids Helt, men nu fast
Faldefærdigt, bedækt af Grønsvær.

Snio.

Der brat feire Du vil! Rædsel
Bringe det Folk, som sin Mark grum
Gjærded med Fædrenes Been.

Choret.

Isſen jeg smykker
Med Laurens Blad. Med
Kaaben af Purpur
Pryde mig skal Sydboen, min Træl,
Mig sin Drot, siunge mig Drapa!

Snio.

Men aldrig i Velmagt glemmer Du
Danmark, dit Land!

Choret.

Aldrig! Din Eeg
Høiere kneiser end Laurens Busk;
Og din Bøg ei findes bag Alpen,
Kæmpers og Beilers qvægende Ly.
Heller ei vrindsker til Kamp mig en Hest,
Som den jydske; flagrer til Jagt en Falk,
Som min Høg; piler en Hund
Stærk, som min trofaste Gule.

Snio.

Ofte mindes Du vil den Skov,
Hvor, i Aftensvalingen, hvidgraa Røg
Steeg fra Fædrenehytten.

Choret.

Rask dog Farvel, uden Sorg, uden svækkende
Veemod, siger jeg Danmark.
Yndige Qvinder følge min Flok,

Langbarder med langt Guldhaar. I Græ-
Navn de mig gav; følge til Sei'r
Hist mig; skiænke mig Børn, Mødrenes Lige.
Og naar seent engang
Slægter i hundrede Led mig følge,
Skal Danernavnet og guult Haar,
Hist bag Alpen i Mailand,
Vidne for kommende Tid,
Daaden og Seiren!

Sniv.

Saa farvel nu! Drager med Thor og Frei,
Til Bedrift, I kiække Langbarder!

Stærkodder.

Tragødie i 5 Handlinger.

(1811.)

Personerne.

Ingild, Hledrekonge.
Thusnelda, hans Dronning, kaldet Svartebam.
Helga, hans Søster.
Stærkodder, hendes og Ingils Fosterfader.
Eigil, en norsk Søkonge.
Angantyr, Konning i Skaane.
Bolver, hans Broder.
Gudlaug, Thors Offergode.
Vingulf, Ingilds Drost.
Fengo, en Guldsmed.
Svanhvide, en Herseqvinde.
Hasting, hendes Søn.
Ro, en Urtegaardsmand.
En Olbing.
En Kriger.
En Herold.
En Tærne.
Skialm, i Ingilds Følge.
En Kiøgemester.
Angantyrs og Bolvers Brødre.
Chor af Møer og Kæmper.
Spillemænd og Dandsere.
Hær og Folk.

Handlingen foregaaer paa Hledre, i Midten af det femte Aarhundrede.

Første Handling.

Skov.

Eigil. Helga.

Eigil.

Min Helga! — O den altfor høie Lyst!
I Freias Lund, bag Vaarens grønne Grene,
Her vil Du Eigils Hierte skiænke Trøst,
Og tale med din Ven, uvogtet, ene?
Vil vandre med ham under Bøgens Hang?

Helga.

Min Eigil ja! for første — sidste Gang.

Eigil.

Tal ei saa grumt! Skal da dit Strengheds Ord
Strax, som en Storm, mig Egetoppen bøie?
Hvi hyller Du din Rosenkind i Flor?
Hvi tindrer Taaren i dit store Øie,
Som Duggen paa det nysudsprungne Blad?

Helga.

Min Ven! vi maae for evig skilles ad.

Eigil.

Nei! nei!

Helga.

Du svor saa tidt: jeg var Dig kiær;
Paa Prøve sætter nu Dig din Veninde.

Eigil.

Ved Asa Odins Glands i Østen der,
Kræv et Beviis! og hver en Tvivl skal svinde.

Helga.

Vil Du da sværge helligt og forsand,
At lyde mig? Ved Thor den Stærkes Hammer?

Eigil.

Ved Sværdsodd, Skibsbord og ved Skioldserand,
Ved Odin og ved Freias lyse Flammer!

Helga.

Min Eigil! stærk og hellig var din Eed.

Eigil.

Ved Helga! ved din Eigils Kiærlighed!

Helga.

Vel — om Du elsker mig, — nu har Du svoret —
Glem ei din Eed, glem ei dit Løvtes Ord!
Hvis Fengos feige Bryst Du giennemboreb,
Da brød Du Guderne den Eed, Du svor.
Thi tving din Harm! Hvad mægter Du mod Mange?
I Odins Lund jeg loved ham min Tro.
Du est en enkelt Helt, og snart en Fange,
Hvis Du forstyrrer Hlebrekongens Ro.
Jeg har min Broder svoret, ham at lyde;
Hvis nu til Oprør ægged Dig dit Mod?
Af Eigil, skulde for vor Lykke flyde
Min Broders og en Danerkonges Blod?

Eigil.

Nei, Angantyr, som har sig fræk forbundet
Imod mit Held, — hans Bryst jeg træffe vil.

Helga.

Og hvis Du fælder ham, hvad har Du vundet?
Din Helga dog en Anden hører til.
Af Eigil, hvi jeg for ei kiendte Dig!
Nu kan jeg døe, men ei mit Løfte bryde.

Eigil.

Dit unge Blod skal for en Niding flyde?

Helga.

Mig vinker Freia.

Eigil.

Nei, hun nærmer sig.

Helga.

Naar atter hisset sig Skinfare skiuler
I Havet, med det gyldne Seletøi;
Hrymfare giennem Nattens mørke Huler
Fremtramper vrindskende, kulsort og høi;
Og naar den fierne Sølverstierne blinker
Med matte Flammer over Isefiord —
Da vor Gudinde til Folkvangur vinker
Din Helga bort fra den forhadte Jord.

Eigil.

Den skiønne Jord! See hvor de røde Blommer
Fornøiet hæve sig i Solens Skin.
Den milde Varme stærk fra Syden kommer,
Og farver med sin Sundhed Blomstens Kind.
En munter Vise Dalens Hyrde qvæder,
Og Droslen høit af Fryd i Træet slaaer —

Helga.

Kun, elskte Ungersvend, din Helga græder;
For os er ingen Blomst og ingen Vaar.
Farvel!

Eigil.

Nei, nei! Een Glæde maa jeg nyde,
Een Glæde paa min Elskovs unge Dag.
Skal til Farvel da kun din Taare flyde?

Helga.

Hvad Eigil? Hvad?

Eigil.

Et Kys, et Favnetag!
Du skiælver? Standser? En jomfrulig Rødme
Din Kind opflammer? — O, ved Elskovs Magt —

Helga.

Ja! Freia skal beegle med sin Sødme
Den hellige, den evigfaste Pagt.

(Hun kysser ham.)

Farvel! Det var det første — og det sidste.

(Gaaer.)

Eigil.

O gode Frigga! skal jeg hende miste?
Nei! Haabet smiler i din grønne Vaar;
Mig bæres for, at Lykken forestaaer.
Hvordan, hvorved? — det kan kun Skulda sige;
Men jeg skal eie Dig, kierteligste Pige!
Den unge, friske, lysegrønne Lyst
Opfylder med sin hele Kraft mit Bryst.
Ha! spørger Blomsten, mens den Knuppen bryder,
Hvad Tordenskyen over den betyder?
Den folder ud et spraglet Kryderblad,
Og Solen skiænker den sit varme Bad.
Ja! Ja! i Slægtskab staae de store Kræfter,
Hvor Haabet er, der følger Lykken efter.
O Lykke, som mig aldrig end forlod,
Din Yndling haaber dristig! Styrk hans Mod!
Thi skynder Du Dig ei fra Valhals Sale,
Jeg føler det — da maa min Vinge dale.

(Han gaaer.)

Hledreلund.

I Forgrunden Thors Blodsteen. I Baggrunden et Skib i Isefiorden med hvidt Skiold i Masten. **Stærkodder** træder ud af Skibet med **Hasting** og endeel Kæmper. Han nærmer sig Forgrunden med den Første. Naar han er ved Blodstenen, knæler han.

Stærkodder.

O Fædreland! Dig hilser efter mangt et Aars
Omflakken, fiernt paa fremmed Strandbred, efter mangt

Et Ledingstog, Stærkodder! hvis Samvittighed
Drev ham fra Arnen, for elendig, qvalbespændt,
At dysse med Bedrifterne sin Angst i Søvn.
I grønne Bøge! mildt besprængt af fugtig Dug,
Som Vinden drev fra Østresaltet; Oldtidseeg!
Som suused over Mykillatis Kobberhielm —
Hil, hil Dig! Gubben knæler med snechvide Haar,
For Dig, som saae den ungdomsfulde gule Lok
I Vinden vaie. Ha, hvor snart forglemmer jeg
Nu sydlige blaae græske Bierge; Niørfasund,
Ruminaklipper, keiserlige Myklagard,
Og Alt, for Dig, Du Asernes udkaarne Land,
Græsfriske Danmark! hulde Søster til mit Nors
Urokkelige sneebedække Filefield.
O Jord! modtag din angerfulde gamle Søn
Nu i dit Skiød, og skiænk hans trætte Been en Grav.

(Han reiser sig.)

Hasting.

Ja her er Hledrelund, her boer min Moder.

Stærkodder.

Ved Thors min Herres Blodsteen vil jeg hvile.
Den Søvn, som svigted mig paa Havets Bielke,
Mig vinker her i Skyggen. Jeg er træt,
Og Slummer er fornøden for en Gubbe.
I! gaaer at holde Vagt i Nærheden.
Du, Hagbarth! drag dit Sværd, og sæt Dig hos mig.
Min Hasting gives Orlov. Lad ham strax
Gaae til sin Moder!

Hasting.

Giver Du mig Afsked?
Hvad har jeg giort, at Du bortviser mig?

Stærkodder.

Din Moder, Barn!

Hasting.

Hun vilde græmme sig,
Hvis Hastings Længsel overgik hans Troskab.

Starkodder.

Du længes dog?

Hasting.

Skal Du se ham. Saaledes!

Jeg hilser midlertid paa mine Vaaben.
De skal fortælle mig med deres Hakker,
Hvad der er skeet i den Tid, jeg var borte.

Starkodder.

Du est min Gut. Naar Odin sender mig,
Da skal Du trykke mine Øine til.

Hasting.

Gid det skee seent!

Starkodder.

Ti stille, Barn, ti stille!
Du veed ei hvad Du ønsker.

Hasting.

O, hver kan
Vel Skoven synes, naar det ældste Træ,
Naar bredest Green er fældet! — Helten sover.
Hvo kommer hiøset med det sorte Skiæg?
Det er en Gode, hvis jeg ikke feiler.
Gak sagte, Herre! vaagn ei denne Gubbe.

Gudlaug kommer.

Hvo est Du, liden Ælt i Kobberbrynien,
Som sidder der paa Steen med Stang i Haand?

Hasting.

Nu, nu! Hvad der er Smaat kan vorde større.
Mit Navn er Hasting, knap Du kiender mig.
Min Fader Ulfolf var en ærlig Danske,
Som drog med Langebarderne til Syd,
At prøve Lykken.

Gudlaug.

Fandt han den?

Hasting.

Hvad andet?
Han spiser Flesk og drikker Miød hos Odin.

Gudlaug.

Din Moder sørger over ham i Hytten,
Forladt og ene.

Hasting.

Derfor kom jeg hiem
At trøste hende.

Gudlaug.

Hvad har I udrettet?

Hasting.

Ih nu, hvad saa man pleier at udrette;
Har seet os om i Verden! Vi har tient
Kong Attil Godegisel, boet i Telte,
Omgierdet os med Vogn og Pæl, spiist raat Kiød
Og drukket Melkevalle; undertiden
Selv Druesaft; dog den var mig for heed.

Gudlaug.

Du? Du har Attil seet, den Græsselige?
Hvorledes seer han ud?

Hasting.

Nu — græsselig!
Tykhovdet, sort, barkhudet, skulderbred.
Lavstammet, museøiet; men en Helt;
Ærlig og stærk, høimodig og retfærdig.
Et Tugtens Riis for Nidingen, en Ven
Af bolde Helte.

Gudlaug.

Hvordan faldt din Fader?

Hasting.

For en Vestgothes Spyd. Jeg stod forladt
Og græd paa Marken; see da kom min Husbond,
Den gamle Helt, som slumrer der, saae paa mig;
Jeg hued ham, han tog, knæsatte mig,
Og siden jeg har ei forladt hans Side.

Gudlaug.

Hvo er den gamle Mand?

Hasting.

Dæmringens Enkelhed,
Heimskringlas Under, Atils Ven: Starkodder!

Gudlaug (smiler).

Har ei den gamle Kongemorder end
Forsonet Guderne?

Hasting.

Der svinger ei
En Arm et Sværd i Verden, Gardarike,
I Myklagard og i Rumanialand,
Som mægter ham at fælde. Mange Aar
Han vandt sig hos Kong Atil Gedegiæl.
Han hialp ham mange Land, og jeg var med.
Os fulgte Seieren til Romas Port.
Der mødte Bisper den vore Sværme,
Han trued Atil med den hvide Christ.
To Engle, som de kaldte Petrus, Paulus,
Høit svæved over os med dragne Sværd;
Da vendte vi tilbage. Atil døde,
Han blev begravet i en Sølverkiste.
Min Husbond giorde sig saavidt berømt,
At Grækerne med kunsterfarne Hænder
Et Kobberbilled danned efter ham,
Og sendte det til Rom, og spørge led,
Om Romas Muur indslutted slig en Mand?

Gudlaug.

Og veed Du, at den Helt, som saa Du roser,
Med Nidingshaand, for treti Vintre siden,
I Badet myrdede, for skiændigt Guld,
Sin Drot, sin Husbond, sin eedsvorne Ven?

Hasting.

Tal ei saa høit, Du Strenge! Heller skulde
Du kaste paa en Daab, som længst er godtgiort,
Og dybt fortrudt, Barmhiertighedens Slør.
I treti Somre har hans Mandboms Idræt

Udslettet den afskyelige Vinters
Ildgierning, hvortil Loke har forført ham.

Gudlaug.

Hvad sletter ud et uhørt Nidingsværk?

Hasting.

En uhørt Bedring, uhørt Heltevandel.

Gudlaug.

Hvormed løskiøber han af Niffelheim
Sin dræbte Herres Skygge?

Hasting.

Med sit Blod.

Gudlaug.

End lever han.

Hasting.

I Danmark vil han døe.
I Syden mægter Ingen ham at fælde.
Hver Helt, som æsked ham, har maattet lade
Sit raske Liv for dette brede Sværd,
Som selv i Søvne Haanden ei forlader.

Gudlaug.

Og skuer Du i slig en grusom Skiæbne
Ei Guders Straf? Han finder ei sin Død
Ved Heltehaand; paa Sottefeng, af Alder
Han visne skal og giæste Hel.

Hasting (opbragt).

Gid Ædder
Og Kræft fortære Dig din ublu Tunge!

Gudlaug.

Saaledes taler Du til Odins Gode?

Hasting.

Hvad Odins Gode? Der er Odins Gode.
Ham viser Du til Hel?

Gudlaug.

Forvovne Dreng!
Hav Agt for Guder og for Alderdommen.

Hasting.

Naar Alderdommen er ei mild og billig,
Hvor findes Mildhed da blandt Mennesker?

Stærkodder (vaagner).

Hasting!

Hasting.

Min Husbond.

Stærkodder.

Saae Du det?

Hasting.

Hvad?

Stærkodder.

Synet!
Der stod han atter i Lindskiorten for mig, —
Den gyldne Hielm, hans Harnisk, lagt paa Bænken
I Badet.

Hasting.

Du har drømt.

Stærkodder (fatter sig).

Ak, Du har Ret!
Hvor dog Indbildningen formaaer at skue
Saa klart og tydeligt, hvad kun er Luft.
Ulykkelige Syn, som sorte Alfer
Mig giøgle for, saasnart Forstanden blunder.
Forhadte Drøm! Jeg nærmed mig med Sværdet,
Og sønderhug den kongelige Nakke.

Gudlaug.

Ha, Vee Dig! ingen Drøm, en skeet Bedrift.

Hasting.

Ti! eller ved den stærke Thor i Thrudvang,
Jeg render Dig mit Spyd igiennem Livet.

Stærkodder.

Vær rolig, Hasting! — Hvo er denne Mand?

Gudlaug.

Thors Offergode!

Hasting.

En koldhiertet Niding!

Stærkodder.

Galhoved ti! Du staaer ei længer i
En sammenløbet Flok af brune Hunner,
Der kiende hverken Sæder eller Guder.
Husk, at Du est i Danerkongens Land,
Nær Helligdommen og dens Offergode!

Hasting.

Men han foragter Dig, min ædle Herre!

Stærkodder.

Behøver jeg din Bistand, dit Forsvar?

Hasting.

Men —

Stærkodder.

Ti! Sæt Dig paa Stenen hen, og vent mig!

(Hasting gaaer.)

Stærkodder (til Gudlaug).

Du est da Lundens Gode?

Gudlaug.

Vee Dig, ja!

Stærkodder.

Du kiender mig?

Gudlaug.

Desværre!

Stærkodder.

Du est opbragt.
Tilgiv det unge Blod, som kom i Kog
Af Iver og af Troskab for hans Husbond.

Gudlaug.

Ei Troskab hidser mig, men sort Utroskab.

Stærkodder (med Værdighed).

Hvem taler her Du med?

Gudlaug.

Med den Stærkodder,
Som slog ihiel sin Drot for Guld.

Starkodder.

Du feiler!
Den Starkodd har i lang Tid været borte.
Du taler med en ærlig gammel Kæmpe,
Der med en Række Heltegierninger,
(Hver enkelt stor nok for en Mand, at værde
Udødelighed vis) forsonede,
Hvad en forvildet Ungerivend bedrev.

Gudlaug.

Hvormed har Du forsonet Guderne?

Starkodder.

Spørg Danerkongen, spørg et tappert Folk!
Drag over Svens Bover, spørg Heimskringla!

Gudlaug.

Danfolket, Danerkongen skal jeg spørge?
Ingild, som Du har tugtet op til Drot?

Starkodder.

Er Kongen død?

Gudlaug.

I Guder! nei, han lever
Af alle Kræfter.

Starkodder.

Tal mig uden Omsvøb!

Gudlaug.

Velan, min Helt! jeg skal forklare mig
I Korthed, da jeg seer Du Korthed yndter:
Haardt hviler Thors Forbandelse paa Dig,
Derfor mislykkes alt hvad Du begynder.
Du drog til Syd, i vilden Heltefærd
Du vilde lindre med din Død din Smerte —
Men ingen ærlig Kæmpes hvasse Sværd
Endnu har trængt sig i dit grumme Hierte.
Hiem kommer Du, men traf paa Ærens Vei
Ei Fostersønnen, nært af Heltestammen;
Saa klog Du est, har Du dog mærket ei,
At Æblet ei var faldet langt fra Stammen.

En uretmæssig Arving blev en Træl,
Skiøndt til en Helt Du havde ham optugtet.
Han gaaer med samt sin usle Æt til Hel,
Saalidet har din hele Lærdom frugtet.
I Lediggang sig føler Vendemod,
Og Vellyst elsker kun hans utro Qvinde.
Sit gamle, kongelige, danske Blod
Vil med et Nidingsdrog han frækt forbinde,
Du kom at see Danrigets Undergang!
Forgiæves vil han Dig sin Svaghed skiule.
Du est jo Skiald? Syng nu en Svanesang —
Og følg din Fostersøn til Helas Hule!

(Han gaaer.)

Stærkodder.

Ha, det er kommen vidt i Odins Land,
Naar bittert Fiendskab imod Asturs Æt
Selv snoer sig som en Orm om Gudens Blodsteen.
Saaledes vil Du dæmpe Stærkodds Mod?
Du feiler! Storm og Uveir jager just
Den gamle Hval af Slummeren paa Dybet.
Før dæmper Du en kraftig Ild med Blæst,
Og slukker den med Olie. Haand paa Værket!
Er Ingild siunken end med samt sin Slægt,
Jeg bringer Alt igien i Ligevægt.

(Han gaaer.)

Fengo med Tienere, som bære Smykker i Kurve.

Fengo.

Fra Buret kommer Jomfru Helga, gaaer
Med sine Møer til Hledre. Hurtig! hænger
De gyldne Smykker, Ædelstene, Perler,
Paa Buskene rundtom i denne Grønning;
At det seer ud, som om det friske Løv
Udsprunget var med Guld- og Sølver-Blomster,
Paa Veien, hvor Fyrstinden gaaer forbi.

(De hænge Smykkerne omkring.)

Hun kommer! skynder Eder! fort, afsted!

(De gaae.)

Helga.

Jeg træffer Dig i Offerlunden, Fengo?
Hvad vil Du? Du bortsender mine Møer.

Fengo (opstaaer).

I Skoven elskovslagne Kæmpe staaer
Og haaber, at skiøn Helga snarlig kommer.
Fra sikkre Jomfrubuur hun sagte gaaer,
Den bedste Rosenvand i grønne Sommer.
Fra Disarsalen stuer Frigga ned,
Hun veed hvor Helgas spæde Fod vil træde,
Thi tryller hun det hele Blomsterbed
Til endnu større Skiønhed, større Glæde.
Med Ædelstene smykt sig Græsset har,
Alt efter Herthas synderlige Villie;
Mon Rosenstokken før Karfunkler bar,
Og Sivets ranke Rør en Sølverlilie?
Den gule Jord, af ferske Værter fuld,
Som endnu Morgenduggens Draaber bade,
Har sig forvandlet til det røde Guld,
Og blinker blaat med Smykkets Glimmerblade.
Hvem bød Asynien virke slig en Pragt,
Som Øiet her saa rigeligt forlyster?

(Han lægger Haanden paa sit Bryst.)

Vaulundur kom! en Smed, i Lænker lagt,
Ei af en Konning, men en Konnings Søster.

Helga.

Ved Odin, Fengo! jeg forstaaer Dig ei.
Du est en Gudsforagter, og dog nævner
Du Guder stedse i dine kiælne Sange.

Fengo.

Ustfalle Mø! ha, vidste Du kun selv,
Hvor yndigt dette Vildskab klæder Dig.
Skiald kun! der kommer vel den Tid og Stund,
At Du vil bedre skiønne paa din Fengo.

Helga.

Jeg hader Dig!

Fengo.

Had ligner Elskov meer,
End Du formoder. Det er Livets Kryder;
Kun Ligegyldighed er frygtelig.

Helga.

Ha, Fengo, Du est græsselig! Du taler
Om Vildskab, som Sydlandet kalder det,
Og aldrig skued jeg dog værre Vildmand
End Dig: Du spøger med det Helligste,
Ja praler selv for Verden med din Feighed.

Fengo.

Var ei det stolte Rom den modigste
Valkyrie, der svæved over Jorden?
Dog skue jeg hende svag med Ørnevinger,
Nedbale, tugtet af en Genserik,
At kysse Riset ydmyg som en Træl.
Det stolte Grækenland, Oldtidens Dronning,
Har jeg seet skiælve for en barket Klump,
En Attila, ja kiøbe sig sin Fred.
O, deres Heltemod og Tapperhed!
Nei: „Nyd dit Liv, forstærk Dig Nydelsen!"
Det er den sande Viisdom.

Helga.

Saadan taled
Et Dyr, ifald som Du det kunde mæle.
Er Kraft et Blændværk nu, fordi den mangler
Det kiælne Syd, og kommer ned fra Nord?

Fengo.

Den kommer ned, men kommer den tilbage?
Jeg prøved eengang paa, men kun forgiæves,
At overspringe Gierdet i en Mark,
Af Cimbrers og Teutoners Helteknokler.
Det var for høit!

Helga.

Din Tunge, Fengo! fægter
Med bedre Kæmpekræfter end din Arm.

Eigil.

Ved Asa Odins Glands i Østen der,
Kræv et Beviis! og hver en Tvivl skal svinde.

Helga.

Vil Du da sværge helligt og forsand,
At lyde mig? Ved Thor den Stærkes Hammer?

Eigil.

Ved Sværdsodd, Skibsbord og ved Skioldeband,
Ved Odin og ved Freias lyse Flammer!

Helga.

Min Eigil! stærk og hellig var din Eed.

Eigil.

Ved Helga! ved din Eigils Kiærlighed!

Helga.

Vel — om Du elsker mig, — nu har Du svoret —
Glem ei din Eed, glem ei dit Løvtes Ord!
Hvis Fengos feige Bryst Du giennemboréd,
Da brød Du Guderne den Eed, Du svor.
Thi tving din Harm! Hvad mægter Du mod Mange?
I Odins Lund jeg loved ham min Tro.
Du est en enkelt Helt, og snart en Fange,
Hvis Du forstyrrer Hledrekongens Ro.
Jeg har min Broder svoret, ham at lyde;
Hvis nu til Oprør ægged Dig dit Mod?
Ak Eigil, skulde for vor Lykke flyde
Min Broders og en Danerkonges Blod?

Eigil.

Nei, Angantyr, som har sig fræk forbundet
Imod mit Held, — hans Bryst jeg træffe vil.

Helga.

Og hvis Du fælder ham, hvad har Du vundet?
Din Helga dog en Anden hører til.
Ak Eigil, hvi jeg før ei kiendte Dig!
Nu kan jeg døe, men ei mit Løfte bryde.

Eigil.

Dit unge Blod skal for en Niding flyde?

Helga.

Mig vinker Freia.

Eigil.

Nei, hun nærmer sig.

Helga.

Naar atter hisset sig Skinfare skiuler
I Havet, med det gyldne Seletøi;
Hrymfare giennem Nattens mørke Huler
Fremtramper vrindskende, kulsort og høi;
Og naar den fierne Sølverstierne blinker
Med matte Flammer over Isefiord —
Da vor Gudinde til Folkvangur vinker
Din Helga bort fra den forhadte Jord.

Eigil.

Den skiønne Jord! See hvor de røde Blommer
Fornøiet hæve sig i Solens Skin.
Den milde Varme stærk fra Syden kommer,
Og farver med sin Sundhed Blomstens Kind.
En munter Vise Dalens Hyrde qvæder,
Og Droslen høit af Fryd i Træet slaaer —

Helga.

Kun, elskte Ungersvend, din Helga græder;
For os er ingen Blomst og ingen Vaar.
Farvel!

Eigil.

Nei, nei! Een Glæde maa jeg nyde,
Een Glæde paa min Elskovs unge Dag.
Skal til Farvel da kun din Taare flyde?

Helga.

Hvad Eigil? Hvad?

Eigil.

Et Kys, et Favnetag!
Du skiælver? Standser? En jomfrulig Rødme
Din Kind opflammer? — O, ved Elskovs Magt —

Helga.

Ja! Freia skal besegle med sin Sødme
Den hellige, den evigfaste Pagt.

(Hun kysser ham.)

Farvel! Det var det første — og det sidste.

(Gaaer.)

Eigil.

O gode Frigga! skal jeg hende miste?
Nei! Haabet smiler i din grønne Vaar;
Mig bæres for, at Lykken forestaaer.
Hvordan, hvorved? — det kan kun Skulda sige;
Men jeg skal eie Dig, hiertelskte Pige!
Den unge, friske, livsegrønne Lyst
Opfylder med sin hele Kraft mit Bryst.
Ha! spørger Blomsten, mens den Knuppen bryder,
Hvad Tordenskyen over den betyder?
Den folder ud et spraglet Kryderblad,
Og Solen skiænker den sit varme Bad.
Ja! Ja! i Slægtskab staae de store Kræfter,
Hvor Haabet er, der følger Lykken efter.
O Lykke, som mig aldrig end forlod,
Din Yndling haaber dristig! Styrk hans Mod!
Thi skynder Du Dig ei fra Valhals Sale,
Jeg føler det — da maa min Vinge dale.

(Han gaaer.)

Hledrelund.

I Forgrunden Thors Blodsteen. I Baggrunden et Skib i Isefiorden med hvidt Skiold i Masten. **Stærkodder** træder ud af Skibet med **Hasting** og endeel Kæmper. Han nærmer sig Forgrunden med den Første. Naar han er ved Blodstenen, knæler han.

Stærkodder.

O Fædreland! Dig hilser efter mangt et Aars
Omflakken, fiernt paa fremmed Strandbred, efter mangt

Et Ledingstog, Stærkodder! hvis Samvittighed
Drev ham fra Arnen, for elendig, qvalbespændt,
At dysse med Bedrifterne sin Angst i Søvn.
I grønne Bøge! mildt bespræugt af fugtig Dug,
Som Vinden drev fra Østresaltet; Oldtidseeg!
Som suſed over Mykillatis Kobberhielm —
Hil, hil Dig! Gubben knæler med sneehvide Haar,
For Dig, som saae den ungdomsfulde gule Lok
I Vinden vaie. Ha, hvor snart forglemmer jeg
Nu sydlige blaae græske Bierge; Niørfasund,
Ruminaklipper, keiserlige Myklagard,
Og Alt, for Dig, Du Asernes udkaarne Land,
Græsfriske Danmark! hulde Søster til mit Nors
Urokkelige sneebedækte Filefield.
O Jord! modtag din angerfulde gamle Søn
Nu i dit Skiød, og skiænk hans trætte Been en Grav.

(Han reiser sig.)

Hasting.

Ja her er Hledrelund, her boer min Moder.

Stærkodder.

Ved Thors min Herres Blodsteen vil jeg hvile.
Den Søvn, som svigted mig paa Havets Vielke,
Mig vinker her i Skyggen. Jeg er træt,
Og Slummer er fornøden for en Gubbe.
I! gaaer at holde Vagt i Nærheden.
Du, Hagbarth! drag dit Sværd, og sæt Dig hos mig.
Min Hasting gives Orlov. Lad ham strax
Gaae til sin Moder!

Hasting.

Giver Du mig Afsked?
Hvad har jeg giort, at Du bortviser mig?

Stærkodder.

Din Moder, Barn!

Hasting.

Hun vilde græmme sig,
Hvis Hastings Længsel overgik hans Troskab.

Stærkodder.

Du længes dog?

Hasting.

Skynd Dig at sove, Husbond!
Jeg hilser midlertid paa mine Bøge.
De skal fortælle mig med deres Hvidslen,
Hvad der er skeet i den Tid, jeg var borte.

Stærkodder.

Du est min Gut. Naar Odin vinker mig,
Da skal Du trykke mine Øine til.

Hasting.

Gid det skee seent!

Stærkodder.

Ti stille, Barn, ti stille!
Du veed ei hvad Du ønsker.

Hasting.

O, hvor bar
Vil Skoven synes, naar det ældste Træ,
Naar bredest Eeg er fældet! — Helten sover.
Hvo kommer hisset med det sorte Skiæg?
Det er en Gode, hvis jeg ikke feiler.
Gak sagte, Herre! vaagn ei denne Gubbe.

Gudlaug kommer.

Hvo est Du, liden Pilt i Kobberbrynien,
Som sidder der paa Steen med Stang i Haand?

Hasting.

Nu, nu! Hvad der er Smaat kan vorde større.
Mit Navn er Hasting, knap Du kiender mig.
Min Fader Vitiolf var en ærlig Danske,
Som drog med Langebarderne til Syd,
At prøve Lykken.

Gudlaug.

Fandt han den?

Hasting.

Hvad andet?
Han spiser Flesk og drikker Miød hos Odin.

Gudlaug.

Din Moder sørger over ham i Hytten,
Forladt og ene.

Hasting.

Derfor kom jeg hiem
At trøste hende.

Gudlaug.

Hvad har I udrettet?

Hasting.

Ih nu, hvad saa man pleier at udrette;
Har seet os om i Verden! Vi har tient
Kong Attil Godegisel, boet i Telte,
Omgierdet os med Vogn og Pæl, spiist raat Kiød
Og drukket Melkevalle; undertiden
Selv Druesaft; dog den var mig for heed.

Gudlaug.

Du? Du har Attil seet, den Græsselige?
Hvorledes seer han ud?

Hasting.

Nu — græsselig!
Tykhovdet, sort, barkhudet, skulderbred.
Lavstammet, museøiet; men en Helt;
Ærlig og stærk, høimodig og retfærdig.
Et Tugtens Riis for Nidingen, en Ven
Af bolde Helte.

Gudlaug.

Hvordan faldt din Fader?

Hasting.

For en Vestgothes Spyd. Jeg stod forladt
Og græd paa Marken; see da kom min Husbond,
Den gamle Helt, som slumrer der, saae paa mig;
Jeg hued ham, han tog, knæsatte mig,
Og siden jeg har ei forladt hans Side.

Gudlaug.

Hvo er den gamle Mand?

Hasting.

Danrigets Stolthed,
Heimskringlas Under, Attils Ven: Stærkodder!

Gudlaug (sukker).

Har ei den gamle Kongemorder end
Forsonet Guderne?

Hasting.

Der svinger ei
En Arm et Sværd i Venden, Garderike,
I Myklagard og i Ruminaland,
Som mægter ham at fælde. Megen Ære
Han vandt sig hos Kong Attil Godegisel.
Han hialp ham twinge Land, og jeg var med.
Os fulgte Seieren til Romas Port.
Der mødte Biskop Leo vore Sværme,
Han trued Attil med den hvide Christ.
To Engle, som de kaldte Petrus, Paulus,
Høit svæved over os med dragne Sværd;
Da vendte vi tilbage. Attil døde,
Han blev begravet i en Sølverkiste.
Min Husbond giorde sig saavidt berømt,
At Grækerne med kunsterfarne Hænder
Et Kobberbilled danned efter ham,
Og sendte det til Rom, og spørge lod,
Om Romas Muur indslutted slig en Mand?

Gudlaug.

Og veed Du, at den Helt, som saa Du roser,
Med Nidingshaand, for treti Vintre siden,
I Badet myrdede, for skiændigt Guld,
Sin Drot, sin Husbond, sin eedsvorne Ven?

Hasting.

Tal ei saa høit, Du Strenge! Heller skulde
Du kaste paa en Daad, som længst er godtgiort,
Og dybt fortrudt, Barmhiertighedens Slør.
I treti Somre har hans Manddomsidræt

Udslettet den afskyelige Vinters
Ildgierning, hvortil Loke har forført ham.

Gudlaug.

Hvad sletter ud et uhørt Nidingsværk?

Hasting.

En uhørt Bedring, uhørt Heltevandel.

Gudlaug.

Hvormed løskiøber han af Niffelheim
Sin dræbte Herres Skygge?

Hasting.

Med sit Blod.

Gudlaug.

End lever han.

Hasting.

I Danmark vil han døe.
I Syden mægter Ingen ham at fælde.
Hver Helt, som æsked ham, har maattet lade
Sit raske Liv for dette brede Sværd,
Som selv i Søvne Haanden ei forlader.

Gudlaug.

Og skuer Du i slig en grusom Skiæbne
Ei Guders Straf? Han finder ei sin Død
Ved Heltehaand; paa Sotteseng, af Alder
Han visne skal og giæste Hel.

Hasting (opbragt).

Gid Edder
Og Kræft fortære Dig din ublu Tunge!

Gudlaug.

Saaledes taler Du til Odins Gode?

Hasting.

Hvad Odins Gode? Der er Odins Gode.
Ham viser Du til Hel?

Gudlaug.

Forvovne Dreng!
Hav Agt for Guder og for Alderdommen.

Hasting.

Naar Alderdommen er ei mild og billig,
Hvor findes Mildhed da blandt Mennesker?

Stærkodder (vaagner).

Hasting!

Hasting.

Min Husbond.

Stærkodder.

Saae Du det?

Hasting.

Hvad?

Stærkodder.

Synet!

Der stod han atter i Linstiorten for mig, —
Den gyldne Hielm, hans Harnisk, lagt paa Bænken
I Badet.

Hasting.

Du har drømt.

Stærkodder (fatter sig).

Ak, Du har Ret!
Hvor dog Indbildningen formaaer at skue
Saa klart og tydeligt, hvad kun er Luft.
Ulykkelige Syn, som sorte Alfer
Mig giøgle for, saasnart Forstanden blunder.
Forhadte Drøm! Jeg nærmed mig med Sværdet,
Og sønderhug den kongelige Nakke.

Gudlaug.

Ha, Vee Dig! ingen Drøm, en skeet Bedrift.

Hasting.

Ti! eller ved den stærke Thor i Thrudvang,
Jeg render Dig mit Spyd igiennem Livet.

Stærkodder.

Vær rolig, Hasting! — Hvo er denne Mand?

Gudlaug.

Thors Offergode!

Hasting.

En koldhiertet Niding!

Stærkodder.

Galhoved ti! Du staaer ei længer i
En sammenløbet Flok af brune Hunner,
Der kiende hverken Fæder eller Guder.
Husk, at Du est i Danerkongens Land,
Ær Helligdommen og dens Offergode!

Hasting.

Men han foragter Dig, min ædle Herre!

Stærkodder.

Behøver jeg din Bistand, dit Forsvar?

Hasting.

Men —

Stærkodder.

Ti! Sæt Dig paa Stenen hen, og vent mig!

(Hasting gaaer.)

Stærkodder (til Gudlaug).

Du est da Lundens Gode?

Gudlaug.

Vee Dig, ja!

Stærkodder.

Du kiender mig?

Gudlaug.

Desværre!

Stærkodder.

Du est opbragt.
Tilgiv det unge Blod, som kom i Kog
Af Iver og af Troskab for hans Husbond.

Gudlaug.

Ei Troskab hidser mig, men fort Utroskab.

Stærkodder (med Værdighed).

Hvem taler her Du med?

Gudlaug.

Med den Stærkodder,
Som slog ihiel sin Drot for Guld.

Stærkodder.

Du feiler!
Den Stærkodd har i lang Tid været borte.
Du taler med en ærlig gammel Kæmpe,
Der med en Række Heltegierninger,
(Hver enkelt stor nok for en Mand, at vorde
Udødelighed vis) forsonede,
Hvad en forvildet Ungersvend bedrev.

Gudlaug.

Hvormed har Du forsonet Guderne?

Stærkodder.

Spørg Danerkongen, spørg et tappert Folk!
Drag over Søens Vover, spørg Heimskringla!

Gudlaug.

Danfolket, Danerkongen skal jeg spørge?
Ingild, som Du har tugtet op til Drot?

Stærkodder.

Er Kongen død?

Gudlaug.

I Guder! nei, han lever
Af alle Kræfter.

Stærkodder.

Tal mig uden Omsvøb!

Gudlaug.

Velan, min Helt! jeg skal forklare mig
I Korthed, da jeg seer Du Korthed ynder:
Haardt hviler Thors Forbandelse paa Dig,
Derfor mislykkes alt hvad Du begynder.
Du drog til Syd, i vilden Heltefærd
Du vilde lindre med din Død din Smerte —
Men ingen ærlig Kæmpes hvasse Sværd
Endnu har trængt sig i dit grumme Hierte.
Hiem kommer Du, men traf paa Ærens Vei
Ei Fostersønnen, nært af Helteflammen;
Saa klog Du est, har Du dog mærket ei,
At Æblet ei var faldet langt fra Stammen.

En uretmæssig Arving blev en Træl,
Skiøndt til en Helt Du havde ham optugtet.
Han gaaer med samt sin usle Æt til Hel,
Saalidet har din hele Lærdom frugtet.
I Lediggang sig føler Vendemod,
Og Vellyst elsker kun hans utro Qvinde.
Sit gamle, kongelige, danske Blod
Vil med et Nidingsdrog han frækt forbinde,
Du kom at see Danrigets Undergang!
Forgiæves vil han Dig sin Svaghed skiule.
Du est jo Skiald? Syng nu en Svanesang —
Og følg din Fosterson til Helas Hule!

(Han gaaer.)

Stærkodder.

Ha, det er kommen vidt i Odins Land,
Naar bittert Fiendskab imod Askurs Æt
Selv snoer sig som en Orm om Gudens Blodsteen.
Saaledes vil Du dæmpe Stærkodds Mod?
Du feiler! Storm og Uveir jager just
Den gamle Hval af Slummeren paa Dybet.
Før dæmper Du en kraftig Ild med Blæst,
Og slukker den med Olie. Haand paa Værket!
Er Ingild sunken end med samt sin Slægt,
Jeg bringer Alt igien i Ligevægt.

(Han gaaer.)

Fengo med Tienere, som bære Smykker i Kurve.

Fengo.

Fra Buret kommer Jomfru Helga, gaaer
Med sine Møer til Hledre. Hurtig! hænger
De gyldne Smykker, Ædelstene, Perler,
Paa Buskene rundtom i denne Grønning;
At det seer ud, som om det friske Løv
Udsprunget var med Guld- og Sølver-Blomster,
Paa Veien, hvor Fyrstinden gaaer forbi.

(De hænge Smykkerne omkring.)

Hun kommer! skynder Eder! fort, afsted!

(De gaae.)

Helga.

Jeg træffer Dig i Offerlunden, Fengo?
Hvad vil Du? Du bortsender mine Møer.

Fengo (opskruet).

I Skoven elskovslagne Kæmpe staaer
Og haaber, at skiøn Helga snarlig kommer.
Fra sikkre Jomfrubuur hun sagte gaaer,
Den bedste Rosenvand i grønne Sommer.
Fra Disarsalen skuer Frigga ned,
Hun veed hvor Helgas spæde Fod vil træde,
Thi tryller hun det hele Blomsterbed
Til endnu større Skiønhed, større Glæde.
Med Ædelstene smykt sig Græsset har,
Alt efter Herthas synderlige Villie;
Mon Rosenstokken før Karfunkler bar,
Og Sivets ranke Rør en Sølverlilie?
Den gule Jord, af ferske Værter fuld,
Som endnu Morgenduggens Draaber bade,
Har sig forvandlet til det røde Guld,
Og blinker blaat med Smykkets Glimmerblade.
Hvem bød Asynien virke slig en Pragt,
Som Øiet her saa rigeligt forlyster?

(Han lægger Haanden paa sit Bryst.)

Vaulundur kom! en Smed, i Lænker lagt,
Ei af en Konning, men en Konnings Søster.

Helga.

Ved Odin, Fengo! jeg forstaaer Dig ei.
Du est en Gudsforagter, og dog nævner
Du Guder steds i dine kiælne Sange.

Fengo.

Ulstfælle Mø! ha, vidste Du kun selv,
Hvor yndigt dette Vildskab klæder Dig.
Skiæld kun! der kommer vel den Tid og Stund,
At Du vil bedre skiønne paa din Fengo.

Helga.

Jeg hader Dig!

Fengo.

Had ligner Elskov meer,
End Du formoder. Det er Livets Kryder;
Kun Ligegyldighed er frygtelig.

Helga.

Ha, Fengo, Du est græsselig! Du taler
Om Vildskab, som Sydlandet kalder det,
Og aldrig skued jeg dog værre Vildmand
End Dig: Du spøger med det Helligste,
Ja praler selv for Verden med din Feighed.

Fengo.

Var ei det stolte Rom den modigste
Valkyrie, der svæved over Jorden?
Dog skue jeg hende svag med Ørnevinger,
Nedbale, tugtet af en Genserik,
At kysse Riset ydmyg som en Træl.
Det stolte Grækenland, Oldtidens Dronning,
Har jeg seet skiælve for en barket Klump,
En Attila, ja kiøbe sig sin Fred.
O, deres Heltemod og Tapperhed!
Nei: „Nyd dit Liv, forstærk Dig Nydelsen!"
Det er den sande Viisdom.

Helga.

Saadan taled
Et Dyr, ifald som Du det kunde mæle.
Er Kraft et Blændværk nu, fordi den mangler
Det kiælne Syd, og kommer ned fra Nord?

Fengo.

Den kommer ned, men kommer den tilbage?
Jeg prøved eengang paa, men kun forgiæves,
At overspringe Gierdet i en Mark,
Af Cimbrers og Teutoners Helteknokler.
Det var for høit!

Helga.

Din Tunge, Fengo! fægter
Med bedre Kæmpekræfter end din Arm.

Fengo.

En Arm er Kroppens Forsvar, Tungen Siælens.

Helga.

Og Du kan troe, jeg skulde foretrække
For Eigil Dig? Den Feige for en Helt?

Fengo.

Ung Eigil twinger Bølgen, Fengo Malmet;
Han slaaer ihiel, jeg danner og frembringer.
Din Broder giorde mig til Jarl; jeg har
En talrig Skare Mænd, som lyder mig,
Og slaaer for mig saa meget jeg forlanger.

Helga.

Nu hør, min Fengo, hvad din Brud har svoret!
En anden Eed, saa hellig som den Første:
Ifald Du twinger mig til din at vorde,
Skal denne blanke Daggert, som jeg bærer
Ved Beltet, giennembore Helgas Bryst
Paa Brudebolstret.

Fengo.

Hulde Sværmerske!
At gaae til Brudebolstret er ei nær
Saa farligt, som at gaae til Graven, Helga!

Helga.

Du vil?

Fengo.

Jeg vil ei miste Dig, min Elskte!
Vær ikke længer vild; tag disse Smykker,
Som Fengos kunsterfarne Haand har dannet,
Til Pryd for sin uligneligc Brud.

(Helga gaaer bort.)

Fengo.

Mon det er Møens Alvor? — Hun er heftig!
Men om saa var, kan jeg for, at hun raser?
Et Selvmord stiller Helga ved sin Brudgom,
Men derfor vorder han dog Ingilds Mag. —
I Trælle! tager atter disse Smykker.

Der kommer vel den Dag, at Helga ønsker
Hvad nu hun vrager. Armbaand, Braser, Belter,
Er Mading, hvormed Qvindehierter angles.

(Trællene gaae bort med Smykkerne.)

Stærkodder kommer grundende, som om han ikke saae Fengo.

Nei, det er slet! Dum Hovmod! At foragte
Den Mand, som er en Mester i sin Kunst.
Kan Sindets Gaver ikke sammenlignes
Med Dristighed og tappert Heltemod?
Og var ei mangen kunsterfaren Græker,
Der Guder hug i Steen, langt mere stor,
End følesløse Klods, som sønderslog dem?

Fengo (forundret).

Hvo fører sligt et Sprog i Hledrelund?
En gammel Mand?

(Gaaer ham imøde.)

Hvem mener Du, min Gubbe?

Stærkodder.

Min rige Herre! kiender Du en Mand,
Som hedder Fengo?

Fengo (smilende).

Ikke synderligt.

Stærkodder.

Han ægter Kongens Søster, — lad saa være!
Skal derfor en uvorn Uvidenhed
Ham haanligt skiælde for en Askepuster,
En Træl, som rager Kul med Hænderne?

Fengo.

Hvo er den Uforskammede?

Stærkodder.

Thors Gode.

Fengo.

Min stolte Gudlaug! Ha, Du troer Dig vel
Forskandset bag din Offersteen; men bi!

Stærkodder.

Hans sorte Skiæg end vorer ham for tykt;
Han tager end varmt Blod af Lidenskab
For Viisdoms Ild i Alderdommens Lampe.

Fengo.

Du taler snildt, min Gubbe. Jeg er Fengo,
Det glæder mig at høre —

Stærkodder (forundret).

Du! Du Fengo?
Og sagde nys, Du kiendte intet til ham?

Fengo.

Hvo kiender vel sig selv?

Stærkodder.

Sindrige Fengo! —
Men hvad Bagtalelse dog mægter! Gudlaug
Mig taler om en — Træl, en — Askepuster,
Og aldrig saae jeg mere prægtig Herre!
Med guldindvirket Kiortel, Bæverskind
Om Skuldren, Haaret flettet ind med Baand
Og Perler, Ædelsteen paa Tøflerne.

Fengo.

Ei sandt, Du finder vakker denne Dragt?

Stærkodder.

Ja, ved min Agt for Dig, særdeles vakker.
Hvad slig en Mand maa være Kongen tienlig!
Thi jeg forudseer, at Du staaer ham bi
Med Alting. Du est af de sieldne Væsner,
Som mens de leve skynde Tiden frem
Et Par Aarhundreder i Kløgt og Sæder.
Ei sandt, Du est Skioldungens høire Haand?

Fengo.

Hans Haand, min Ven! hans Hoved og hans Hierte.

Stærkodder.

Dit Hoved og dit Hierte, snilde Fengo!
Forædler Freden ham med vise Love;
Din Haand maa staae ham bi med mandig Kraft.

Som Vidrik Verlandsøn har udentvivl
Du malet Tang og Hammer i det Skiold,
Hvormed din Styrke skiærmer Fædrelandet.

Fengo.

Jeg takker Dig for dine gode Tanker.

Stærkodder.

Ei! hvilken prægtig Glavind ved din Side.

Fengo.

Fornøie Vaaben Dig endnu?

Stærkodder.

Særdeles.

Fengo.

Og har dog selv kun der et rustent Værge.

Stærkodder.

Men stærkt og skarpt. Jeg sætter det mod dit!

Fengo.

Vel muligt.

Stærkodder.

Vil Du vise mig en Gunst?

Fengo.

Hvorfor ei?

Stærkodder.

Døden stunder til, jeg frygter
At giæste Hel, ifald jeg døer af Sot.
Min Herre! vil Du fælde mig i Kamp?

Fengo.

Det lønnes ei med Egeløv i Danmark
At dræbe gamle magtesløse Gubber!

Stærkodder.

Du Alt ei dømme skal, min snilde Fengo,
Blot efter Skallen. Falken duer vel
Til Jagten end, skiøndt den er graa.

Fengo.

Hvem est Du?

Stærkodder.

Jeg var, som Du, en Hledrekonges Ven;
Forstod, som Du, en Kunst: jeg var en Skiald,
Og Tid og Idræt smeddede mig til Kæmpe.

Fengo (forbauset).

Stærkodder!

Stærkodder.

See, Du nævner mig.

Fengo.

Velkommen!
Vort Danmarks Stolthed, Jordens Skræk, omfavn mig!

Stærkodder.

Min Ven! din Smiger triller tørt, som Draaber,
Af Alderdommens sølverhvide Duun,
Den blødner mig ei Sindet. Hvo jeg er,
Det veed jeg saare godt: en gammel Synder!
Men dog en Helt, som bødede for sin Synd.
Dog hviler Hævnens Haand endnu paa mig,
Saalænge, til min Død forløser Olaf
Af Niffelheim. I Danmark vil jeg døe;
En dansk, en sielden Helt maa fælde mig, —
Og denne Danske, denne Helt — est Du!

(Han drager sit Sværd.)

Fengo (forskrækket).

Jeg?

Stærkodder.

Est Du ikke Kongens høire Haand?

Fengo.

De barske Tider har forandret sig;
Jeg tiener ham med Raad, med viis Forvaltning.

Stærkodder.

Forvaltning uden Kraft er Børneleg.

Fengo.

Jeg Gartner er i Danerkongens Hauge.

Stærkodder.

Hans første Mand maa være Haugens Bulværk,

Maa vogte den med Styrkens dragne Sværd;
Maa ikke blegne, naar Valkyriens
Blodrøde Vinge vinker ham til Fare.

Fengo.

Jeg gaaer i Kamp, naar Pligt og Ære byde,
Den vilde Raadheds Dyst foragter jeg.

Stærkodder.

Saa drag dit Sværd! Dig byde Pligt og Ære.
Den strenge Gudlaug kalder Dig en Niding!
Jeg kalder Dig en Niding, hvis Du nægter
At kæmpe, kraftig Yngling, som Du est,
Med en af Alder dybt nedbøiet Gubbe.
Drag ud din funklende Karfunkelglavind
Mod dette rustne Jern! Beviis med Manddom,
At den almene Røst i Folket lyver!

(Fengo tier.)

Stærkodder.

Du afslaaer Kampen? Gudlaug havde Ret?
Nu, er det saa, est Du i Sandhed Niding, —
Da var det Synd, at dette gode Sværd,
Som ruster af de største Heltes Blod,
Paa sine gamle Dage skulde smittes
Af denne dine Aarers blege Vædske,
Som malet har din Kind med Frygtens Kalk.
Til Sagen altsaa!

(Han slaaer paa sit Skjold, hans Kæmper træde frem.)

Tager Svenden her!
Udbringer ham paa Skibet, binder ham
Med disse rige kostelige Klæder,
Der slynge sig omkring hans Hals og Arm,
Og kaster ham i Rummet!

Fengo.

Ha, Du vover?

Stærkodder.

Af Naade Dig Stærkodder Livet skjænker!
Du selv har smeddet dine gyldne Lænker.

(De føre ham bort.)

Starkodder (alene).

[illegible] til mit [illegible] er lagt. [illegible] det,
[illegible] Minde.
Saa maatte jeg [illegible] — Helga! Helga!
[illegible] Hvis han
[illegible] han.
[illegible] min [illegible]. Er det saa,
Har Du [illegible] —
Da er [illegible] Haab [illegible]! [illegible] vil jeg
[illegible] til Odin;
Og [illegible] sig i Blod,
[illegible]

Helga kommer.

Hvad vil Du gamle [illegible] Helt,
Som ved din [illegible] kalder mig i Lunden?

Starkodder (afsides).

Ha, hun er skiøn! Saa [illegible] Kar
Kan ikke giemme Evindighedens Gift.

Helga.

Mig tykkes, Gubbe, jeg skal kiende Dig.

Starkodder.

Vel muligt. Denne Arm Dig eengang bar
For femten Vintre siden. Da var Du
Kun liden, men dog alt det Skiønneste,
Som Du endnu kan være; hvad Du muligt
Ei længer est.

Helga.

Hvad mener Du?

Starkodder.

Uskyldig!

Helga.

O, Freia! kom jeg hid for at forhaanes?

(Hun vil gaae.)

Stærkodder.

Bliv!

Helga.

Ha, Du underſtaaer Dig?

Stærkodder.

Ja, min Helga!
Jeg underſtaaer mig Alt at underſøge;
Og Vee Dig, hvis Du ſtammer i dit Regnſkab.

Helga.

Hvad vil Du mig? Hvem eſt Du?

Stærkodder.

Du eſt vorden
En yndig Fugl, en Lyſt for Danerſkoven;
Men giftig har en Slange ſig indſneget,
Har ſmittet Græsſet fælt med Bugens Edder;
Vee Dig, hvis den har lokket Dig i Svælget,
Med Braadens falſke Hvidslen.

Helga.

Alle Guder!
Jeg kiender Dig igien, Du eſt Stærkodder.

(Hun ſynker ned og omfavner hans Knæ.)

Stærkodder.

Stat op! — Hvor gierne raabte jeg: Omfavn mig!
End tør jeg ikke; jeg maa vide førſt
Om Du fortiener Helts Omfavnelſe.

Helga.

Min Foſterfader!

Stærkodder.

Tal ei! Hæv det ſtore
Nedſiunkne Laag, ſom hvælver om dit Øie.
Staa for mig! Anſigt imod Anſigt. See mig
I Øiet! — Jeg forſtaaer det ſtumme Sprog.
Fordreiet Smil, paatvungen Blusſen, Taarer,
Ei daare mig. Jeg kiender af Erfaring
Den Tavle, ſom Alfader Larven gav,

Hvorpaa Samvittighedens Griffel tegner.
See stivt paa mig, og siig: Jeg er uskyldig.

Helga.

Jeg er uskyldig.

Stærkodder.

Dersom Syndens Ild
Ei ligner Blufærds Rødme; Ædderdraaben
Ei Taaren i fornærmet Uskylds Øie,
Da est Du det.

Helga.

Jeg er det.

Stærkodder.

Ja Du est.
Omfavn mig, og tilgiv den tidt bedragne,
Den altfor haarde Helt, hvis barske Tvivl
Har saaret din jomfruelige Ære.

Helga.

Min Fader!

Stærkodder.

Altsaa elsker Du ei Fengo?

Helga.

Jeg hader ham! Jeg afskyer ham!

Stærkodder.

Skiønt farver
Den spæde Vigebarm din Kind med Roser,
Og viser mig, at Du est Frodes Blod.

Helga.

Kom Du til min, til Danmarks Redning?

Stærkodder.

Troer Du,
Det reddes ved en Oldings sidste Kraft?

Helga.

Stærkodder kunde stedse hvad han vilde.

Stærkodder.

Gaaer Alting til saa sørgeligt paa Hledre,
Som Gudlaug vidner?

Helga.

Ingild er forført.

Stærkodder.

Hans Hustru?

Helga.

See med eget Øie, Fader!

Stærkodder.

Og Du staaer her, et sneehvidt bange Lam,
Der har forvildet sig blandt Skovens Ulve?

Helga.

Jeg staaer ei ene, Freia være lovet!
Nei, nu da Du est kommen, haaber jeg.
En ærlig Helt, en Kongesøn fra Norge,
Den unge Eigil, elsker mig. En Vinter
Har modnet Elskovs Blomst i vore Hierter,
Imens hans Skib stod frossent ind i Fiorden.
Nu smelted den, og giorde mig til Iis;
Men Angstens Iis tøer bort for Heltesolen!
Nu vil ei listigt Fiendskab tvinge Eigil
At kappe Haabets Anker og forlade
Sin Helga paa det bøgerige Hledre;
Den gamle Grif er kommen hiem, han tager
Sig af den unge Ørn.

Stærkodder.

Saaledes hører
Jeg gierne Frodes vene Datter tale.
Men est Du vis derpaa, det er en Ørn,
Som vundet har dit Hierte? Unge Møer
Troe tidt at see en Ørn, som, undersøgt,
Er en letfærdig Fugl.

Helga.

Jeg underkaster
Min Eigil tillidsfuld Stærkodders Prøve.

Stærkodder.

Jeg gaaer mit Værk med raske Skridt imøde.
Stol paa din Fosterfader, paa din Uskyld.

Helga.

O, Thor! skal atter Kraft paa Hledre bygge?
Skal Vellyst vige for det stærke Mod?

Stærkodder.

Den maa; thi ikke for kan Olafs Skygge
Fra Helheim løses med Stærkodders Blod.

Helga.

Min Fosterfader! Helga haaber atter.
Thor styrke Dig! Farvel!

Stærkodder.

Farvel, min Datter!

(De forlade hinanden.)

Anden Handling.

Bondestue.

Svanhvide spinder Hør. **Eigil** skiæfter Pile.

Svanhvide.

Men Eigil siig, hvor kan Du være munter,
Da Haabet ganske glipper?

Eigil.

Jeg har flyet
Den stolte Kongesal, og tinget mig
I Kost hos Dig, Svanhvide, for at undgaae
De mig forhadte Ansigter; ei for
At hiælpe Dig i Eenrum med at græde.

Svanhvide.

Hvad haaber Du da paa?

Eigil.

Paa Lykken.

Svanhvide.

Ha,
Den er bedragelig!

Eigil.

Ei altid. Stundom!
Fra spæde Barndom fulgte den mig tro,
Og aldrig gik jeg den et Skridt imøde.

Af Jorden i min Utaalmodighed.
Mod Aften bringer jeg en Haandfuld hiem,
Jeg lægger den paa Saaret, for at kiøle —
Da gik der Hul paa Bylden, og den lægtes,
Og siden fandt man: det var gode Urter,
Som af en Hændelse min Gramsen traf.

Svanhvide.

Du altsaa sparer ei paa Lykken selv,
Men deler den, hvor Du er nær, med Andre?

Eigil.

Ved Thor, jeg veed det ei! Mit største Held
Var, at mit Skib frøs ind, hvorved jeg blev
Bekiendt med Helga, saa det lykkedes
En fremmed Yngling, meer end Landets Sønner,
At vinde hendes Hierte.

Svanhvide.

Og din Fiende?

Eigil.

Den usle Fengo kan ei naae sit Maal;
Vild Uregierlighed vil snart fortære
Helt Angantyrs utaalelige Hovmod.

Svanhvide.

Din Kummer deler jeg, men ei dit Haab.

Eigil.

Vitiolf er død som Helt, det maa Dig trøste.
Din Hasting lever vel, har Du jo hørt.

Svanhvide.

Hvis kun jeg havde ham beholdt til Trøst!
Hvad skal et Barn i Strid?

Eigil.

Optugtes skal han,
Bag sikkre Vognborg; hærdes, vænnes til
At skue Døden daglig kiækt i Øiet;
Staae færdig, som en Helt, før selv han veed det,
Og beskytte frandst med Eeg til Fædrelandet.
Hvor gammel var han, da han gik?

Svanhvide.

Syv Aar.

Eigil.

Hvor længe har han været borte?

Svanhvide.

Sex Aar.

Eigil.

Saa kiendte Du ham knap, hvis Du ham saae?

Svanhvide.

Jeg seer ham aldrig meer!

Eigil.

Hvor veed Du det?
Tidt kommer Glæden, naar den ventes mindst.

Hasting stikker Hovedet ind af Døren.

O, med Forlov at spørge: boer ei her
En Herseqvinde, Enken efter Vitiolf,
Svanhvide?

Eigil.

Jo, min Ven, der sidder hun!

Hasting

(løber hen og omfavner hende).

Min Moder!

Svanhvide.

Hasting! Hasting! Alle Guder!
Et Jertegn! der er skeet et Jertegn,

(Hun græder.)

Hasting.

Moder!
Min Moder! er der noget meer naturligt,
End at en Søn hjemiler til sin Moder?

Svanhvide.

Min Hasting? Er Du? Ja! Hvor han er voxet!
Hvor herligt klæder ham hans Kobberpandser.
Jeg kiender dem igien, din Faders Øine!

Hasting.

Ja Mo'er, jeg kiender Dig paa Nøgleknippet,
Paa Giedekiortlen, din blaafarved Særk;
Meest paa din Stemme dog og paa dit Ansigt.

Eigil (forundret).

I Guder! hvad skal Eigil sige hertil?
Opfylder en lykfalig Hændelse
Saasnart hans Ønsker som Svanhvides?

Hasting.

Est
Du Eigil, unge Herre? ha, saa glæd Dig!
Hiemkommen er Stærkodder, han har lagt
Din Avindsmand i Lænker, han vil hiælpe
Dig til din skiønne Brud.

Eigil.

Stærkodder?

Hasting.

Ja!
Og vil Du ikke troe, saa see ham der!
Der er han selv, nu kan Du tale med ham.
Jeg gaaer at hilse paa min Mo'er i Lenrum.

Svanhvide.

Mit Barn! O, jeg er ude af mig selv.

Hasting.

Og jeg var aldrig meer mig selv end nu.
Hei Wodan, Tak! jeg fandt, jeg har min Moder.

(De gaae.)

Stærkodder kommer.

Her maa det være. Boer ung Eigil her?

Eigil.

Du seer ham, ædle Jarl!

Stærkodder.

Omfavn mig, Yngling!

(I det Eigil kommer ham nærmere, farer Stærkodder forskrækket tilbage.)

I Guder! — Stands! — Du Eigil? Helgas Beiler?

Eigil.

Kong Eistens Søn af Agde.

Stærkodder.

Virkelig?

Eigil.

I Sandhed, Jarl!

Stærkodder (fatter sig).

Velan, ræk mig din Haand!

Eigil (kommer nærmere).

Tillad —

Stærkodder (atter forfærdet).

Hvad vil Du mig?

Eigil.

Du bød mig selv.

Stærkodder.

Af Agde? — Ha, Du ligner ei din Fader.

Eigil.

Det har mig Flere sagt.

Stærkodder.

Forlad mig, Yngling!
Forlad mig for et Øieblik!

Eigil.

Er jeg
Uheldig nok til at mishage Dig?

Stærkodder.

Nei! — men forlad mig! — Vi skal tales ved.

Stærkodder (ene).

I Guder! hvad er det? Var det ei Olaf?
Saa skiøn, saa munter, som han stod for mig
Faa Timer — før jeg dræbte ham? — Indbildning!
Hvis — Men det er en Normand — Eistens Søn —
Og Olafs Dronning døde med sit Barn —
Gik Rygtet. — Denne Ynglings Ansigtstræk
Høit straffer det med Løgn. — En flygtig Lighed.

Men jeg vil fatte mig, — thi denne Lighed
Har sælsomt rystet mig. Ud i det Frie!
(Han gaaer.)

Sal paa Kongsgaarden.

Angantyr og Bolver mødes.

Bolver.
Hil Angantyr! Velkommen ifra Skaane!
Angantyr.
Min Broder!
Bolver.
Ikke haabed jeg, min Broder,
At see Dig her saasnart igjen.
Angantyr.
Hvi saa?
Et trofast Folk ei pleier at forstyrre
Sin elskte Konges Gravøl med et Oprør;
De svor hans Førstefødte Lydighed,
Saasnart jeg steeg paa Thingets Steen. Men I
Fem af vort før uskillelige Nital,
Som blev tilbage for at jorde Halfdan —
Har I opfyldt en sønlig Pligt?
Bolver.
Han hviler
I aaben Mark. Om Høien har vi væltet
Ni store Bautastene; fem for os,
Som blev tilbage, fire for Jer Andre,
Der drog til Skaane, for at fange Riget.
Angantyr.
Du skuer nu en kaaret Konge for Dig,
Min Broder!
Bolver.
Det beviser Ringen mig
Omkring din venstre Arm. Det glæder mig,

At Du est vorden karsk igien og munter.
Ei sandt? Det er langt bedre, Angantyr,
At kaares ud til Drot i Skaanes Dal,
End sukke for en Mø i Hledrelund,
Som spotter kun vor Elskov?

Angantyr.

Spotter, Bolver?
Ha, ved min Faders Aske, hun skal vende
Sin Spot til Graad.

Bolver.

Hun græder alt! Du har
Alt Onsket opfyldt.

Angantyr (bekymret).

Virkelig? Hun græder?

Bolver.

Fordi hun ei er vorden Eigils Brud.

Angantyr (opbragt).

Ha, daglig dryppe hendes Oines Gift
Paa hendes Barm, og tære hendes Skiønhed!

Bolver.

Ung Eigil lader aldrig af at haabe.
Ifald han vandt sig Kongens Venskab?

Angantyr.

Troer Du
Det muligt?

Bolver.

Muligt? Ingilds Sind sig vender
Saa skur, som Vinden om de danske Oer,
Kun stadig i Ustadighed.

Angantyr.

For knuse
Mit Slagsværd Eigil!

Bolver.

Kunde Du kun dæmpe
Din Hidsighed, min Broder! Ha, Du veed
Hvor kiær Du est mig. — Du har store Evner;

Alt eft Du Konge; men jeg haaber, Skiæbnen
Har mere for med Dig. Ifald Du vilde —
Var Du forsigtig! Vidste Du at bruge
De Midler —

Angantyr.

Har Du talt med Svartebam?
Hvad siger hun?

Bolver.

Hun sukker Natten hen,
Omsværmer med udslagne Haar i Maanskin
Ved Kilderne, som skylle Hledres Bøg,
Og græder over Angantyr, som vrager
Hvad Hundred ønskte sig.

Angantyr.

Hun styrer Riget.

Bolver.

Hvor gierne gav hun Angantyr sin Vælde,
Ifald han hende gav sin Kiærlighed.

Angantyr.

Hun er ei hæslig.

Bolver

Hæslig? Dersom Helga
Kan lignes ved den unge Vaarviol,
Saa ligner Svartebam den fulde Rose.

Angantyr.

Lign hende heller ved den røde Valmu,
Der blusser blodigdunkel og beruser.

(I Tanker.)

Nei Bolver, nei! jeg trænger ei til hende.
En Seidmand spaaede mig paa Fyrisvold:
„Med Halfdans Sværd Du twinge skal din Fiende."
Hvor har I det? Giv mig min Faders Sværd!
Det falder mig, den Førstefødte, til.

Bolver.

Hvi sagde Du os det ei før Du reiste?

Nu giemmer Høiens Muld vor Faders Sværd,
Det hænger fæstet ved hans Afsekrukke.

Angantyr.

Har I begravet Halfdans Sværd med ham?

Bolver.

Ja, efter Skik og Brug.

Angantyr.

Ha, det var ilde!
Min Lykke hænger ved det skarpe Sværd.

Bolver.

Der er jo Sværde nok! Elsk Svarteham,
Saa har Du vundet Danmark uden Sværdslag.

Angantyr.

Den gamle Seidmand spaaede mig saa vist:
„Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende."
Ha, I begrov mit Haab!

Bolver.

Der er Fyrstinden!
Hun bringer Dig meer end Du turde haabe.
Vær viis, min Ven, benyt Dig af dit Held!

(Han gaaer.)

Thusnelda kommer.

Hil Angantyr i Danmark! Du est snar
Som Ørnen. Atter her i Sielund alt,
Med kongelige Guldring om din Arm?

Angantyr.

Hil Dig og Sæl, min yndige Fyrstinde!
Mit Ærind krævede ikke megen Tid;
Let er at vinde Land ved lovlig Arv.

Thusnelda.

Ei altid, Angantyr! ei altid. Dig,
For Dig er fagtens Alting let, som bringer
Din Lykke med Dig i din høire Haand.

Angantyr.

Ei Manden skaber Lykken, Lykken ham.

Thusnelda.

Den kom, Du greb den. Det har livnet Dig.
Stolt fandt jeg stedse, funklende dit Øie;
Mig tykkes dog, at alt idag det brænder
Med mere tillidsfuld og sikker Flamme.
Er nu din Kind meer end sædvanlig bleg —
Ha, det maae vi tilskrive Helgas Grumhed,
Som nægted denne brune Blomst sin Sol.

Angantyr.

Jeg hader Helga, skiønne Svartcham!

Thusnelda.

Tilgiv et Spøg, en Spot, Du ei fortiener.
Jeg burde vidst: den stolte Angantyr
Kan aldrig elske Den, som afskyer ham.

Angantyr.

Lad hende skye! Ha, ved min Faders Sværd,
Snart skal hun see, at Beileren kan hade.

Thusnelda.

Hvor billig er din Harm, hvor ivrig maa
Din Hævnlyst være, da et Kongedom,
Først nys erhvervet, ei kan holde Dig
Fra Ingilds Hof og fra det grønne Hledre.

Angantyr.

Er det, huldsalige Thusnelda, sagt,
At Hævnlyst ene var den Kreg, som drog mig?

Thusnelda.

Du est forvirret.

Angantyr.

Blomstrende Fyrstinde!
Hvor herligt hæver Du Dig, høi og rank,
I den kulsorte Dragt. Jeg troer at skue
Min Skiæbnes Norne for mig, seer jeg Dig,
Med lyse Stierner om en venlig Pande.

Thusnelda.

Har Angantyr i Skaane lært at smigre?

Angantyr.

Tilgiv!

Thusnelda.

Hvor gierne jeg tilgiver Dig!

Angantyr.

Det danske Folk Dig kalder Svartebam,
For denne Dragts Skyld, som Du aldrig skifter.
Man skulde troe at see en skummel Huldre,
Ved Lyden af dit Navn: hvor vidt forfeilet!

Thusnelda.

Den sorte Dragt blev et frivilligt Valg,
Tegn paa min Smerte, Mærke for min Sorg,
Fra Oieblikket, da jeg maatte friste
Mit Liv ved Ingilds Side.

Angantyr.

Ha, Thusnelda!
Jeg føler og deeltager i din Skiæbne.

Thusnelda.

Hvad mener Du i Hiertet, Angantyr?
Meer end sædvanlig tankefuld og mørk.

Angantyr.

Een Tanke veed jeg os besiæler begge:
Foragt for Ingild.

Thusnelda.

Ellers ingen Anden?

Angantyr.

Den veed jeg vist, Du deler med mig.

Thusnelda (sagte).

Vidste
Jeg halvt saa sikkert, at Du deelte min.
(heit.)
Ja, jeg tilstaaer det, jeg foragter Ingild.
Og har jeg ikke største Ret dertil?
Hans Fader tvang min Fader, Sarlands Drot,
Med overlegen Magt. Grumt maatte Sverting
Da bære Trælleaaget, give mig,

Sin Datter, til Kong Frodes Søn, den Niding.
Men Sverting hævned sig: han indebrændte
Den stolte Frode, da han paa Thorsager
Holdt Bøn i Asers runde Gudehuus.
Det veed min Ingild, veed at Sverting dræbte
Hans Fader; og dog kalder han ham Ven,
Og elsker Faderbanemandens Datter.

Angantyr.

Ved Thor! med Uret sidder Ingild Drot
Paa Hledrestol.

Thusnelda.

Hvad andet? Var ei Ingild
Den yngste Søn? Var Olaf ei den Ældste?
Og grunded ikke sig paa Stærkods Mord,
Hvortil ham Hledregoderne forførte,
Kong Ingilds hele Ret?

Angantyr.

Jeg veed det nok!
Min Fader Halfdan havde større Krav
Paa Danmark, end Halvbroderen, end Ingild.
Min Fader arved Skaane fra sin Moder,
Kong Olafs Søster; halv kun Frodes Blod,
Halv ægte Blod af den Uskyldigdræbte.

Thusnelda.

Ei sandt, min Angantyr? Den høire Arm
Alt skammer sig, fordi den ei er smykket
Saa kongeligt og gyldent som den Venstre?

Angantyr.

Jeg handler uforsigtigt i at yttre
Min Higen og mit Hiertes Længsel Dig.

Thusnelda.

To Magter styre Jorden, Angantyr!
Den ene Styrken og den anden Skiønhed.
Den førstes Spir er Jern, en blytung Vaand,
Som twinger Mængden under Aag; den Andens,
Af Guld og smykt med Ædelstene, straaler

I Yndighedens Haand, og fuer tidt
Den store Jordens Helt, som eier hint.
Det leder Aanden i frivillig Trældom,
Og tvinger Trællen til at kysse Lænken. —
Kong Ingild overlod mig hint af Jern;
Hvor tungt for den uvante, spæde Haand!
Var Haanden værd det andet, bedre Spir,
Det gyldne, det karfunkelsmykte? — See,
Det stander til Dig selv at gribe hint,
Ifald Du hylder det, som alt Naturen
Mig har paa Vuggen lagt. — Nu har jeg talt! —
Og evig skal ubrødelige Taushed
Forsegle fra idag min Læbe; hvis
Du ei forstaaer mig, ikke vil forstaae mig;
Ifald Du — ha, den værste Mulighed —
Hvis Du foragter. Men, ved hin Thuiskon!
Som Du, forstaaer den stolte Svarteham,
At hade bittert, som at elske sødt.
Vælg nu, hvorledes Du vil vinde Danmark:
Ved blodigt Had, ved fredsæl Kiærlighed.
Du staaer med Valgets Vægtskaal i din Haand —
Jeg overlader ganske til Dig selv
At undersøge, hvilket Lod i Skaalen
Der har den største Vægt.

(Hun gaaer.)

Angantyr (ene).

Der blæste Luren,
Nu kan vi kaste Tærninger i Skiold.
Frisk, Angantyr! Du ynder Lykkespil. —
End uden Brøde stander Du paa Breddem
Af Lidenskabens sorte, vilde Flod —
Styrt Dig i Elivagas Svovelbølger —
Og, som en knækket Gran, vil Voven bære
Din sunkne Bul til Underverdens Huler.
Ærgierrighed! Forfører! fæle Loke! —
Man siger der er Koglekraft i Guld,

Det nærer Synden og fordærver Hiertet.
Ubunden maa jeg være ved mit Valg.
(Han tager Guldringen af sin Arm og lægger den hen.)
Lig der! — En Mand maa have Armen fri,
Naar han skal handle. — Nu saa vælg da, Konge!
Skal Du forraade Ingild, Elskov hykle
For Svarteham, og styrte Helga? — Ha
Hvi kan jeg ikke fierne Kiærligheden
Fra Hiertet, som fra Armen denne Ring?
Send mig en Alf fra Breidablik, o Baldur!
Som staaer mig bi mod Fristelsen. — O Helga!
(Helga kommer; idet hun seer Angantyr, vil hun vende tilbage igien.)

Angantyr.

Bliv, Helga, bliv! Alfader sendte Dig.
Du aagre maa med dette Oieblik!
Hvert Blund er Sæden til en vigtig Fremtid.
Hør mig!

Helga.

Hvad vil Du mig! Vil Du igien
Mig overvælde med din vilde Vredes
Uskaansomhed? Slip mig! Jeg kiender Dig.

Angantyr.

Hør mig! Ha, Helga, Helga, grumme Mø!
Dig er det! Dig! Du est den onde Fylgie,
Som har omspændt, som har forført min Barm.
Mit Blod flød roligt, som det klare Væld
Igiennem Nøisomhedens grønne Dal,
Du fik det til at koge, til at sprudle
Meer glohedt, end den hele Straale Vand,
Som fnyser skumfuldt giennem Geisers Rift.
Ha, løn min Elskov med Gienkiærlighed!
Og mere snar end Foraarsskyen skifter,
Skal Ulven sig forvandle til et Lam.
Hvad ønsker Du? En Yngling? Jeg er ung.
En Helt? Alt Skialden siunger om min Daad.
En Kongesøn? Jeg er af Frodes Blod.

En høvisk Svend? Naturen var ei karrig,
Da den udrusted mig. En trofast Beiler?
Mit Hierte hænger fastere ved Dig,
End Stiernen ved sin Himmel.

Helga.

Angantyr!
Jeg elsker Eigil, kan ei elske Dig;
Det veed Du, og Du tvinger ei min Hu,
Om ogsaa hundred Gange Du omskifted
Til Venlighed og Kiærtegn dine Trusler.

Angantyr.

Saa haant afviser Du min Kiærlighed?

Helga.

Med Mildhed har jeg ofte svaret Dig;
Dit Ord var stedse som den Druknes Ord.
Du har fornærmet, høist bedrøvet mig.
Med Trusler vilde Du min Villie tvinge;
Ha, Du kan troe, Du elsker, og kan troe
At Kiærligheden tvinges? Du kan elske,
Men være haard og grum mod Den, Du elsker?

Angantyr.

Ved Freias Luft! jeg elsker høit —

Helga.

Dig selv!
Ei Helga. Bild Dig ei det Blændværk ind!
Du havde Lyst, at flætte hendes Ungdom
Med flere Blomsterknupper i din Krands;
Du vil, og bliver rasende, fordi
Den svage Mø sig væbner mod din Trods.
Nu skal jeg tvinges til den usle Fengo;
Men, Stolte, bi! end er ei Dagen endt.

Angantyr (med dæmpet Vrede).

Nu Helga, fat Dig! see jeg fatter mig.
Vær blid og snild, viis at Du elsker Danmark

Og Ingild! Kaster ikke Skibet Anker
I Fredens Havn, naar Vinterstormen raser?
Afværnes ei med høie Bulværk Søens
Indbrud, naar mægtig den vil overskylle
Det flakke Land? Bevares Luen ei,
At ei den slaaer sin Tand i Hyttens Bielker?

Helga.

Jeg frygter ei din Storm, din vilde Sø,
Jeg frygter ikke, Rasende! din Lue.
Du skal ei tvinge Danmarks Kongemø
Til Den, for hvem mit Hierte maatte grue;
Du skal ei Ingild trodse, skiøndt hans Giæst,
Og blande Bitterhed i hver en Fest.
Den gamle Kæmpe kommen er tilbage,
Han løser atter Danmark, frank og fri;
Han giennemborer den forvovne Drage,
Den krymper sig — og Faren er forbi. (Hun gaaer.)

Angantyr

(kaster sig hen, og skiuler sit Ansigt i sine Hænder, derpaa springer han op, griber Guldringen, sætter den igien om Armen og raaber):

Svibdagger!

En Svend kommer.

Herre!

Angantyr.

Dronningen! — Thusnelda!
Fyrstinden! — beed —

Svenden.

Hvad Herre?

Angantyr.

Svartehām —
Hvor er hun?

Svenden.

I sit Fadebuur.

Angantyr.

Forgifter
Hun Maden til sin Mand?

Svenden.

Hiælp Thor, min Herre!

Angantyr.

Forræder! vil Du røve mig?

Svenden.

Hvad røve?

Angantyr

(drager sit Sværd, Svenden falder paa Knæ).

Dø, Niding!

Svenden.

Naade, strenge Herre, Naade!

Glem ei, Du est i Kongens Hal.

Angantyr

(stikker Sværdet i Balgen).

Tak Thor

For disse Vægge! — Vel — behold dit Hoved!
Gak hen dermed til Dronningen! — Jeg ønsker
At see Fyrstinden her — og det paa Stand.

(Svenden gaaer.)

Mit Sværd! mit Sværd! hvi de begrov mit Sværd!
Min Faders Sværd! De slutted det i Høien.
Men — gik ei Hervør ind i Heltegraven
Og hented Tyrfing? Brudt er alle Skranker
Imellem Levende — skal Døde kun?

(Thusnelda kommer, han kaster sig paa Knæ for hende.)

Ja, deiligste Fyrstinde, jeg er din.
Jeg elsker, jeg tilbeder Dig! Mit Bryst
Formaaer ei meer at dølge Dig sin Attraa.
Ifald Du skiænker mig din Kiærlighed,
Var ikke Freier, da han vandt sin Gerda,
Saa lykkelig som jeg. Men, stolte Dronning!
Glem kun ei Brudegaven: Sielunds Rige —
Med Ingilds Død — Og Helga smedded til
Den usle Frengo?

Thusnelda.

Angantyr! Du elsker?

Angantyr.

Dig, Huldeste! Kun Frygten bandt min Tunge.

Thusnelda.

Du est i Oprør.

Angantyr.

Tvivler Du? See Dronning,
Her hæver jeg min Haand mod Valhals Lofte,
Dets Lynild slaae, dets Torden knuse mig,
Ifald jeg hykler Elskov.

Thusnelda.

Angantyr!
Steds blussed frem din Kraft med voldsom Flamme;
Ved Freia, det var denne Mandsdoms Ild,
Som smelted mig. Men er da kun din Elskov
Et Krampetræk?

Angantyr.

Sværg, Svartebam, sværg helligt,
At Du mig skaffer Hævn, og Død, og Danmark! —
Sværg helligt.

Thusnelda.

Ved Thuiskon og ved Hertha,
Ved mine Fædreguder: Dine Fiender
Er mine, billigt er mit Had som dit.
Min Kløgt skal lægge Styrke til dit Sværd,
Og bringe Daneriget under Dig.

Angantyr.

Og Du skal vorde min, min elskte Viv,

Thusnelda.

Du skiælver.

Angantyr.

Faren saae mig aldrig skiælve,
Mig ryster Glæden. Lad mig fatte mig,
Jeg bugner ellers under Følelsen.

Thusnelda.

Saa hurtig kan min Ven forlade mig?

Angantyr.

Snart skiller intet mig fra Dig, Du Vene!

(Han gaaer.)

Thusnelda (ene).

Jeg veed, det er ei Kiærlighed, men Had
Som binder ham til mig; men lad saa være!
Eft Du først min — ja, jeg skal vinde Dig!
Og vandt jeg ham end aldrig — o det Held
At see ham daglig — nyde Livet med ham. —
Ja, Angantyr, mit Hierte elsker Dig;
Jeg kunde see Dig have mig som Viv,
Og lide taaligt; men med Helvedild
Mig brændte Nidkiærheden med sin Harm,
Ifald jeg saae Dig i en Andens Arm.

(Hun gaaer.)

Skov.

Kong Ingild og flere Jægere med Jagtspyd og Buer.

Ingild.

Her er min Eg. Hvor gammel, stor og sval!
Det allerældste Træ i Herthadal.
Ha, hvilken Stamme, hvilken Krone rund!
Hvor kiølig i den hede Middagsstund.
Nu kommer, Venner! sætter Eder ned
Med Kongen i det grønne Urtebed.
Husvaler Eder først et Dieblik!
Man bringer os en kiølig Læbskedrik. —
Det raske Dyr! saa let og snelt det var,
Var Ingilds Piil dog endnu mere snar.
I Trælle! lægger den paa Baar i Løv,
Af brune Skind bortvisker Jordens Støv,
Og bærer den, med Lystighed og Bram,
I Kongeborgen ind for Svartebam!
Hun lønne Gaven med et venligt Smil!

Til hendes Ære traf den Kongens Piil.

(Tienerne gaae.)

Nu lader Miøden rundt om Træet gaae!
I Spillemænd tomhænded' der ei staae!
Hist bag den blomsterhvide Slaaentorn
Hensætter Eder! Løfter Eders Horn!
Og lader Malmet, med sin fulde Lyd,
Udtrykke Skovens Lyst, og Sindets Fryd.

(Der blæses i Horn, medens Miøden ombæres.)

Ingild.

En herlig Lyd! En huld fredsalig Klang!
Man troer, man hører Alfers Morgensang.
Hvad er mod slige Toner Lurens Skrig,
Den hæse Hvinerske, som vækker Krig?
O Held den Drot, som atter i sit Land
Fremvirke kan Uskyldighedens Stand!
For ham vel Sværdet ei paa Skioldet slaaer,
Men Aret bølger gult, og Møllen gaaer;
Og er ei Sagas Mund hans Æres Tolk,
Saa priser taust ham et lyksaligt Folk.

Skialm.

Tys, hvad var det? Jeg hørte Larm i Træet.

Vingulf.

Det var en Ørn, som tog sin Hvile der;
Den spredte Vingen vredt, og iled bort,
Den gad ei længer hørt paa Kongens Tale.

Ingild.

Hvi saa?

Vingulf.

Troer Du, at Ørnen sidder rolig
I Reden al sin Tid, og ruger Unger,
Og kagler dumt, som Hønen over Ægget?
Hvortil gav Odin den sin skarpe Klo,
Sit krumme Næb og sine brede Vinger?
Mon Vingen, til at vifte sig for Hede?

Nu giemmer Høiens Muld vor Faders Sværd,
Det hænger fæstet ved hans Aslekrukke.

Angantyr.

Har I begravet Halfdans Sværd med ham?

Bolver.

Ja, efter Skik og Brug.

Angantyr.

Ha, det var ilde!
Min Lykke hænger ved det skarpe Sværd.

Bolver.

Der er jo Sværde nok! Elsk Svartebam,
Saa har Du vundet Danmark uden Sværdslag.

Angantyr.

Den gamle Seidmand spaaede mig saa vist:
„Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende."
Ha, I begrov mit Haab!

Bolver.

Der er Fyrstinden!
Hun bringer Dig meer end Du turde haabe.
Vær viis, min Ven, benyt Dig af dit Held!

(Han gaaer.)

Thusnelda kommer.

Hil Angantyr i Danmark! Du est snar
Som Ørnen. Atter her i Siølund alt,
Med kongelige Guldring om din Arm?

Angantyr.

Hil Dig og Sæl, min yndige Fyrstinde!
Mit Ærind kræved ikke megen Tid;
Let er at vinde Land ved lovlig Arv.

Thusnelda.

Ei altid, Angantyr! ei altid. Dig,
For Dig er sagtens Alting let, som bringer
Din Lykke med Dig i din høire Haand.

Angantyr.

Ei Manden skaber Lykken, Lykken ham.

Thusnelda.

Den kom, Du greb den. Det har livnet Dig.
Stolt fandt jeg stedse, funklende dit Øie;
Mig tykkes dog, at alt idag det brænder
Med mere tillidsfuld og sikker Flamme.
Er nu din Kind meer end sædvanlig bleg —
Ha, det maae vi tilskrive Helgas Grumhed,
Som nægted denne brune Blomst sin Sol.

Angantyr.

Jeg hader Helga, skiønne Svartebam!

Thusnelda.

Tilgiv et Spøg, en Spot, Du ei fortiener.
Jeg burde vidst: den stolte Angantyr
Kan aldrig elske Den, som afskyer ham.

Angantyr.

Lad hende skye! Ha, ved min Faders Sværd,
Snart skal hun see, at Beileren kan hade.

Thusnelda.

Hvor billig er din Harm, hvor ivrig maa
Din Hævnlyst være, da et Kongedom,
Først nys erhvervet, ei kan holde Dig
Fra Ingilds Hof og fra det grønne Hledre.

Angantyr.

Er det, huldsalige Thusnelda, sagt,
At Hævnlyst ene var den Kreg, som drog mig?

Thusnelda.

Du est forvirret.

Angantyr.

Blomstrende Fyrstinde!
Hvor herligt hæver Du Dig, høi og rank,
I den kulsorte Dragt. Jeg troer at skue
Min Skiæbnes Norne for mig, seer jeg Dig,
Med lyse Stierner om en venlig Pande.

Thusnelda.

Har Angantyr i Skaane lært at smigre?

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Ha. [illegible]!

[illegible]

[illegible]

Hvad mener Du: [illegible]?

[illegible]

[illegible]

Een Ting veed jeg at besvare [illegible]:

Foragt for Angild.

[illegible]

Elskes ingen Anden?

[illegible]

Den veed jeg vel. Du hader ikke mig.

[illegible] (sagte).

[illegible]

Jeg haaber saa sikkert, at Du bedrer mig.

(høit.)

Ja, jeg tilstaaer det, jeg foragter Angild.

Og har jeg ikke [illegible] Det [illegible]?

Hans Fader tvang min Fader, Sarlands Drot,

Ved overlegen Magt. Grumt maatte Sverting

Da bære Trælleaaget, give mig,

Sin Datter, til Kong Frodes Søn, den Niding.
Men Sverting hævned sig: han indebrændte
Den stolte Frode, da han paa Thorsager
Holdt Bøn i Asers runde Gudehuus.
Det veed min Ingild, veed at Sverting dræbte
Hans Fader; og dog kalder han ham Ven,
Og elsker Faderbanemandens Datter.

Angantyr.

Ved Thor! med Uret sidder Ingild Drot
Paa Hledrestol.

Thusnelda.

Hvad andet? Var ei Ingild
Den yngste Søn? Var Olaf ei den Ældste?
Og grunded ikke sig paa Størkods Mord,
Hvortil ham Hledregoderns forførte,
Kong Ingilds hele Ret?

Angantyr.

Jeg veed det nok!
Min Fader Halfdan havde større Krav
Paa Danmark, end Halvbroderen, end Ingild.
Min Fader arved Skaane fra sin Moder,
Kong Olafs Søster; halv kun Frodes Blod,
Halv ægte Blod af den Uskyldigdræbte.

Thusnelda.

Ei sandt, min Angantyr? Den høire Arm
Alt skammer sig, fordi den ei er smykket
Saa kongeligt og gyldent som den Venstre?

Angantyr.

Jeg handler uforsigtigt i at yttre
Min Higen og mit Hiertes Længsel Dig.

Thusnelda.

To Magter styre Jorden, Angantyr!
Den ene Styrken og den anden Skiønhed.
Den førstes Spir er Jern, en blytung Vaand,
Som twinger Mængden under Aag; den Andens,
Af Guld og smykt med Ædelstene, straaler

I Yndighedens Haand, og kuer tidt
Den store Jordens Helt, som eier hint.
Det leder Aanden i frivillig Trældom,
Og twinger Trællen til at kysse Lænken. —
Kong Ingild overlod mig hint af Jern;
Hvor tungt for den uvante, spæde Haand!
Var Haanden værd det andet, bedre Spir,
Det gyldne, det karfunkelsmykte? — See,
Det staaer til Dig selv at gribe hint,
Ifald Du hylder det, som alt Naturen
Mig har paa Vuggen lagt. — Nu har jeg talt! —
Og evig skal ubrødelige Taushed
Forsegle fra idag min Læbe; hvis
Du ei forstaaer mig, ikke vil forstaae mig;
Ifald Du — ha, den værste Mulighed —
Hvis Du foragter. Men, ved hin Thuiskon!
Som Du, forstaaer den stolte Svartebam,
At hade bittert, som at elske sødt.
Vælg nu, hvorledes Du vil vinde Danmark:
Ved blodigt Had, ved fredsæl Kiærlighed.
Du staaer med Valgets Vægtskaal i din Haand —
Jeg overlader ganske til Dig selv
At undersøge, hvilket Lod i Skaalen
Der har den største Vægt.

(Hun gaaer.)

Angantyr (ene).

Der blæste Luren,
Nu kan vi kaste Tærninger i Skiold.
Frisk, Angantyr! Du ynder Lykkespil. —
End uden Brøde staaer Du paa Bredden
Af Lidenskabens sorte, vilde Flod —
Styrt Dig i Elivagas Svovelbølger —
Og, som en knækket Gran, vil Voven bære
Din slunkne Bul til Underverdens Huler.
Ærgierrighed! Forfører! fæle Loke! —
Man siger der er Koglekraft i Guld,

Det nærer Synden og forbærver Hiertet.
Ubunden maa jeg være ved mit Valg.
(Han tager Guldringen af sin Arm og lægger den hen.)
Lig der! — En Mand maa have Armen fri,
Naar han skal handle. — Nu saa vælg da, Konge!
Skal Du forraade Ingild, Elskov hykle
For Svarteham, og styrte Helga? — Ha
Hvi kan jeg ikke fierne Kiærligheden
Fra Hiertet, som fra Armen denne Ring?
Send mig en Alf fra Breidablik, o Baldur!
Som staaer mig bi mod Fristelsen. — O Helga!
(Helga kommer; idet hun seer Angantyr, vil hun vende tilbage igien.)

Angantyr.

Bliv, Helga, bliv! Alfader sendte Dig.
Du aagre maa med dette Øieblik!
Hvert Blund er Sæden til en vigtig Fremtid.
Hør mig!

Helga.

Hvad vil Du mig! Vil Du igien
Mig overvælde med din vilde Vredes
Uskaansomhed? Slip mig! Jeg kiender Dig.

Angantyr.

Hør mig! Ha, Helga, Helga, grumme Mø!
Dig er det! Dig! Du est den onde Fylgie,
Som har omspændt, som har forført min Barm.
Mit Blod flød roligt, som det klare Væld
Igiennem Nøisomhedens grønne Dal,
Du fik det til at koge, til at spruble
Meer glohedt, end den hele Straale Vand,
Som fnyser skumfuldt giennem Geisers Rift.
Ha, løn min Elskov med Gienkiærlighed!
Og mere snar end Foraarsskyen skifter,
Skal Ulven sig forvandle til et Lam.
Hvad ønsker Du? En Yngling? Jeg er ung.
En Helt? Alt Skialden synger om min Daad.
En Kongesøn? Jeg er af Frodes Blod.

En bedre Svend? Naturen var ei karrig,
Da den udrusted mig. En troefast Beiler?
Mit Hierte hænger fastere ved Dig,
End Stiernen ved sin Himmel.

Helga.

Angantyr!
Jeg elsker Eigil, kan ei elske Dig;
Det veed Du, og Du tvinger ei min Hu,
Om ogsaa hundred Gange Du omskifted
Til Venlighed og Kiærtegn dine Trusler.

Angantyr.

Saa haant afviser Du min Kiærlighed?

Helga.

Med Mildhed har jeg ofte svaret Dig;
Dit Ord var stedse som den Druknes Ord.
Du har fornærmet, høist bedrøvet mig.
Med Trusler vilde Du min Villie tvinge;
Ha, Du kan troe, Du elsker, og kan troe
At Kiærligheden tvinges? Du kan elske,
Men være haard og grum mod Den, Du elsker?

Angantyr.

Ved Freias Luft! jeg elsker høit —

Helga.

Dig selv!
Ei Helga. Bild Dig ei det Blændværk ind!
Du havde Lyst, at flætte hendes Ungdom
Med flere Blomsterknupper i din Krands;
Du vil, og bliver rasende, fordi
Den svage Mø sig væbner mod din Trods.
Nu skal jeg tvinges til den usle Fengo;
Men, Stolte, bi! end er ei Dagen endt.

Angantyr (med dæmpet Vrede).

Nu Helga, fat Dig! see jeg fatter mig.
Vær blid og snild, viis at Du elsker Danmark

Og Ingild! Kaster ikke Skibet Anker
I Fredens Havn, naar Vinterstormen raser?
Afværnes ei med høie Bulværk Søens
Indbrud, naar mægtig den vil overskylle
Det flakke Land? Bevares Luen ei,
At ei den slaaer sin Tand i Hyttens Bielker?

Helga.

Jeg frygter ei din Storm, din vilde Sø,
Jeg frygter ikke, Rasende! din Lue.
Du skal ei tvinge Danmarks Kongemø
Til Den, for hvem mit Hierte maatte grue;
Du skal ei Ingild trodse, skiøndt hans Giæst,
Og blande Bitterhed i hver en Fest.
Den gamle Kæmpe kommen er tilbage,
Han løser atter Danmark, frank og fri;
Han giennemborer den forvovne Drage,
Den krymper sig — og Faren er forbi. (Hun gaaer.)

Angantyr

(kaster sig hen, og skiuler sit Ansigt i sine Hænder, derpaa springer han op, griber Guldringen, sætter den igien om Armen og raaber):

Svibdagger!

En Svend kommer.

Herre!

Angantyr.

Dronningen! — Thusnelda!
Fyrstinden! — heed —

Svenden.

Hvad Herre?

Angantyr.

Svartebam —
Hvor er hun?

Svenden.

I sit Fadebuur.

Angantyr.

Forgifter
Hun Maden til sin Mand?

Svenden.

Hiælp Thor, min Herre!

Angantyr.

Forræder! vil Du røbe mig?

Svenden.

Hvad røbe?

Angantyr

(drager sit Sværd, Svenden falder paa Knæ).

Dø, Niding!

Svenden.

Naade, strenge Herre, Naade!
Glem ei, Du est i Kongens Hal.

Angantyr

(stöder Sværdet i Balgen).

Tak Thor
For disse Vægge! — Vel — behold dit Hoved!
Gak hen dermed til Dronningen! — Jeg ønsker
At see Fyrstinden her — og det paa Stand.

(Svenden gaaer.)

Mit Sværd! mit Sværd! hvi de begrov mit Sværd!
Min Faders Sværd! De slutted det i Høien.
Men — gik ei Hervør ind i Heltegraven
Og hented Tyrfing? Brudt er alle Skranker
Imellem Levende — skal Døde kun?

(Thusnelda kommer, han kaster sig paa Knæ for hende.)

Ja, deiligste Fyrstinde, jeg er din.
Jeg elsker, jeg tilbeder Dig! Mit Bryst
Formaaer ei meer at dølge Dig sin Attraa.
Ifald Du skiænker mig din Kiærlighed,
Var ikke Freier, da han vandt sin Gerda,
Saa lykkelig som jeg. Men, stolte Dronning!
Glem kun ei Brudegaven: Sielunds Rige —
Med Ingilds Død — Og Helga smedbet til
Den usle Fengo?

Thusnelda.

Angantyr! Du elsker?

Angantyr.

Dig, Huldeste! Kun Frygten bandt min Tunge.

Thusnelda.

Du est i Oprør.

Angantyr.

Tvivler Du? See Dronning,
Her hæver jeg min Haand mod Valhals Lofte,
Dets Lynild slaae, dets Torden knuse mig,
Ifald jeg hykler Elskov.

Thusnelda.

Angantyr!
Steds blussed frem din Kraft med voldsom Flamme;
Ved Freia, det var denne Mandboms Ild,
Som smelted mig. Men er da kun din Elskov
Et Krampetræk?

Angantyr.

Sværg, Svartebam, sværg helligt,
At Du mig skaffer Hævn, og Død, og Danmark! —
Sværg helligt.

Thusnelda.

Ved Thuiskon og ved Hertha,
Ved mine Fædreguder: Dine Fiender
Er mine, billigt er mit Had som dit.
Min Kløgt skal lægge Styrke til dit Sværd,
Og bringe Daneriget under Dig.

Angantyr.

Og Du skal vorde min, min elskte Viv,

Thusnelda.

Du skiælver.

Angantyr.

Faren saae mig aldrig skiælve,
Mig ryster Glæden. Lad mig fatte mig,
Jeg bugner ellers under Følelsen.

Thusnelda.

Saa hurtig kan min Ven forlade mig?

Angantyr.

Snart skiller intet mig fra Dig, Du Vene!

(Han gaaer.)

Thusnelda (ene).

Jeg veed, det er ei Kiærlighed, men Had
Som binder ham til mig; men lad saa være!
Eft Du først min — ja, jeg skal vinde Dig!
Og vandt jeg ham end aldrig — o det Held
At see ham daglig — nyde Livet med ham. —
Ja, Angantyr, mit Hierte elsker Dig;
Jeg kunde see Dig bade mig som Viv,
Og lide taaligt; men med Helvedild
Mig brændte Nidkiærheden med sin Harm,
Ifald jeg saae Dig i en Andens Arm.

(Hun gaaer.)

Skov.

Kong Ingild og flere Jægere med Jagtspyd og Buer.

Ingild.

Her er min Eg. Hvor gammel, stor og sval!
Det alderældste Træ i Hertbadal.
Ha, hvilken Stamme, hvilken Krone rund!
Hvor kiølig i den hede Middagsstund.
Nu kommer, Venner! sætter Eder ned
Med Kongen i det grønne Urtebed.
Husvaler Eder først et Dieblik!
Man bringer os en kiølig Læbskedrik. —
Det raske Dyr! saa let og snelt det var,
Var Ingilds Piil dog endnu mere snar.
I Trælle! lægger den paa Baar i Løv,
Af brune Skind bortvisker Jordens Støv,
Og bærer den, med Lystighed og Bram,
I Kongeborgen ind for Svarteham!
Hun lønne Gaven med et venligt Smil!

Til hendesÆre traf den Kongens Piil.
(Tienerne gaae.)
Nu lader Miøden rundt om Træet gaae!
I Spillemænd tomhændede' ei staae!
Hist bag den blomsterhvide Slaaentorn
Hensætter Eder! Løfter Eders Horn!
Og lader Malmet, med sin fulde Lyd,
Udtrykke Skovens Lyst, og Sindets Fryd.
(Der blæses i Horn, medens Miøden ombæres.)

Ingild.

En herlig Lyd! En huld fredsalig Klang!
Man troer, man hører Alfers Morgensang.
Hvad er mod slige Toner Lurens Skrig,
Den hæse Hvinerske, som vækker Krig?
O Held den Drot, som atter i sit Land
Fremvirke kan Uskyldighedens Stand!
For ham vel Sværdet ei paa Skioldet slaaer,
Men Aret bølger gult, og Møllen gaaer;
Og er ei Sagas Mund hans Æres Tolk,
Saa priser taust ham et lyksaligt Folk.

Skialm.

Tys, hvad var det? Jeg hørte Larm i Træet.

Vingulf.

Det var en Ørn, som tog sin Hvile der;
Den spredte Vingen vredt, og iled bort,
Den gad ei længer hørt paa Kongens Tale.

Ingild.

Hvi saa?

Vingulf.

Troer Du, at Ørnen sidder rolig
I Reden al sin Tid, og ruger Unger,
Og kagler dumt, som Hønen over Ægget?
Hvortil gav Odin den sin skarpe Klo,
Sit krumme Næb og sine brede Vinger?
Mon Vingen, til at vifte sig for Hede?

Mon Kloen, for at bringe Mad til Mund?
Mon Næbet, for at snaddre selv sin Roes?

Ingild.

Saa gammel som Du est, saa vild est Du.

Vingulf.

Sandt nok, jeg hører ei til dine Helte,
Der giøre Fluen til en Elefant,
Og Elefanten atter til en Flue.

Ingild.

Du veed min Villie: Jeg vil ikke høre
Slig Tale. Glem ei, Ingild er din Drot,
Fordi han er fredsalig, blid og venlig.

Vingulf.

O, gid Du straffed min forvovne Tunge
Med Strengheds Kraft! Glad ilte jeg til Thor,
Hvis jeg saae Danmark styret af en Helt.

Ingild.

Dit onde Lune, Alderdommens Gnaven
Skal ei forstyrre mig min muntre Dag.
Min Pande smiler glat som Sommerhimlen,
Berøvet hver en Sky. Op mine Mænd!
Til Borgen! Svartekam, min gode Hustru,
Os venter med et veltillavet Maaltid.
Fort! Spiller os et lystigt Jægerstykke
Paa Veien giennem Skoven til min Hal.

Vingulf.

Saaledes sidder Fluen i sit Solskin,
Inddrager Næring med sit Sugerør,
Kroer sig i Varmen af de lette Vinger, —
Og mærker ei til Edderkoppens Traad,
Før den er spundet ind i Dødens Næt.

Ingild.

Frisk, mine Børn! Et lystigt Jægerstykke,
Som overdøver denne vranten Gubbe!

(De gaae bort under en rask Musik.)

Angantyr kommer fra den anden Side i dybe Tanker.

„Den gamle Kæmpe kommen er tilbage!“ —
Den blinde Sværm ham holder for en Halvgud;
Den Kloge troer, at Valhal hævner Olaf,
At ei han kan døe, før han døer af Sot. —
Hvordan det er, — han er en Avindsmand
Med unaturlig Kraft, som spotter Døden. —
Mod Troldomsmagt maa søges Troldomshjælp.
Ei skialv jeg før for Faren af en Kamp,
Jeg søgte den; jeg beilede til Æren.
Af Æren har vi nok, nu vil jeg Hævn,
Og Hævn sig vover ei, som Æren, ud
Paa Farens Glariis, den vil Sikkerhed.
Ja, jeg maa vorde Konge, Helga straffes,
Og Stærkodd tvinges. Vist maa dette skee! —
Og har min Spaamand sagt mig sandt om Sværdet,
Om Halfdans Sværd, hvad har jeg meer at frygte?
(Han grunder.)
Men — man opbryder ei paa Lykketræf
Steenkisten, som omhvælver Valens Been;
Forstyrrer ei for ingenting den Døde.
Man siger: Ved det mindste Krukken skiælver,
Da lider Dødens Søn af bitter Qval;
At Assens Ro i Lerets blege Kar
Er høist nødvendig til den Dræbtes Ro. —
Og derfor maa jeg vide sikkert først,
Om vel den skaanske Seidmand talte Sandhed.
Her boer en Olding. Denne vise Gubbe
Maa spaae mit Fremtidsheld. Han er saa gammel,
At som en bleg og giennemsigtig Skygge
Han synes fast at svæve hen ad Jorden.
Man siger, han er viis som Mimer; spaaer
Det Samme han som Hin, da er det vist.

Han banker paa Hytten. **En sneehvid Olding** træder ud.

Tilgiv mig, Fader! hvis et Dieblik

Jeg Dig forsikrer : din Middagen.
Man har mig sagt, at et stort Midiemar,
Men ogsaa Middag, naar den indre Hede
Har dæmmet Livets Virksomhed, og Sjælen
Sit dødelige Sæt nedsender Jösen.
Formaaer at mane frem den fjerde Kraft,
Som virker paa hin Side Muligheden.
Du est en Viis, som lever, siger man,
Fortrolig med tilbagevendte Skygger.
Siig mig, siden Du ellers kiender mig:
Hvad kan jeg virke til min Fremtids Held?

Eldingen.

Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.

Angantyr.

I Guder! Ogsaa Du mig dette spaaer?

(Eldingen tier.)

Ha, jeg har nok. Dog nei! — Forsigtighed!
Man siger, at I Spaamænd staaer i Forbund,
At Tilbud hurtigt gaaer imellem Eder,
For at bedrage Konger, Jarler, Helte,
Og lokke Styrken under Eders Magt.
See mig i Öiet! Har Du daaret mig?

(Eldingen tier.)

Tilgiv mig! Ha, dit Blik indtrænger sig
Dybt i min Siæl, og faaer den til at skielve.
Dit Oie, plat forladt af Jordens Ild,
Igiennemdæmres af en luftig Straale,
Som om det sagde: Troer Du at en Skygge
Fra Evigheden har et jordisk Meed?

Eldingen.

Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.

Angantyr.

Jeg skal! Jeg skal! — Dog bi — Har ei maaskee
Dit Ord en dobbelt, billedlig Betydning?
Hvi taler Eders Viisdom stedse i Gaader?
Maaskee med Halfdans Sværd Du kunde mene

Hans Kongemagt, hans Vælde. Thi et Spir
I Heltens Haand, er Sværd; og Sværdet atter
Et helligt Faderglavind i den Godes. —
Halfdan var ædel; mener Du, at jeg
Som han, ved Viisdom og ved lovlig Magt —

Olbingen.

Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.

(Han gaaer.)

Angantyr.

Min Fiende! Helga, Ingild, Eigil, Stærkodd!
Formaaer jeg dem at tvinge, dem at ave,
Ved rolig Dvælen paa den skaanske Kyst?
Tilgiv mig, vise Mand! Du harmes over
Ung Angantyrs Enfoldighed. Men nu
Forstaaer jeg Dig, og rask er Loddet kastet.
Op Angantyr! Viis Dig din Lykke værd,
Og dræb din Fiende med den Dræbtes Sværd!

(Han gaaer.)

Tredie Handling.

Kongens Hal.

Thusnelda. Kiøgemesteren.

Kiøgemesteren.

Alt er i Orden, høieste Fyrstinde,
For at beværte Kongen og hans Kæmper.
Med Viin er alle Bægre fyldt, og Maden
Staaer færdig, til at bæres frem i Skæl,
Og paa de brogetmalede Træbakker.
Til Vaabendands har Borgesvendene
Iført sig lette Harnisk, blanke Hielm;
Og Spillemænd med Trommer, Piber, Vielder,
Ei heller mangle.

Thusnelda.

Naar kan Kongen ventes?

Kiøgemesteren.

Paa Øieblikket. Intet mangler meer
For at fornøie ham, naar vi kun først
Har jaget bort en sær uvoren Svend,
Som vover uforskammet sig at trænge
Til Giæstesalen, lig en buden Giæst.

Thusnelda.

Hvo er det?

Kiøgemesteren.

Ingen kiender ham. Han kommer
Med sønderrevne Klæder, fast i Pialter.
Med en Sæk Kul paa Nakken vil han ind.
Jeg straffed ham, og bød ham tage Sæde
Ved Døren blandt Stakarlene, for der
At vente, til Almissen skiftet blev;
Da saae han haant paa mig, som om jeg havde
Med mine fromme Ord fornærmet ham.

Thusnelda.

Paa ingen Maade bør det ham tilstedes
At lades ind. Med anden daarlig Uskik
Har vi afskaffet den, at hver en Betler
Indtræde kan i Danerkongens Hal,
Og øve der uhindret over Bord
Sin plumpe Grovhed, sine Bondenoder.

Kiøgemesteren.

Der vover ingen af Hofkarlefolket
At røre ham. Hans Øine lyne med
Et Blik, hvortil Du aldrig Mage fandt;
Og, som man ofte troer at see en Træl
Iklædt en Herredragt, saa troer man her,
Man seer en gammel Konge, svøbt i Pialter.

Stærkodder træder ind.

Kiøgemesteren.

Der er han. Døm nu, om jeg talde sandt!
(Han gaaer.)

Thusnelda.

Hvo est Du?

Stærkodder.

Jeg? Kulbrænder, ædle Frue!

Thusnelda.

Saa gak igien til Røgen i din Hytte!
Her er ei Sted for Dig.

Stærkodder.

Da maa min Nabo,
Min gamle Broder Hagbarth, fordum Kæmpe,
Mig have løiet uforskammet for,
Om Aftnen under Aspen ved min Hytte.

Thusnelda.

Hvad har han sagt?

Stærkodder.

Tidt har han mig forsikkret:
Skiøndt Kongens Hal vel ei var nær saa stor
Som Himlens, hvælved den som Himlen sig
Dog mild og giæstfri over hver en Isse.

Thusnelda.

Kulsvier, Du belægger dine Ord.
Din Tale passer lidet for din Stand.

Stærkodder.

I hver en Stand er Mestre, Fuskere;
Kun Faa beklæde deres Plads med Ære.
Saa gaaer det Konger og Kulsviere;
De Fleste brænde søvnigt deres Kul,
Af Vane, Vindelyst, født op dertil.
Jeg **tænker**, mens jeg staaer med Gaffeljernet,
Og vender mine røgindslørte Grene.

Thusnelda.

Hvad tænker Du?

Stærkodder.

Nys slog I Kronerne
Med grønne Løv mod Himlen, fnøs i Stormen,
Og brysted Jer med Duggens Diamanter;
Nu smuldnes I til Støv, hvoraf I kom.
Ydmyg Dig, Hovmod!

Thusnelda.

Altsaa, stakkels Mand,
Er sørgelig din Dont: Du brænder Liig.

Stærkodder.

Jeg brænder Liig! Men modnes ikke just,

I det jeg damper ud saftgrønne Stolthed,
Et bedre Stof? Og giemme mine Kul,
Skiønbt lette, mørke, skilt ved ydre Pragt,
Ei Spiren til en stærk og vældig Flamme,
Som tændes let, giør lyst og varmt og muntert?

Thusnelda.

Saaledes hørte før idag jeg ingen
Kulsvier tale. For Kulbrændere
Som Du, staaer aaben denne Giæstesal.

Stærkodder.

Det er mig kiært. Jeg tale maa med Kongen,
Og mine Kul vedkomme vigtigst ham.

Thusnelda.

Hvad vil Du Kongen da?

Stærkodder.

Jeg vil udbrænde
Hans Sløvhed, hærde hans Blødagtighed.

Thusnelda.

Ha, vogt Dig, Gubbe!

Stærkodder.

Vogt Dig selv, min Frue!
Kom ikke mine Kul just altfor nær.
Sandt nok, Du smittes ei af deres Farve,
Da Du est sort som de; men jeg har sagt:
De tændes let, og kunde brænde Dig.

Thusnelda.

Jeg har nedladt mig meer til Dig end billigt.
Ti stille nu, og sæt Dig hen paa Bænken!
Det er Dig tilladt der at vente Kongen.

Stærkodder.

Jeg takked før ei for Tilladelsen.

(Han gaaer.)

Thusnelda.

Ha, denne Gubbe har forvirret mig.

Stærkodder (vender om).

Tillad mig, Frue, dog endnu et Spørgsmaal!

Thusnelda.

Nu da?

Stærkodder.

Hvis er den gamle Harpe der,
Som hænger, dækt af Støv, med brustne Strænge?

Thusnelda.

Den hørte Stærkodd til, mens han var hiemme.

Stærkodder.

Stærkodders Harpe? Ha, den var berømt!
Hvi har I saadan ladet den forfalde?

Thusnelda.

Os lyster meer ei høre Harpeklang,
Det er en sørgelig enfoldig Lyd,
Hvortil kun qvædes kan de gamle Viser.
Den muntre Fløite, Häkkebrættet, Trommen,
Som livner Fødderne til Glædesdands,
Har længst fortrængt slig mørk Tungsindighed.

Stærkodder.

Dog hænger stedse den i Kongens Hal,
Og, som jeg seer, er den bekrandst med Blomster.

Thusnelda.

At end den hænger der, er Ingilds Villie.
Med Blomsterkrandse smykkes daglig den
Af Kongens Søster, som ei kan forglemme
Sin Fosterfader.

Stærkodder.

Altsaa — Helgas Hierte
Formaaer dog Trommen, Piben, Hakkebrættet
Ei at bedaare? Tak, min ædle Frue!
Nu har jeg nok. Nu vil jeg vente Kongen;
Og hvis jeg feiler ei, da kommer han.

(Han gaaer hen og sætter sig nederst.)

Kongen kommer med Følge og Musik. **Dronningen** gaaer ham imøde og omfavner ham. De sætte sig i Høisædet. Spillemænd og Dandsere komme. Der dandses en Vaabendands. Imidlertid ombæres Maden i Skæl og paa Bakker til Giæsterne. Viin skiænkes i Bægre. Man skiænker ogsaa for Stærkodder, men han vil intet modtage.

Ingild.

Min Hustru! siig, hvo er den gamle Mand,
Som sidder der i sønderrevne Klæder,
Paa Bænken nederst?

Thusnelda.

Tilgiv, ædle Herre!
Man indlod ham, han trængte sig herind.
Det er en sælsom Giæst, som vel forstaaer
At føie sine Ord. Han paastod fræk,
Han vilde tale med Dig.

Ingild.

En Kulbrænder?

Thusnelda.

Fast troer jeg, det er kun en Mummedragt,
Som egensindig han sig selv har valgt,
For under den at kunne tale frit.

Ingild.

Hvo est Du Gubbe, nederst der paa Bænken?

Stærkodder.
(uden at vende sig til ham).

Før sad jeg øverst.

Ingild
(springer op).

Ha, Thusnelda!

Thusnelda.

Herre!

Ingild.

Hvad har Du giort? Viist slig en Giæst til Døren?
Jeg kiender ham af Arret paa hans Bryst,
Hans Hænder — ha, det er —

Thusnelda.

Hvad? Hvo?

Ingild.

Stærkodder!

Min Fosterfader! — Ja han lever end,
Han kom igien til Danmark, til sin Søn. —
O lad mig kysse disse Kæmpehænder! —
Han tier — er fortrydelig. — Tilgiv,
Om man uvidende fornærmed Eder! —
Tillad mig at omfavne Dig!

Stærkodder.

Holdt, Ingild!

Tag Dig iagt! Du smudsker dit Skarlagen
Paa min tilrøgte Kappe.

Ingild.

Du forbyder

Mig at omfavne Dig?

Stærkodder

(løser sin Kulsvierkappe og kaster den hen).

Du understaaer Dig

Til at omfavne mig?

Ingild.

Hvad er min Brøde?

Stærkodder.

Din Brøde? Ha, var denne Tillid Uskyld!
Men Frækhed er den. — Nei, hun der er fræk;
Hos Dig er det stump Sløvhed. Ingild! Ingild!
Ha, Du est sunken dybt! Dybt est Du sunken,
Du kan ei længer blues for Dig selv.

Ingild.

Hvad har jeg feilet? Landet nyder Fred,
Det danske Navn er agtet. Vore Kræfter
Har sligt et Overskud, at ei engang
De holder egne Vredder: Hengst og Hors
Drog nys til Skotland, tvang de vilde Pikter.
Hvi harmes Du? Jeg sidder rolig paa
Min Kongestol, og samler Fredens Glæder.

Stærkodder.

O, Du forblindede, Du svage Mand!
Hvad kommer Hengst og Hors og deres Mandddom
Dig ved? Troer Du, at de i Bretland kæmpe
For Egeløv til Dig? Snart rive løs
Sig Underkongerne fra Hledrestol,
Lig Planferne fra et forraadnet Bulværk,
Som Bølgen Aar for Aar har underhulet.

Ingild.

Nu har jeg Dig, hvad fattes mig?

Stærkodder.

Jeg kom
Til Danmark, for at finde Frodes Søn,
Men finder en Ugudelig, som æder
Og drikker med sin Faders Mordere,
Som deler kiælne Sydlings Fraadseri,
Og har af Dyden ei engang dens Skygge.

Thusnelda

(som imidlertid har ladet Mængden forføie sig bort).

Min ædle Herre! dæmp din Harm. Tilgiv,
At ei Thusnelda kiendte Dig! Hun aldrig
Tilforn endnu Dig saae med eget Øie.
Modtag af hendes Haand et kostbart Guld,
Og bær det om din Arm til Venskabs Tegn!

Stærkodder.

Behold Du selv din Qvindeprydelse!
Ei tapper Mand modtager Kiærlinggave.
Slet passer Hovedguld til Vaaben sig.
Behold dit Spænde! giv det til din Husbond,
Som rager om i lækkre Fugles Indvold,
Og øver al sin Harm paa Brød og Sod.

Ingild.

Ha, Stærkodd! altfor dristig er din Tunge.

Stærkodder.

Hvi kaster Du dit bløde Øie vredt
Paa mig, og omgaaes med din Faders Morder?

Svenden.

Hiælp Thor, min Herre!

Angantyr.

Forræder! vil Du røbe mig?

Svenden.

Hvad røbe?

Angantyr
(drager sit Sværd, Svenden falder paa Knæ).

Dø, Niding!

Svenden.

Naade, strenge Herre, Naade!
Glem ei, Du est i Kongens Hal.

Angantyr
(stöder Sværdet i Balgen).

Tak Thor
For disse Vægge! — Vel — behold dit Hoved!
Gak hen dermed til Dronningen! — Jeg ønsker
At see Fyrstinden her — og det paa Stand.
(Svenden gaaer.)
Mit Sværd! mit Sværd! hvi de begrov mit Sværd!
Min Faders Sværd! De slutted det i Høien.
Men — gik ei Hervør ind i Heltegraven
Og hented Tyrfing? Brudt er alle Skranker
Imellem Levende — skal Døde kun?
(Thusnelda kommer, han kaster sig paa Knæ for hende.)
Ja, deiligste Fyrstinde, jeg er din.
Jeg elsker, jeg tilbeder Dig! Mit Bryst
Formaaer ei meer at dølge Dig sin Attraa.
Ifald Du skiænker mig din Kiærlighed,
Var ikke Freier, da han vandt sin Gerda,
Saa lykkelig som jeg. Men, stolte Dronning!
Glem kun ei Brudegaven: Siølunds Rige —
Med Ingilds Død — Og Helga smeddet til
Den usle Fengo?

Thusnelda.

Angantyr! Du elsker?

Angantyr.

Dig, Huldeste! Kun Frygten bandt min Tunge.

Thusnelda.

Du est i Oprør.

Angantyr.

Tvivler Du? See Dronning,
Her hæver jeg min Haand mod Valhals Lofte,
Dets Lynild slaae, dets Torden knuse mig,
Ifald jeg hykler Elskov.

Thusnelda.

Angantyr!
Steds blussed frem din Kraft med voldsom Flamme;
Ved Freia, det var denne Mandboms Ild,
Som smelted mig. Men er da kun din Elskov
Et Krampetræk?

Angantyr.

Sværg, Svarteham, sværg helligt,
At Du mig skaffer Hævn, og Død, og Danmark! —
Sværg helligt.

Thusnelda.

Ved Thuiskon og ved Hertha,
Ved mine Fædreguder: Dine Fiender
Er mine, billigt er mit Had som dit.
Min Kløgt skal lægge Styrke til dit Sværd,
Og bringe Daneriget under Dig.

Angantyr.

Og Du skal vorde min, min elskte Viv,

Thusnelda.

Du skiælver.

Angantyr.

Faren saae mig aldrig skiælve,
Mig ryster Glæden. Lad mig fatte mig,
Jeg bugner ellers under Følelsen.

Thusnelda.

Saa hurtig kan min Ven forlade mig?

Angantyr.

Snart skiller intet mig fra Dig, Du Vene!

(Han gaaer.)

Thusnelda (ene).

Jeg veed, det er ei Kiærlighed, men Had
Som binder ham til mig; men lad saa være!
Eft Du først min — ja, jeg skal vinde Dig!
Og vandt jeg ham end aldrig — o det Held
At see ham daglig — nyde Livet med ham. —
Ja, Angantyr, mit Hierte elsker Dig;
Jeg kunde see Dig have mig som Viv,
Og lide taaligt; men med Helvedild
Mig brændte Nidkiærheden med sin Harm,
Ifald jeg saae Dig i en Andens Arm.

(Hun gaaer.)

Skov.

Kong Ingild og flere Jægere med Jagtspyd og Buer.

Ingild.

Her er min Eg. Hvor gammel, stor og sval!
Det allerældste Træ i Herthadal.
Ha, hvilken Stamme, hvilken Krone rund!
Hvor kiølig i den hede Middagsstund.
Nu kommer, Venner! sætter Eder ned
Med Kongen i det grønne Urtebed.
Husvaler Eder først et Dieblik!
Man bringer os en kiølig Ledskedrik. —
Det raske Dyr! saa let og snelt det var,
Var Ingilds Piil dog endnu mere snar.
I Trælle! lægger den paa Baar i Løv,
Af brune Skind bortvisker Jordens Støv,
Og bærer den, med Lystighed og Bram,
I Kongeborgen ind for Svarteham!
Hun lønne Gaven med et venligt Smil!

Til hendes Ære traf den Kongens Piil.
(Tienerne gaae.)
Nu lader Miøden rundt om Træet gaae!
I Spillemænd tomhænded' der ei staae!
Hist bag den blomsterhvide Slaaentorn
Hensætter Eder! Løfter Eders Horn!
Og lader Malmet, med sin fulde Lyd,
Udtrykke Skovens Lyst, og Sindets Fryd.
(Der blæses i Horn, medens Miøden embæres.)

Ingild.

En herlig Lyd! En huld fredsalig Klang!
Man troer, man hører Alfers Morgensang.
Hvad er mod slige Toner Lurens Skrig,
Den hæse Hvinerske, som vækker Krig?
O Held den Drot, som atter i sit Land
Fremvirke kan Uskyldighedens Stand!
For ham vel Sværdet ei paa Skioldet slaaer,
Men Aret bølger gult, og Møllen gaaer;
Og er ei Sagas Mund hans Æres Tolk,
Saa priser taust ham et lyksaligt Folk.

Skialm.

Tys, hvad var det? Jeg hørte Larm i Træet.

Vingulf.

Det var en Ørn, som tog sin Hvile der;
Den spredte Vingen vredt, og iled bort,
Den gad ei længer hørt paa Kongens Tale.

Ingild.

Hvi saa?

Vingulf.

Troer Du, at Ørnen sidder rolig
I Reden al sin Tid, og ruger Unger,
Og kagler dumt, som Hønen over Ægget?
Hvortil gav Odin den sin skarpe Klo,
Sit krumme Næb og sine brede Vinger?
Mon Vingen, til at vifte sig for Hede?

Mon Kloen, for at bringe Mad til Mund?
Mon Næbet, for at snaddre selv sin Roes?

Ingild.

Saa gammel som Du est, saa vild est Du.

Vingulf.

Sandt nok, jeg hører ei til dine Helte,
Der giøre Fluen til en Elefant,
Og Elefanten atter til en Flue.

Ingild.

Du veed min Villie: Jeg vil ikke høre
Slig Tale. Glem ei, Ingild er din Drot,
Fordi han er fredsalig, blid og venlig.

Vingulf.

O, gid Du straffed min forvovne Tunge
Med Strengheds Kraft! Glad ilte jeg til Thor,
Hvis jeg saae Danmark styret af en Helt.

Ingild.

Dit onde Lune, Alderdommens Gnaven
Skal ei forstyrre mig min muntre Dag.
Min Pande smiler glat som Sommerhimlen,
Berøvet hver en Sky. Op mine Mænd!
Til Borgen! Svartecham, min gode Hustru,
Os venter med et veltillavet Maaltid.
Fort! Spiller os et lystigt Jægerstykke
Paa Veien giennem Skoven til min Hal.

Vingulf.

Saaledes sidder Fluen i sit Solskin,
Inddrager Næring med sit Sugerør,
Kroer sig i Varmen af de lette Vinger, —
Og mærker ei til Edderkoppens Traad,
Før den er spundet ind i Dødens Næt.

Ingild.

Frisk, mine Børn! Et lystigt Jægerstykke,
Som overdøver denne vrantne Gubbe!

(De gaae bort under en rask Musik.)

Angantyr kommer fra den anden Side i dybe Tanker.

„Den gamle Kæmpe kommen er tilbage!" —
Den blinde Sværm ham holder for en Halvgud;
Den Kloge troer, at Valhal hævner Olaf,
At ei han kan døe, før han døer af Sot. —
Hvorban det er, — han er en Avindsmand
Med unaturlig Kraft, som spotter Døden. —
Mod Trolddomsmagt maa søges Trolddomshiælp.
Ei skialv jeg før for Faren af en Kamp,
Jeg søgte den; jeg beilede til Æren.
Af Æren har vi nok, nu vil jeg Hævn,
Og Hævn sig vover ei, som Æren, ud
Paa Farens Glatiis, den vil Sikkerhed.
Ja, jeg maa vorde Konge, Helga straffes,
Og Stærkodd tvinges. Vist maa dette skee! —
Og har min Spaamand sagt mig sandt om Sværdet,
Om Halfdans Sværd, hvad har jeg meer at frygte?
(Han grunder.)
Men — man opbryder ei paa Lykketræf
Steenkisten, som omhvælver Valens Been;
Forstyrrer ei for ingenting den Døde.
Man siger: Ved det mindste Krukken skiælver,
Da lider Dødens Søn af bitter Qval;
At Assens Ro i Lerets blege Kar
Er høist nødvendig til den Dræbtes Ro. —
Og derfor maa jeg vide sikkert først,
Om vel den skaanske Seidmand talde Sandhed.
Her boer en Olding. Denne vise Gubbe
Maa spaae mit Fremtidsheld. Han er saa gammel,
At som en bleg og giennemsigtig Skygge
Han synes fast at svæve hen ad Jorden.
Man siger, han er viis som Mimer; spaaer
Det Samme han som Hin, da er det vist.

Han banker paa Hytten. **En sneehvid Olding** træder ud.

Tilgiv mig, Fader! hvis et Øieblik

Jeg Dig forstyrrer i din Middagsro.
Man har mig sagt, ei ei blot Midienat,
Men ogsaa Middag, naar den lumre Hede
Har dæmpet Livets Virksomhed, og Solen
Sit dødelige Stik nedsender Issen,
Formaaer at mane frem den skiulte Kraft,
Som virker paa hin Side Muligheden.
Du est en Viis, som lever, siger man,
Fortrolig med tilbagevendte Skygger.
Siig mig, ifald Du ellers kiender mig:
Hvad kan jeg virke til min Fremtids Held?

Olbingen.

Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.

Angantyr.

I Guder! Ogsaa Du mig dette spaaer?

(Olbingen tier.)

Ha, jeg har nok. Dog nei! — Forsigtighed!
Man siger, at I Spaamænd staaer i Forbund,
At Ilbud hurtigt gaaer imellem Eder,
For at bedrage Konger, Jarler, Helte,
Og lokke Styrken under Eders Magt.
See mig i Øiet! Har Du daaret mig?

(Olbingen tier.)

Tilgiv mig! Ha, dit Blik indtrænger sig
Dybt i min Siæl, og faaer den til at skiælve.
Dit Øie, plat forladt af Jordens Ild,
Igiennemdæmres af en luftig Straale,
Som om det sagde: Troer Du at en Skygge
Fra Evigheden har et jordisk Meed?

Olbingen.

Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.

Angantyr.

Jeg skal! Jeg skal! — Dog bi — Har ei maaskee
Dit Ord en dobbelt, billedlig Betydning?
Hvi taler Eders Viisdom steds i Gaader?
Maaskee med Halfdans Sværd Du kunde mene

Hans Kongemagt, hans Vælde. Thi et Spir
I Heltens Haand, er Sværd; og Sværdet atter
Et helligt Faderglavind i den Godes. —
Halfdan var ædel; mener Du, at jeg
Som han, ved Viisdom og ved lovlig Magt —

Oldingen.

Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.

(Han gaaer.)

Angantyr.

Min Fiende! Helga, Ingild, Eigil, Stærkodd!
Formaaer jeg dem at tvinge, dem at ave,
Ved rolig Dvælen paa den skaanske Kyst?
Tilgiv mig, vise Mand! Du harmes over
Ung Angantyrs Enfoldighed. Men nu
Forstaaer jeg Dig, og rask er Loddet kastet.
Op Angantyr! Viis Dig din Lykke værd,
Og dræb din Fiende med den Dræbtes Sværd!

(Han gaaer.)

Tredie Handling.

Kongens Hal.

Thusnelda. Kiøgemesteren.

Kiøgemesteren.

Alt er i Orden, høieste Fyrstinde,
For at beværte Kongen og hans Kæmper.
Med Viin er alle Bægre fyldt, og Maden
Staaer færdig, til at bæres frem i Skæl,
Og paa de brogetmalede Træbakker.
Til Vaabendands har Borgesvendene
Iført sig lette Harnisk, blanke Hielm;
Og Spillemænd med Trommer, Piber, Vielder,
Ei heller mangle.

Thusnelda.

Naar kan Kongen ventes?

Kiøgemesteren.

Paa Øieblikket. Intet mangler meer
For at fornøie ham, naar vi kun først
Har jaget bort en fær uvoren Svend,
Som vover uforskammet sig at trænge
Til Giæstesalen, lig en buden Giæst.

Thusnelda.

Hvo er det?

Kiøgemesteren.

Ingen kiender ham. Han kommer
Med sønderrevne Klæder, fast i Pialter.
Med en Sæk Kul paa Nakken vil han ind.
Jeg straffed ham, og bød ham tage Sæde
Ved Døren blandt Stakarlene, for der
At vente, til Almissen stiftet blev;
Da saae han haant paa mig, som om jeg havde
Med mine fromme Ord fornærmet ham.

Thusnelda.

Paa ingen Maade bør det ham tilstedes
At lades ind. Med anden daarlig Ufik
Har vi afskaffet den, at hver en Betler
Indtræde kan i Danerkongens Hal,
Og øve der uhindret over Bord
Sin plumpe Grovhed, sine Bondenoder.

Kiøgemesteren.

Der vover ingen af Hofkarlefolket
At røre ham. Hans Øine lyne med
Et Blik, hvortil Du aldrig Mage fandt;
Og, som man ofte troer at see en Træl
Iklædt en Herredragt, saa troer man her,
Man seer en gammel Konge, svøbt i Pialter.

Stærkodder træder ind.

Kiøgemesteren.

Der er han. Døm nu, om jeg talde sandt!

(Han gaaer.)

Thusnelda.

Hvo est Du?

Stærkodder.

Jeg? Kulbrænder, ædle Frue!

Thusnelda.

Saa gak igien til Røgen i din Hytte!
Her er ei Sted for Dig.

Stærkodder.

Da maa min Nabo,
Min gamle Broder Hagbarth, fordum Kæmpe,
Mig have løiet uforskammet for,
Om Aftnen under Aspen ved min Hytte.

Thusnelda.

Hvad har han sagt?

Stærkodder.

Tidt har han mig forsikkret:
Skiøndt Kongens Hal vel ei var nær saa stor
Som Himlens, hvælved den som Himlen sig
Dog mild og giæstfri over hver en Isse.

Thusnelda.

Kulsvier, Du belægger dine Ord.
Din Tale passer lidet for din Stand.

Stærkodder.

I hver en Stand er Mestre, Fuskere;
Kun Faa beklæde deres Plads med Ære.
Saa gaaer det Konger og Kulsviere;
De Fleste brænde søvnigt deres Kul,
Af Vane, Vindelyst, født op dertil.
Jeg tænker, mens jeg staaer med Gaffeljernet,
Og vender mine røgindslørte Grene.

Thusnelda.

Hvad tænker Du?

Stærkodder.

Nys slog I Kronerne
Med grønne Løv mod Himlen, snøs i Stormen,
Og brysted Jer med Duggens Diamanter;
Nu smuldnes I til Støv, hvoraf I kom.
Ydmyg Dig, Hovmod!

Thusnelda.

Altsaa, stakkels Mand,
Er sørgelig din Dont: Du brænder Liig.

Stærkodder.

Jeg brænder Liig! Men modnes ikke just,

I det jeg damper ud saftgrønne Stolthed,
Et bedre Stof? Og giemme mine Kul,
Skiøndt lette, mørke, skilt ved ydre Pragt,
Ei Spiren til en stærk og vældig Flamme,
Som tændes let, giør lyst og varmt og muntert?

Thusnelda.

Saaledes hørte før idag jeg ingen
Kulsvier tale. For Kulbrændere
Som Du, staaer aaben denne Giæstesal.

Stærkodder.

Det er mig kiært. Jeg tale maa med Kongen,
Og mine Kul vedkomme vigtigst ham.

Thusnelda.

Hvad vil Du Kongen da?

Stærkodder.

Jeg vil udbrænde
Hans Sløvhed, hærde hans Blødagtighed.

Thusnelda.

Ha, vogt Dig, Gubbe!

Stærkodder.

Vogt Dig selv, min Frue!
Kom ikke mine Kul just altfor nær.
Sandt nok, Du smittes ei af deres Farve,
Da Du est sort som de; men jeg har sagt:
De tændes let, og kunde brænde Dig.

Thusnelda.

Jeg har nedladt mig meer til Dig end billigt.
Ti stille nu, og sæt Dig hen paa Bænken!
Det er Dig tilladt der at vente Kongen.

Stærkodder.

Jeg takked før ei for Tilladelsen.

(Han gaaer.)

Thusnelda.

Ha, denne Gubbe har forvirret mig.

Stærkodder (vender om).

Tillad mig, Frue, dog endnu et Spørgsmaal!

Thusnelda.

Nu da?

Stærkodder.

Hvis er den gamle Harpe der,
Som hænger, dækt af Støv, med brustne Strænge?

Thusnelda.

Den hørte Stærkodd til, mens han var hiemme.

Stærkodder.

Stærkodders Harpe? Ha, den var berømt!
Hvi har I saadan ladet den forfalde?

Thusnelda.

Os lyster meer ei høre Harpeklang,
Det er en sørgelig enfoldig Lyd,
Hvortil kun qvædes kan de gamle Viser.
Den muntre Fløite, Hakkebrættet, Trommen,
Som livner Fødderne til Glædesdands,
Har længst fortrængt slig mørk Tungsindighed.

Stærkodder.

Dog hænger stedse den i Kongens Hal,
Og, som jeg seer, er den bekrandst med Blomster.

Thusnelda.

At end den hænger der, er Ingilds Villie.
Med Blomsterkrandse smykkes daglig den
Af Kongens Søster, som ei kan forglemme
Sin Fosterfader.

Stærkodder.

Altsaa — Helgas Hierte
Formaaer dog Trommen, Piben, Hakkebrættet
Ei at bedaare? Tak, min ædle Frue!
Nu har jeg nok. Nu vil jeg vente Kongen;
Og hvis jeg feiler ei, da kommer han.

(Han gaaer hen og sætter sig nederst.)

Kongen kommer med Følge og Musik. **Dronningen** gaaer ham imøde og omfavner ham. De sætte sig i Høisædet. Spillemænd og Dandsere komme. Der dandses en Vaabendands. Imidlertid ombæres Maden i Skæl og paa Bakker til Giæsterne. Viin skiænkes i Bægre. Man skiænker ogsaa for Stærkodder, men han vil intet modtage.

Ingild.

Min Hustru! sig, hvo er den gamle Mand,
Som sidder der i sønderrevne Klæder,
Paa Bænken nederst?

Thusnelda.

Tilgiv, ædle Herre!
Man indlod ham, han trængte sig herind.
Det er en sælsom Giæst, som vel forstaaer
At føie sine Ord. Han paastod fræk,
Han vilde tale med Dig.

Ingild.

En Kulbrænder?

Thusnelda.

Fast troer jeg, det er kun en Mummedragt,
Som egensindig han sig selv har valgt,
For under den at kunne tale frit.

Ingild.

Hvo est Du Gubbe, nederst der paa Bænken?

Stærkodder.
(uden at vende sig til ham).

Før sad jeg øverst.

Ingild
(springer op).

Ha, Thusnelda!

Thusnelda.

Herre!

Ingild.

Hvad har Du giort? Viist slig en Giæst til Døren?
Jeg kiender ham af Arret paa hans Bryst,
Hans Hænder — ha, det er —

Thusnelda.

Hvad? Hvo?

Ingild.

Stærkodder!

Min Fosterfader! — Ja han lever end,
Han kom igien til Danmark, til sin Søn. —
O lad mig kysse disse Kæmpehænder! —
Han tier — er fortrydelig. — Tilgiv,
Om man uvidende fornærmed Eder! —
Tillad mig at omfavne Dig!

Stærkodder.

Holdt, Ingild!

Tag Dig iagt! Du smudsker dit Skarlagen
Paa min tilrøgte Kappe.

Ingild.

Du forbyder

Mig at omfavne Dig?

Stærkodder

(løser sin Kulsvierkappe og kaster den hen).

Du understaaer Dig

Til at omfavne mig?

Ingild.

Hvad er min Brøde?

Stærkodder.

Din Brøde? Ha, var denne Tillid Uskyld!
Men Frækhed er den. — Nei, hun der er fræk;
Hos Dig er det stump Sløvhed. Ingild! Ingild!
Ha, Du est sunken dybt! Dybt est Du sunken,
Du kan ei længer blues for Dig selv.

Ingild.

Hvad har jeg feilet? Landet nyder Fred,
Det danske Navn er agtet. Vore Kræfter
Har sligt et Overskud, at ei engang
De holder egne Bredder: Hengst og Hors
Drog nys til Skotland, tvang de vilde Pikter.
Hvi harmes Du? Jeg sidder rolig paa
Min Kongestol, og samler Fredens Glæder.

Stærkodder.

O, Du forblindede, Du svage Mand!
Hvad kommer Hengst og Hors og deres Manddom
Dig ved? Troer Du, at de i Bretland kæmpe
For Egeløv til Dig? Snart rive løs
Sig Underkongerne fra Hledrestol,
Lig Plankerne fra et forraadnet Bulværk,
Som Bølgen Aar for Aar har underhulet.

Ingild.

Nu har jeg Dig, hvad fattes mig?

Stærkodder.

Jeg kom
Til Danmark, for at finde Frodes Søn,
Men finder en Ugudelig, som æder
Og drikker med sin Faders Mordere,
Som deler kiælne Sydlings Fraadseri,
Og har af Dyden ei engang dens Skygge.

Thusnelda
(som imidlertid har ladet Mængden forføie sig bort).

Min ædle Herre! dæmp din Harm. Tilgiv,
At ei Thusnelda kiendte Dig! Hun aldrig
Tilforn endnu Dig saae med eget Øie.
Modtag af hendes Haand et kostbart Guld,
Og bær det om din Arm til Venskabs Tegn!

Stærkodder.

Behold Du selv din Qvindeprydelse!
Ei tapper Mand modtager Kiærlinggave.
Slet passer Hovedguld til Vaaben sig.
Behold dit Spænde! giv det til din Husbond,
Som rager om i lækkre Fugles Indvold,
Og øver al sin Harm paa Brød og Sod.

Ingild.

Ha, Stærkodd! altfor dristig er din Tunge.

Stærkodder.

Hvi kaster Du dit bløde Øie vredt
Paa mig, og omgaaes med din Faders Morder?

Naar tog Du Bøder for din Faders Drab,
Du Svoger af hans Bane? — Ha, naar Skialden
Besiunger Drottens Idræt, Heltens Daab —
Da svøber jeg mit Ansigt flamfuld i
Mit Skind; thi hvilken Daab har Du fuldbragt?

Thusnelda.

Ha, denne vrantne Gubbe maae vi muntre;
Ord er paa ham, som Pile paa en Søbiørn,
De bore sig ei giennem Huden. Vel,
Saa maa det skiønne Spil ham Sindet mildne.
Træd frem, min snilde Ludolf, øv din Kunst!

(En Floitespiller træder frem, og blæser et kunstigt Floitestykke.)

Stærkodder.

Vil I mig tæmme som en Biørn i Mundkurv,
At dandse taaligt efter eders Pibe?
Vil I afrette som en Sidsken mig,
At efterabe, qvidbre jeres Viser?
Ti stille Du! som med udspilet Øie,
Med opblæst Kind og smidig Fingerdands
Vil tæmme Heltens Sind med dine Triller.
Ved Thor i Thrudvang, Stærkodd føler meer
For ægte Kunst, end I jert Liv har følt;
Men mange Døgn skal dages over Hledre,
Før I forstaae at blande Styrkens Malurt
Med Snillets Malt, som udgiør Livets Drik.
Hvi nøies I ei med da hvad I har?
I min Tid sang man Viser ved sin Harpe,
Som muntred Sindet og forfriskte Hiertet;
Istedetfor, at Eders Fingerflinkhed
Kun kildrer med sin Klang Forfængligheden.
Gak bort Du smalle, fingerspinkle Piber!
Hvis ei Du andet har at vise mig,
End hvor Du snelt kan dække Rørets Huller.
Stik Piben ind! hvis ei jeg lærer Dig
At give Piben snart en anden Lyd.

Ingild.

Min Fosterfader!

Stærkodder.

Nævn mig længer ei
Ved dette Navn! Har jeg opdraget Dig
Til hvad Du est?

Ingild.

Spørg Folket, om det vaander
Sig under Ingilds Herskab?

Stærkodder.

Er det nok
For Nordens Drot, at ei han giør Fortræd?
Ifald Du føler hos Dig Hyrdens Dyd,
Kast Purpuret, klæd Dig i Faareskind,
Byt Kongespiret med en Hyrdestav,
Vogt Faar og Gieder; men formast Dig ei
Med slig Spagfærdighed at styre Mænd.

Ingild.

Du dømmer mig for haardt.

Stærkodder.

Du gaaer som Drømmer,
Du veed ei hvad der skeer Dig ganske nær.
Hvor var det muligt Dig i Odins Lund
At ægte hende! din Blodfiendes Datter?

Ingild.

Du kiender ei til Elskovs Magt.

Stærkodder.

Ved Thor!
Din Faders Minde burde Du at elske.
Du elsker Den, som hader Dig? Hvor feigt!

Thusnelda (omfavner Ingild).

Min ædle Husbond; Ha, det veed dit Hierte,
Hvor kiær Du est min Siæl.

Stærkodder.

Ha, falske Qvinde!

Og nu din Søster! hende vil Du giøre
Til Nidingens, den usle Fengos Hustru?

Ingild.

Jeg havde hende lovet Angantyr;
Hun afslog ham, hun føled ingen Elskov.
Jeg slutted dette Forbund, giorde derved
Mig Angantyr til Ven, en fløgtig Mand
Til Svoger — og min Søster er forsørget.

Stærkodder.

Forsørget! Vist! Af Kummer dybt nedbøiet.
Hun skal ei ægte Fengo!

Ingild.

Kan jeg bryde
Mit Løvte?

Stærkodder.

Og hvor er den kiække Beiler?

Ingild.

Jeg har idag ei seet ham; men i Morgen
Er Bryllupet bestemt.

Stærkodder.

Du seer ham aldrig!
Han er en fangen Mand. Hans Elskovsbrand
Nu svales dybt i Rummet af mit Skib,
Som fører ham til en af mine Borge
Paa Norges Kyst, i egne gyldne Lænker.

Thusnelda.

Umuligt! Saavidt Du fordrister Dig?

Stærkodder.

Mit Mod gaaer endnu længer, Svartebam,
Nu Raden er til Dig!

Thusnelda.

Ha, Kongemorder!
Min Høihed skal ei krænkes af din Frækhed.
I dette Øieblik jeg viger Dig;
Men skiælv for Fremtiden!

Stærkodder.

Hist staaer min Fremtid
I Evighedens Blaa! Hvad nu jeg handler,
Er Daad, som bringer mig Forløsningstimen
Alt mere nær. Men gaa! Det sømmer sig
Ei, at Du hører paa din egen Skiændsel.

(Thusnelda gaaer.)

Ingild.

Tag Bindet fra mit Øie! Viis mig Alt!
Beviis, at jeg har Uret; led mig, ret mig!
Jeg lyder Dig — som i min Barndom — blindt;
Kun ei forstyr mig i min Tro paa hende!

Stærkodder.

Hun hader, afskyer Dig, og er Dig utro.

Ingild.

O nei, o nei!

Stærkodder.

Hun elsker Angantyr.

Ingild.

Hun agter ham.

Stærkodder.

Og hun foragter Dig.

Ingild.

Saa vil jeg meer ei leve.

Stærkodder.

Svage Konge!

Ingild.

Ha, skab mig stærkere, hvis Du formaaer!
Men skiæld, fornærm mig ei; skiæld Guderne,
Som ikke smedded mig af haardre Malm.
Det veed den gode Baldur hist, min Siæl
Er aaben, blid, fiern fra Forstillelsen;
Jeg vil det Gode, følger gierne gode Raad,
Og letter fro den Undertryktes Byrde.
Jeg elsker Livet og dets muntre Glæder,
Men aldrig glemte jeg endnu, med Omhu

At tænke paa mit Folk. Min Fader levede
Lang Tid i Fred; den gyldne Tid besiunges
Endnu af Skialdene, som Danmarks bedste,
Dets lykkeligste. See, jeg stræbte for
At holde den; — det var forgiæves!

Stærkodder (mildere, men mørk).

Ingild!
Du est uskyldig. — Hvad kan Du vel for,
At ei Alfader danned Dig til Drot?
Ha, Ingild! Skylden falder blot paa mig.
Hvi hialp jeg Daare din forvovne Fader,
At rive Spiret af hans Broders Haand?
Nu kommer Straffens Time.

Ingild.

Ha, Stærkodder!

Stærkodder.

Forbrydelser kan skee — de kan forsones;
Jeg har, og skal snart reent forsone min.
End følger den ulykkelige Skygge
Mit bange Blik, hvergang Fuldmaanen gløder,
Bleg, med en blodig Dug om sine Saar; —
Snart skal vi begge nyde Fred hos Odin!

Ingild.

Stærkodder! Du vil døe?

Stærkodder.

Først redde Danmark.

Ingild.

Til hvem staaer da dit Haab?

Stærkodder.

Til ungen Eigil.
Han er en dierv, en velerfaren Helt,
Han elsker Helga, bringer Agdes Rige
Til Danmark; — og skiøndt jeg har gyst for ham,
Saa er dog ogsaa det en Grund for mig.

Ingild.

Og hvilken?

Stærkodder.

Eigil har er mægtig Lighed
Med hin, den rette Konge. Saae Du aldrig
Din Faders Broder? Nei, Du est for ung.

Ingild.

Han ligner Olaf?

Stærkodder.

Tvende Draaber Vand,
To Blade paa et Træ har mindre Lighed.
En Hændelse! jeg har jo talt med ham.
Han er en Normand, han er Eistens Søn.
Men ligemeget! Der er Slægtskab stundom
I Verden, som ei Fødselen, men Lighed
I Ansigtstrækket, i vort Væsen, tyder.
Giv Eigil Helga! Lad ham arve Riget!

Ingild.

Velan!

Angantyr er kommen ind med sine **otte Brødre**, og har hørt de sidste Ord.

Angantyr.

Først æskes han paa Liv og Død
Til Kamp med Dig, af mig og mine Brødre.

Stærkodder.

Ni kun mod To? Ei fleer? Vel, tappre Helt!
Jeg lover Kampen Dig paa Eigils Vegne.

Angantyr.

Staa fra dit Forsæt! Overtal Kong Ingild
At give Helga mig, saa er vi Venner.
Jeg er af Frodes Blod, af Olafs Blod,
Din Konges Brodersøn, alt Drot i Skaane;
En nær, en farlig Fiende, — kraftig Ven.
Alt taler til min Fordeel.

Stærkodder.

Helga elsker
Ung Eigil, Eigil hende.

Angantyr.

Jeg som han.

Stærkodder.

Elsk! Ingen kan forbyde Dig at elske;
Men Kiærlighed maa være verelsildig,
Og hugprud er den ægte Kiærlighed.

Angantyr.

Der ligge vore Handsker!

(De kaste dem til ham.)

Stærkodder.

Sæt din Elskov
I Skaane som Veirhane paa din Borg!
Den dreier sig til Had ved mindste Vind.

Angantyr.

Vi vente din.

Stærkodder
(kaster sine Handsker til dem).

Der, tappre Angantyr!
Der har I begge mine. Een for mig,
Og een for Eigil. Naar I dele dem,
Saa bliver der en Finger høit til Mands.

(Han gaaer hen til Døren og raaber:)

Hasting!

Hasting (kommer).

Min Husbond!

Stærkodder.

Tag de Handsker op,
Forvar dem vel!

Hasting.

Ha, hvilken deilig Hob!
Man skulde troe, jeg var en Handskesmed,
Naar man mig saae med slig en Mængde. Dumt,
At de er alle til den høire Haand.

(Stærkodder taler sagte med Hasting; han gaaer.)

Ingild.

Du tager imod Kampen mod dem Alle?

Stærkodder.

Jeg tager imod Kampen, ei alene
Mod Disse, men imod saamange, som
Sig vove for min Haand.

Angantyr.

Hvorledes ønsker
Du Kampen? Een ad Gangen, eller Alle
Paa eengang? Valget overlades Dig.

Stærkodder.

Naar mange Hunde søge mig tillige,
Da pleier jeg at slaae imellem dem,
Og spørger ikke, hvo der bider først.

Angantyr.

Saa vente vi Dig da med ungen Eigil
I Skoven, næst herved, ved Halfdans Grav,
Endnu i Aften, inden Solen daler.

Stærkodder.

Jeg lover Jer, I skal ei see den dale.

Angantyr.

Ni stærke Sværd troer Du at kunne døve?
Jeg veed hvor der er Eet, som fælder Dig.

(Han gaaer med Brødrene.)

Helga kommer fra den anden Side.

Min Fosterfader! — Guder! — er det sandt?
Min Eigil, Du, mod Ni, — ni lumske Fiender?

Stærkodder.

Vær freidig, Helga! viis Dig Frodes Æt.
Jeg Dig paalægger strax at stævne Eigil
Fra mig til Halfdans Gravhøi, hvor han møder
Bevæbnet. Gjør ei Fienden Tiden lang!
Naar Du os seer igien, er endt din Frygt,
Og Morgendagen, som bestemte Dig
Til Fengos Brud, skal skue Dig som Eigils.
Farvel, min Søn! Jeg gaaer at rydde bort
En Tornebusk med ni forvovne Grene,

Som fræk udbredte sig i Eders Skygger,
Og trued med at rive Jer tilblods.
(Til Ingild.)
Fat Mod endnu! (Til Helga.) Og Du, tab ikke Modet!
(Han gaaer.)

Helga.

Min Broder! Du tilsteder —

Ingild (omfavner hende).

Himlen giøre
Dig mere lykkelig end Ingild, Helga!
(Han gaaer.)

Helga.

Ha, som den stærke velanvendte Gift,
Jeg seer alt Stærkodds Lægemidler virke;
Men, Guder! ogsaa Helga rystes af dem.

Thusnelda kommer og seer sig forsigtig om; da hun ingen andre finder end Helga, gaaer hun rask hen imod hende.

Har Stærkodd taget mod Udfordringen?

Helga.

Naar afslog slig en vældig Herre Kamp?

Thusnelda.

Og Eigil?

Helga.

Jarlen svared paa hans Vegne.

Thusnelda.

Hvo bringer Eigil Budskab?

Helga.

Jeg

Thusnelda.

Du selv
Vil være Dødens Bud, for Den Du elsker?

Helga.

Jeg elsked Eigil ei, var han ei Helt.

Thusnelda.

Stærkodder venter ham ved Halfdans Grav?

Helga.

Paa Øieblikket; derfor maa jeg gaae
At kalde ham.

Thusnelda.

Bliv, Helga! hør et Ord.
Skiøndt Du mig troer mod Dig stifmoderlig,
Har jeg dog Omsorg for dit sande Vel.
Hvi vil Du underrette Drotten? Tøv!
Besidder Stærkodd unaturlig Kraft,
Da fælder han de stærke Kæmper ene;
Er han en Olding, som en anden Gubbe, —
Hvi styrter Du din Ven i Dødens Gab?

Helga.

Hvad Æren byder, kan ei Frygten hindre.

Thusnelda (betænker sig).

Bliv!

Helga.

Ellers lyder jeg Dig, høie Frue!
Tilstede var her ingen uden jeg,
Som bringe kan Udfordringen til Eigil.

Thusnelda.

Slet ingen?

Helga.

Nei.

Thusnelda (sagte).

En Straale giennem Skyen.

(befalende.)

Du bliver! —

Helga.

Hvad? — Ha, intet skal mig hindre.
Du vil?

Thusnelda.

Du vover? Ti, forvovne Mø!
Er jeg endnu Fyrstinden eller ei?
Hvo har paa Hledregaard vel at befale?

(Hun aabner en Sidedør.)

Her gaaer Du ind, og vover ei et Ord,
Før Svarteham tilsteder det.

Helga (raaber).

Min Broder!
Min Fosterfader! — Ha, Forræderi!

Thusnelda.

Skrig til Du brister! Ingen hiælper Dig. —
Vagt! —

(Vagten kommer.)

Følger Kongens Søster ind i Buret!
Bevogter hende! Ingen understaa sig
At slippe hende løs, før jeg befaler!
Og hvis maaskee hun daarligt prøver paa
At giøre Larm, saa er det Eders Pligt
At hindre det, og dæmpe hendes Røst.

Helga.

Ha, Slange, snoe Dig kun i dine Bugter!
Du skal ei seire.

Thusnelda.

Fører hende bort!

(Helga føres bort.)

Thusnelda (ene).

Nei, Angantyr! Din Hidsighed ei styrter
Forhadte Magt. — Har Du ei lært af Ulven,
At ligge bøiet tavs paa dine Labber,
Med stive Øine, før Du springer til?
Har ingen Vandringsmand fortalt Dig om,
Hvorban man dækker Gruber tyndt med Riis,
Hvori nedstyrter plumpen Elefant?
Du higer efter Hævn og søger Fare?
Men end er Haab. — Hvis Eigil ikke møder,
Opsættes Kampen, og den vilde Stærkodd
Da sikkert opbragt sværger Eigils Død,
Mit Ilbud gaaer! Alt samler sig en Hær,
Som støde ska til Angantyrs ved Ringsted. —
Den frygtelige Slange skyder Ham,

Forlader Kløften førend Muren styrter;
Hun lægger af den Dragt, som Smerten bød,
Høi Hævnlyst farve skal Heltinden rød,
Mit Spyd skal blinke! Intet Modet rokker!
En speilglat Hielm skal skiule mine Lokker.
Den raske Hildur ingen Fare skyer.
Hævn er mit Kampskrig! Hævn — og Angantyr!
(Hun gaaer.)

Halfdans Grav.

Det Indre af en Jordhule. I Baggrunden en Askekrukke; over den hænger den Afdødes Vaaben og Hærklæder.

Angantyr kommer langsomt.

Brudt er de sorte Jordlag nu, som skiule,
Fra muntre Liv og fra Bedrift, den Døde.
En spinkel Straale giennem Gravens Hule
Har Solen hidsendt af sin Aftenrøde.
Med Bæven knager Sønnens sagte Fied,
Ved Faderens, ved Heltens Hvilested.

Nu staaer jeg der. — Her giemte de hans Støv.
Ti Hierte! Ti! Du ei maa kiælent sukke. —
Jeg seer en Krands af falmet Egeløv
Omflette bleg en gusten Askekrukke.
Hans Hielm! hans Harnisk! Skioldets runde Værn —
Og over dem — det frygtelige Jern.

Tilgiv, Einheria! slig natlig Færd,
Tilgiv, om jeg forstyrrer Dig herinde!
Der er mig spaaet, at med dit stærke Sværd
Jeg tvinge skal min bittre, stolte Fiende.
Forund mig det! Du bruger det ei meer,
Det hænger ørkesløst ved Krukkens Leer.
(Han standser.)

Men Angantyr! den Daad, Du nu begaaer,
Er ingen Heltedaad. Du est forfærdet!
Bleg som en Qvinde Du i Mørket staaer,
Og strækker skiælvende din Haand mod Sværdet.
Vee Den, som tør forstyrre Gravens Ro!
Tys! — Var det ei, som det fra Dybet loe?

Ha! jeg vil gaae igien. Jeg har en Flok
Som lyder mig, hugprude, stærke Helte.
I Nordens Lande findes Sværde nok,
Det bedste kan jeg spænde ved mit Belte.
Hvi røver jeg min Fader Gravens Pryd?
Fortiener sligt et Tegn ei Heltens Dyd?

Dog — om jeg ganske sagte voved mig! —
Naar ikkun Urnens Støv derved ei ryster —
Jeg Sværdet eie maa! — Thi kun ved Dig
Jeg vorder Hersker paa de danske Kyster.
Ved Dig jeg kun mod Stærkodd kan bestaae.
Jeg nærmer mig den frygtelige Vraa.

Men langtsomt! — At for alting ei jeg rokker
Det hellige Støv, til Qval for Dødens Søn. —
En Trækvind giennemsuser mine Lokker —
Ha, stille! — Først til Guderne min Bøn!

(Han kaster sig ned, men springer op igien.)

Forsagte Helt! Giør hvad Du ei kan lade!

(Han rækker efter Sværdet.)

Det viklet er i Krukkens Egeblade. —

(Gaaer atter frem i Hulen og grunder.)

Ha, det er dog vel Sant hvad Skialde qvæde:
At hvergang Askekrukken lider Brøst,
Da høres Spøgelset om Natten græde, —
Det vaander sig med fæl, med ængstlig Røst!
Einherien forlader Valhals Sæde.
Da søger Aanden Jorden uden Trøst;

Hel jager den, naar det ad Qvælden lakker,
Til Niffelheim, med Myg og Aftenbakker. —

En Qvindeløgn! Hvi dvæler jeg herinde?
Det første Skridt er giort. — Nu freidigt Mod!
„Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende!"
Saa kom da Du, som skal udøse Blod!
Alt roligt er og tyst, — den Døde sover, —
Jeg skiælver ei — det raske Greb jeg vover!

(Han griber Sværdet med skiælvende Haand, men river i det samme Askekrukken ned, saa at den falder paa hans Hielm, sønderslaaes og overstøver ham med hans Faders Aske. Han staaer forstenet af Skræk og Fortvivlelse.)

Bolver kommer.

Ha, Dvæler, kom! hvad nøler Du herinde?
Har Du endnu ei fundet Sværdet? — Thor!
Hvad seer jeg? Angantyr, stiv som en Støtte!
Bestøvet — Guder! af vor Faders Aske.
Ulykkelige Søn! hvad har Du giort?

Angantyr
(sønderknust, med stigende Fortvivlelse).

Kom mig ei nær, — jeg brænder!

Bolver.

Kunde Du,
Naar endelig Dig Overtroen drev,
Ei tage det med Lempe, uden voldsomt
Ugudeligt at spilde Kruckens Støv?

Angantyr.

Nei!

Bolver.

Raser Du? Hvorfor ei?

Angantyr.

Nei! — Nei! — Nei!
Med Lempe? Daare, er det Dig, som raser.
Begaaes Misgierninger med Lempe? Nei. —
Og vil Du vide, hvi jeg kunste Krukken,

Hvi Kruffen knuste mig, — saa læs det hist
I Nornens klare Væld. Der strev det Skuld
Med Mørkets Griffel paa en flygtig Vove.

Volver.

Sværm længer ei blandt Gravene, men følg!
Hævn dine gode tappre Heltebrødre,
Som kun af Iver, Kiærlighed for Dig
Frivilligt styrted sig i Dødens Strube.
De sank for Fiendens Sværd!

Angantyr.

Ha, mine Brødre?
De faldt?

Volver.

Du giorde Tiden dem for lang,
Og Stærkodd kieded det at vente Eigil;
De stred — og sank som Ur for Bondens Lee.
Jeg er den Eneste, som iled hid
For at forstærke mig til Hævn med Dig.
Nu har Du Halfdans Sværd, saa tving din Fiende!

Angantyr.

Ja! — jeg skal tvinge ham.

Volver.

Afsted!

Angantyr.

Giv Tid!
Du vilde før ei troe mig, naar jeg sagde
Saa vist —

Volver.

Jeg troer, naar Du beviser det.

Angantyr.

Strax Volver! strax! Men at den snilde Seidmand
Paa Fyrisvold, den vise Gubbe her,
Saa roligt, sikkert kunde spaae mig Sandhed.

Ved Thor, end gives Øine som see klart
Igiennem Rifterne paa Fremtids Teppe.

Bolver.

Ha, søg din Fiende!

Angantyr.

Jeg har fundet ham.

Bolver.

Han venter os.

Angantyr.

Den gamle Halvgud hist?

Bolver.

Han, dine Brødres Morder.

Angantyr.

Brødres Morder?
Jeg kiender mine Brødres Morder. Den,
Som ægged dem til slig uærlig Kamp,
Hvorfra Thor vendte Blikket med Foragt.
Han har giort meer, den samme, han har knust
Huldsalig Elskovs rosenrøde Blomst,
Afsindig for en troløs Qvinde svoret
En troløs Eed og styrtet Halfdans Aand
Fra Vingolfs Lofte ned i Helheims Kielder.
Fortiener ikke slig Forræder Døden?

Bolver.

Glem al Spidsfindighed! Viis Dig som Helt!

Angantyr.

Som Helt? Ja, ved min Faders spildte Støv,
Det skal jeg; thi jeg sværger ved hans Qvaler,
At jeg skal tvinge Fienden med hans Sværd!

Bolver.

Hvad vil Du, Angantyr?

Angantyr.

Ræk mig din Haand!
(Han lægger den paa sit Bryst.)
Føl her! Her stormer den fordømte Fiende,

Som aldrig lod mig Ro, Nat eller Dag.
Af alle Hierter, som i Verden slog,
Var dette mig det værste, fiendtligste.
Velan min Broder! det er høie Tid.
Ud! følg mig, i den friske, lyse Luft.
Her er saa qvalmt. Før Solen synker, sadler
Jeg Odins Hest og rider til min Fader,
Til Hel, med Hermod over Giallerbro.
(Han giennemborer sig.)

Volver.

I Guder! Sværdet sidder i hans Hierte.

Angantyr.

Med Halfdans Sværd jeg tvunget har min Fiende.
Hiælp Odin! Angantyr kan løse Gaader.
(Han falder i Broderens Arme og døer.)

Fjerde Handling.

Skov.

Nat. **Thusnelda** i Skarlagen med Hielm og Pandser af blankt Staal, et Spyd i Haanden. Hendes **Møer.** Til begge Sider bevæbnede **Krigere.** I Baggrunden brænder et Baal inde i Skoven, som svagt oplyser Skuepladsen.

Thusnelda.

Frygtelig vælter
Surtur de røde
Fortærende Luer
Skov! i dit Mulm.
Helt er paa Baal strakt;
Aldrig saae Dagen
Fagrere Kæmpe.
Ha, nu omfavner
Slørede Nat ham.
Siunger, I Skioldmøer!
Qvæder til Afsked
Helten en Sang!

Chor af Møer.

Angantyrs Legem
Brænder nu Baalets
Flamme til Støv.
Ha! Skal hans Aand sig

Svinge til Valhal?
Eller har Hel alt,
Hulernes Dronning,
Mager sin Arm efter
Dødningen strakt?

Thusnelda.

Frygtsomme Duer!
Er da kun Tvivl, kun
Angst Eders Sang?
Enten til Valhal
Helten sig hæver,
Eller til Helheim
Aanden nedsvæver:
Stort er hans Rygte,
Stærk var hans Dyd.
Siunger et Drapa til
Skioldenes Lyd,

Chor af Møer og Kæmper.

Angantyrs Legem
Brænder nu Baalets
Flamme til Støv.
Angantyrs Navn kan
Baalet ei brænde.
Seneste Fremtid
Navnet skal kiende.
Høien sig reise,
Danemarks Rige
Stolt ved din Strand!
Runerne sige:
Han var en Mand!

Bolver kommer med en Guldkrukke.

Jeg bringer Dig hvad Luens Kraft os levnet har
Af Brod'ren, Helten, Beileren: En Haandfuld Støv.

Thusnelda.

Meer ædelt, end det ædle Malm, det giemmes i.

(Hun river en Qvist af et Egetræ. og slynger den om Krukken.)

Lad dette Løv, stumt som den Tunge, Smerten bandt,
Dog meer veltalende, med sin dunkelgrønne Krands
Forkynde Morgenrødens Lys, hvad Du har giemt.

Kæmperne

(slaae paa deres Skiolde).

Hil Angantyr, vor Konges Ny! Sæl Heltens Aand!

Thusnelda.

Og nu, I gode Stridsmænd: Hisset staaer en Hær,
Som ædelsindet heller lyder Svartehams,
End Ingilds Bud. Hist stander Angantyrs, som nu
Den stærke Bolver, sidste Slægt af Olafs Blod,
Med Rette byder. Bolver, see her rækker jeg
Min Haand Dig over Askekrukkens stolte Guld.
Hævn er vort Haandtryk!

Bolver.

Hævn og tro Forening.

Thusnelda.

Ja!

Og nu afsted, før Eigil og den sølvgraa Helt
Faae Tid til Fatning, og at kalde frem til Strid
De Ingild tro Tilbageblevne. Drage vi
Mod Hledregaard, at hævne Svertings, Angantyrs
Og Olafs Mord. Flyd, Frodes Blod! for Sværdene.
Og Fakler, kasted' i den skumle Kongeborg,
Hvor Svartehan nødsaget var at sukke hen
Sin fagre Ungdom, — lyse som et Gienskin høit
Af dette Baal! Hvor Slaget vindes, Fienden faldt,
Skal Høien kastes, Askekrukken sættes ned;
Og Runer, risted paa den stolte Bautasteen,
Forkynde Jorden Heltens Død, Thusneldas Hævn.

(Hun gaaer; Alle følge.)

En Sal paa Kongsgaarden.

Ingild. Vingulf.

Ingild.

Har alle Hledrekæmperne forladt mig?
Fulgt Svarteham?

Vingulf.

Ei alle, Herre Konge!
De Unge, de Ubændige, som harmtes,
Fordi din Stilhed ei gav deres Mod
En Leilighed at ytre sig, hvis Øren
Stod aabne for den skiønne Havfru's Sang.

Ingild.

Saa Alle blev ei deres Konge troløs?

Vingulf.

De gamle Skiæggede, det tunge Bundfald
Saa let ei lader skylle sig af Kruset;
Bland det med Vand, og end Du finde vil
En kraftig Styrkedrik mod Svarteham.

Ingild.

Og Du, som ofte murred i min Velmagt,
Som tidt jeg kaldte den uvorne Biørn!
Du?

Vingulf.

Herre! Folk af mit Slags er som Burren:
Vi stikke, krille, men vi hænge fast.
Den lodne Skindpels af den gamle Biørn
I Kulden varmer, naar Du fryser i
Det tynde Spind af dine Silkeorme.
Hver Silkeorm er vorden Sommerfugl,
Har spilet Vingen ud, og flagrer nu
I Solen, hos den skiønne Svarteham.

Ingild.

Hvad raader Du mig til?

Vingulf.

Jo før jo heller,

At samle dine Mænd, at dele Hæren
Imellem Stærkodd, Eigil, Dig og mig,
Og ufortøvet ile mod din Fiende.

Ingild.

Saa gaa! Blæs Kæmperne til Strid! Jeg vil
Imidlertid paatage mine Jern.

Vingulf.

Jern maa Du være; Jern til Marv og Been,
Paa Odins Gammeleeg en vældig Green;
Saa skal vi lære snart den stolte Qvinde,
At Rænker er ei let, som Hør at spinde.

(Han gaaer.)

Ingild (i dybe Tanker).

Af Svertings sønderbrudte Kongestol
Blev Brudesengens gyldne Stolper bygt;
Og Sverting drak sin Overvinder Troskab
Af samme Horn, som Svartehøm sin Brudgom! —
Slig Sæd kan ikke bære gode Frugt;
Giftbrygning var det, Seid af onde Trold.
Men jeg var blind af Kiærlighed! Hun svor,
Jeg troede gierne. Alt jeg gierne troede,
Kun ei, at hun var træbsk og underfundig. —
Nu seer jeg, at der gives skiønne Slanger,
Hvis Kam hovmodig topper sig til Krone,
Skiøndt Ædderbugen vælter sig i Støv.

Et Slør mig falder pludselig fra Øiet;
Men det er svækket i det lange Mulm,
Og kan ei længer taale Dagens Lys.
Tomt er mit Hierte, øde, som et Huus,
Hvor før jeg daglig traf en Omgangsven.

(Han betragter sit Harnisk, som hænger paa Væggen.)

Og Ingild Frodesøn, Du skulde klæde
Dig atter i de rustne Kæmpejern,
Der altid var for tunge for din Skulder,
Forhadte for din fredelige Siæl?
Du skulde drage Sværd mod Den, Du elsker,

Du, som ei drog det mod din bittre Fiende?
Tiltvinge Dig et Land, — som ei er Dit?
Som blev din Faders ved en mægtig Brøde?

Nei Rustning, rust! — Dig hænger ingen Haand
I Høien over Ingilds Haandfuld Støv. —
(Grundende.)
Hvad vil, hvad vil Du da i denne Sværm?
Gaae kun til Spot for Børn og gamle Qvinder?
(Han drager sit Sværd halvt ud af Skeden og betragter det.)
Stor var min Lyst til hurtigt at forlade
Det Samqvem, hvor jeg føler fremmed mig; —
Og dog — dog har jeg Mod ei til at banke
Paa den kulsorte Dør, der springer op,
Naar Livets Lampe slukkes. — Niding kalde
De stolte Kæmper mig? — Jeg er det ei.
Mit Væsen giemmer Frø, som anden Tid,
Som anden Sol til Frugter havde modnet.
Sværd var et Værktøi stedse mig for vildt
For den Retfærdige; men Skialden roser
En Old, da Kongen styred Hyrderne
Ved Fredens Hytter med en Stav af Valbirk;
I Syden, siger man, udbredes Læren
Om Kiærlighed og Blidhed af en Jesus —
Det havde været Tid og Sted for mig!
(Han drager Sværdet.)
Mod, Ingild, Mod! Gak did, hvorfra Du kom.
Synk i din Moders, i Naturens Favn.
En ærlig Mand undgaaer Forsmædelsen.
Hvad har Du meer at tabe? Intet. Vel!
Saa kom da Staal, igiennembor mit Bryst,
Og viis den Skiælvende, som tyer til Dig,
Den første med den sidste Venskabsprøve!
(Der kommer Rogen. Ingild holder inde.)

Ingild.

Hvo nærmer sig? Jeg hører sagte Trin.
Hvad har endnu mig Livet at bebude?

Den gamle **Ro** kommer med en Kurv fuld af Frugter og Blomster.

Ro.

Tilgiv mig, at jeg gaaer saa lige ind!
Jeg Ingen fandt i Hallerne derude.

Ingild.

Hvo est Du, som saa silde vover Dig
I Kongens Hal? Hvad har Du med at ile?

Ro.

Du kiender ei, — Frigga forbarme sig, —
Din gamle Tiener Ro fra Ingildshvile?

Ingild.

Fra Ingildshvile! Hvad?

Ro.

Den Urtegaard,
Som Du med egen Haand har plantet, Herre!
Som i en halv Snees Aar jeg forestaaer,
Og som ei lader til sig at forværre.
Alt trives herligt, alting staaer saa smukt,
Som om det vinkte, smilte Dig imøde.
Jeg bringer her en Kurv af bedste Frugt
Og bedste Blomster, Aarets første Grøde.

Ingild.

Min gamle Ro! — Du?

Ro.

Ei ved Kongens Sal
Det høvisk er at banke paa saa silde;
Men Dagen var saa heed, først Aftnen sval,
Og mine trætte Been ei lystre vilde.
Jeg kiender ingen meer i Hledreby;
Saa tænkte jeg: Frisk Mod! Du kan det vove.
Kong Ingild under Dig et Natteły,
Han neppe kan endnu paa Borgen sove.

Ingild.

Ei end; dog længes hart den Trættes Aand!
At sove, gamle Ven, det er paa Tide.

Ro.

Hiælp Thor! Du staaer med Sværdet i din Haand,
Din Kind er bleg og dine Læber hvide.

Ingild.

Min gamle Ro! jeg er af Livet kied.
Jeg kiender Dig, kan paa din Troskab bygge;
Tidt skiænkte jeg Dig min Fortrolighed
I Aftenstunden under Lindeskygge.
Du kom betids at see din Herre døe;
Min Norne kalder, jeg maa Staven bryde.
Paa Ingilds Grav Du dine Blomster strøe,
Din skiønne Frugt formaaer han ei at nyde.

Ro.

Ei, hiælp mig Odin! hvordan er det fat?
Du vil dit Liv med denne Glavind ende?

Ingild.

Den utro Svartekam har mig forladt,
Og mine Mænd mig troløst Ryggen vende.

Ro.

Ei, det var slemt. Men maa jeg sige Dig,
Hvad Ro har stedse giort i Lindeskyggen?

Ingild.

Tal!

Ro.

Herre! Den som Ryggen vendte mig,
Den pleied jeg igien at vende Ryggen.

Ingild.

Min Fremtids Bane staaer bestænkt med Blod,
Mig trykker denne Borg som Fængselsmuren.

Ro.

Søg atter Glæden, dersom Du har Mod!

Ingild.

Hvor?

Ro.

Af dens friske Kildevæld: Naturen!

Ingild.

Du troer, at jeg —

Ro.

Lad Avind her igien,
I denne Borg, med sine Tvedragtspile,
Og følg med Ro, din trohengivne Svend,
Til Herthas muntre Dal, til Ingildshvile.

Ingild.

Til Ingilds Hvile!

Ro.

Lad dem flamres her,
Lad Hære væbne sig mod vrede Hære!
Du aldrig elskte blodig Ledingsfærd,
Hvi vil Du Lykkens Kastebold kun være?

Ingild.

Du raader mig?

Ro.

At bytte Sværdet med
En Havesegl. Hvorfor da Blod udgyde?
Langt bedre mellem Friggas Urtebed
Med Vandets Straaler tusind Blomster fryde.

Ingild.

Du raader hvad Stærkodder mig har raadt.
Er der endnu et Haab for Ingilds Dage?
Kom Du at holde, før det havde naaet
Mit Hierte, dette Morderstaal tilbage?

Ro.

Kast dette Staal! Følg Du din gamle Ro,
Glem Svarteham og alle stolte Kæmper.
Den skiønne Mark og Skov er evig tro,
Og intet Urtens grønne Troskab dæmper.

Ingild.

Ja Troskab findes i Naturen kun,
Den giør de falske Levende tilskamme.

Ro.

Forlad mig det! Pasop, min gamle Hund,
Er mig saa tro, som Ranken er sin Stamme.

Ingild.

Ved Thor! Jeg vil forlade denne Hal,
Og vorde Bonde, da jeg Kronen tabte.

Ro.

Gid Hver, som Du, lød fromt Naturens Kald,
Saa blev han det, hvortil ham Odin skabte.

Ingild.

Farvel Guld, Hæder, Magt og Stolthedš Lyst!
I vil dog ei misunde mig en Hytte?

Ro.

Snart vil Du føle med et lettet Bryst,
At Du har Intet tabt ved dette Bytte.

Ingild.

Du følger mig til Uskylds milde Bo?
Du være vil min Ven, mit Livs Ledsager?

Ro.

Hvad var vel Ingildshvile uden Ro?
Forstaaer sig selv, hvis Du tiltakke tager!

Ingild.

Med Glæde jeg forsager Livets Glands.

Ro.

Tung er en Krone, let en Blomsterkrands.

(De gaae.)

Skov.

Eigil. Helga.

Eigil (henrykt).

Jeg har min Helga! Hører det, I Sale,
Som Bøgen hvælver bladfuld, Green ved Green;
Jeg har min Helga! Hører det, I Dale,

Hvis Guldar krandse Høiens Runesteen.
Jeg har min Helga. — Hører det, I Vinde!
Til Norge storm: Han vandt sin Elskerinde!
Hvor er en Salighed som Eigils stor?
Den lykkeligste Kongesøn i Nord.

Helga (bekymret.)

Men Stærkodd, Eigil!

Eigil.

Stærkodd har jo vundet,
Og Hasting har hans lette Saar forbundet.

Jeg har min Helga! Opfyldt for mit Hierte
Blev nu den Drøm, det fra min Barndom bar:
Jeg saae den danske saftgrønklædte Herthe,
Med Spydet i sin Haand, med Hielmen klar;
Hun stod paa Norges mosbegroede Klippe,
Ei hendes Klædebond jeg vilde slippe.
Jeg raabte: Tag mig med til Danmarks Land,
Og skiænk mig en guldhaaret Lilievand!

Helga.

Men Stærkodd!

Eigil.

Stærkodds Skiælden er ugyldig;
Du fangen var, din Eigil er uskyldig. —

Jeg Konge vorde skal for Siølunds Skove!
Høi Glæde fylder Eigils unge Bryst.
Snart, gamle Fader, deler Du min Lyst,
Naar gyldne Drage kløver fortblaa Vove.
Hurra! de norske søndenfieldske Stene
Forbindes skal med Danmarks Løv og Grene.
Med Kattegat, et blaat og deiligt Baand,
Dem sammenknytter Ægirs stærke Haand.

Helga.

Men Stærkodd, Eigil!

Eigil.

Ha, min Elskerinde,
Jeg veed en gammel opbragt Biørn at binde.

Helga.

Der kommer han, o Freia, med sit Sværd!
Hvad vorde skal tilsidst af denne Færd?

Eigil.

Hvad Stærkodd vil; — vil han mit Venskab? Kom!
Vil han mit Liv? Det skal vi nappes om.

Stærkodder kommer med draget Sværd.

Hvor træffer jeg ham da, den unge Niding?
Man sagde mig, han pusled her i Skyggen,
Angst for at Maanen skulde røbe ham.

Eigil (træder frem).

Hvem giælde dine Skiældsord?

Stærkodder.

Dig, Du falske
Lavhiertede Forræder! Traf jeg Dig?

Eigil
(drager sit Sværd, de kæmpe, han hugger i hans Hielm).

Nei, jeg traf Dig! der har Du for din Niding.

(De kæmpe igien. Stærkodder synker i et Knæ, Eigil vil atter hugge, men Helga springer frem med Eigils Skiold, som han har ladet staae ved et Træ, og afbøder Hugget.)

Helga.

Holdt Eigil! Vil Du dræbe din Velgiører?

Eigil (holder inde).

Tak, elskte Helga! Tak min Fylgie!
Stat op Stærkodder, reis Dig, gamle Helt!

Stærkodder (med mild Røst).

Hvi lod Du ham ei hugge til, min Datter?
Ved Thor! der rinder Helteblod i disse
Blaae Marmoraarer, som igiennembæmre
Din Liliehud.

Eigil.

Ha, min tilbedte Helga,
Hvis nu jeg havde saaret Dig?

Helga.

Langt heller
Mig, Eigil, end den Uerstattelige,
Pligtankret i vor Nød, vor sidste Tilflugt.

Stærkodder.

Hvi lod Du ham ei dræbe mig, min Datter?
Ved Odin! Døden havde været mig
Kiær af din Eigils Haand. — Jeg seer det har
Ei været Nidingsværk, som holdt ham borte
Fra Kampen. — Unge Mand! Du est den første
Som i en Tid af tredsindstyve Aar
Har tvunget Visins Banemand i Knæ.

Eigil.

Er det et Under, at jeg tvang Dig ned?
Knap gav jeg Dig jo Tid at løfte Værget,
Mat, som Du var og blodig, nylig kommen
Fra den ulige frygtelige Kamp.
Tilgiv min Hidsighed, min ædle Herre!
Men — Uqvemsordet paa din vrede Læbe
Fortørned mig.

Stærkodder.

Hvor høistnaturligt, Eigil!
Jeg tirred Biørnen, og den slog sin Lab
Rask uden lang Betænkning i mit Skind
Ifald jeg bløder, maa jeg ikke takke
Mig selv derfor?

Eigil og Helga.

Du bløder —

Stærkodder.

Dette Bind
Blev løsnet ved min Armbevægelse.

Helga.

Tillad, min Fosterfader!—

Stærkodder.

Vene Helga!
Din silkebløde Haand maa læge Saar
Blot ved Berøringen. — Forhadte Eed
Af den opblæste Dreng, som Gubben end
Maa holde! — Eigil, sno mig dette Klæde
Lidt fastere.

Helga.

Jeg maa ei?

Stærkodder.

Jeg har svoret
Engang i min Hovmodighed, at aldrig
Forbinde skulde mig en Qvindehaand.
En Eed er hellig. Nu maa Galten giælde
Hvad Grisen brød, tvert mod det gamle Mundhæld.

Helga.

Du taber Intet! Eigil er behændig.

Stærkodder
(medens Eigil forbinder ham).

Min Helga! Gid det var det Eneste,
Hvad Gubben giælde maa for Ungersvenden.
De raske Dage gaae vi gaae med dem;
Alt modnes og udvikles, vi som Alt;
Den grønne Knup bli'er Blomst, den sure Frugt
Bli'er liflig Most, vor Kiød og Blod omskiftes,
Det Gamle svinder; Intet er vi meer
Af hvad vi var; vor Aand har kastet Larven,
Er vorden Fugl, og kryber ei som Orm; —
Dog — dog maa Fuglen i den rene Luft
Undgiælde Ormens Nidingsværk i Støvet;
Det friske Kiød og Blod maa bøde for
Hvad det Bortdunstede længst har forbrudt.
En anden Mand, et fremmed Væsen staaer der;
Ikkun et Navn — Stærkodder — er igien
Af Fordumsvæsenet. Hvad er Stærkodder?

En Lyd, en Klang, et Intet! — Og dog maa
Han bøde for den unge Daares Brøde.

Eigil.

Han maa det ei. Saa var der hist hos Guder
Ei meer Retfærdighed.

Stærkodder (betragter ham.)

O Eigil, Eigil!
Det siger Du?

Eigil
(som er færdig med Forbindingen).

Og mener hvad jeg siger.

Stærkodder
(tager ham venligt under Hagen).

Tak Eigil! Du formaaer at læge Saar,
Som at frembringe dem. — Hvi kom Du ikke
Til Kampen Eigil?

Eigil.

Svartcham har fængslet
Min Helga, som mig skulde bringe Bud.
Jeg vidste det først da det var forbi.

Stærkodder.

Tilgiv min Hidsighed! — Min Alder farver
De tynde Haar med Sølv, dog løber Blodet
Endnu afsted med mig. Det er endnu
En Gnist af Ungdom, som først Døden slukker.
Den Nedrige! — Men Eigil, det var godt,
At ei Du fulgte mig; maaskee din Norne
Derved forhindret har et blodigt Hug,
Som vilde skilt Fremtiden ved sit Haab.

Vingulf kommer med en Flok gamle Kæmper.

I tappre Helte! skynder Eder! Iler
Til Ingilds Hær, staaer Danerkongen bi!
Jeg ordner Alt, at vi før Hanegal
Kan møde Fienden kiæk i aaben Mark.

Stærkodder.

Godt, holde Kæmpe! Hiælp mig Thor i Thrudvang,
Er det ei Broder Vingulf?

Vingulf.

Ganske rigtig,
Min ædle Herre!

Stærkodder.

Herre? Kald mig Broder!
Vi tømte mangt et Horn i gamle Dage
Som Venner, fulgtes ad paa Ledingstog.
Og her jeg finder Dig i Staal og Kobber
Ved Nattetid, som Ingilds Drost? Ei, ei!
I Middags saae jeg intet gammelt Ansigt,
For lutter Spillemænd og Dandsere;
Mod Aftenqvæld, naar Dagens Tant er endt,
Jeg troer I komme frem af Eders Huler,
Som Løver og som Pantherdyr i Skoven,
Naar Fuglen har afsiunget paa sin Qvist.
Jeg kiender Dig igien min raske Thorleif!
Min Hugleik! — Humble! — Amleth! — Broder Vermund!
(Han trykker deres Hænder.)

Vingulf.

I Nøden skal man kiende gamle Venner.
Tak, for I mindes os. Glem ei at ile!
Naar Slag er vundet, vil vi atter tømme
Vort Bæger sammen, og tilbagekalde
Henfarne Tider.

Stærkodder.

Vel!

Vingulf.

Kong Ingild har
Udkaaret Eder, Eigil, og mig selv
Til Høfdinger i Slagtningen.

Stærkodder.

Vi tage
Mod Embedet.

Vingulf.

Thor give Held til Striden!

(Han gaaer med Kamperne.)

Eigil

(som har talet med Helga).

Bliv i dit Buur, min Elskte!

Helga.

For at ængstes,
Maaskee at overfaldes? Jeg gaaer med!
Min svage Haand skal styre Spyd og Bue
For Ingild og for Eigil. Har din Helga
Da mindre Mod end Svartebam?

Stærkodder.

Lad hende
Gaae med! Skioldungens Blod er aldrig roligt,
Naar Luren toner høit til Øens Forsvar.
Gak med! Spænd Brynien om din Jomfrubarm,
Lad ringle kring din Lænd et Pandserskiørt,
Og spænd den lette Fiærhielm om din Tinding!

Eigil.

Frei seer fra Skyen, hvor jeg elsker Dig!

(Han omfavner hende.)

Stærkodder

(betragter de Elskende).

Slig Fryd har aldrig gamle Stærkodd nydt!
O, havde ham en Mø indtaget, aldrig
Hans Ungdom havde rasende begaaet
En blodig Synd, som hin. Ja, Kiærlighed!
Du est den søde Kilde, som sig blander
I Ynglingslidenskabens bittre Sø,
Du mildner Saltets Bitterhed. En Vaar,
Kold, stormfuld, uden Blomst og uden Frugt,
Er Ungdom uden Elskov.

Helga.

Frugten modnes
Tilfulde hisset i den gyldne Høst.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] Dig [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Dig.
([illegible])

Eigil ([illegible]).

Det er [illegible] Tide. [illegible] [illegible] sig.
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

Starkodder ([illegible]).

Eigil, Min!
At [illegible] siger Du?

Eigil.

Ja, [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] Stue.

Starkodder.

[illegible] Stue? — [illegible]!
Det er [illegible].

Eigil.

Ja.

Starkodder.

Den [illegible] bleg,
[illegible] ned. Min, Eigil!

Eigil.

Gamle Helt,
Hvad fattes Dig? Du ængstes? Starkodd' skælver?

Starkodder.

Min, har Du Mod?

Eigil.

Til Alt.

Starkodder.

Saa hør! Du veed,
Jeg slog Kong Olaf.

Eigil.

Starkodd, ikke Du!
Et yngre, vildt, et længst bortdunstet Væsen,
Som selv Du sagde nys.

Stærkodder.

Ti, Eigil, ti!
Midnat, Fuldmaanen, Nattens Rædsler lade
Sig ei bortvise med Spidsfindigheder.
Jeg slog ham!

Eigil.

Nu?

Stærkodder.

Og hvergang Maanen fyldes,
Og Midnatsstunden kommer — seer jeg ham.

Eigil.

Du seer ham?

Stærkodder.

Olafs Aand. Hvor jeg saa er:
I Fieldets Kløft, paa Havets Sølverspeil,
I Syden under Laurens muntre Løv,
I Ruslands Snee, paa Danmarks Græs, i Selskab
Ved Drikkelag, i Eensomhed, — jeg seer ham!

Eigil.

Hans Aand?

Stærkodder.

Bleg, — i den linnedhvide Særk,
Med blodig Dug om Saaret, — truende,

Eigil.

I Guder! Den ulykkelige Skygge!
Ei Rist og Ro i Graven? — Hvilken Ynk!
O, arme Skygge!

Stærkodder
(med opløftede Hænder).

Alle gode Guder!
Forløser dog mig alderstegne Gubbe.
Tru mig ei længer, ryst ei meer mit Indre,
Forfærdelige Syn!

Eigil.

Seer Du ham alt?

Stærkodder

(vender sig og seer sig om; da han Intet bliver vaer, gaaer han svelbende nogle Skridt; idet han nu i en Afstand fra Eigil atter kaster Oiet paa ham, der staaer i det fulde Maaneskin, farer han forfærdet tilbage og raaber):

Jeg seer ham!

Eigil.

Hvor?

Stærkodder.

Du!

Eigil.

Guder, hvad er dette?
Det er alt andengang, Du sammenfarer
Af Skræk for Eigil?

Stærkodder (fatter sig).

Eigil!

Eigil.

Du har sagt,
Jeg ligner Olaf; men er denne Lighed
Saa stor, at Du maa gyse ved den?

Stærkodder
(med glad Forundring).

Eigil!
Den blodige, den frygtelige Døbning
Svandt førstegang fra den Fuldmaanes Tid,
Der saae din Fader bløde for min Haand.

Eigil.

Min Fader? Hvilken Daarlighed! Og ligner
Ung Eigil Spindevævet af en Skygge?

Stærkodder.

Nei, men Du ligner ham; og Dig, hans Billed,
Dig seer jeg nu istedetfor ham selv.
Han bliver borte, som han vilde sige:
Den Døde viger for den Levende.
Af Eigil! her — her stod den Bleges Aand
For Stærkodd første Midnat efter Mordet.
Fuldmaane var det, men ved Vintertid;
Den frosne Jord var dækt med Sneens Liin,

Tungt bøied Grenen sig paa nøgne Træ
Med Iis og Snee; hvor Droslen synger nu,
Skreg Uglen; og den milde Luft i Løvet
Var Østenvind, som vugged nøgne Qvist.
Da stod han, Eigil, hvor Du stander nu,
Saa høi som Du, og pegte paa sit Saar,
Med samme Blik, i samme Heltestilling. —
O Thor skee Tak! nu Skyggen er forsvunden,
Forløsningstimen stunder snarlig til.
Jeg frygter ikke for den Levende!

Eigil.

Fat Dig, Stærkodder!

Stærkodder.

Jeg har fattet mig.
Befriet er jeg, thi mit Skrækkebilled
Forfølger mig ei meer. Jeg har det Haab,
At jeg skal lønne Sønnen, hvad min Synd
Forbrød paa Faderen.

Eigil.

Du har endnu
Den vrange Mening? Har jeg ikke sagt —

Stærkodder.

Nu, lad saa være! Jeg fornærmer ei
Din Moders Dyd, jeg tvivler ikkun stærkt
Om din formeente Faders Sanddruhed.
Snart vil det vise sig, — naar gamle Stærkodd
Er ikke meer.

(Rækker ham Haanden.)

Men Eigil, bolde Svend!
Ifald der kom Oplysning før min Død —
Slaa mig ihiel, jeg falder gierne for Dig,
Men had mig ei!

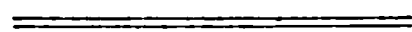
Eigil.

Jeg kiender ei Stærkodder
I denne Tilstand meer. Den sanddrue Helt!

Stærkodder.

Ha, Du har Ret! Jeg er som hin Fyrstinde,
Hver Dag i Ugen menneskelig, vakker,
Kun i den syvende forhadte Nat
En vanskabt Slange. — Glem, hvad jeg har sagt!
Kom, lad os hente Helga, gaae i Kamp
Og stride drabeligt for Ingilds Ret.
De hellige tre Norner styre Væven,
De spinde Fremtids Traade. Kom, min Søn,
Og lad os følge Traaden, til den brister!

(De gaae.)

Femte Handling.

Ingildshvile.

Morgen. En Hauge med Blomsterbed; paa høire Haand et Huus; i Baggrunden en Muur med aaben Port.

Ro
(staaer ved Huusdøren og seer ind).

Han sover end. En dyb, en rolig Slummer;
Som naar en Storm paa Havet lægger sig,
Og sorte Bierge med urolig Skum
Forvandles til blikstille Sølverflade.
Tak skee de høie Guder, som forundte
Hans Hierte Fred. Han talde vildt paa Veien
Den hele Tid; gid Søvnen styrke ham.
Det græmmed mig for haardt, ifald han skulde
Med sønderrevet Hierte vandre her,
Og tæres hen midt i den friske Blomstren,
Og længes midt i Overflødigheden.
Min Sommer er for god til sygt at vrages.
Ei heller duer jeg til Trøstermand;
Min Siæl er munter, søger Munterhed,
Og kan ei længe finde sig i Mismod.
Dog ei skal jeg forlade Dig, min Konning!
Om end det kosted gamle Ro sin Ro,
Og Resten af de sidste glade Dage.
Han rører sig, han vaagner? Ha, der er han,
Iført en ringe Vadmels Bondekofte.

Ingild.

Nu, est Du oppe? Jeg maa skamme mig,
Jeg har forsovet mig. Nu kunde vi
Alt have gravet Urtebedet om.

Ro.

Min Konge, sligt et Arbeid er endnu
Din Haand for svart. Nei: plante, rive, vande,
Saa vænnes Armen til, lidt efter lidt.

Ingild.

Ro! hvilken Konge?

Ro.

Jeg skal aldrig glemme,
Skiøndt Du nedlader til din Tiener Dig,
Hvad Du har været, hvad Du est.

Ingild.

Hvem jeg?
Gaa, Spottefugl! Har Du nyskiæftet Spaden,
Som bristed os i Forgaars?

Ro.

Forgaars, Herre?

Ingild.

Da vi tilsammen grov den dybe Grøft.

Ro (forundret).

I Forgaars sad Du i din Kongesal,
Og drak af gyldne Horn med dine Kæmper.

Ingild.

Nu lad det være nok! Skal Du endnu
Mig altid spotte for den tomme Drøm?

Ro.

Hvad Drøm?

Ingild.

Som jeg fortalte Dig: at jeg
Var Hledrekonge, gift med Svartebam,
At hun forlod mig, og hvad veed jeg Alt!

Ro (afsides).

Er det hans Skiæmt? Er det Affindighed?

Ingild.

Den stakkels Ingild! Lykkelig den Mand,
Som ei er født til slig en farlig Ære.

Ro.

Vel sandt, min ædle Drot!

Ingild.

Han svigtes ei.

(Med Ild)

Hvor meget meer end Ingild er jeg Drot,
Langt fastere nu grunder sig min Glæde!
Han har af brændte Steen et skummelt Slot,
Jeg har af grønne Løv et Blomstersæde;
Hans Undersaatter kives, giøre Larm,
Tvekæmpe daglig, efter Høihed hige;
Mit grønne Fodfolk stander Arm i Arm,
De Store med de Mindre sig forlige.
Den, som er ond, kan han ei giøre god,
Haardnakket seer han stolte Hirdmand kneise;
Jeg hugger Ellen af nær ved sin Rod,
Og bedre Skud sig snart i Luften reise.
Hans hvide Snekke kløver Bølgen blaa,
Man skulde troe, man saae en venlig Svane;
Dog søger den kun Dybet for at slaae,
I Stavnen galer Thors blodrøde Hane.
See hist min Flaade, ved den grønne Mark,
Ved Fiordens Bred, — om ei mit Øie feiler, —
Det lette Egern, paa et Stykke Bark,
Fra Skoven her til Skoven hisset seiler.
Det driver fort, det tager til sig Mod,
Det søger Olden i de grønne Sale;
Som Roer det strækker ud sin lille Fod,
Og som et Seil udspiler det sin Hale. —
Ha, Ingild, Ingild! ei din Svarteham
Til Troskab Du, til hellig Elskov tvinger;
Her kiærligt af sin lysegrønne Ham
Frem til min Lyst den unge Rose springer.

Det skiænker mig sin vennehulde Duft,
Bedrager ei, sig slynger om min Hytte.
Ha, Ingild! Bonden i den friske Luft
Beklager Dig, og vil ei med Dig bytte.

Ro.

Ifald Afsindigheden taler saa,
Saa gid han aldrig faae sin Sands igien!

Ingild.

Een Ting forvirrer mig dog, Broder Ro!

Ro.

Hvad, Herre?

Ingild.

Som jeg vaagned — tænk min Skræk! —
Fandt jeg den kongelige danske Krone
Staae ved min Seng paa Bordet.

Ro (afsides).

Har i Sandhed
De milde Guder med en venlig Haand
Udslettet af hans mørke tunge Siæl
Erindringen om svundne Dage? Ha,
Hvor lykkelig, hvor trøstet er han da!
Glad vil han drømme, Frigga! paa dit Skiød,
Til ind han slumrer ved dit Moderbryst.

Ingild.

Vi maae jo før jo heller ile, Ven,
Til Hledreborg, at bringe den tilbage.

(Man hører Krigsmusik paa Landeveien udenfor Haugen.)

Ingild.

Hvo kommer der?

Ro.

Glæd Dig, min ædle Drot!
Den danske Krigshær efter vundet Slag.
Jeg hører Seiersklang og Glædeslyd.

Ingild.

Den danske Hær? Har alt Stærkodder slaget
Den stolte Svarteham?

Ro.

Ja ganske vist.

Jeg skuer i den første Krigerflok,
Som nærmer sig, en Mængde Bannerstager.
De bæres foran Hæren; uden tvivl
Et Bytte fra den undertvungne Fiende.

Ingild.

Hvor gierne ønskte jeg at vide dog —

Ro.

Det hele Følge kommer her forbi,
Og vi kan see det giennem Haugeporten.
Hist gaaer en eenlig Kriger. Jeg vil kalde
Ham ind til os i Haugen; han kan vist
Fortælle Dig om Slaget og om Seiren.

Ingild.

Jeg længes meget.

Ro.

Heida! gode Ven.

Krigeren kommer.

Du kalder mig? Hvad godt?

Ro.

Du gaaer foran
Den hele Hær, hvor kommer det?

Krigeren.

Nu, Gubbe,
Det kommer af, at jeg har Lyst ei til
At gaae bagefter.

Ro.

Hvi gaaer Du ei med?

Krigeren.

Jeg pleied hidtilbags at holde mig
Med sikkre Skridt i Rækken med de Første;
Nu har et fiendtligt Spyd udpillet mig
Af Mængdens Tal, og tegnet mig med Øren,
Som Egetræer, der i Høst skal fældes.

Ro.

Dog gaaer Du fremst?

Krigeren.

Jeg skynder mig foran,
Jeg vilde gierne, før det fortner, see
Vor Eigils Bryllup med sin unge Skioldmø,
Ved Thorelund.

Ro (som bringer et Bæger).

Min Landsmand, est Du saaret?

Krigeren.

Ja, nok for dennegang.

Ro.

Tag dette Bæger,
Og qvæg din Tunge!

Krigeren (drikker).

Tak! En kiølig Drik.
Saaledes skal jeg drikke snart deroppe
Med Fader Odin. Ha, et herligt Levnet!
Jeg længes ret. Men lad mig gaae igien!
Er Hæren mig forbi, indhenter jeg den
Ei meer i dette Liv.

Ro.

Der komme Vogne
Bagefter med en Mængde Saarede;
Der er vel Plads for Dig.

Krigeren.

Skal jeg mig lade
Ved Bønder kiøre som et Slagtenød
Til Torvs? Før kastes i en Grøft paa Veien,
Hvor Græsset voxer høit at bides i.

Ingild.

Siig mig, har Stærkodd vundet?

Krigeren.

Siig mig, bøie
Sig Sivene for Stormen, naar den blæser?

Ro.

Saa brugte han saa vældeligt sin Skum?

Krigeren.

Han slog, som Thor Hrymtusserne; men Eigil
Var ogsaa drabelig som Asatyr,
Den gamle Vingulf var den stærke Vidar.
Desuden ordned Stærkodd Slagtningen
Saa viis som Odin. Helga, skiøndt en Mø,
Foer om i Slaget som en Geierskagel.
Det var en Hagleld! Mange Fiender dræbtes!
En Levning sværmed bort som rædde Bier,
Der drives ud fra Kuben af de Gamle,
Med deres Dronning, til den mørke Skov.

Ingild.

Saa takker Eigil da især Stærkodder
For Riget?

Krigeren.

Og sit Liv.

Ingild.

Hvorledes det?

Krigeren.

Han saae en Skytte sigte paa ham fiernt,
Bedækked Eigil med sit Kæmpelegem,
Og tog den Piil, der var den Anden tiltænkt —

Ingild (slaaer Hænderne sammen).

Dybt i sit eget brede Heltebryst?

Krigeren (smilende).

Saa tænkte vi. — Men har Du seet, naar Hagl
Om Vintren springer fra det haarde Tag?

Ingild.

Saa Pilen sprang?

Krigeren.

Med en afmægtig Klang
Fra Kobberbulen af Stærkodders Skiold.
Fra Hielmen gled de største Slagsværds Hug,
Som Regn fra Taget. Han kan ikke døe.

Ei Kastespydet trænger bedre sig
I ham, end Gedehamsens Braad i Staal.
Der kan ei tvivles om, det er en Halvgud.

(Musiken og Krigsfolket kommer nærmere. En Flok drager forbi.)

Der komme de! Nu maa jeg vente dog,
Til Toget er forbi. — Ha, seer Du Eigil
I Spidsen af den første Flok med Helga?
Løvkrandset, Haand i Haand. Et deiligt Syn!

(Anden Flok drager forbi.)

Der gaaer den gamle Stærkodd med sin Skum
Trofast i Haand, som Odin, da fra Østen
Han drog med Aserne til Nordens Riger.

(Tredie Flok kommer.)

Der kommer gamle Vingulf med sin Flok.
Farvel! Nu maa jeg ile, for at slutte
Det stolte Tog; see til jeg faaer en Plads
Paa Kalvevognen. — Jeg er mat. Farvel!
Ifald jeg faaer ei Bryllupet at see,
Da er det Eders Skyld.

Ro.

Thor styrke Dig,
Og Odin glæde Dig i sit Valhalla!

Krigeren.

Det maa han nødes til. Jeg har giort fyldest
For mig, arbeidet i hans Urtegaard;
Nu falder det ham til ved Aftentid,
Naar Sol gaaer ned, at give mig min Dagløn.

(Han gaaer.)

Ingild

(er gaaet ind, og kommer igien med Kronen og Blomsterkrandsen).

Nu lad os ile, for at komme tidsnok
Til Hledregaard! Kong Eigil have maa
Sin Krone.

Ro.

Er det virkelig din Hensigt?

Ingild.

Hver Sit! Den Blomsterkrands tilhører mig.
Lidt vissen er den, den er fra igaar —
Det er jeg med. Vi passe for hinanden.
(Han sætter den paa.)

En Herold kommer med Følge.

I danske Mænd! tillader fremmed Normand
At spørge: Drager Hæren hisset lige
Til Hledre?

Ro.

Ja!

Herolden.

Saa vi behøve kun
At følge den, for snart at komme med
Til danske Kongens Gaard?

Ro.

Ja, kiære Herre!

Herolden.

Er Kongen selv i Hæren?

Ingild.

Ja.

Ro.

Hvem mener
I Herre?

Herolden.

Konning Ingild.

Ingild.

Nei; men Eigil,
Den nylig valgte Konge.

Herolden.

Eigil Konge?

Ingild.

Som jeg har sagt.

Herolden.

Den norske Kongesøn
Af Agde?

Ingild.

Ja! Han ægter jo i Dag
Kong Ingilds Søster, arver Riget.

Herolden
(vender sig til sit Følge).

Normænd!
Ha, Under over Under! — Det er ham
Vor Reise giælder. Vi har store Ting
At aabenbare ham.

Ingild.

Saa iler did!

Herolden.

Han arver Kronen? Ingild har afstaaet
Ham Riget?

Ingild.

Ja.

Herolden.

O, hellige Forsete,
Retfærdighedens Gud, hvad har Du virket!

Ro.

Hvad er vel Eders Ærind, maa man spørge?

Herolden.

Følg med til Hledre, vil Du vide det.
Først for den unge Danerkonges Aasyn,
I Folkets Paahør, træder af sin Hule
Den Hemmelighed, der i treti Aar
Forborgen slumred.

Ingild.

Lad os følge dem,
Min gamle Ro! Du seer, at Skiæbnen haster.

(De gaae.)

Et Sted i Skoven med en Hule, omvoxet af Urter og Buske.

Thusnelda i sin sorte Dragt. **En Tærne.** Begge med Fakler.

Tærnen.

Forlad mig, Frue! men hvad vil Du dog
Ved høilys Dag med Fakkelskin? Hist drager
Kong Ingilds Hær forbi; vi kunde røbes
Af disse røde Blus.

Thusnelda (standser).

Ja det er sandt! Her! Her for mit Blik
Gaber Hulen, som hist
Gubben, den sneehvide Seidmand,
Klart mig beskrev: Tærsklen til Hels
Giæstfrie, hvælvede Kongshal.

Tærnen.

Min høie Frue! Du forfærder mig.

Thusnelda.

Tidslen flætter med Nelder og blaa Skarn-
Tyde sin Krands trindt, og saftig Alrune
Borer med Gift spaltet sin Rod,
Menneskekroppen lig, i din Grund.
Hellige Væld, med qvælende Svovlstank
Fyld nu Luften! din Vove bedæk
Tykt med Røg, med den altingfortærende
Dunstblaae Flamme, din Pryd!

Tærnen.

Hiælp, Thor! her er den frygtelige Hule,
Som Alle flye paa tusind Skridt, for hvilken
Den trætte Vandrer heller gaaer en Omvei
Af halve Miil, end at han skulde nærmes
Den visne Kreds og svimle ved dens Gab.

Thusnelda (knæler).

Hvidblaa Hel! Hulernes Dronning!
Bleg — af Skræk ei — men af Forventning
Svarteham dybt nedstiger til Dig i dit Muldslot:

Angantyrs Hiem! Ei Svartebam frygter
Angantyrs Hiem; Baldurs og Nannas.
Elskov skal forvandle din Vægs Been=
Rader til Lilier; levrede Blod til
Roser; og Lyd af hvidslende Snog til
Bladenes Viften.

Tærnen.

Sværm ei min Frue! Husk, at Helas Sal
Bær Navnet af Elendighed; at Tærsklen
Er faldende Forræderi, Løibænken
Langsomlig Sot, og hendes Sengebolster
Bleggiørende Forbandelser. O, Frue!
En gruelig Vanskabning er din Dronning:
Foroven som en gusten rynket Qvinde,
Forneden, endnu mere græsseligt,
Sig vinder hendes Krop med spættet Edder
Og sorte Skæl i Slangebugter. Fly,
Thusnelda! fly fra dette Rædselsted,
Vend angerfuld din Hu til Guderne!

Thusnelda.

Guderne? Ha, forbandet til Ragna=
Rokur, til Nastronds Qval, og til Surturs
Hævnende Gløb!
Mig, mig de bedrog! Mig svore de
Grumt evindeligt Had. Med Svertings
Skiændsel de slog mig; tvang til en Nidings
Liv min blomstrende Skiønhed; viste mig
Glimt af Haab, slukte med Haan det;
Pandsred min Helts Bryst mod min Elskovs
Brand; vred selv blinkende Sværd
Af min Haand, da kiæk med en Hær,
Skarlagenklædt, hævnblussende Skioldmø
Stormed, at styrte fordærvede Rest
Af Skioldungers Blod!

Tærnen (kaster sig for hendes Fødder).

O, kiære Frue! jeg anraaber Dig.

Thusnelda (roligt).

Stat op og følg med mig!

Tærnen.

I evige Guder!

Thusnelda.

Hvad? Du vover ei?

Tærnen.

Drag ud din Daggert! Stød den i mit Bryst,
Send mig til mine, men ei dine Guder!

Thusnelda.

Elendige! jeg kunde tvinge Dig.
Du est min Træl, og det er Helten tilladt
At tage med sin Træl, sin Hest, sin Hund
I Graven. Men dit Selskab var mig Byrde.
Jeg vil ei følges af dit Jammerskrig;
Jeg kan gaae ene. Ræk mig hid din Fakkel!

(Hun tager begge Fakler i sine Hænder.)

Saaban nedstiger jeg i Gravens Nat,
Og naar mit Liv med disse Fakler slukkes,
Begynder hist i Mørket først min Fryd.

(Hun stiger ned.)

Tærnen.

O, alle Guder, hun er ikke meer!
Jeg hørte hende styrte dybt i Vandet.
Ha, lad mig flye fra dette Rædselsted!

(Hun flyer.)

Thorelund.

Gudlaug staaer ved Offerstenen. **Stærkodder** kommer langsomt med **Hasting**.

Stærkodder.

Her vil jeg sidde paa mosgroede Steen
Og vente Brudeskaren.

Hasting (affsides).

Aldrig var han
Saa sælsom nedstemt og beklemt om Hiertet,
Som efter dette Slag. (høit) Glæd Dig, min Husbond!
Du seired og Du redded Eigils Liv.

Stærkodder (i mørke Tanker).

Da Pilen sprang med Haan fra Kobberbulen!

Hasting.

Der staaer den stolte Gode ved sin Blodsteen.
Jeg lader Dig ei ene, som Du est,
Med den forhadte Mand.

Stærkodder.

Skiæld ham ei, Hasting!
Han taler af guddommelig Indgivning,
Hans Ord er Sandhed.

Hasting.

Hans?

Stærkodder.

Forlad mig, Barn!
(Hasting gaaer.)

Gudlaug (nærmer sig).

Mat sidder Du paa Stenen, Stærkodd, Storværks Søn!
Heel træt Du est og mødig af udstandne Kamp.

Stærkodder.

Heel mødig.

Gudlaug.

Sær forstemt! Hvor er det Heltemod,
Hvormed igaar Du trodsed Aukthors Offerdrot?

Stærkodder.

Tilgiv mig Herre, hvis min Manddomsdristighed
For heftig stolt sig reiste mod din Trudsel før.

Gudlaug.

Kun lidet gavner Stærkodd min Tilgivelse!

Stærkodder.

Har, troer Du, alle Guderne mig Ryggen vendt?

Gudlaug.

Ei alle; Hel i Nidingshulen venter Dig.

Stærkodder.

Saa grumt med Ord nedslaaer Du Danmarks Redningsmand?

Gudlaug.

Jeg indseer klart og skiælner rigtig, hvad Du est.

Stærkodder.

Dog saarer Du med stolt Foragt en ærlig Helt.

Gudlaug.

Husk, da Du saared Olaf med dit Mordersværd!

Stærkodder.

O, mangen Dag har seet min Anger.

Gudlaug.

Mangen Nat

Vil skue den, fortøiet, i Hels Giæstesal.

Stærkodder.

Hel straffer ei saa haardt som Du.

Gudlaug.

Jeg ynker Dig.

Stærkodder.

Ha, spar din Ynk!

Gudlaug.

Du trodser atter, Storværks Søn?

Stærkodder.

Jeg trodser ei; men kulsort er det slette Glar,
Hvori kun skues Solens Pletter, ei dens Glands.

Gudlaug.

Jeg seer med uforstyrret Blik — dit Nidingsværk.

Stærkodder.

Hvormed fortiener jeg dit Had?

Gudlaug.

Den Guderne
Nedtrykker med Forbandelsen, fortiener Had.

Stærkodder.

Hvad viser Guders Vrede mod mig?

Gudlaug.

Kan Du døe
For Helteglavind?

Stærkodder.

Og hvorfor ei?

Gudlaug.

Fandt Du, hvad
Du gridsk i Kampen søgte, Stærkodd?

Stærkodder.

End er Kraft
I mine Sener; det var ei den sidste Kamp.

Gudlaug.

Naar Nornens Spyd Dig mærker, skal jeg agte Dig.

Stærkodder.

Heel Meget var at agte, fatted Du mit Værd.

Gudlaug.

Hvad er dit Værd? Du est en Morder, hvem til Gru
Samvittighedens Svøbe driver Jorden om.
Din Legemskraft behøver Daad; dit Hiertes Angst
Dig til Bedrifter driver, vil forsone saa
Den Synd, som nedrig Du begik. Er dette Dyd?
Af Helheim vil Du kiøbe Dig med Heltedaad;
Dig strækker Straffens Time. Ha, den gode Mand
Af Hensigt ei retfærdig er — af Ærlighed!
Saa dømme Valhals Guder Dig; og intet hist
Dig hiælper din Spilfægten, som forblinder her
Den Svages Øie. Stærk er din Forbandelse.
Hvad løser den? En Heltedød, og ene den.
Vel, find et fiendtligt kraftigt Sværd, som naaer dit Bryst!
Ei Selvmord, ei en leiet Drabsmand gavner Dig.
Jeg, Aukthors Drot, er streng som han, og grum som han;
Naar han Dig mærker med sin Glavind — see jeg skal
I Dødens Stund med Gudens Hammer signe Dig;
Hvis ei? — Da styrter Du fordømt til Niffelheim.
Saa lyder Dig mit sidste, som mit første Bud.

(Han gaaer.)

Stærkodder.

Ud i den vide Verden atter! Blinker ei,
Som Markens Straa, i Gothers og Vandalers Hær
Tveæggetslebne blanke Staal i Tusindviis?
Eet veed jeg der dog findes maa, som dræber mig.

(Man hører Musik.)

Der komme de! Ha, lad mig tvinge Hiertets Harm,
Ei slynge Tidsler i min Helgas Brudekrands.

Eigil og **Helga** komme med Endeel af **Folket** og **Hæren**.

(De gaae Stærkodder imøde og gribe hans Hænder.)

Helga.

Min Fosterfader!

Eigil.

Redningsmand! Beskytter!

Helga.

O, Kummer i min Fryd! Hvor er min Broder?
Bortranet? Dræbt? Ak, er maaskee han dybt
I Taarnet kastet, som en usel Fange?

Stærkodder.

Han finde sig i Skiæbnen som Enhver.

Helga.

O, Bitterhed i al min Sødhed!

Stærkodder.

Helga,
I Livets Drik maa Nornen kryste Malurt.
Kom, mine kiære Venner! Træder hen
For Altret, mens de dybe Ludurhorn
Høitidelige Toner blæse giennem
Den grønne Skov. Opløfter Eders Hænder,
Og tømmer Miøden med hinanden, hvilken
Thors Drot, den bolde Gudlaug rækker Eder.
Min Tid og Stund er nu forhaand. Jeg kan
Ei længer dvæle blandt Jer, maa igien
I Verden ud paa mine gamle Dage,
Maa friste Lykken. Først jeg dog vil see

[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible] — [illegible]

[illegible]

[illegible]?

[illegible]

[illegible]

([illegible])

[illegible]

[illegible]!
[illegible]!

([illegible])

[illegible] ([illegible]).

[illegible] — [illegible]?
[illegible] og [illegible],
[illegible] er Kong Ingild?
Er Ingild [illegible] ei? Og [illegible] er Eigil?
Lat Eigil arve Riget, men ei for
Ved Kongens Død. — Hvorledes Dannemænd?
Er dette Troskab? Roligt lader I
Af Hallen Eders Drot om Natten rane;
Saa vælges med letsindig Skioldeklang
En Anden alt med næste Morgenrøde?

Stærkodder.

Her Stærkodd, her din Ven, den Mand, Du agter!

(Peger paa Eigil.)

Han har til Kronen større Ret end Ingild.
Nu vrager Du ham; kiendte Du hans Byrd,
Din Vrede vilde vende sig til Fryd,
Dit Øie, som i kraftig Harme funkler,
Med høie Glædestaarer vilde glindse;
Din Haand, som kryster sig om Sværdehialtet,
Til Munden førte Fligen af hans Skind;
Af samme Dannished og Troskab drevet,
Som nu Dig bringer til at dadle ham.

Vingulf.

Stærkodder, jeg forstaaer Dig ei.

Folket.

Kong Ingild!

Ingild kommer med **Ro** og **Herolden.**

Ingild.

Ven, Du forstaaer ham ei? Saa vær opmærksom:
Den lange Slud er endt, den danske Himmel
Opklares atter, Alting jevner sig;
Forsvundne Tids Misgierninger forsones,
Det stille Sind beskedent viger for
Den bedre Kraft; — og Danmarks Krone rækkes
Frivilligt af den blinde Laaners Haand,
Og synker venligt om sin Eiers Tinding.

(Han sætter Kronen paa Eigils Hoved.)

Stærkodder.

Ha, nu er Timen kommen!

Vingulf.

Herre Konge,
Frivillig Du afstaaer din Krone?

Ingild.

Kronen
Tilhører ikke mig. Der staaer din Drot.
Jeg var uskyldig, har ei ranet den;
Men hvad jeg fandt af Andres i mit Giemme,
Det bringes her igien. Og dermed nok.
Hver gaae til Sit! Til Bryllupsfærd den Unge,
Til Thor Stærkodder, — Ingild til sin Hvile. —
Jeg har ei meer at sige. Vil I vide,
Hvad Nornen spandt, da spørger denne Normand,
Hvis raske Vid forstaaer at løse Gaader.

(Han tager Ro ved Haanden og gaaer bort med ham.)

Eigil.

Hvad bringer Du mig, Thorbiørn, bolde Landsmand?

Herolden.

Et Budskab om din Faders Død.

Eigil.

Min Fader?

Ak, er min Fader død?

Herolden.

For treti Vintre

Slog Stærkodd ham i Badet.

Eigil.

Evige Guder!

Stærkodder.

Ret saa, min bolde Thorbiørn, syng dit Qvad!
Jeg kan det udenad.

Herolden.

Kong Eisten har
Opdaget paa sin Sotteseng, at Du
Var ikke hans, men Konning Olafs Søn.
Kong Eisten var din Faders Ven; han giemte
Dig som et Barn imod Forfølgelsen.
Det er bekiendt, at Olafs unge Dronning
Et Svendbarn bragte ham til Verden, med
To Pile korsviis paa den høire Arm,
Som Danerfolket saae, da han blev vatnet.

Gudlaug.

Det er bekiendt. Hun flygted op til Norge,
Men døde der. Hvor Svenden blev, veed Ingen.

Herolden.

Der staaer han. Eigil! blot din Arm og viis den!

(Eigil blotter sin Arm, og rækker den i Veiret.)

Folket.

O, Thor! To brune Pile krydsviis lagt!

Stærkodder.

Er ingen Oldinger i denne Flok,
Som kiendte Konning Olaf, mens han levede?

Flere Oldinger (træde frem).

Jeg kiendte ham. Jeg slog i Striden med ham!

Stærkodder.

Betragter Eigil! Findes der en Lighed?

Oldinger.

To Draaber Vand, to Blade paa en Eeg
Har mindre! — Ja, det er vor Konges Søn.

Herolden.

Det er han, og hans rette Navn er Frode.

Folket.

Hil, hil vor Drot den Frække! Frode Frække!

Stærkodder.

I skjænke ham et værdigt Tilnavn, Danske!

(Stilhed. Stærkodder og Frode staae længe med nedslagne Øine; endelig hæve de deres Ansigter, og betragte hinanden veemodigt.)

Stærkodder.

Sært, Frode! føie Nornerne den sorte Væv!
Spydstagens Væv; et Hoved hænger ved hver Traad,
Til Skytte bruge Pilen de; og Traadens Spind
Med skarpe Sværd de sammenslaae.

Frode (efter at have fattet sig).

Min Redningsmand!
Min Helgas Fosterfader, Landets sande Ven,
Tak for dit Venskab, for det Liv, Du skjænkte mig.

(Han omfavner ham; derpaa træder han tilbage, drager sit Sværd og raaber med undertvungen Følelse:)

Min Faders Morder! Du, som grum din Konge slog,
Hans blege Skygge raaber Blodhævn høit fra Hel,
Til Tvekamp ud jeg fordrer Dig paa Liv og Død.

Stærkodder.

Gid Livet være Dig forundt og Døden mig.
Jeg er beredt. Følg mig af Gudens Offerlund!

Gudlaug (træder imellem).

Stands, unge Danerkonge! dvæl og hør mit Ord!
Gak ei til Kamp med denne Mand! Han stiller os
Saasnart igien ved Dig, som snart Du skjænktes os.
Du fordrer ham til Tvekamp? Enekamp er al
Den Strid, som denne Jothun drager Sværdet for.
Thors Vrede hviler haardt paa ham; han er fordømt
Til blegen Hel, han hører alt til hendes Flok,

Og gaaer kun om at skade Livet. — Ingen Hævn
Din myrdede Fader har behov, Thor hævned ham.
Ha, heller raader jeg Dig flux at sende bort
Formeente Ven, men virkelig din Avindsmand,
Fra Danmarks Øer, at han igien fra Land til Land
Forgiæves søger Døden, til den blegblaae Hel
Ham drager dybt med mager Arm i Mulden ned.

Frode.

Min Fader løser jeg af Helheim ene med
Stærkodders Blod; Stærkodders Blod kun løser ham
Fra Thors Forbandelse. Var jeg Danmarks frække Drot,
Hvis ei mit Liv jeg gierne voved?

Stærkodder.

Kom min Helt! —

(Til Helga)

Du græder?

Helga.

Hellige Taarer!

Stærkodder.

Freia signe Dig!

(Hun kysser hans Haand og omfavner Eigil. De gaae.)

Helga.

Lad Hornets Toner overdøve Sværdets Klang,
Og stemme Hiertet til en taus, en henrykt Bøn
For Kampens Held.

(Hun knæler ved Blodstenen; der blæses Kampeløb; man hører tunge Sværdslag udenfor; derpaa bliver det stille.)

Vingulf.

Man bringer alt fra Græssets grønne Kreds et Liig,
Bedækket med det kongelige Purpurskind.

(Tvende Krigsmænd indbringe en tildækket Baare, som de sætte midt paa Skuepladsen. Helga iler hurtig hen, men standser, skiælver, og tør ikke drage Kaaben tilside. Endelig tager hun Mod og trækker den bort. Man seer Stærkodders Liig. Hun kaster sig ned, kysser hans Haand og raaber:)

Min Fosterfader!

Gudlaug (forfærdet).

Stærkodd? — Kongedatter! Ha —
Thor har tilgivet ham? Umuligt!

Helga.

Gudlaug, ja
Du seer det: Asathor var ei saa streng, som Du!

Gudlaug
(stirrer længe paa Liget; derpaa siger han dybt bevæget):
Saa lære Thor Stærkodder at tilgive Synd!
Jeg bytter fra i Dag min Hammer med et Sværd,
Og gaaer i Kamp, at sones med mit Blod, som Du.
(Han gaaer.)

Hasting kommer med Stærkodders Vaaben.
Jeg fik min Herres Vaaben, hans Glavind og hans Skiold.
Han var en Helt! nu ligger han der paa Baaren kold.
Hans Aand er i Valhalla! Nu seer han fra det Blaae,
Og smiler til sin Hasting, som i hans Fied vil gaae.
Igien til Langebarderne jeg ile maa paa Stand,
For med dit gode Slagsværd at vise mig en Mand.
Her intet meer mig holder, ei Bryllupsfest, ei Spil,
Naar jeg kun først har trykket min Husbonds Øine til.
(Han trykker Stærkodders Øine til, kysser hans Haand og gaaer.)

Frode kommer; han omfavner Helga, derpaa træder han hen for Stærkodders Baare.
Stærkodder! — Ja! — Endnu Du elsker mig.
Jeg tog den Byrde, som nedtrykte Dig.
Du søgte Døden — fandt den for min Haand —
Af Helheim har Du løskiøbt Olafs Aand.
Hvad ham Du røved, skiænkte Du hans Søn;
Nu nyde I hos Odin Heltes Løn!
Skiøn var din Dødstund, den har Værket kronet,
Alfader smiler, Nornen er forsonet.
(Et stærkt Tordenskrald ruller høitideligt igiennem Luften.)
Ha, hører I fra Skyen Gudens Larm?
Ned ruller Aukthor paa sin Gyllenkarm.
Saalænge Gimle spændte blaa sin Telt,
Blev ei fra Jorden sendt ham slig en Helt.
Lyn knitter i hans Haand, hans Kinder gløde,
Høi er hans Lyst! Han gaaer sin Søn imøde.

Folket.

Han var en Helt!

Frode.

Og nu er han en Gud.
Paa Thrudvang springer op ved Aukthors Bud
Femhundredfirti Porte! — bred og lang
Enhver, og støbt af Malm; med vældig Klang.
Femhundredfirti harnisklædte Mænd
Af Borgens Porte gaae ham froe igien,
Og raabe høit med Bulder disse Ord:
Stærkodder størst næst Tyr og Asathor!

Folket
(knæler med oploftede Hænder).

Følg os i Kamp! Hos Odin vær vor Tolk,
Og styrk vor Arm!

Frode.

Det vil han, tappre Folk!
Hans Kraft vil lægge Styrke til vort Sværd,
Saalænge Danmark er sin Halvgud værd.
Naar Faren er for Døren, størst vor Nød,
Og pludselig en Trøst, Foragt for Død,
Et Haab, et Mod, en freidig Kæmpelyst
Ned, som fra Himlen, strømmer i vort Bryst:
Da er det Stærkodd, som sit Skiold har strakt
Ud over Danmark, har vor Tillid vakt,
Som muntrer os ved Skioldets høie Gny,
Og raaber os til Kampen i dets Ly!

Oehlenschlägers Tragødier.

Andet Bind.

Gudlaug.

Kan Du døe
For Helteglavind?

Stærkodder.

Og hvorfor ei?

Gudlaug.

Fandt Du, hvad
Du gridsk i Kampen søgte, Stærkodd?

Stærkodder.

End er Kraft
I mine Sener; det var ei den sidste Kamp.

Gudlaug.

Naar Nornens Spyd Dig mærker, skal jeg agte Dig.

Stærkodder.

Heel Meget var at agte, fatted Du mit Værd.

Gudlaug.

Hvad er dit Værd? Du est en Morder, hvem til Gru
Samvittighedens Svøbe driver Jorden om.
Din Legemskraft behøver Daad; dit Hiertes Angst
Dig til Bedrifter driver, vil forsone saa
Den Synd, som nedrig Du begik. Er dette Dyd?
Af Helheim vil Du kiøbe Dig med Heltedaad;
Dig skrækker Straffens Time. Ha, den gode Mand
Af Hensigt ei retfærdig er — af Ærlighed!
Saa dømme Valhals Guder Dig; og intet hist
Dig hiælper din Spilfægten, som forblinder her
Den Svages Øie. Stærk er din Forbandelse.
Hvad løser den? En Heltedød, og ene den.
Vel, find et fiendtligt kraftigt Sværd, som naaer dit Bryst!
Ei Selvmord, ei en leiet Drabsmand gavner Dig.
Jeg, Aukthors Drot, er streng som han, og grum som han;
Naar han Dig mærker med sin Glavind — see jeg skal
I Dødens Stund med Gudens Hammer signe Dig;
Hvis ei? — Da styrter Du fordømt til Niffelheim.
Saa lyder Dig mit sidste, som mit første Bud.

(Han gaaer.)

Stærkodder.
Ud i den vide Verden atter! Blinker ei,
Som Markens Straa, i Gothers og Vandalers Hær
Tveæggetslebne blanke Staal i Tusindviis?
Eet veed jeg der dog findes maa, som dræber mig.
(Man hører Musik.)
Der komme de! Ha, lad mig tvinge Hiertets Harm,
Ei slynge Tidsler i min Helgas Brudekrands.

Eigil og **Helga** komme med Endeel af **Folket** og **Hæren**.
(De gaae Stærkodder imøde og gribe hans Hænder.)

Helga.
Min Fosterfader!

Eigil.
Redningsmand! Beskytter!

Helga.
O, Kummer i min Fryd! Hvor er min Broder?
Vortranet? Dræbt? Ak, er maaskee han dybt
I Taarnet kastet, som en usfel Fange?

Stærkodder.
Han finde sig i Skiæbnen som Enhver.

Helga.
O, Bitterhed i al min Sødhed!

Stærkodder.
Helga,
I Livets Drik maa Nornen kryste Malurt.
Kom, mine kiære Venner! Træder hen
For Altret, mens de dybe Luurhorn
Høitidelige Toner blæse giennem
Den grønne Skov. Opløfter Eders Hænder,
Og tømmer Mioden med hinanden, hvilken
Thors Drot, den bolde Gudlaug rækker Eder.
Min Tid og Stund er nu forhaand. Jeg kan
Ei længer dvæle blandt Jer, maa igien
I Verden ud paa mine gamle Dage,
Maa friste Lykken. Først jeg dog vil see

Min Eigil Brudgom og min Helga Brud,
Og Fremtids Danerkonge valgt paa Thinget.

Eigil.

Min Fader — hvad?

Helga.

Du vil forlade mig?

Stærkodder.

Opløfter Eders Aand til Thor og knæler!

(Eigil og Helga knæle for Blodstenen. Gudlaug rækker dem Hornet, som han indvier med Thors Hammer. En høitidelig Lyd blæses.)

Stærkodder.

Det er fuldbragt. I tappre danske Mænd!
Nu vælger ham og slaaer paa Eders Skiolde!

(Der slaaes paa Skiolde.)

Vingulf (træder frem).

Ha, tier! Holder inde! — Det er Troskab?
Jeg, Vingulf, Ingilds Drost og gode Stridsmand,
Giør høit Indsigelse. Hvor er Kong Ingild?
Er Ingild Konning ei? Og hvo er Eigil?
Lad Eigil arve Riget, men ei før
Vor Konges Død. — Hvorledes Dannemænd?
Er dette Troskab? Roligt lader I
Af Hallen Eders Drot om Natten rane;
Saa vælges med letsindig Skioldeklang
En Anden alt med næste Morgenrøde?

Stærkodder.

Hør Stærkodd, hør din Ven, den Mand, Du agter!

(Peger paa Eigil.)

Han har til Kronen større Ret end Ingild.
Nu vrager Du ham; kiendte Du hans Byrd,
Din Vrede vilde vende sig til Fryd,
Dit Øie, som i kraftig Harme funkler,
Med høie Glædestaarer vilde glindse;
Din Haand, som kryster sig om Sværdehialtet,
Til Munden førte Fligen af hans Skind;
Af samme Dannished og Troskab drevet,
Som nu Dig bringer til at dadle ham.

Vingulf.

Stærkodder, jeg forstaaer Dig ei.

Folket.

Kong Ingild!

Ingild kommer med **Ro** og **Herolden.**

Ingild.

Ven, Du forstaaer ham ei? Saa vær opmærksom:
Den lange Slud er endt, den danske Himmel
Opklares atter, Alting jevner sig;
Forsvundne Tids Misgierninger forsones,
Det stille Sind beskedent viger for
Den bedre Kraft; — og Danmarks Krone rækkes
Frivilligt af den blinde Laaners Haand,
Og synker venligt om sin Eiers Tinding.

(Han sætter Kronen paa Eigils Hoved.)

Stærkodder.

Ha, nu er Timen kommen!

Vingulf.

Herre Konge,
Frivillig Du afstaaer din Krone?

Ingild.

Kronen
Tilhører ikke mig. Der staaer din Drot.
Jeg var uskyldig, har ei ranet den;
Men hvad jeg fandt af Andres i mit Giemme,
Det bringes her igien. Og dermed nok.
Hver gaae til Sit! Til Bryllupsfærd den Unge,
Til Thor Stærkodder, — Ingild til sin Hvile. —
Jeg har ei meer at sige. Vil I vide,
Hvad Nornen spandt, da spørger denne Normand,
Hvis raske Vid forstaaer at løse Gaader.

(Han tager Ro ved Haanden og gaaer bort med ham.)

Eigil.

Hvad bringer Du mig, Thorbiørn, bolde Landsmand?

Herolden.

Et Budskab om din Faders Død.

Eigil.

Min Fader?

Ak, er min Fader død?

Herolden.

For treti Vintre

Slog Stærkodd ham i Badet.

Eigil.

Evige Guder!

Stærkodder.

Ret saa, min bolde Thorbiørn, syng dit Qvad!
Jeg kan det udenad.

Herolden.

Kong Eisten har
Opdaget paa sin Sotteseng, at Du
Var ikke hans, men Konning Olafs Søn.
Kong Eisten var din Faders Ven; han giemte
Dig som et Barn imod Forfølgelsen.
Det er bekiendt, at Olafs unge Dronning
Et Svendbarn bragte ham til Verden, med
To Pile korsviis paa den høire Arm,
Som Danerfolket saae, da han blev vatnet.

Gudlaug.

Det er bekiendt. Hun flygted op til Norge,
Men døde der. Hvor Svenden blev, veed Ingen.

Herolden.

Der staaer han. Eigil! blot din Arm og viis den!

(Eigil blotter sin Arm, og rækker den i Veiret.)

Folket.

O, Thor! To brune Pile krydsviis lagt!

Stærkodder.

Er ingen Oldinger i denne Flok,
Som kiendte Konning Olaf, mens han leved?

Flere Oldinger (træde frem).

Jeg kiendte ham. Jeg slog i Striden med ham!

Stærkodder.

Betragter Eigil! Findes der en Lighed?

Oldinger.

To Draaber Vand, to Blade paa en Eeg
Har mindre! — Ja, det er vor Konges Søn.

Heroldsen.

Det er han, og hans rette Navn er Frode.

Folket.

Hil, hil vor Drot den Frække! Frode Frække!

Stærkodder.

I skjænke ham et værdigt Tilnavn, Danske!

(Stilhed. Stærkodder og Frode staae længe med nedslagne Øine; endelig hæve de deres Ansigter, og betragte hinanden veemodigt.)

Stærkodder.

Hært, Frode! søie Nornerne den sorte Væv!
Spydstagens Væv; et Hoved hænger ved hver Traad,
Til Skytte bruge Pilen de; og Traadens Spind
Med skarpe Sværd de sammenslaae.

Frode (efter at have fattet sig).

Min Redningsmand!
Min Helgas Fosterfader, Landets sande Ven,
Tak for dit Venskab, for det Liv, Du skjænkte mig.

(Han omfavner ham; derpaa træder han tilbage, drager sit Sværd og raaber med undertrungen Følelse:)

Min Faders Morder! Du, som grum din Konge slog,
Hans blege Skygge raaber Blodhævn høit fra Hel,
Til Tvekamp ud jeg fordrer Dig paa Liv og Død.

Stærkodder.

Gid Livet være Dig forundt og Døden mig.
Jeg er beredt. Følg mig af Gudens Offerlund!

Gudlaug (træder imellem).

Stands, unge Danerkonge! dvæl og hør mit Ord!
Gak ei til Kamp med denne Mand! Han skiller os
Saasnart igien ved Dig, som snart Du skjænktes os.
Du fordrer ham til Tvekamp? Enekamp er al
Den Strid, som denne Jothun drager Sværdet for.
Thors Vrede hviler haardt paa ham; han er fordømt
Til blegen Hel, han hører alt til hendes Flok,

Og gaaer kun om at skade Livet. — Ingen Hævn
Din myrdede Fader har behov, Thor hævned ham.
Ha, heller raader jeg Dig flux at sende bort
Formeente Ven, men virkelig din Avindsmand,
Fra Danmarks Øer, at han igien fra Land til Land
Forgiæves søger Døden, til den blegblaae Hel
Ham drager dybt med mager Arm i Mulden ned.

Frode.

Min Fader løser jeg af Helheim ene med
Stærkodders Blod; Stærkodders Blod kun løser ham
Fra Thors Forbandelse. Var jeg Danmarks frækne Drot,
Hvis ei mit Liv jeg gierne voved?

Stærkodder.

Kom min Helt! —

(Til Helga)

Du græder?

Helga.

Hellige Taarer!

Stærkodder.

Freia signe Dig!

(Hun kysser hans Haand og omfavner Eigil. De gaae.)

Helga.

Lad Hornets Toner overdøve Sværdets Klang,
Og stemme Hiertet til en taus, en henrykt Bøn
For Kampens Held.

(Hun knæler ved Blodstenen; der blæses Kæmpelyd; man hører tunge Sværdslag udenfor; derpaa bliver det stille.)

Vingulf.

Man bringer alt fra Græssets grønne Kreds et Liig,
Bedækket med det kongelige Purpurskind.

(Tvende Krigsmænd indbringe en tildækket Baare, som de sætte midt paa Skuepladsen. Helga iler hurtig hen, men standser, skiælver, og tør ikke drage Kaaben tilside. Endelig tager hun Mod og trækker den bort. Man seer Stærkodders Liig. Hun kaster sig ned, kysser hans Haand og raaber:)

Min Fosterfader!

Gudlaug (forfærdet).

Stærkodd? — Kongedatter! Ha —
Thor har tilgivet ham? Umuligt!

Helga.

Gudlaug, ja
Du seer det: Asathor var ei saa streng, som Du!

Gudlaug
(stirrer længe paa Liget; derpaa siger han dybt bevæget):
Saa lære Thor Stærkodder at tilgive Synd!
Jeg bytter fra i Dag min Hammer med et Sværd,
Og gaaer i Kamp, at sones med mit Blod, som Du.
(Han gaaer.)

Hasting kommer med Stærkodders Vaaben.
Jeg fik min Herres Vaaben, hans Glavind og hans Skiold.
Han var en Helt! nu ligger han der paa Baaren kold.
Hans Aand er i Valhalla! Nu seer han fra det Blaae,
Og smiler til sin Hasting, som i hans Fied vil gaae.
Igien til Langebarderne jeg ile maa paa Stand,
For med dit gode Slagsværd at vise mig en Mand.
Her intet meer mig holder, ei Bryllupsfest, ei Spil,
Naar jeg kun først har trykket min Husbonds Oine til.
(Han trykker Stærkodders Oine til, kysser hans Haand og gaaer.)

Frode kommer; han omfavner Helga, derpaa træder han hen for Stærkodders Baare.
Stærkodder! — Ja! — Endnu Du elsker mig.
Jeg tog den Byrde, som nedtrykte Dig.
Du søgte Døden — fandt den for min Haand —
Af Helheim har Du løskiøbt Olafs Aand.
Hvad ham Du røved, skiænkte Du hans Søn;
Nu nyde I hos Odin Heltes Løn!
Skiøn var din Dødstund, den har Værket kronet,
Alfader smiler, Nornen er forsonet.
(Et stærkt Tordenskrald ruller høitideligt igiennem Luften.)
Ha, hører I fra Skyen Gudens Larm?
Ned ruller Aukthor paa sin Gyllenkarm.
Saalænge Gimle spændte blaa sin Telt,
Blev ei fra Jorden sendt ham slig en Helt.
Lyn knitter i hans Haand, hans Kinder gløde,
Høi er hans Lyst! Han gaaer sin Søn imøde.

Folket.

Han var en Helt!

Frode.

Og nu er han en Gud.
Paa Thrudvang springer op ved Aukthors Bud
Femhundredfirti Porte! — bred og lang
Enhver, og støbt af Malm; med vældig Klang.
Femhundredfirti harniskklædte Mænd
Af Borgens Porte gaae ham froe igien,
Og raabe høit med Bulder disse Ord:
Stærkodder størst næst Tyr og Asathor!

Folket
(knæler med opløftede Hænder).

Følg os i Kamp! Hos Odin vær vor Tolk,
Og styrk vor Arm!

Frode.

Det vil han, tappre Folk!
Hans Kraft vil lægge Styrke til vort Sværd,
Saalænge Danmark er sin Halvgud værd.
Naar Faren er for Døren, størst vor Nød,
Og pludselig en Trøst, Foragt for Død,
Et Haab, et Mod, en freidig Kæmpelyst
Ned, som fra Himlen, strømmer i vort Bryst:
Da er det Stærkodd, som sit Skiold har strakt
Ud over Danmark, har vor Tillid vakt,
Som muntrer os ved Skioldets høie Gny,
Og raaber os til Kampen i dets Ly!

Oehlenschlägers Tragødier.

Andet Bind.

Oehlenschlägers

Tragødier.

Andet Bind.

Kiøbenhavn.
Paa Universitetsboghandler Andr. Fredr. Høsts Forlag.
Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.
1849.

Indhold.

Hagbarth og Signe.

Tragødie i 5 Handlinger.

(1814.)

Personerne.

Bera, Dronning i Siælland.
Alf og } hendes Sønner.
Alger, }
Signe, hendes Datter.
Hagbarth, Søkonge fra Trondhiem.
Hamund, hans Ven.
Halloge, Skiald.
Rinda, Fylla, flere Tærner.
Grim, Erik, Drabanter.
En Herold.

Handlingen foregaaer i Lunden ved Beras Gaard. Man seer Havet i Baggrunden, og Signes Buur næsten skiult bag Træerne. I Forgrunden er et Fangetaarn med Randgitter.

Første Handling.

Morgen.

Der blæses i et Horn fra Stranden, som besvares fra Landet. **Grim** og **Erik** komme med Hellebarder fra Skoven.

Grim.

Det er en Normand.

Erik.

Nei, en Svensk.

Grim.

En Norsk!

En Thrønder. Seer Du ei de sorte Seil?

Erik.

Herolden stiger af sin Baad paa Strand.

Grim.

Og blæser i sit Horn. Jeg svarer ham.
(Han blæser i Hornet).

Den **norske Herold** kommer.

Hil Eder, danske Kæmper!

Erik.

Tak for Ønsket!
Hvad vil I? Kommer Du med Fred?

Normanden.

Forstaaer sig;
Saavidt som Krig kan føres fredelig.

Erik.

Du taler som en Vala, naar hun spaaer.

Grim.

Tal reent ud, hvis Du est for Ærlighed.

Normanden.

Seer I, med gyldne Mast, den lange Drage
Ved Bugten hist?

Erik.

Hvad bringer den til Danmark?

Normanden.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Søn, fra Trondhiem.

Erik.

Og hvad vil han?

Normanden.

Forsøge sine Kræfter,
Og bringe Siællands Egeløv til Norrig,
Ifald det lykkes ham at vinde Krandsen.

Grim.

Hans Navn berømmes vidt i norske Havne.

Normanden.

Nu vil han høste Roes paa danske Sletter.
Dog ønsker han ei Krig, men kun en Tvekamp. —
De unge Konger Alf og Alger roses
I Norden høit for deres Tapperhed;
Derfor vil Hagbarth prøve Kræfter med dem,
At Asathor i Thrudvang maa bedømme,
Hvo af de Tre er bedst, skiøndt Alle Helte.
Han sender mig med Bøn til Dronningen,
At maatte hilse hende først i Hallen.
Hans Flok bestaaer af tyve gode Stridsmænd,
Beredt, som han, at prøve Kræfter med
En dobbelt Skare tappre Danske. Ei
Af daarlig Pral, som var vi stærkere;
Men Den, som æsker ud, bør underkaste
Sig dobbelt Fare. — Nu er alting sagt.

Viis os til Veras Gaard, og skaf os fri
Tilbagegang med Svar, I gode Svende!

Erik.

Det vil Du ikke savne. Følger os!

(De gaae.)

Hagbarth kommer leende med en Rose i Haand, fulgt af **Hamund**.

Hagbarth.

Det var en blodig Kamp.

Hamund.

Du bløder, Hagbarth!
Plet ei din Kiortel.

Hagbarth.

Kunde man da troe,
At slig en ydmyg Skiønhed vilde saare?
At listig den kun lokked fra sit Løv,
For dybt at rive mig med sine Torne?
Hvad kalder man den skiælmske Blomst?

Hamund.

En Rose.

Hagbarth.

Dem har vi ingen af hos os derhiemme.

Hamund.

De kan vel komme der med Tiden.

Hagbarth.

Nei,
Slig kiælen Vært døer i vor Heltekuld.

Hamund.

Saa kiælen som den var, saa stak den Dig.

Hagbarth.

Og, ved mit Sværd, det gav mig Agt for den.
Hvorledes er den kommen her?

Hamund.

Fra Syd.
Den stod i Jomfru Signes Urtegaard;

Den grønne Hække bredes meer og meer,
Og voxer vel snart over hele Siælland.

Hagbarth.

Saa har jeg, uden selv at vide det,
Da giort et Jomfruran af Signes Hauge?
Løn som forskyldt, nu bløder jeg til Straf.

Hamund.

Men lugt nu til den!

Hagbarth.

Ha, en liflig Lugt.

Hamund.

Saa deilig som en Piges Mund; saa sød
Som hendes Kys, berørt af dine Læber.

Hagbarth.

En Alf, som giør mig kiælen med sin Dunst.

Hamund.

Dig kiælen? Der skal meget til! Men Hagbarth,
Hvad vove vi, før vi har sikkert Leide?

Hagbarth.

Det vil dog ikke nægtes os.

Hamund.

Jeg stoler
Paa Sønnerne; men Dronningen er grum.
Den ældste, Alf, er hendes Øiesteen.

Hagbarth.

Hvis Nogen vover noget, er det os.
Vi æske To mod Een.

Hamund.

Desuden — nu,
Det er ei heller sagt, at Nogen falder.

Hagbarth.

Men rimeligt. — Thi Hamund, man maa slaae
Af alle Kræfter. Usel er den Kamp,
Der føres kun forfængeligt paa Skrømt.
Nei, Thor maa være med; Valkyrien
Maa svæve dybt; og Heimdal paa sin Bro

Oplukke Valhals blanke Kobberport,
Saasnart de slebne Sværd i Kredsen blinke.

Hamund.

Saa ung og saa begiærlig efter Døden?

Hagbarth.

Hvad er det hele Liv paa Jorden vel?
En Forberedelse paa Valhals Fest,
En Overgang. Jo snarere den leves,
Desbedre. Held den Kæmpe, der døer ung!
Han sidder smuk paa Guders Giæstebænk,
Og elskes af Valkyrien langt meer,
End gamle Graaskiæg, der i Kampen falder
Af Frygt for Graven og den blege Hel.

Hamund.

End stod Du aldrig paa det bøgerige,
Det skiønne Siælland. See Dig om engang!
Hvad siger Du om disse Bakker, Buske?
Om Fiorden, om den rigtbebygte Dal?
Du lever kun i dine Heltedrømme,
Saa starblind for hver Lyst, som Snarensvend,
Der ikke saae sit lange Sværd tilende.

Hagbarth.

Og derfor trænger jeg til store Runer,
Til den høitidelige Kæmpeskrift,
Som Øiet skuer langtfra, som opløfter
Den raske Siæl med sine stolte Syner.
See, derfor elsker jeg det norske Field,
Som blotter kiækt sit nøgne Bryst for Bølgen,
Og kiøler i en evig Snee sin Isse,
Mens røde Lyn slaae Skiærfer om dets Skulder;
Den hvide Fos, der høres milevidt
At styrte prægtig til sin Undergang,
Forfærdeligst og lysteligst i Døden;
Og Granen — rank og grøn, som aldrig visner,
Men splintres kun af Aukthors Tordenkil.
Det elsker jeg! Det er Natur! Det hæver

Mit Blik til Gudens blanke Heltevogn,
Og Freias Rok, som spinder Livets Traad.
Men — disse nydelige Myretuer —
Bikuber, om Du vil, for travle Bier —
For dem er jeg en starblind Svend, tilstaaer jeg;
Men, reentud talt, min Blindhed huer mig.

Hamund.

Giv denne Tro, giv denne Tænkemaade
Maa vare længe ved; men Hagbarth, Hagbarth,
Jeg frygter, det er Uerfarenhed,
Som taler af din Mund. Du est for ung,
Est end ei seilet Klipperne forbi,
Hvor slebske Havfru lokker Skipperen
Med Elskovsviser i sin Malestrøm.

Hagbarth.

Desbedre! Den, der overseer sin Fare,
Kan undgaae den, i Tide styre Roret.
End Du?

Hamund.

Jeg er ei smuk; og mine Skrammer
Bortskræmme Qvindens Blik. Desuden er
Jeg kold, og fænger ei saa let; i Strid
Opluer kun Valkyrien mit Bryst.
Du sværmer med en Skialds oprørte Blod,
Og synger varmt om din formeente Kuld,
For at bevise ret, hvor kold Du est!

Hagbarth.

Jeg elsker Asathor og Hilburs Leeg;
Men derfor kan man gierne være varm.
Kun Kulden har sit Hiem i Niffelheim.
Jeg kæmper ei af Hævn og ei af Had;
Kun for at øve Kraften og mit Mod,
Og for at vinde Krandsen om min Tinding.

Hamund.

Saalænge som jeg saadan kiender Dig,

Du finde skal en Broder tro i Hamund.
Gaaer Du en anden Vei — Farvel, ung Hagbarth!

Hagbarth (fornærmet).

Farvel, Farvel! Gaa alt, ifald Du vil!
Der holder ingen paa Dig, Ungersvend!

Hamund.

Alt vred?

Hagbarth.

Hils dine Frænder hist i Trondhiem!

Hamund.

Hagbarth! hvad nu?

Hagbarth.

Drag bort kun paa dit Skib.
Jeg skal vel giøre fyldest med mit eget.

Hamund (venlig).

Saa vær dog ikke strax saa brusende.

Hagbarth.

Ei hvad! Du sætter Stolen mig for Døren?

Hamund.

Vist ei! — Naar vi har overvundet Alf
Og Alger her, gaae vi til Ørkenøer,
At kæmpe mod den tappre Angantyr,
Mod Frithiof.

Hagbarth.

Nei! naar denne Kamp er endt,
Saa bygger jeg mig flux et Jomfrubuur,
Taer Sax i Haand og sømmer hvide Liin;
Baldyrer Hiort og Hind i Silkevæven,
Og synger Viser med i Fruerstuen.

Hamund.

Fra Ørkenøer gaae vi til Venden; saa
Til Rurik i Dublin. — Nu, see dog paa mig!
Kan Du ei taale Skiæmt?

Hagbarth (ryster hans Haand).

Jeg haaber aldrig

At giøre mig uværdig til dit Venskab,
Min gode Hamund!

Hamund.

Lad det Galskab fare!
Min Mening er: Kamplysten var det Baand,
Som sammenholdt os. Den, som elsker, Hagbarth!
Har ikkun lidt tilovers for en Ven,
Hvis man skal troe, hvad den Erfarne taler.

Hagbarth.

Og jeg har hørt, at Elskov tvertimod
I stærkt og ærligt Venskab speiler sig,
Som Blomsten i den klare Sølverkilde.

Hamund.

Tilgiv mig!

Hagbarth.

Venner!

Hamund.

Venner til vor Grav.
Ei kives meer.

Hagbarth.

Det kan jeg ikke love;
Men, at ei Sol gaaer ned med Hagbarths Vrede,
Det kan han love Dig.

Hamund.

Det kan han holde!

Hagbarth.

Der kommer Nogen, lad os gaae til Side.
Vel var det, Freden blev saa hurtig sluttet;
Det havde været altfor underligt,
Hvis Fienden havde truffet Vennerne
Selv i en heftig Strid.

Hamund.

Nu, hvorfor det?
Sligt Underværk har man vel tiere seet!

(De gaae.)

Alf kommer med Erik.

Alf (mørk og alvorlig).

Lad Hagbarth vide strax, han er velkommen!
Men viis ham hid. Min Moder ønsker ei
At see ham i sin Høisal. — Man vil møde
Ham her, og række Hornet ham til Velkomst.

(Erik gaaer.)

Alf
(gaaer med langsomme Skridt hen imod et stort Træ, med dyb, stille men kraftig Følelse).

Mig bæres for, at denne Dag vil ende
Mit Tungsind, skienke Siælen stærke Vinger,
Og samle mig med Dig hist, min Gyrithe!
Idag — just nu idag — er hendes Dødsdag.
Trehundredfiiretredsindstyve Furer
I Barken staae, — her skiærer jeg den sidste.
Ja gid det var den sidste! — Du har seet
Fra Freias Sal din Beilers Trofasthed;
Han har kun levet i Erindringen.
Dit Billed svæved for ham, uforkrænkt
I al sin Glands og Skiønhed. Reed jeg hiem
I sene Vinterqvæld, da stod dit Gienfærd
Ved Borgeledet, rankt og svøbt i Maar,
Og gik imode mig i Maaneskinnet.
Naar Signe rakte Hornet, — var det Dig.
Jeg greb om hendes Haand, og trykte den
Med uforstaaet Ild til dette Hierte.
I Sommer svæved yndigt Du som Fylgien
I Bøgeskoven mellem alle Blomster.
I hver en rank, en letbevæget Skygge
Jeg troede vist at kiende Dig. — O Freia!
Da saae jeg Dig igien paa Dødens Baar. —
Udstaaet har din Alf sin Prøvetid;
Nu smiler Freia, bringer mig til Dig!
Og denne unge Helt, som troer at drives
Af egen Ærelyst, — er en Herold

Fra Elskovs Diis, som, i en venlig Strid,
Det røde Tegn skal trykke paa mit Bryst,
Der skaffer Adgang mig til hendes Sal.

Alger kommer bevæbnet fra Iöse til Fodsaal i et nyt, glimrende Harnisk, med nedslaaet Hielmgitter.

Alf
(gaaer ham imøde uden at kiende ham).

Hvo est Du Fremmede? Dit skiønne Harnisk
Forkynder mig, at Du est Drotten selv.

Alger.

Ja, jeg er Drotten!

Alf.

Det er Algers Røst!

Alger.

Hvad Alger?

Alf.

Det er Alger selv!

Alger
(slaaer leende Hielmgitteret op).

Umuligt!
Hvor fik vel Alger slige Vaaben fra?

Alf.

Ved Odin, jeg maa selv forundre mig.

Alger.

Du veed det ei?

Alf.

Saa ganske nye! Saa smukke!

Alger.

Saa stærke! Seer Du denne hvalte Hielm,
Hvor mageligt den slutter mig om Hagen.
Kun Hielmegittret er en Smule trangt,
Og Sværdet gaaer lidt vanskeligt af Balgen.
(Han drager det.)

Alf.

Det blinker klart i Solen som en Flamme.

Alger.

Det bider skarpt i Striden som en Vind.
Jeg kan ei faae det rigtigt ind; det gaber
Ved Hialtet. Lad saa være! det skal vænnes
Til Smidighed ved Brugen. — Men hvad siger
Du om mit Skiold?

Alf.

En prægtig Maane.

Alger.

Føl
Hvor let at bære! Kobberknup i Midten,
Saa Sælhundskind, og uden om en Guldrand,
Der sættes kan for Munden, naar man stormer
Til Strid og siunger Bragamaal; saa Lyden
Tilbagehvidsler grumt forfærdeligt,
Og gyder Frygt i ræbde Fienders Hierter.
Saaledes er det Alt! Armskinnerne,
Brynhoserne, — som støbt om mine Lemmer.
Og alt forsynet vel med blanke Spænder.

(Han slaaer paa sit Skiold.)

Ei Thor i Thrudvang har en bedre Rustning!

(Synger.)

Vi slaae med vore Sværde,
Svinge gyldne Skiolde
Høit i Hildurs Lege,
I Eyrasund paa Snekken.
Med Blod vi farve Bølgen.
Svolnirs Hatte klinge,
I Skedeluens Trætte.
Det er, som vene Skioldmøer
I kiælen Arm at kryste.

Alf.

Men siig mig dog: hvor fik Du Alting fra?

Alger.

Hver gaaer i dette Liv sin egen Vei!
Mens Alf i Skoven gik, hvor den var mørkest,

Og sukked for en Mø, som er hos Freia,
Gik Alger til den gamle Fiølnir Smed.
Du havde sielden Tid at tale med mig,
For dine Drømmerier; sidde hisset
Og tømme Horn i Hallen, gad jeg ikke.
Hvad var at giøre da? — „God Aften, Smed!
Vil Du vel tage Alger i din Lære?"
„Hvorfor ei, Søn?" — Jeg gik hos ham et Aar,
Hialp ham, han underviste mig; og mens
Du gik og grubled mellem Bøgene,
Stod Alger nede ved den klare Bæk,
Og hamred Staal, og svalte det. Saadan,
Lidt efter lidt, blev denne Rustning færdig.
Og Aaret løb for mig snelt som en Slange,
Mens det for Dig krøb langsomt som en Snegl.

Alf.

Heel vel, min Broder! at Du nu har Vaaben,
Nu kan Du bruge dem.

Alger.

Hvad mener Du?

Alf.

Har Du i Fiorden seet de norske Skibe?

Alger.

Nei, reentud talt, jeg har den hele Vei
Kun seet paa mine Vaaben og mit Skiold.

Alf.

Forfængelige Fugl! som kroer sig stolt
Af sine Fiær.

Alger.

Nei, af sin Klo, sit Næb.

Alf.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Søn fra Trondhiem,
Er landet her og æsker os til Kamp.

Alger.

Til Holmgang?

Alf.

Ja! Med tyve tappre Kæmper.
Han byder stolt os møde ham paa Næsset
Med dobbelt Styrke.

Alger.

Det var klippekiækt.

Hagbarth triner frem uden Vaaben og Kaabe.

Tilgiver denne Dristighed, I Herrer!

Alger.

Er det vor Fiende?

Alf.

Udentvivl.

Alger
(drager sit Sværd halvt ud).

Forvovne!
Du drister, uden Varsel, uden Orlov,
Dig paa den danske Strand?

Hagbart (rolig til Alf).

Jeg har jo Orlov
Til denne Landgang. Har jeg ikke?

Alf.

Jo! —
Min Broder, overiil Dig ei.

Alger (fatter sig).

Jeg vilde
Kun prøve Sværdet, om det gik af Skeden.
Det er lidt nyt, lidt trangt endnu.

Hagbarth
(med et stolt Blik paa Alger).

Det trænger
Formodentlig til Øvelse. (til Alf.) Din Svend
Har sagt mig Veras Villie. Jeg kommer,
Som fremmed Mand sig sømmer, uden Vaaben
Og uden Kaabe; staaer for Eder her
Fem Skridt i Afstand, med min høire Haand

Om venstre Haandled: regner saa beskedent
Mit Ærinde. Hvad har I meer at kræve?

Alf.

Slet intet! Og vi veed dit Ærind alt.
Kun hvad der angaaer dobbelt Magt, forstaa os!
Vi skal os værge vel, skiendt Enkelte.

Hagbarth.

Hvad agter Du paa min Forvovenhed?

Alf.

Jo meget.

Hagbarth.

Nægter Du —

Alf.

Din Fordeel blev det,
Til hvilken Kant saa Lykkens Vægtskaal hang.
Vandt vi? hvad Under? vi var To om Een:
Men seired Du — ha, hvilken Heltegierning!
Og dog vi skulde sætte, mener Du,
Et dobbelt Liv paa denne slette Terning?
Hvor egennyttigt!

Hagbarth.

Ved min Faders Aske,
Du est den Første som beskylder mig
For Egennytte, danske Svend!

Alf.

Vi blændes
Ei her i Dalen af det Prægtige.

Hagbarth.

Du taler stolt.

Alf.

Det kan man, tænker jeg,
Selv i et Land, hvor der er ingen Fielde.

Alger.

Fortræfligt Broder! Hagbarth er en Thrønder?
O, han kan vist fortælle Dig om Hunden,

Som Eisten Thrønderne til Konge gav,
Der altid giø'de ved hvert andet Ord.

Hagbarth.

Man seer, at Barnet nylig sluppet er
Af Ammestuen; det kan Eventyr.

Alger.

Nu, ved min Faders mosbegroede Bauta,
Nu est Du Dødens Mand. Hent dine Vaaben!
Iil — hent dem!

Hagbarth.

Alger, jeg skal hente dem.
(Vil gaae.)

Alf
(holder ham tilbage).

Tøv, Hagbarth! — Alger, jeg tilstæder ei,
At Kampen skuffes. Fatter Eder! — Alger
Bid ei din Læbe! Du var første Mand;
Hvad andet var for Hagbarth vel at svare?
Fy Alger! ægge sig til bister Harme,
For at faae mere Styrke? det er Feighed!
Kun Finnen, Lappen drikke stærke Drikke,
For at faae Mod i Krig; men Odins Æt
Besjæles kun af Høimod. Det er usselt,
Blot at fornærme, for at faae en Kamp.
Betragter da hvert Vredesord som usagt.
Ung Hagbarth stride skal mod Een af os,
De Andre mod hans Kæmper; saadan fort,
Til tyve Mand mod tyve. Hvo af os,
Der skal bekæmpe Hagbarth, det bestemmer
Min Førstefødselsret — og det er mig!

Hagbarth.

Velan, jeg er tilfreds.

Alger.

Hvem faaer da jeg?

Hagbarth.

Ifald Du vil, den Helt som kommer der,
Min Vaabenbroder Hamund.

Alger.

Er han Drot?

Hagbarth (smilende).

Ja, det forstaaer sig, Drot paa sine Skibe,
Som Du og jeg.

Alger.

Er han af Kongeblod?

Hagbarth.

Jeg skulde næsten troe det. Hamund har
Du Stammetavlen med?

Hamund.

Læs disse Runer!

(Han drager sit Sværd og rækker det til Alger.)

Alger (læser).

„Min Byrd er god; jeg bares
I Odelsbierget,
Og Blod af Drotter suged
Min Biørnetunge."

(Rækker ham det tilbage.)

Hvo skrev dit Sværd den Roes?

Hamund (tør).

Jeg selv, en Aften,
Da Skræping havde fældet fire Jarler,
Og nogle Kongesønner, uberegnet.

Alger.

Jeg hævner dem, Du Stolte!

Hamund.

Megen Hæder,
At Du mig finder værdig, unge Stridsmand,
At slide Kræmmeræggen af dit Sværd.

Alger.

Man hører tydelig, Du est en Bonde.

Hamund.

Slib Staalet først paa denne grove Sandsteen,
Saa kan det siden hvæsses paa den Fine.

(Man hører Trommer og Fløiter.)

Alf.

Vor Moder, Dronning Bera, Søster Signe
Hid nærme sig fra Gaarden, for at bringe
Dig Velkomsthornet, efter Skik. Tilgiv,
At ei det bydes Dig i Høieloft! —
Du indseer selv — en Moder og en Søster —

Hagbarth.

Jeg indseer Alt; og skiænkte gierne dem
Selv denne Høflighed, hvis ei jeg frygted,
At Dronning Bera misforstod min Bortgang.

Drabanter og **Spillemænd** komme. Derpaa **Dronning Bera** med **Signe**, fulgt af **Qvinder**.

Bera
(betragter Hagbarth med et stolt Blik).

Est Du den unge norske Drot fra Trondhiem,
Som æsker mine Sønner til en Kamp?

Hagbarth.

Ja, Dronning Bera! Hagbarth Hakeson.

Bera
(vender sig til Alf).

Hvordan er Kampen afgiort? Een mod To?
Det vil jeg ikke haabe.

Alf.

Nei, min Moder!
Der strides Een mod Een.

Bera.

Vel! — Og Hvormange?

Alf.

Ung Hagbarth stiller tyve Mand i Marken.

Bera (smilende).

Saamange Maager flyve daglig jo
Fra Kattegattet, at fortæres af
De danske Ørne. Hvordan vil I hugge?

Alf.

Paa baade Hænder; Skioldene paa Ryggen.

Vera.

Hvormange Hug?

Alf.

Jeg tænker, som man pleier:
Tolv stærke Slag, for hver af Aserne.

Hagbarth
(med et Blik paa Signe).

Og endnu tre for Freia!

Alger (lystig).

Det var femten!

Alf.

Ja, — tre for Freia!

Vera.

Signe! bring ham Hornet:
Til Hilsen — Afsked — og til Kampens Velkomst.

Signe (med Hornet).

Lavard, Kong Hagbarth! Hil Dig!

Hagbarth.

Drik mit Held!

Signe.

Held Dig til Heltedøden, som Du søger!
(Hun drikker.)

Hagbarth
(med tvungen Munterhed).

Ifald Valkyrien mig bringer Hornet
I Valhal, skiøn at skue til som Du,
Da var vel Reisen did et Ønske værd.
(Han drikker.)

Signe (til sine Brødre).

Jeg ønsker Eder intet! I forstaae
Vel uden Ord mit søsterlige Hierte.

Vera
(træder imellem sine Sønner og tager dem med Værdighed hver ved sin Haand).

Det er ei førstegang, hiertelskte Sønner,
At, revne fra det moderlige Bryst,
Med Sang og Klang I Faren gaaer imøde.
Thor vinker Eder! Følger Hammerguden!

Erindrer Eder, at det gamle Siælland
Staaer fuldt af Bautastene! Lad den Storm,
Som hvidsler over disse Stenes Runer,
Mens Egeskoven skiælver, lig en Skiald,
Oplue Kraften, som I fik fra Skiold.
At dette Hierte skiælver — det er Svaghed.
Jeg er en Qvinde, jeg er Moder. — Alf,
See mig i Øiet! Alger, slaa dit Gitter
Lidt meer i Veiret. Saa! — Dan Mykilatis
Høitidelige Faderskygge stiger
Fra Kampekisten, han omsvæver Eder.
Gaaer I til Valhal — Vel! — Een i det Mindste
Hiemvende seirende som Rigets Arving.
Min Alf — Dig Fødselen gav første Ret —
Dog, Moderhiertet bør jo elske lige.
Min Alger, Du est uforsagt! — O Alf!
See ei saa mørkt, dit Øie maner Døden.
(Hun fatter sig og vender sig til Hagbarth.)
Ei sandt? Det er behageligt, det kildrer
Den unge Helt, at bøie Qvindens Stolthed?
(Med stigende Kraft.)
Men Aserne vil høre Veras Bønner,
Og, blødende for disse Kæmpers Sværd,
Vil Du i Aften, strakt paa dunkle Valplads,
Med store brustne Øine, stirre fra
Dit Græs mod Stiernerne; mens Ravnen flagrer
Fra Qvist til Qvist, forfærdet for dit Liig,
Men hungrig efter Kiødet af dit Hierte! —
Kom nu, min Datter! Alger, Alf, Farvel!
Jeg qvæler Graaden, — qvæler I den Stolte!
(Hun gaaer; Alle følge, uden Hagbarth og Hamund.)

Hamund.

Hvad Ord der dog kan i en Qvinde ligge!
Til Nastrond fare Du med samt din Spaadom,
Fordømte Hex!

Hagbarth
(stirrende efter Signe).
O, lad Du hende tale!
Hvi jog Du hende bort? Hvi gik hun alt?

Hamund.
Hvad? Vil Du høre fleer Forbandelser?

Hagbarth.
Jeg har slet intet hørt, jeg har kun seet.

Hamund.
Da saae Du noget Smukt.

Hagbarth.
Ja, saare Skiønt!

Hamund.
Et Nattespøgelse med skumle Blik.

Hagbarth.
En Dagens Alf med askelyse Lokker.

Hamund.
Jeg taler om Fru Bera.

Hagbarth.
Jeg om Signe!

Hamund.
Hvad fattes Dig? Du drømmer, trækker Veiret?
Dit Øie svømmer? Kinden brænder? Hagbarth!
Er det en Tilstand, for den stærke Helt,
Som gaaer i Kamp?

Hagbarth.
Strax! Hent mig mine Vaaben!

Hamund.
Spild Tiden ei, følg med!

Hagbarth.
Gak Du foran!
Et Øieblik kun lad mig fatte mig.

Hamund (leende).

Hvorefter?

Hagbarth.

Efter hin Forbandelse!
Du siger jo, hun har forbandet mig.

Hamund.

Hagbarth! Har alt Havfruen været her,
Og manet Dig ned i sin Malestrøm?

Hagbarth.

O, intet! Skynd Dig kun! Jeg kommer efter.

Hamund (alvorlig).

Min Broder! jeg vil haabe, selv Du indseer,
Slig Kiærlighed kom noget ubeleilig:
Først æske Brødrene til Kamp, forelske
Sig saa i Søsteren, i Øieblikket,
Da Du skal slaaes med dem —

Hagbarth.

Det gaaer ei an.
Jeg veed mit Hværv og gaaer ei fra mit Ord.

Hamund.

Saa følg mig da!

Hagbarth.

Ja, belde Ven! paastand!
(Hamund gaaer, rystende paa Hovedet.)

Hagbarth
(ene, gaaer hen til det Sted, hvor Signe har staaet).

Her stod hun, rank og skiøn, og rakte Miøden.
O, aldrig smagte den mig før saa sød!
De friske Læber ønskte Hagbarth Døden,
Og aldrig frygted mere han sin Død.
Er Alt forvandlet? Disse lave Høie
Mig tykkes frygtelige Filefield,
Og siden jeg har seet i hendes Øie,
Jeg glemmer Sarpen for et Kildevæld.

Hagbarth
(stirrende efter Signe).
O, lad Du hende tale!
Hvi jog Du hende bort? Hvi gik hun alt?

Hamund.
Hvad? Vil Du høre fleer Forbandelser?

Hagbarth.
Jeg har slet intet hørt, jeg har kun seet.

Hamund.
Da saae Du noget Smukt.

Hagbarth.
Ja, saare Skiønt!

Hamund.
Et Nattespøgelse med skumle Blik.

Hagbarth.
En Dagens Alf med affelyse Lokker.

Hamund.
Jeg taler om Fru Bera.

Hagbarth.
Jeg om Signe!

Hamund.
Hvad fattes Dig? Du drømmer, trækker Veiret?
Dit Øie svømmer? Kinden brænder? Hagbarth!
Er det en Tilstand, for den stærke Helt,
Som gaaer i Kamp?

Hagbarth.
Strax! Hent mig mine Vaaben!

Hamund.
Spild Tiden ei, følg med!

Hagbarth.
Gak Du foran!
Et Øieblik kun lad mig fatte mig.

Hamund (leende).

Hvorefter?

Hagbarth.

Efter hin Forbandelse!
Du siger jo, hun har forbandet mig.

Hamund.

Hagbarth! Har alt Havfruen været her,
Og manet Dig ned i sin Malestrøm?

Hagbarth.

O, intet! Skynd Dig kun! Jeg kommer efter.

Hamund (alvorlig).

Min Broder! jeg vil haabe, selv Du indseer,
Slig Kiærlighed kom noget ubeleilig:
Først æske Brødrene til Kamp, forelske
Sig saa i Søsteren, i Øieblikket,
Da Du skal slaaes med dem —

Hagbarth.

Det gaaer ei an.
Jeg veed mit Hværv og gaaer ei fra mit Ord.

Hamund.

Saa følg mig da!

Hagbarth.

Ja, bolde Ven! paastand!
(Hamund gaaer, rystende paa Hovedet.)

Hagbarth
(ene, gaaer hen til det Sted, hvor Signe har staaet).

Her stod hun, rank og skiøn, og rakte Miøden.
O, aldrig smagte den mig før saa sød!
De friske Læber ønskte Hagbarth Døden,
Og aldrig frygted mere han sin Død.
Er Alt forvandlet? Disse lave Høie
Mig tykkes frygtelige Filefield,
Og siden jeg har seet i hendes Øie,
Jeg glemmer Sarpen for et Kildevæld.

Hvad drak jeg? Thor, hvad smeltede mig Modet?
Hun saae paa mig, vemodig, stille, mild, —
Da strømmed mig fra Bægeret i Blodet
En ubekiendt, en sød, en hellig Ild.
Jeg føler det, den vil min Kraft fortære.
Jeg er et andet Væsen! Taagen faldt.
Nu ligegyldig, lunken for min Ære,
Jeg hader Thor — og Signe gaaer for Alt!
Hvad har jeg giort? Udæsket hendes Brødre!
Til Døden jeg med Alf og Alger gaaer.
Nu hader mig den stolteste blandt Mødre!
I Nat ei meer maaskee mit Hierte slaaer.
Og falde de — hvad kan min Smerte ligne?
Min Sol bedækkes af en evig Sky;
Kan jeg som deres Morder staae for Signe?
Og vil hun ei den grumme Hagbarth flye?
O Skiæbne, Du har ledet mig iblinde!
En Time før kun seet, hvad nu jeg saae,
Jeg kommen var som Beiler, ei som Fiende.
Nu skal paa Holmen mit Blodbryllup staae!
Hun hader mig — vel Guder i det Høie —
Jeg visne vil med Dig, min Rose! der.
Du saared mig saa dybt, som hendes Øie,
Fordi jeg voved mig din Knup for nær;
Men kiært er Saaret.

Alf kommer bevæbnet.

Hagbarth! hvis Dig lyster,
Opfylder jeg det Løvte, jeg Dig gav.

Hagbarth.

Godt! Hvis jeg falder, Danske! — hils din Søster,
Og læg mig denne Rose paa min Grav!

Alf.

Hvo falde skal, beroer paa Guders Villie.
Jeg ønsker heller ingen Bautasteen;

Lov mig, at Du vil plante mig en Lilie —
Ifald jeg blegner, over mine Been.

Hagbarth.

Det loves Dig.

Alf.

Afsted!

Hagbarth.

Nu Sværd fra Belte!
Vi strider uden Had.

Alf.

Som Odins Helte!

(De gaae.)

Anden Handling.

Middag.

Signe. Rinda.

Rinda.

Ak, ædle Jomfru! see der kommer Skibet.

Signe.

Fat Dig!

Rinda.

Min Harald!

Signe.

Hvad skal jeg da sige,
Hvis Døden mig har røvet mine Brødre?

Rinda.

Ja, det var tungt! Men, ædle Signe, tilstaa: —
Hvad er to Brødre vel imod en Beiler?

Signe.

Nu! Den, som ingen har, kan ingen savne.

Rinda.

Og finder heller ingen hist hos Freia.

Signe.

Den, jeg beklager meest, er dog min Moder.
See, hvor hun gaaer derinde dybt i Lunden,
Med lange Skridt, og skotter ofte frygtsomt
Til Stranden; skiøndt det kongelige Bryst
Ei være vil sin Sorg bekiendt.

Rinda.

Hvor langsomt

Den fæle sorte Snekke nærmer sig.
End veed man ei, hvad Tidende den bringer;
Saameget veed vi, at den bringer Døde.

Signe.

Det er ei sagt.

Rinda.

Jo, Jomfru! det er sagt:
Det sorte Skiold høit svæver alt i Masten.

Signe (gyser).

I Sandhed? — Fat Dig! — Tyve Mand mod tyve,
Da er det rimeligt, at Nogle falde;
Men hvorfor just din Beiler, gode Rinda?
Hvi mine Brødre? Hvorfor Veras Sønner?

Rinda.

En Drot er falden! See, den gyldne Ring
Høit glimter over Skioldets sorte Bule.

Signe (fortvivlet).

O, Rinda —

Rinda.

Hulde Signe, tab ei Modet!
Vist Odin vil beskytte dine Brødre.
Det er den stolte, den forvovne Hagbarth,
Som selv er falden — troe Du mig!

Signe.

Ti, Grumme!

Rinda.

Har Du Medlidenhed?

Signe.

Troer Du da ikke,
Han ogsaa har en Søster hist paa Klippen,
En elsket Moder og en kiær Veninde,
Som græde vil og vride deres Hænder?

Rinda.

Det er hans egen Skyld! Hvi drog han Sværdet?

Signe.

Er det da førstegang, at tapper Kæmpe
Har æsket fremmed Helt? Har Alf og Alger
Ei giort dem ærlig i den samme Brede?

Rinda.

Det er en grusom Skik, og den kan aldrig
Behage Guderne. Kun Baldur under
Den Stridsmand, som beskiærmer Fædrelandet.

Signe.

Og hvis nu Ingen angreb, skulde Helten
Da sidde som en Træl i Askedyngen?

Rinda (forundret).

Ha, Signe! Du forsvarer ham?

Signe (fatter sig).

Jeg tilstaaer
Ham kun hans Ret; den skylder jeg min Fiende.
(For sig.)
Og er han død, saa er han ei min Fiende;
Thi Døden bør forsone vore Hierter,
Og intet bittert Had maa boe i Graven.

Rinda.

Men bittert bør Du hade ham, ifald
Han dræbte dine Brødre.

Signe.

Stille, stille!
Ængst ei mit Hierte. Du har selv jo spaaet,
At Skibet bringer os den dræbte Hagbarth.

Rinda.

Det standser alt, og under Lurens Klang
Udstige Heltene. Den gamle Skiald
Halloge, som saa ofte var i Skotland,
Alfs Ven, din ældste Broders, gaaer foran,
Med Harpen egekrandset paa sin Skulder;
Med Blikket imod Jorden. — Signe, Signe!
Min Harald er der ei — han er ei meer.
See, Møer og Qvinder favne deres Mænd

Og Beilere. Min Harald er der ei. —
Der er han! — Vingolfs evige Gudinde!
Min Harald lever.

(Hun iler ud og omfavner ham.)

Signe.

Lykkelige Rinda! —
Her staaer jeg Skiælvende. — Nu gamle Sanger!
Sæt Dig paa Stenen og oplad din Mund!
Lad Skialdekunstens skiønne Slør bedække
Den blodige Bedrift, som Du besynger,
Lig Brombærranken Gravens Runesteen.
Syng Siælen til sin Ro! Maaskee Du røver
Mig evigt min.

Skialden kommer.

(Han sætter sig paa Stenen ved Gyrithes Træ, og synger ved Harpen, omringet af Mængden.)

Du, som din Bolig har imellem Skiolde,
Som hænger høit i Veras Sal,
Lad, Harpe! dine stemte Strænge lyde,
Vie Valen til Einheria.

Af Heltens Oine blinkte Siælen frodig;
Stærk stod han som den lyse Klint.
Omkring hans Skuldre Stormene sig stødte —
De vifted kun den tunge Lok.

Da saae han den fortøiede Gyrithe,
Og Møen smelted Heltens Bryst,
Som Foraarssolen, naar dens Blik forvandler
Iisbækken til en Taareflod.

Men ak hun blegned, som naar Solen silde
I Høsten, svøbt i Taagers Dragt,
Besøger Isefiordens mørke Bølger.
Folkvangur tog den Yndige.

Nu higed Alf at følge sin Veninde,
Men skyede hæderløse Død;

Han frygted, at i Taagerne paa Graven
Kun skulde vifte Tidslens Skiæg.

Da stormed Hagbarth, lig en Geierskagel,
Med Ørnevinger paa sin Hielm;
Hans Skiold var blodigt som den fulde Maane,
Bag Sværdet trued skumle Død.

De stevned frem, høit bølged deres Glavind
Som Markens Ax i Høstens Vind.
Stærkt Jernet sang, fra Buerne fløi Pile;
Guulbenet Rovfugl glædte sig.

Læg Hiortens Takker nu ved Gravens Side,
Læg Sværdet under Askens Kruus!
En Steen skal reise sig med Mos og tale
For Alf til Oldingsegene.

Vi vandred tidt i Sigarskov tilsammen,
At fælde mørkebrune Hiort;
Nu hyle den henfarne Jægers Hunde,
De døe af Troskab paa hans Grav.

Dug dækker snart den grønne Høi; den glindser
Som Øiet giennem Taaresliær.
Men hist paa Skyen Alfs, Gyrithes Aander
Til Freia svæve, Favn i Favn! —

Vera, som er traadt ud af Lunden, og i hæftig Bevægelse har hørt Slutningen af Skialdens Sang, triner bleg og opbragt imod ham, og raaber:

Ti, gamle Daare! Bort med denne Harpe!
(Hun river den af hans Hænder og rækker den til Erik.)
Hug den i Stykker! Brænd den! Landsforviist
Til Nastrond være denne sølvgraa Drømmer.

Erik.

Forsynd Dig ei, min ædle Dronning, mod
Den alderstegne Skiald, hans Kunst er hellig.

Vera.

En Sværmer er han, eller meer maaskee:

En kiøbt Forræder. Sandhed er ham Intet,
Indbildning er ham Alt; med lumske Toner
Han veed at lokke Hiertet, hvor han vil.
En skamløs Viking stevner hid fra Klippen,
Fornærmer Danmarks Drot; en Times Leeg
Tilintetgiør en Olds, en Moders Haab;
I Aske burde Folket sætte sig,
Og Avner strøe paa deres Hovedhaar;
Fortvivlelsen har som en Bersærk vild
Vendt Sværdet draget mod sin egen Indvold;
Og denne sledske Gubbe, feld ved Harpen,
Istedet for at skildre Landets Nød,
Vellystig famler kun i Strængene;
Besynger os et Elskovseventyr.
Paa lidt nær takker han selv Morderen,
Som kom og dræbte. Siig, Halloge! siig,
Hvormeget Guld gav Hagbarth for din Sang?

Halloge.

Jeg bruger intet Guld, min ædle Dronning!
Jeg er en gammel Mand paa Gravens Bredde.
Tilgiv mig, hvis min Sang fortørnte Dig!
Jeg qvad den med et reent oprigtigt Hierte.

Bera.

Fly fra mit Aasyn!

Halloge.

Du forviser mig?

Bera.

Ja, for din Nidingsvise!

Halloge.

Lad mig døe
I Fædrelandet. Det har hørt mit Qvad
I femti Aar; — jeg bleven er saa vant
Til Leireskoven og til Isefiord,
Jeg leve kan ei uden dem.

Bera.

Saa døe!

Halloge.

Dig rører intet? Vel, — saa lad mig vandre
Da i Landflygtigheden. Snart vil Bragi
Forbarme sig. Men giv mig dog min Harpe!
Den Ven, den Trøst i mine sidste Dage,
Vil Du dog ei berøve mig?

Vera.

Den skal
Ei meer forføre Hierterne. (til Erik) Tag Øren,
Og sønderhug den!

Erik.

Aldrig, Dronning! aldrig.

Vera.

Du vover?

Erik.

Lad mig dræbe, hvis Du vil;
Men mens jeg lever, skal min Arm beskytte
Den fromme Sanger. Gaa, Halloge! gaa
Til Skotland, hvor man agter Skialdene.
Ei est den Første Du, blier ei den Sidste,
Som et uskionsomt Fædreland forskyder;
Men dine Viser overleve Dig;
Dit Navn forglemmes ei, og seent i Nord
Vil Danmarks Møer gientage dine Sange.
Tillad mig, Dronning, lad mig følge ham!

Vera.

Gaa, svage Kæmpe! jeg foragter Dig.

Erik.

Kom, Fader! lad mig bære Dig din Harpe!
(Vil gaae.)

Vera (raaber).

Bli'er begge! — Jeg veed neppe hvad jeg handler,
Forbittrelsen forvirrer mig. Bliv Olding!
Jeg troer Dig; det var kun Enfoldighed;
Min Harm ei drages skal paa Dig, fra Hagbarth.
Ham er det, ham! — O, bringer mig Alfs Liig!

Og bringer mig til Alf, at sidstegang
Jeg skue kan hans Aasyn. Er hans Ansigt
Forhugget af det morderiske Staal?

Erik.

Nei, ædle Dronning! Konning Hagbarths Sværd
Har giennemboret Heltens venstre Side.

Bera.

Det sønligtvarme Hierte! Ha, min Søn!
(Hun gaaer; Alle følge uden)

Signe.

Hvi standse mine Taarer? Signe, Signe!
Din Broder faldt, og Du est ei fortvivlet.
Min Alf, min Ungdoms inderligste Ven!
Din Søster græder ikke ved din Død?
Jeg aander let — som var der falden mig
En Steen fra Hiertet. — O det er naturligt!
Beklage ham? — En elsket Mø forlader
Sin unge Helt; gaaer til et bedre Land,
Hvor der er evig Vaar og evig Roser!
Der venter hun; saa sender hun ham Bud:
Kom med! her er min Karm, let som en Sky;
En Hest med Vinger, som kan bringe Dig
Igiennem Luften i et Øieblik.
Agt ikke Kudsken i det sorte Skrud,
Og med den blege Kind, som holder Tømmen.
Han stiger i den gyldne Himmelkarm;
Og Søstren skulde græde ved hans Fryd?
Seer hun ham ei igien?
(Efter et Øieblikſ Taushed.)
Igien? Nei aldrig!
Thi de Forelskte boe i Freias Sal;
Men Gefion kaaret har de unge Møer,
Som døe ukiendt med Kiærlighed. Ak, Alf!
Saa skal jeg aldrig mere see min Broder?
Nu komme Taarerne, nu kan jeg græde!

Hagbarth kommer hurtig.

Her er kun! — O, jeg træffer ene hende.
Frei være lovet!

Signe.

Ha, — min Broders Morder!

Hagbarth.

Hans Bane, Signe! ei hans Morder. Sværdet
Har lynet over Begges Hoveder.
See her mit Pandsers dybe Skaar og Buler!
Blodnornen svæved over Alf og Hagbarth;
Hun vinkte hin, imorgen vinker hun
Maaskee hans Banemand.

Signe.

Forlad mig, Grumme!

Hagbarth.

Ja, Signe! jeg forlader Dig for evig.
Kun Eet er saa nødvendigt mig til Reisen,
Som Vinden i mit Seil; og faaer jeg det, —
Ha, Thor! da bli'er det mig et Anker meer.

Signe.

Hvad vil Du?

Hagbarth.

Signe! — din Tilgivelse!

Signe.

Hvad trænger Du til den, Du stolte Helt?
Hvad ændser Du en Piges Suk og Taarer?
Dem har Du ofte skuet følesløs.
Ærgierrigheden er din Gud! dit Bryst
Er haardt og koldt, som Staalet i dit Pandser.
En Ægts Lyksalighed, en Arnes Fryd —
Den øiner Du ei paa din Ørneflugt.
Du styrter mod dit Rov, og det maa bløde,
Hvis ei, da bløder Du. — O, det er billigt!
Vers Sønner har jo skabt den stærke Biørn
Og vilden Ulv og Høgen til at myrde;
Dem elsker Thor, og det er stolte Dyr; —
Men Hyrden lukker dog sit Led for dem;

Den lykkelige Hob dem flyer som Pest;
Ved deres Syn forstummer Spil og Dands,
Og Dalenes Hyrdinder ønske dem
Til Skovens Ørk igien, for ei at skue
Den skarpe hvide Tand, som leer ad Blod!

Hagbarth.

Saa troer Du, Hagbarth er en saadan Ulv?

Signe (fatter sig).

Tilgiv en Søsters Sorg en Piges Kummer!
Du fulgte Tidens Sæder, Drot fra Trondhiem,
Og jeg har Intet at tilgive Dig.
Forskaan mig kun for oftere Besøg,
Og overlad mig til min stille Smerte!

Hagbarth.

Ja, Signe, Du skal aldrig see mig meer.
Men hvi begræder Du din Broders Død?
Han ønskte Døden, han er lykkelig.
Han er i Freias Sal, hos sin Gyrithe.
Jeg lovet har at plante ham en Lilie
Paa Høien. Jeg er vadet ud i Fiorden
Til Veltestedet, nærved var jeg druknet
Imellem Sivene. Det hvide Bæger
Mig forekom saa smukt. Tillad mig nu
At plante den paa Heltens Grav; saa gaaer jeg,
Saa seer Du aldrig Hagbarth meer.

Signe.

Forlad os!
Min Moders Sorg er frygtelig; hun hader,
Og hun vil sikkerlig forfølge Dig.
Stig paa dit Skib, og drag igien til Norge,
Bliv hos din Moder, Søster og din Brud,
Og giør ei fleer Ulykkelige!

Hagbarth.

Signe!
Hagbarth har ingen Moder.

Signe.

Ingen Moder?

Hagbarth.

Og ingen Søster.

Signe.

Ei?

Hagbarth.

Og ingen Brud!

Signe.

Ei heller?

Hagbarth.

Han staaer ene, som en Gran,
Udsat for Vinden paa den golde Klippe.
Man opdrog mig til Hærværk og til Vaaben.
Jeg sad i mørke, stille Bjælkehal
Og higed efter Verdens Lyst og Larm;
Mig Skialden ofte sang om Valhals Glæder,
Dem ønskte jeg; mit Liv var mig til Last;
I Kampen søgte jeg at miste det,
For at faae Vinger til mit tunge Bryst.
Naar Sværdet klirred, glemte jeg min Længsel,
Og Døden forekom mig som en Port
Til den Lyksalighed, som her jeg savned.

Signe.

Det er den.

Hagbarth.

Nei! Jeg var en daarlig Drømmer!
En uerfaren Svend, som blindt foragted,
Hvad ei han kiendte. Hade Livet! Freia!
Det skiønne Liv! og ønske Døden? Springe
Fra Vuggen hen i Graven; over al
Den Herlighed, som spirer og som trives?
Hvad fødtes jeg da til? Kun elske Guder,
Og hade Guders Værk? Ha dumme Sværmen!
I Valhal ønske sig Valkyrier
Med Drikkehorn ved Odins Giæstebord,

Og gaae den skiønne Kongehal forbi,
Hvor Møen blussed og hvor Freden smilte? —
Ha, jeg har stormet, som en starblind Ugle,
Der flagrer kun i Mulm, hvem Dagen blænder.
Nu sprætter jeg med stækket Vinge, Signe!
For Dig i Støv, og hader al min Stolthed.

Signe.

Ak, Hagbarth!

Hagbarth.

Signe! jeg har vundet Krandsen.
Den kosted Dig din Broders Død, og Hagbarth
Sin jordiske Lyksalighed. Tilgiv
Din Broders Bane! Giv mig Egeqvisten,
Du bærer om dit Haar! Det er den sidste,
Jeg vinde vil i Verden. Skiønne Signe,
Den har berørt dit Hoved, dine Lokker;
Den hænge skal i Hagbarths Hal, paa Sværdet;
Hver Aften skal han see paa den, ved Harpen,
Og siunge sin ulykkelige Seir.
Og naar jeg blegner, som jeg haaber snart,
(Thi Blomsten uden Sol og Dug maa visne)
Da skal den slynges om min Askekrukke!

Signe (staaer raadvild).

Hagbarth.

Nu — heller ikke det! Far evig vel!

(Han vil gaae.)

Signe.

Bliv, Hagbarth! den tilkommer Dig med Rette!

Hagbarth.

Nei, ei med Rette! Giv mig den af Godhed!

(I det hun vil løse Krandsen af sit Haar, kommer Dronning Bera med Alger og Følge.)

Bera (streng til sin Datter).

Hvi staaer Du der? Hvi famler Du i Krandsen
Om Lokkerne? — Du løsner den? Hvad seer jeg?

Signe (forvirret).

Min Moder! —

Vera.

I en venlig Tale med
Din Broders Morder? Gaa, Uværdige!

Signe
(med et ømt Blik paa Hagbarth).

Farvel, for evig!

(Hun gaaer.)

Hagbarth.

Signe!

Vera (standser ham).

Nok, min Helt!
Her er dit Værk fuldendt for dennegang.
Mærk nu mit Ord! thi jeg er Dronning, veed Du,
Paa Øen her, og handler, som jeg taler.
Du kom med Ufred, uden mindste Grund,
Du vilde dræbe Alf og fordred Kamp —
Den var jeg tvungen til at unde Dig;
Jeg maatte følge Landets gamle Skik.
Nu har Du dræbt min Søn! Jeg hader Dig
Som Nastronds værste Slange. Det er billigt!
Det har Du forudseet, det har Du ønsket.
Thi Mødre, selv i Norge, tænker jeg,
Ei heller kaste deres Æg, som Giøgen
I fremmed Rede, sorgesløse for
Hvad siden hændes. — Du har dræbt mit Barn.
Jeg nægter ei, jeg kiender ingen Lyst,
Saa stor som den, at vie Dig til Hel;
Dog see, Du har mit Ord, mit Leide har Du,
Og Æren gaaer mig over selv min Hævn.
Det stædes Dig da frit, i denne Stund,
At gaae fra Stranden ud til dine Skibe.
Det styldер jeg mit Løvte. Intet meer!
Hvor jeg herefter træffer Dig, om her,
Om i dit eget Land med Herreskiold,
Da est Du Dødens Mand. Ifald jeg kan,
Da overvælder jeg Dig uden Skaansel,

Og lader, som hin værste Tyv, Dig hænges
I Skovens Green med tvundet Hamp. Nu veed Du
Din Skiæbne. Muligt kommer Du med Magt
Til næste Vaar og overvælder mig; —
Det takker jeg Dig for! Thi heller Døden,
Den smerteligste Død af Fiendehaand,
End ingen Hævn. Nu gaa, forhadte Hagbarth!
Alfs Gienfærd ængste Dig paa dine Veie,
Det styrte Dig, som Du har styrtet ham.

Hagbarth.

Tillad mig blot —

Bera.

Dvæl intet Dieblik,
Hvis Du har Livet kiært. End est Du fri;
Med Havets næste stærke Bølgeslag
Jeg løses fra min Eed, og Du est min.

Hagbarth.

Saa grumt Du higer efter Hagbarths Død?

Bera.

Ja, — intet var mig mere kiært, end hist
At see Dig svæve bleg i Egetræet.

Hagbarth.

Ha, grumme Dronning! Du opirrer mig.
Men et huldsaligt Blik mig bandt min Tunge.
Skiæld, ras! Jeg flyer Dig. Vel det sømmer sig
En Mand, at flye en opbragt Qvindetunge.
Men Skiønhed lokker Helten, som i Græsset
Det hvide Lin en Nattergal fra Træet,
Om end maaskee det vorder Dødens Snare —
Og rørte Hierter kiender ingen Fare!

(Han gaaer.)

Bera (stirrer efter ham).

„Det rørte Hierte kiender ingen Fare,
Naar Skiønhed lokker det i Dødens Snare?"
Ha, hvilken Skiønhed, Hagbarth? — Signes?

(Med en vild Glæde.)

Tak,

Valkyrie! Du med den sorte Hielm,
I rustenbrune Kiortel, Kinden bleg,
Og Diet funklende — Du stille Hævn!
Du aabner mig en Udsigt giennem Hadets
Bælmørke Nat, — Du laaner mig en Angel,
Hvormed jeg fange kan den slupne Fisk,
Og Madingen er Signe. Herligt! Herligt!
Den Kunst er let!, Smaadrenge kiende den!
Kun strøe lidt Korn imellem fire Tegl,
Den uforsigtige Graasidsken styrter
I Fælden snart — og spræller i sit Fængsel.
(Hun betragter sin Søn.)
Nu, Alger! Saa forstenet og saa taus?
Naar lærtes for dit Blik at søge Jorden?
Du saae mod Stiernerne.

Alger.

Der boer nu Alf,
Men Diet er for svagt, at see ham der.

Vera.

Du sørger for din Broder?

Alger.

Ja, min Moder!

Vera.

I Sandhed?

Alger.

Kan Du tvivle?

Vera.

Tvivle, Alger?
Ei tvivle meer, fordi Du fælder Taarer?
Fordi dit Sind er rørt? Jeg kiender Hiertet!
Ei Skinnet kan bedrage den Erfarne.
Det er naturligt, at Du nu est bløb:
Det var en god, en kiærlig Broder! Sikkert
Han elskte Dig; men — han var dog den Ældste!
Han spilled Dig et Puds ved Fødselen.
Saa nær ved Thronen, og saa langt derfra,

Det var en daarlig Trøst. Hans Levetid
Laa mellem Dig og Riget, som en Kæmpe,
Der slumrer, udstrakt i sit stærke Harnisk;
Den Afstand var han nu saa føielig
At hæve ved sin Død. Hans Bortgang slog
Dig brat en sikker Bro hen over Svælget
Til Siællands Høistol. Du har arvet Riget —
Det er en Taare værdt!

Alger.

O, Bera, fy!
Troer Du, jeg græder Glædestaarer ved
Min Broders Liig?

Bera (heftig).

Nu, — hvis Du elsker ham,
Beviis mig det!

Alger.

Hvormed?

Bera.

Sværg! Hævn hans Død!

Alger.

Ved Asken i min Faders Krukke! Ved
Den ædle Rust, som gnaver Heltens Sporer!
Ved Odins Horn af Guld, ved Hloridas Miølnir!

Bera.

Sværg mig at hade Hagbarth uforsonligt!

Alger.

Ha, det er haardt, men Du befaler det;
Jeg lyder Dig, og sværger Dig, at hade
Saa stærkt mit Hierte kan. — Det sværger jeg.

Bera.

Af Intet rokkes, — ei at røres af
En jordisk Taare fra din strenge Pligt,
Hvo der saa græder den! Sværg det!

Alger.

Ved Odin!

Vera.

Og at — naar Hagbarth er i Veras Vold,
Med ingen Bønner, Overtalelser,
Du søge vil at rokke min Beslutning.

Alger.

Vel, ogsaa det!

Vera (venlig).

Du est min gode Søn.
Kom nu, og lad mig stille Dig for Folket,
Som lydig Søn, god Broder, værdig Konge!

(De gaae.)

Signe kommer tilbage med Egekrandsen i Haand.

Han er der ei! Min Moder drev ham bort,
Den Stærkes Aareslag i Bølgen lyder.
Saa svinder i sin Skov den raske Hiort,
Naar vilde Støi dens Eensomhed afbryder.
Han er der ei! Snart Maanen staaer i Qveld,
Og ender — klar — den mørkeste blandt Dage.
Her har han sagt mig evig sit Farvel,
Og aldrig kommer Hagbarth meer tilbage.
Hvi saae jeg ham? — Nu lyde mine Suk!
O, Alf — Du vilde dele Signes Smerte!
Her græd din Banemand. Han er saa smuk!
Kan Grumhed enes med et venligt Hierte?
Og denne Krands — han bad saa fromt derom —
Hvor kunde jeg ham nægte disse Blade?
Han fik dem ei! — Den strenge Moder kom;
Men Hiertet kan ei tvinges til at hade! —
Saa skiller jeg da Egekrandsen ad,
Og ingen meer skal Signes Hænder binde;

(Hun sønderriver Krandsen.)

Jeg plukker — taus taalmodig — Blad fra Blad.
Far hen, mit Haab! Far hen i Nattens Vinde!

Tredie Handling.

Silbig Aften.

Hagbarth og **Hamund** komme fra Stranden.

Hagbarth.

O hvilken Glæde! Jeg er her igien.
Min Fod betræder atter disse Straae,
Som hendes spæde Fodder hvilte paa.

Hamund.

O hvilken Glæde! Glæd Dig! Du skal hænges,
Ifald man træffer Dig.

Hagbarth.

See, Natten smiler,
Og Freia funkler Elskov fra sin Himmel,
I maaneklare Blaa.

Hamund.

For at man strax
Opdage kan vort Skib og os. — O, Green!
Hvor kiælen strækker Du din Arm imod os!
Jeg seer os svæve bag de grønne Blade.

Hagbarth.

Jeg frygter ei!

Hamund.

Jeg heller ei. Ved Thor,
I Snor at hænges i et saadant Træ,

Det er en ædel Død. Den blege Pande
Vil rigeligt omsnoes af Æresløv.
Ha, Jorden er for ringe til at giemme
Vort Liig; det kneiser kongeligt i Luften.

Hagbarth.

Gak Du tilbage til vort Skib, og vent mig!
Jeg dvæler helst alene her; og Du
Ei dele skal min Fare, som ei deler
Mit Glædesbaab.

Hamund.

Saa har Du fast besluttet
At være taabelig?

Hagbarth.

Jeg elsker, Ven!
Og Døden ene skiller mig fra Signe.
O, Hamund! hvis Du kiendte Kiærlighed!

Hamund.

Jeg kiender den: Det er en Løgtemand,
Som leder Vandreren i dybe Sumper.
Den lokker ham med Haabets Grønt, og drukner
I et fortvivlet Hængedynd. — Skiøn Freia!
Det er en Alf, ja Dronningen for Alfer.
Hun sværmer helst i Mørkningen om Natten;
Thi Dagens Straalepile giennembore
Den altfor spæde Krop, saa at man seer,
Man har slet intet seet. Hun klæder sig
I Regnbuefarver; saare deilig — langtfra!
Men hvor hun staaer er Dunster. Iil, grib til —
Og hun forsvinder. Hendes Magt er Længsel,
Og Tvivl og Fare hendes Yndigheder.
Feilslagne Haab, halvvaagne Nætter, Taarer —
Det er den bittersøde Frugt, hun skiænker.
Vær lykkelig — og hendes Troldbom svækkes;
See daglig, og med hvert et Syn afmattes
Din Glæde meer. O, smukke Drømmebilled!

Hagbarth.

Hvad kan vi meer, end drømme vore Guder?
Hver har sin Drøm. Du sværmer kun for Æren!
Hvad er den meer? En Krands, et broget Navn,
For Mord og Blod. Er din Valkyrie
Vel dannet af et mere jordisk Stof?
Og hun er grum, hun bringer Had og Drab;
Men Freia sammenføier Hierterne;
Ja Døden selv er kiær af hendes Hænder!

Hamund (lystig).

Velan, saa lad os døe!

Hagbarth (alvorlig).

Du skal det ei.
Du deler ei min Følelse. Hør mig!
Miskiend mig ei! Din Fare piner mig.
Hvad vil Du med? Vent mig paa Skibet! Der
Du være kan til større Nytte mig,
End her i Skoven. Du har sagt idag:
Gaaer Du en anden Vei — Farvel, ung Hagbarth!
Jeg gaaer den Vei. Du ynder ei min Gang,
Du spotter mig; dit Spøg mishager mig.
Det krænker mig med Tungen at forsvare,
Hvad Hiertet føler mere dybt, end Ordet
At tolke mægter. Overlad mig til
Min egen Skiæbne! Jeg skal aldrig glemme,
Hvad Du har været mig. —

Hamund (langsom).

Nu — reentud talt —
Da selv Du finder det, saa vil jeg heller
Ei dølge Dig, at denne Natteluft — —

Hagbarth (afbryder ham).

Thor signe Dig! Farvel! vent mig paa Skibet.
Du seer mig der om føie Tid med Signe,
Hvad eller — aldrig meer.

Hamund.

Velan! velan!

Ifald Du ei mistiender mig —

Hagbarth.

O nei!

(Skynder paa ham.)

Farvel min Ven! Farvel!

Hamund.

Farvel, ung Hagbarth!

(Han bliver staaende.)

Hagbarth.

Du dvæler?

Hamund (alvorlig).

For til Afsked at fortælle
Dig end en Drøm, mit Ungdomsliv har havt,
Og som forsvinder brat i dette Maanskin.

Hagbarth.

Du tykkes rørt!

Hamund.

Min Faders Bjælkehuus
Laa ved en større Gaard; der leged jeg
Som Dreng alt tidligt med vor Nabos Søn;
Han var lidt yngre, mere vild end jeg;
Jeg vænte mig, som Ældre, til at være
Raadgiveren; han hørte mine Raad
Taalmodigt ud, og giorde hvad ham tyktes,
Og saadant gik det herligt Aar for Aar.
En Alf besøgte mangen Aften os
I Mørkningen, naar Arm i Arm vi sad
I Vaabenskuret paa de gamle Kister,
Og stirred hen, med Sang, paa Kongens Harnisk,
Som sort og rustent hang i Bjælkehallen.
Erindrer Du den smukke Juleqvæld,
Da Goden havde slagtet Heste, Hunde,
Samt Haner høit paa Fieldet, for ved Bønner
Fromt at bevæge Solen under Havet

Til Atterkomst? Den gamle Skiald fortalte,
Hvordan man fordum offred Mennesker; —
Da snoede vore Hænder sig paa eengang
Med dobbelt Kraft og Fasthed i hinanden;
Hvad Mennesket er Mennesket, det følte
Vi dybt. Den gamle Skiald blev hierteglad;
Vi lagde vore Hænder over Harpen
Og svor en evig Troskab. See, da qvad han
En herlig Sang, som runged høit i Hallen,
Og dirred giennem Kongens Kobber-Brynie.
Det var ret smukt. Ei sandt? Den Venskabsalf
Var heller ei aldeles at foragte?
Dog, Du har Ret, det var en Drøm! Den Drøm
Er atter dunstet bort for andre Drømme.
Jeg veed en Seng, hvor ingen Drømme meer
Urolige den trætte Vandrers Hierne;
Farvel! Jeg gaaer til den.

Hagbarth (omfavner ham).

O, Hamund! Hamund!

Hamund.

Troløse Hagbarth!

Hagbarth.

Kiære, tappre Broder!

Hamund.

Saa kold Du kunde give mig min Orlov?
Forvise mig for evig fra dit Hierte?

Hagbarth.

Nei, der er evig Rum for Dig, min Ven.

Hamund.

Alvorligt?

Hagbarth.

Evig, ved min Signes Side.

Hamund.

Begriber Du da nu, at Hamunds Skiæbne
Med Troskabs Knude knyttes fast til din?

Hagbarth.

Ja! Ja!

Hamund.

Og at jeg dele vil din Skiæbne?

Hagbarth.

I Freias Navn!

Hamund
(lægger sin Haand i hans).

I Baldurs Navn! — Velan!
Jeg lover Dig, ei meer at spøge med
Din Kiærlighed. Jeg lover, ei at være
Nidkiær paa Signe, som berøver mig
En stor Deel af det Hierte, jeg besad.
Jeg lover, ei at spøge meer med Alfer.
Det hulde Venskab, Kiærligheden, Æren
Skal svæve paa vor Sti; vi følge dem.
Til Glæden eller Graven? Ligemeget!
Vi gaae den skiønne Vei, — det er vor Trøst;
Vi dele Faren — og det styrker os!
(De gaae ind i Skoven.)

Rinda kommer med **Fylla.**

Rinda.

Vor Jomfru kan ei sove, hendes Bryst
Er underlig uroligt og bespændt.

Fylla.

Jeg kiender Signes Hierte, kiære Rinda;
Jeg har vel mærket, hvad der trykker hende.

Rinda.

Hun elsked Alf saa inderligt; hans Død
Maa smerte hende.

Fylla.

Har jeg skuet ret,
Saa er hun saaret af den Sammes Øie,
Hvis Arm har saaret Alf.

Rinda.

Hvad? Du formoder —

Fylla.

At ei man sukker saadan for en Broder.

Rinda.

Hun kommer. —

Signe kommer med sine Moer.

Signe.

Denne Nat er saare skiøn,
Saa klar som Dagen, næsten altfor klar;
Man kan ei sove. Vaager Skabningen,
Maa Siælen ogsaa. — Ikke sandt, min Fylla?

Fylla.

Ha, Signe! Skoven tykkes mig nu død;
Og Maanen hænger i den stille Hvælving,
Gravlampen lig.

Signe.

Du mistet har din Beiler,
Du stakkels Fylla! Hvilket bittert Savn!
Saa bittert næsten, som en Broders Død.
Kom, lad mig trøste Dig! Ræk mig din Arm!

Rinda.

Hvis Du tillader, ædle Kongedatter! —

Signe.

Hvad Flugt har Vinden? Blæser det fra Syd?

Rinda.

Der vifter ingen Vind, det er saa stille.

Signe.

Mig tykkes ogsaa, Bølgerne derude
Bevæge sig kun svagt.

Rinda.

Ja, det er Havblik.

Signe.

Saa er ei vore Fiender langt herfra.

Rinda.

End for en Time siden saae jeg Skibet.

Signe.

Hvor lang Tid bruger vel et Skib til Norrig
I Medvind?

Rinda.

Nu — to Dage! høiest tre.

Signe (glad forundret).

To Dage kun? og dog saa langt herfra!
Du skiønne Sølversø! Du fierner blot,
For at forbinde. Dine Vover bruse
Kun med en indbildt Harm, som var det Mure,
Der skilte milevidt. I, lette Bølger!
Ei Freias Karm har mere snelle Hiul,
End I! Ei nogen Slæde gaaer saa snelt
Paa Snee, som Kiølen over Bølgerne.

Rinda.

Hvis Du tillader os det, vil vi dandse
Lidt for Dig her i Maaneskin.

Signe.

Som Alfer
Om Elletræet? Vel! — Man siger jo,
Den, som seer Alfer dandse, blegner snart.

Rinda.

Men Du maa ikke sørge.

Signe.

Sorgen trøster!
Først naar det mørknes, dufter Natfiolen.

Rinda.

O, tænk dog ei paa Døden.

Signe (i Tanker).

Har min Moder
Ei svoret, han skal døe i Træets Green?

Rinda.

Hvo?

Signe.

Hagbarth!

Rinda.

Hvis han kommer her igien,
Da sikkert.

Signe.

Det er billigt. — Nu til Dandsen!
(Hun sætter sig under Gyrithes Væg. Pigerne dandse.)

Fylla.

Hun mærker intet hvor hun stirrer hen.

Rinda.

Behager Dig ei Dandsen?

Signe.

Jo, mit Barn!
Gaaer nu i Buret ind, I gode Møer!
I, som har dandset! Gaaer tilsengs! Jeg takker
For Eders Venlighed. Gaaer! Hører I?
Du ogsaa Rinda.
(Til de Efterblevne)
Hvorfor stod I stille?
Hvad fattes Eder?

Fylla.

Ædle Signe! Rinda,
Den Lykkelige, førte Dandsen op.
Din Fylla græmmer sig med disse Møer.
Vi misted hvad der var os mere kiært
End Livet, vore tappre Beilere.
Tillad os end at synge Dig en Sang!
Maaskee Du holder af vor Vise meer,
End af de Andres glædelige Dands.

Signe.

Maaskee. Syng Fylla! Gierne hører jeg
Det elskovsfulde Kluk, den ømme Længsel,
Som Nattergalen lærte Pigen qvæde,
Som mig behager, trods sin søde Gift,
Langt meer end kolde Trøst. Syng kun, mit Barn!

Pigernes Sang.

Nu Maanen giennem Mulmet
  Saa mægtig bryder;
Men Dæmringen henbrager
  Vort Blik paa Døden.
Dog lover klare Lue,
  Som roligt lyser,
At Gimle skiænker Glæde,
  Naar Graven brister.

Paa Sky de kiære Skygger
  Nu hisset svæve,
I Lin og blege Brynier,
  Med brustne Blikke.
De sukke, Fryden savne,
  Mens Droslen synger.
Men Fuglen finder Birken
  Forladt, alene.

Og næstegang, naar Nyet
  I Natten tændes,
Skal Mø huldsaligt slumre
  Ved Beilers Side.
Forfærdes ei, Forelskte,
  For Skovens Gienfærd!
Vor Elskov sværmer evigt
  I Elmeskyggen.

(Naar Sangen er endt, vinker Signe, og de forlade hende.)

Signe.

Der ligge nogle Blade, nogle Qviste
Af Krandsen, som jeg sønderrev i Aftes! —
Nu svæver han derude, vild og lystig,
Og har alt glemt mig. Mon han staaer i Stavnen
Og sender hid sit raske Falkeblik
Til Siællands Kyst? Mon han sig ønsker hid?
O Frei — jeg feiler ei — der staaer hans Fodspor!

(Hun knæler ned derfor og betragter det, derpaa reiser hun sig pludselig.)

Her er dog Ingen? Jeg er ikke klog.
O, blege Maane, hvor Du skinner venligt!
Men hvorfor vækker Du saa dybe Længsler,
Naar Du dog ei kan tilfredsstille dem?
Ja, noget Vigtigt havde han paa Hiertet
At aabenbare mig, — da kom min Moder.
Og det var vel! Lidt sukker han i Nat;
Imorgen er han fro — Jovermorgen
Er alting glemt; — og inden otte Dage —
(Standser og siger derpaa)
Med Qvinden er det anderledes — hun
Udbruser ikke med sin Følelse,
Den tier og slaaer dybe Hiertérødder.
(Hun seer ud til Stranden.)
Saa iil afsted, letsindigskiønne Fugl!
Spred ud for Vinden dine lette Vinger,
Og syng dit Sværmeri paa andre Kyster!
Den stille Blomst staaer tro igien — og visner.

Hamund træder hurtig frem.

Hil Dig, Du skiønne Kongedatter!

Signe.

Freia!
En fremmed Kæmpe.

Hamund.

Frygt kun ei!

Signe.

En Normand!

Hamund.

Ung Hagbarths Ven!

Signe.

Ha, Thor, jeg er forraadt!

Hamund.

Hvem frygter Du?

Signe.

[illegible]

Hamund.

[illegible]

Signe [illegible].

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Hamund.

([illegible])

[illegible]

[illegible]

Signe.

[illegible]

[illegible]

Hamund.

[illegible]

[illegible]

Signe

([illegible])

[illegible]

Hamund (rolig).

Just som han vilde gaae fra Land, just som
Han stod i Baaden, — var en [illegible] Stormvind,
Der [illegible] Hagbarth med en Piil.
Der blev hans Banesaar! Nu hvad han ønske,
Det var at vorde jordet her. Vi haabed,
At ei man vilde nægte Hagbarths Liig
Den sidste Hvile. — Vi har bragt ham med —

Signe ([illegible]).

[illegible] Liig?

Hamund (smilende).

Nei, ham! — Lidt Liv er der endnu,
Han er ei ganske død. Men Pilen, Signe,
Dybt sidder i hans Bryst; skal Helten reddes,
Da maa den trækkes ud. Men see, vi Sømænd
Har plumpe Hænder, Du har silkebløde.
Af os forstaaer slet ingen Lægekunsten;
Det er en Qvindekunst! Hvis Du maaskee —

Signe.

O, bring ham! Ja, jeg øver denne Kunst.

Hamund
(gaaer hen og drager Hagbarth frem fra Træet).

Her er den Saarede! Drag Pilen ud,
Hvis ei, da dræb ham ganske. — Jeg staaer Vagt,
At Ingen skal forstyrre ham og Lægen.
(Han gaaer).

Hagbarth.

Hvor frækt! hvor dristigt! Uærbødige
Forvovne Hamund! Signe, hulde Signe,
Tilgiv hans vilde Spøg. Jeg sværger Dig
Ved de almægtige Guder, jeg har ingen,
Slet ingen Deel deri.

Signe (glad).

Ak, Hagbarth lever!

Hagbarth.

Han lever.

Signe (deeltagende).

Er ei farligt saaret?

Hagbarth.

Farligt?
Jo, Signe!

Signe.

Tal, hvad fattes Dig?

Hagbarth.

Jeg kan ei!

Signe.

Hvad vil Du mig igien?

Hagbarth.

Veed Du det ei,
Da skal det aldrig tolkes af min Læbe.

Signe.

Hagbarth! hvad vover Du? Og veed Du ei,
At Du udsætter dit og Signes Liv
For Dødens Fare?

Hagbarth.

Signes Liv! O Freia!
Forraade Signes Liv! Ha, gode Baldur!
Farvel for evig! Giv mig dit Farvel!
Jeg fik det ei; din Moder kom; jeg lever
Ei uden dit Farvel, jeg kan ei døe;
Mit Legem fandt ei Ro i Graven; gik
Hver Nat som Gienfærd her i Herthaskoven.

Signe (venlig).

Gaa Hagbarth! Guderne ledsage Dig.

Hagbarth.

Tak Hulde!

Signe.

Var det Alt?

Hagbarth.

Hvad jeg tør haabe.

Signe.

Du glemmer hvad jeg havde lovet Dig?

Hagbarth.

Min Egekrands!

Signe.

Der visner den i Støvet.
Jeg tvivled om at see Dig meer.

Hagbarth.

Et Blad,
En ringe Stilk deraf er Hagbarth nok.

(Han tager den op.)

Signe.

Lidt nok for Den, som fordrede saa Meget!

Hagbarth.

Tillad mig kun endnu et Dieblik
At see Dig rolig i dit skiønne Ansigt;
At dybt det sig indpræger i min Siæl,
At ingen Afstand, ingen Tid formaaer
At svække dette Billed! At det svæver
For mig i Dødens Stund, en venlig Alf,
Der vinker Hagbarth til et bedre Liv,
Hvor ei Du hader ham, hvor han maaskee
Dig seer igien.

Signe.

Ja, ja! det giør han vist!
(De betragte hinanden længe.)

Hagbarth
(holder Haanden for sine Dine).

O gid jeg nu var evig blind! At Intet
Forstyrred dette kiære Billed meer.

Signe
(drager hans Haand fra Dinene).

See kun lidt længer, Hagbarth! Signe selv
Kan ei forstyrre Billedet af Signe.

Hagbarth.

O, Signe, hvis Du elskte mig igien!

Signe.

Jeg vil dit Vel! Forlad mig nu, min Ven!

Hagbarth.

Din Ven?

Signe.

Det er Du!

Hagbarth.

Du tilgiver mig
Din Broders Død?

Signe.

Ham skete hvad han ønskte.

Hagbarth.

O, hvor jeg længes, snart at følge ham!

Signe.

Vil Du ei glemme mig, naar Du er borte?

Hagbarth.

Jeg glemme Dig?

Signe.

Naar seer jeg Dig igien?

Hagbarth.

Ak, aldrig, — eller — stedse! hvis Du vil.

Signe.

Forklar Dig!

Hagbarth.

Vera hader mig til Døden,
Og aldrig giver hun sit Minde til
Vort Ægteskab.

Signe.

Nei, nei, det giør hun ei!

Hagbarth.

Hun handler ikke mod Dig som en Moder;
Og skylder Du da Vera Datterpligt?

Signe.

Min Moders Synd undskylder ikke min.

Hagbarth.

O, evige Thor! jeg vover Bønnen ei —
Jeg tør ei sige, hvi jeg kom.

Signe.

Saa tie!
Hvis det er intet Godt, tie heller stille!

Hagbarth.

Jo! Godt for os, ifald Du elsker mig;
Ustadeligt for hende.

Signe.

Tal, min Ven!

Hagbarth.

Følg mig paa Skibet ud, og fly til Norge
Med Hagbarth.

Signe.

Hagbarth! vil Du stille Bera
I samme Døgn ved to af hendes Børn?

Hagbarth.

Hun har en Søn igien! Hun har to Sønner
Som før, og en huldsalig Datter, hvis
Hun glemme kan sit Had.

Signe.

Nei, Hagbarth! aldrig.
Jeg kiender hendes Hierte, det vil briste.

Hagbarth (fortvivlet).

Saa er der intet Haab i Verden da
For Hagbarth meer. — Farvel!

Signe
(griber hans Haand og holder ham tilbage).

O, kiære Ven!

Hagbarth.

Du vil ei følge mig?

Signe.

Min Troskab følger
Til Døden Dig; men jeg kan ei forlade
Min Moder i en saadan Hiertequal.

Hagbarth.

Hvad gior vi? Tal! Der er ei Tid at spilde.

Signe.

Kom næste Vaar, naar hun er mere kold.

Hagbarth.

Vel, dyrebare Signe! Vel, det vil jeg;
Og hvis hun da mig grusomt hader end,
Saa vil Du følge mig?

Signe.

Der er min Haand!
Det vil jeg.

Husvaler mig i Pinen. Skynder Eder!
Der har I mine Hænder! Binder dem!
(Han bindes med Signes Lok.)

Signe.

Ak, Hagbarth! Sønderslid den! Giør Dig fri!

Hagbarth.

Før skal de sønderslide dette Hierte!
Min Tand skal som en giftig Slangebraad
Tildøde saare Den, som vover at
Befrie mig fra min lykkelige Trældom.
Nu vinder mig i Taarnet ned! Farvel
Min elskte Signe! Græd lidt over Hagbarth,
Og glem ham snart! Du intet har forbrudt;
Din grumme Moder raser kun mod mig;
Men ei hun, som et unaturligt Dyr,
Fortærer egen Byrd. O, skiønne Lok! (løser den.)
I Fængslet skal jeg see paa mine Hænder,
Min Taare skal befugte denne Silke,
Jeg trykker den mod mine varme Læber,
Og ingen Træl, saalænge Verden stod,
Som Hagbarth har velsignet sine Lænker.

Bera.

Indslutter ham i Taarnet hist, at han
Kan have hendes Jomfrubuur for Øie
Den sidste Nat, fra Gittret. Stakkels Hagbarth!
Som ei fik Tid til at forføre Datt'ren,
Da Sønnen myrdet var. — Lev til imorgen,
Og sværm paa Randen af Fortvivlelsen,
Til den opsluger Dig. Du, Alger, selv
Skal holde Vagt i Nat. Tænk paa din Eed!
Jeg kun betroer min Hævn i dine Hænder.
Mit sidste Barn, min elskte Søn! Du vil
Ei slutte Forbund med din Broders Morder.

Alger.

Stol trygt paa mig! Jeg mindes hvad jeg svor.

Vera.

Indslutter hende først i Jomfruburet!
Din Straf er —

Signe (hurtigt).

Døden?

Vera.

Nei, min Datter! Livet.

Hagbarth (til Signe).

Du elsker mig. — Jeg spotter al min Nød.

Signe.

For Kiærlighed har Jorden ingen Død!

(Hagbarth føres bort.)

Fierde Handling.

Morgen.

Alger alene.

Min Søsters Nød og Hagbarths tunge Skiæbne
Gaae mig til Hiertet; alt som Natten viger,
Og Dagen nærmer sig, hvis Morgenrøde
Skal see hans brune Kind i Egen blegne.
O fy, o fy! Vil Fuglene vel siunge
Paa disse Træer, naar Dagen gryer? De flye
Bort fra den stumle Skov, som stummel Hævn
Forvandler til et Rettersted. — Og jeg?
(han grunder.)
Din Moder skylder Du dit Liv, men ei
Dog Æren, Alger! Æreløs var Eeden.
Og Du, min stakkels Signe — Du, min Søster!
Hvad vorder hendes Skiæbne? Glemme ham?
Det kan hun ikke; Sorg giør Elskov stærk,
Ulykke nærer den, og fremmed Grumhed
Den lader smage meer sin egen Sødme.
Nu, som en Fugl paa den forfaldne Muur,
Der mistet har sin Mage, vil hun klynke
Til Nattekulden qvæler hendes Bryst.
Min Moder døer af Græmmelse. Jeg Kongen
I Sigarsted? En Konge mellem Grave!

Bleg vil jeg sidde med mit Kongespir,
Som Hel blandt Skygger i den stumle Hal.
Ei noget Skib tør nærme sig min Strand;
Sælhunde, Hvaler kun og vilde Marsviin
Vil leire sig hver Nat om Isefiord,
Og vare Vikingen, med hæslig Snøften,
Om ei at ankre ved den sorte Skov,
Hvor Giæsten myrdes. —

(Signe kommer.)

Arme Signe! See,
Der kommer hun. — Hvor bleg, — et Gienfærd lig!

Signe.

God Aften, Alger! Hvorfor aabnes Døren
Til Signes Fængsel? Hvorfor kaldes hun
I Hagbarths Nærhed? Vil I dræbe ham
For Signes Øine?

Alger.

Det er Morgen snart.

Signe (gyser).

Snart Morgen? — Nu, saa er det Nat for mig.
Farvel!

Alger.

End gnider Dagen Øinene,
Den strækker hen sig paa sit dunkle Bolster,
Urolig er dens Blund; den skiælver, bleg
Forfærdet for sin Morgendrøm. —

Signe.

Tilvisse!

Alger.

Jeg vidste vel Du mægted ei at slumre
Den fæle Nat.

Signe.

Snart Alger, skal jeg slumre,
Naar Lundens Blomster aabne sig for Duggen.

Signe.

Hvor er han, den Forvovne?

Hamund.

Du haver ham?

Signe (med heftig Angst).

Ja, ja, jeg haver ham,
Og Døden svæver over ham. Ved alt
Hvad Helligt er, jeg beder Dig, min Herre,
Forman ham, tving ham, drag ham med tilbage!
Hvorledes kommer han i Natten her?
Ha, frygter han ei Veras Hævn? Staaer Skoven
Ei med de sorte Stammer for hans Øine
Som Retterstedet?

Hamund.
(med forstilt Medlidenhed).

Ak, den stakkels Hagbarth!
Han frygter intet meer.

Signe.

O, alle Guder!
Hvad er der hændet ham?

Hamund.

Veed Du det ei,
At han er saaret dødeligt?

Signe
(slaaer sine Hænder sammen).

O, Freia!

Hamund (rolig).

Just som han vilde gaae fra Land, just som
Han steeg i Baaden, — traf en grusom Skioldmø,
Der stod bag Træet, Hagbarth med en Piil.
Det blev hans Banesaar! Alt hvad han ønskte,
Det var at vorde jordet her. Vi haabed,
At ei man vilde nægte Hagbarths Liig
Den sidste Hvile. — Vi har bragt ham med —

Signe (fortvivlet).

Hans Liig?

Hamund (smilende).

Nei, ham! — Lidt Liv er der endnu,
Han er ei ganske død. Men Pilen, Signe,
Dybt sidder i hans Bryst; skal Helten reddes,
Da maa den trækkes ud. Men see, vi Sømænd
Har plumpe Hænder, Du har silkebløde.
Af os forstaaer slet ingen Lægekunsten;
Det er en Qvindekunst! Hvis Du maaskee —

Signe.

O, bring ham! Ja, jeg øver denne Kunst.

Hamund
(gaaer hen og drager Hagbarth frem fra Træet).

Her er den Saarede! Drag Pilen ud,
Hvis ei, da dræb ham ganske. — Jeg staaer Vagt,
At Ingen skal forstyrre ham og Lægen.

(Han gaaer).

Hagbarth.

Hvor frækt! hvor dristigt! Uærbødige
Forvovne Hamund! Signe, hulde Signe,
Tilgiv hans vilde Spøg. Jeg sværger Dig
Ved de almægtige Guder, jeg har ingen,
Slet ingen Deel deri.

Signe (glad).

Ak, Hagbarth lever!

Hagbarth.

Han lever.

Signe (deeltagende).

Er ei farligt saaret?

Hagbarth.

Farligt?

Jo, Signe!

Signe.

Tal, hvad fattes Dig?

Hagbarth.

Jeg kan ei!

Signe.

Hvad vil Du mig igien?

Hagbarth.

Veed Du det ei,
Da skal det aldrig tolkes af min Læbe.

Signe.

Hagbarth! hvad vover Du? Og veed Du ei,
At Du udsætter dit og Signes Liv
For Dødens Fare?

Hagbarth.

Signes Liv! O Freia!
Forraade Signes Liv! Ha, gode Baldur!
Farvel for evig! Giv mig dit Farvel!
Jeg fik det ei; din Moder kom; jeg lever
Ei uden dit Farvel, jeg kan ei døe;
Mit Legem fandt ei Ro i Graven; gik
Hver Nat som Gienfærd her i Herthaskoven.

Signe (venlig).

Gaa Hagbarth! Guderne ledsage Dig.

Hagbarth.

Tak Hulde!

Signe.

Var det Alt?

Hagbarth.

Hvad jeg tør haabe.

Signe.

Du glemmer hvad jeg havde lovet Dig?

Hagbarth.

Min Egekrands!

Signe.

Der visner den i Støvet.
Jeg tvivled om at see Dig meer.

Hagbarth.

Et Blad,
En ringe Stilk deraf er Hagbarth nok.

(Han tager den op.)

Signe.

Lidt nok for Den, som fordrede saa Meget!

Hagbarth.

Tillad mig kun endnu et Øieblik
At see Dig rolig i dit skiønne Ansigt;
At dybt det sig indpræger i min Siæl,
At ingen Afstand, ingen Tid formaaer
At svække dette Billed! At det svæver
For mig i Dødens Stund, en venlig Alf,
Der vinker Hagbarth til et bedre Liv,
Hvor ei Du hader ham, hvor han maaskee
Dig seer igien.

Signe.

Ja, ja! det giør han vist!
(De betragte hinanden længe.)

Hagbarth
(holder Haanden for sine Øine).

O gid jeg nu var evig blind! At Intet
Forstyrred dette kiære Billed meer.

Signe
(drager hans Haand fra Øinene).

See kun lidt længer, Hagbarth! Signe selv
Kan ei forstyrre Billedet af Signe.

Hagbarth.

O, Signe, hvis Du elskte mig igien!

Signe.

Jeg vil dit Vel! Forlad mig nu, min Ven!

Hagbarth.

Din Ven?

Signe.

Det er Du!

Hagbarth.

Du tilgiver mig
Din Broders Død?

Signe.

Ham skete hvad han ønskte.

Hagbarth.

O, hvor jeg længes, snart at følge ham!

Signe.

Vil Du ei glemme mig, naar Du er borte?

Hagbarth.

Jeg glemme Dig?

Signe.

Naar seer jeg Dig igien?

Hagbarth.

Ak, aldrig, — eller — stedse! hvis Du vil.

Signe.

Forklar Dig!

Hagbarth.

Bera hader mig til Døden,
Og aldrig giver hun sit Minde til
Vort Ægteskab.

Signe.

Nei, nei, det giør hun ei!

Hagbarth.

Hun handler ikke mod Dig som en Moder;
Og skylder Du da Bera Datterpligt?

Signe.

Min Moders Synd undskylder ikke min.

Hagbarth.

O, evige Thor! jeg vover Bønnen ei —
Jeg tør ei sige, hvi jeg kom.

Signe.

Saa tie!
Hvis det er intet Godt, tie heller stille!

Hagbarth.

Jo! Godt for os, ifald Du elsker mig;
Uskadeligt for hende.

Signe.

Tal, min Ven!

Hagbarth.

Følg mig paa Skibet ud, og fly til Norge
Med Hagbarth.

Signe.

Hagbarth! vil Du skille Bera
I samme Døgn ved to af hendes Børn?

Hagbarth.

Hun har en Søn igien! Hun har to Sønner
Som før, og en huldsalig Datter, hvis
Hun glemme kan sit Had.

Signe.

Nei, Hagbarth! aldrig.
Jeg kiender hendes Hierte, det vil briste.

Hagbarth (fortvivlet).

Saa er der intet Haab i Verden da
For Hagbarth meer. — Farvel!

Signe
(griber hans Haand og holder ham tilbage).

O, kiære Ven!

Hagbarth.

Du vil ei følge mig?

Signe.

Min Troskab følger
Til Døden Dig; men jeg kan ei forlade
Min Moder i en saadan Hiertequal.

Hagbarth.

Hvad giør vi? Tal! Der er ei Tid at spilde.

Signe.

Kom næste Vaar, naar hun er mere kold.

Hagbarth.

Vel, dyrebare Signe! Vel, det vil jeg;
Og hvis hun da mig grusomt hader end,
Saa vil Du følge mig?

Signe.

Der er min Haand!
Det vil jeg.

Husvaler mig i Pinen. Skynder Eder!
Der har I mine Hænder! Binder dem!
(Han bindes med Signes Lok.)

Signe.

Ak, Hagbarth! Sønderslid den! Giør Dig fri!

Hagbarth.

Før skal de sønderslide dette Hierte!
Min Tand skal som en giftig Slangebraad
Tildøde saare Den, som vover at
Befrie mig fra min lykkelige Trældom.
Nu vinder mig i Taarnet ned! Farvel
Min elskte Signe! Græd lidt over Hagbarth,
Og glem ham snart! Du intet har forbrudt;
Din grumme Moder raser kun mod mig;
Men ei hun, som et unaturligt Dyr,
Fortærer egen Byrd. O, skiønne Lok! (kysser den.)
I Fængslet skal jeg see paa mine Hænder,
Min Taare skal befugte denne Silke,
Jeg trykker den mod mine varme Læber,
Og ingen Træl, saalænge Verden stod,
Som Hagbarth har velsignet sine Lænker.

Bera.

Indslutter ham i Taarnet hist, at han
Kan have hendes Jomfrubuur for Øie
Den sidste Nat, fra Gittret. Stakkels Hagbarth!
Som ei fik Tid til at forføre Datt'ren,
Da Sønnen myrdet var. — Lev til imorgen,
Og sværm paa Randen af Fortvivlelsen,
Til den opsluger Dig. Du, Alger, selv
Skal holde Vagt i Nat. Tænk paa din Eed!
Jeg kun betroer min Hævn i dine Hænder.
Mit sidste Barn, min elskte Søn! Du vil
Ei slutte Forbund med din Broders Morder.

Alger.

Stol trygt paa mig! Jeg mindes hvad jeg svor.

Vera.

Indslutter hende først i Jomfruburet!
Din Straf er —

Signe (hurtigt).

Døden?

Vera.

Nei, min Datter! Livet.

Hagbarth (til Signe).

Du elsker mig. — Jeg spotter al min Nød.

Signe.

For Kiærlighed har Jorden ingen Død!

(Hagbarth føres bort.)

Fierde Handling.

Morgen.

Alger alene.

Min Søsters Nød og Hagbarths tunge Skiæbne
Gaae mig til Hiertet; alt som Natten viger,
Og Dagen nærmer sig, hvis Morgenrøde
Skal see hans brune Kind i Egen blegne.
O fy, o fy! Vil Fuglene vel siunge
Paa disse Træer, naar Dagen gryer? De flye
Bort fra den stumle Skov, som stummel Hævn
Forvandler til et Rettersted. — Og jeg?
(han grunder.)
Din Moder skylder Du dit Liv, men ei
Dog Æren, Alger! Æreløs var Eeden.
Og Du, min stakkels Signe — Du, min Søster!
Hvad vorder hendes Skiæbne? Glemme ham?
Det kan hun ikke; Sorg giør Elskov stærk,
Ulykke nærer den, og fremmed Grumhed
Den lader smage meer sin egen Sødme.
Nu, som en Fugl paa den forfaldne Muur,
Der mistet har sin Mage, vil hun klynke
Til Nattekulden qvæler hendes Bryst.
Min Moder døer af Græmmelse. Jeg Kongen
I Sigarsted? En Konge mellem Grave!

Bleg vil jeg sidde med mit Kongespir,
Som Hel blandt Skygger i den stumle Hal.
Ei noget Skib tør nærme sig min Strand;
Sælhunde, Hvaler kun og vilde Marsviin
Vil leire sig hver Nat om Isefiord,
Og vare Vikingen, med hæslig Snøften,
Om ei at ankre ved den sorte Skov,
Hvor Giæsten myrdes. —

(Signe kommer.)

Arme Signe! See,
Der kommer hun. — Hvor bleg, — et Gienfærd lig!

Signe.

God Aften, Alger! Hvorfor aabnes Døren
Til Signes Fængsel? Hvorfor kaldes hun
I Hagbarths Nærhed? Vil I dræbe ham
For Signes Øine?

Alger.

Det er Morgen snart.

Signe (gyser).

Snart Morgen? — Nu, saa er det Nat for mig.
Farvel!

Alger.

End gnider Dagen Øinene,
Den strækker hen sig paa sit dunkle Bolster,
Urolig er dens Blund; den skiælver, bleg
Forfærdet for sin Morgendrøm. —

Signe.

Tilvisse!

Alger.

Jeg vidste vel Du mægted ei at slumre
Den fæle Nat.

Signe.

Snart Alger, skal jeg slumre,
Naar Lundens Blomster aabne sig for Duggen.

Alger.

Du stakkels Signe! Blomstens Tid er kort,
Men mere kort end Blomstens var din Glædes.

Signe.

Maa Hagbarth døe?

Alger.

Ja, Signe! — han maa døe.

Signe.

Fortvivl ei Alger! Døden skrækker kun
De feige Siæle.

Alger.

Signes Siæl er kiæk.
Din Smerte —

Signe.

Døden overvinder den.

Alger.

Men døe af Sorg er Svaghed.

Signe.

Troe dog ei
De kolde Hierters følesløse Tale!
Døe Svaghed? Altid Svaghed? Mere Styrke
Den skulde vise, som i søvnig Kuld
Seer hver Forandring af sit Held imøde,
Selv Undergangen af sin bedste Lyst?
O, saa var Isen stærk og Frøet svagt,
Som giæred og opløste sig i Jorden
Til bedre Blomst og Frugt. Jeg elsker Svaghed,
Og ringeagter Styrken, er det saa.

Alger.

Du elsker Hagbarth! Skiønne, gode Signe!
Og Alger svoret har din Undergang.
(Han kaster sig paa Knæe og bedækker hendes Haand med sit Ansigt.)
O, Alger! Utaknemmelige Broder! —
Var det din Tak for al din Kiærlighed?

Signe.

Du gode Broder!

Alger.

Hør mig, elskte Søster!
Eet kan jeg! derfor har jeg kaldet Dig;
Eet kan jeg; det forbyder ei min Eed.
Bevogte Hagbarth maa jeg; — see ham døe
Og intet virke, — ha, — det har jeg svoret;
Men — denne sidste Nat er saare skiøn;
Den fulde Maane staaer saa klart derhenne,
Som om den vilde sige: Kiære To,
End eengang kommer i min Bøgefavn,
Og lad mig lyse mildt til Eders Elskov!
Ja! Du skal see ham. —

Signe.

Dyrebare Broder,
Ifald Du vidste, hvad Du skiænker mig! —

Alger.

Jeg veed: En Draabe Vand i Tørstens Hede,
Som jeg med Habets Salt har hidset selv.
En liden Biælke viser jeg Dig i
Det Skibbrud, Du har lidt paa Grumheds-Klippen,
Hvor selv jeg var den Steen, som sønderslog. —
Min Haand er bundet og min Villie med;
Alt hvad jeg har igien — er dette Hierte.
Jeg svoer at habe, hvad mit Hierte kunde —
Det kan ei! Freia være Tak, som gav
Et Vink mig i min Ubesindighed.
Kom Signe! Du skal see din Hagbarth.

Signe
(grunder og fatter pludselig en Beslutning).

Vi! —

Alger.

Hvi dvæler Du?

Signe.

En lille Fæstensgave!
En Brudgomsurtekost.

Alger.

O, skiønne Sværmen!

Vel, ogsaa det. Jeg fierner hver en Speider,
At ingen skal forstyrre Dig.

Signe
(tager sin Broders Haand, med Høihed).

Alfader!

En grusom Skiæbne har forfulgt vort Huus,
Den stærke Sigar hviler længst i Jorden;
Den sidste Levning styrter i sit Gruus —
Bevar Skioldungaætten end for Norden!
Her staaer det yngste Haab, den sidste Green
Af Mykilatis kongelige Stamme;
Hans uerfarne Siæl er skiøn og reen —
O lad den luttres i min Smertes Flamme!
Bevar ham Kronen i et kraftigt Liv,
Lad ham de bolde stærke Fædre ligne,
Giv ham min Kiærlighed, skiænk ham en Viv —
Og giør ham mere lykkelig end Signe!

(De gaae.)

Hagbarth og **Fangefogden** stige op paa Taarnranden indenfra.

Hagbarth
(med Signes Lok om Hænderne).

Nu altsaa — det er mig tilladt at tage
Frisk Luft paa Taarnets Rand?

Fangefogden.

Ja vist, ja vist,

Saameget som Du vil, min Ven!

Hagbarth.

Her staaer

Jeg Himlen mere nær, som snart med Klarhed
Skal aabne mig sin blaa, sin lyse Favn.
Seer Du det store Stiernebilled hist?

Fogden.

Ja, det er Freias Rok!

Hagbarth.

Du har ei spundet
Mig Silke, Freia!

Fogden.

Nei, det maa Du sige.
(Sagte.)
Kun Hamp til Halsen, stakkels Svend!

Hagbarth.

Her strækker
Jeg op til Dig, almægtige Gudinde,
De Hænder, som en kraftig Elskov bandt.
Forlad mig ikke, giv mig Kraft i Døden!

Fogden.

Hvor sært han dog opstrækker sine Hænder!
Enhver Ildgierningsmand frier man fra Lænken
Den sidste Stund; hvorfor ei ham? (høit) Ung Hagbarth!
(Tager en Kniv frem.)
Kom, lad mig overskiære disse Haar!

Hagbarth (vild).

Jeg overvældes let i denne Stilling;
Men — hvis Du sønderslider denne Lok —
Den første Brug min Haand giør af sin Frihed,
Er den, at styrte Dig fra Taarnets Rand.

Fogden.

Hak raser! Kan en Lindring —

Hagbarth.

Kast din Kniv,
Opirr mig ikke til Fortvivlelse!

Fogden.

Hvad er der ved den Lok?

Hagbarth.

Og veed Du ei,
At den har straalet om min Signes Isse?

Fogden (afsides).

Ak, det er sandt! ja det var hendes Haar.
Ha, nu forstaaer jeg ham. Man siger jo,

At slig en Beiler sætter Priis paa alt hvad
Der kommer fra hans Hiertenskiær; lidt Baand,
En Traad, en Smule Haar, et Blomsterblad,
Det kan de giemme Dag og Nat paa Brystet
I mangt et Aar. Den stakkels unge Taabe!
Det er dog syndigt at aflive Folk
For Galenskab; Galskab er ingen Synd.

Hagbarth.

Forlad mig nu, og lad mig ene! — Siig:
Er det ei Signes Jomfrubuur, man seer
Hist mellem Træerne?

Fogden.

Jo ganske rigtig.
Kom nu og lad mig løse dine Hænder!
Jeg ei et Haar skal krumme paa din Lok;
Saa kan Du bedre see hvor smuk den er.

Hagbarth.

Nu, gode Gubbe, hvis det er din Hensigt. —

Fogden (løser ham).

See, der er Haaret!

Hagbarth (tager Lokken).

Dyrebare Skat!
(Han holder den ud over Taarnet.)
Skin Maane! skin paa disse lyse Straaler,
Og bland din gyldenblege Glands med dem!

Fogden.

Den Stakkel, lidt fornøier ham! Nu det
Er vel for ham; thi Meget er ham nægtet.

Hagbarth.

Hvad hedder Du, min Gubbe?

Fogden.

Halfdan, Herre!

Hagbarth.

Hør — lov mig, Halfdan, at naar Beras Bødler
Imorgen hente mig til Retterstedet,
Du atter vil omvikle mine Hænder

Med disse Haar og ei med Hampereb.
Det er min sidste Trøst; det Eneste,
Der adler min afskyelige Død.

Fogden.

Det lover jeg; men lov saa mig igien,
Naar Du er død, at Du vil aldrig spøge
For mig og for min lille Søsterdatter.
Hun er saa bange for, at Du skal rettes;
Thi hendes Kammervindue vender lige
Mod Egetræet.

Hagbarth.

Gode Gubbe! see,
Vel troer jeg, Hagbarth faaer ei Ro i Graven;
Han efterlader Noget her i Livet,
Der er ham altfor kiært; men frygt kun ei!
Mit blege Spøgelse vil være venligt,
Og svæve skaanende din Dør forbi,
Naar det ved Midnat giør sin tunge Vandring.

Fogden.

Du rører Hiertet til Medlidenhed.
Selv Konning Alger ynkes over Dig,
Og har tilladt den alderstegne Skiald
At trøste Dig, den sidste Nat med Sang.
Der kommer han alt nede med sin Harpe.

(Halloge kommer.)

Hagbarth.

O lad mig ene med min stumme Sorg!
Hans Trøst vil trætte; mit bespændte Bryst
Er ikke længer stemt for slige Sange.
Jeg døer ei stolt, som Kæmpen i sit Fængsel,
Skiøndt Vera fyldt min Indvold har med Slanger;
Bortklusser ikke som et Heltebaal,
Med Røg i Sky og trodser ei med Knald;
Min Ungdom daler som et Stierneskud,
Der lysner kort — og døer i fugtig Luft.
Forskaan mig!

Halloge
(som har sat sig ved Taarnet, synger ved Harpen).

Min Hielm er mig for blank og tung,
Mit Skiold kun slet beskiærmer;
Jeg føler det, skiøndt jeg er ung,
At snart sig Døden nærmer.
Læg hen det frygtelige Staal
Paa Heltens Bautastene!
I Lunden staaer en Natviol, —
Der hvile mine Bene!

Hagbarth.

Ha! den Tone finder Gienklang
Dybt i min Siæl.
(Rækker sig over Tralværket.)
Hav Tak, Du gode Skiald!
Miskiend mig ei, fordi jeg miskiendte Dig.
Du ei formane vil?

Halloge.

Nei, kiære Søn!
Jeg synger om din Sorg, hvor smuk den er.
(Synger.)
Jeg Livets bedste Rose brød,
Og Baldur være lovet!
Kom, kiære Død! nu i dit Skiød
Nedlægger jeg mit Hoved.
Flyv, raske Fugl! frygt Reisen ei,
Stræk ud de Vinger brede!
Du svæver til en evig Mai,
Og til en evig Glæde.

Hagbarth.

Alt ude nu?

Halloge.

Nu synger jeg en anden,
Om liden Ragnhild, om den Trøsteløse.

Hagbarth.

O, herligt! Og jeg sidder mellem Stierner,
Med Signes Lok og hører paa din Sang;

Og naar de komme for at hente mig,
Saa følger Du mig til min Brudeseng.
Ei sandt?

Halloge.

Ung Hagbarth! det er Skialdens Kald,
At være den Ulykkeliges Trøst.

Alger kommer til Taarnet.

Gaa, gamle Ven! Jeg tale maa med Hagbarth.
(Sagte til ham)
Du veed mit Ærind. — Signe kommer.

Halloge.

Saa
Er Gubben her med Harpen overflødig.
(Han gaaer.)

Fogden
(inde i Taarnet til Hagbarth).

Kom ned!

Hagbarth.

Hvorfor?

Fogden.

Nu, skynd Dig! Kongen venter.
(Hagbarth kommer ud med Fogden. Den sidste gaaer, paa Algers Vink, atter ind i Taarnet.)

Hagbarth (stolt og kold).

Hvad vil Du? Har din Moder sig betænkt?
Fandt hun, at Hagbarths Livstid til imorgen
Var altfor lang? Og kommer Du, for selv
At bringe mig med egen Haand til Døden?

Alger.

Naturlig er din Vrede, træffende
Din Spot. Du Aarsag har at hade mig.

Hagbarth.

Saa spar mig for at spilde da mit Ord
Paa Den, som ei fortiener det. Her er jeg!

Alger.

Foragt mig ei!

Hagbarth.

Og om jeg voved det?

Alger.

Saa kunde det maaskee fortryde Dig.

Hagbarth.

Saa maadeholden Den, der bruste nys
Som Havets Skum? — Dog, Du har Ret! En Fange
Som sidder paa sit Liv og paa sin Ære,
Kan ei fornærme Dig.

Alger.

O, Hagbarth, Hagbarth!

Hagbarth.

Dog døer jeg uden Skam. Min Død vil rygtes
I Norden, det er sandt; men Alger, Alger,
Ei mig vil Tidens Brændemærke ramme!

Alger.

Jeg staaer for Dig forvirret, sønderknust.
Jeg føler dybt hvad der er skeet, skal skee;
Dog — klynke kan jeg ikke som et Barn,
Og trygle dumt om din Tilgivelse.
Ei heller er jeg ene Skyld i Qvalen.
Med Nidingsværk har Alger ikke syndet;
Det er min Trøst. Saa vil jeg heller ei
Da spilde Dig den altfor korte Tid
Med daarlig Klynken og med Selvforsvar.
Jeg kan ei redde Dig, din Stav er brudt! —
Dog — nogle Øieblik har Du tilbage —

Hagbarth.

O, skynd Dig! Giør det kort og godt! Vil Du
Seigpine mig?

Alger.

Et Øieblik er ei
Aldeles at foragte. Ofte har
Den Lykkelige følt i det, hvad ei
Sit hele Liv den Ulykkalige.

Hagbarth.

Jeg har ei meer paa denne Jord at frye.

Alger.

Og dersom det, Du nys forgiæves søgte,
Dog skiænktes Dig, en Time før din Død?

Hagbarth.

O, alle Guder! Tal, hvad mener Du?

Alger.

Du fik ei taget Afsked med min Søster.
Vi kom saa pludseligt, vi overfaldt Dig.
Din Signe —

Hagbarth.

Enten sendes Du fra Hel,
At pine mig med den udsøgte Qval;
Hvad eller kommer Du, en Lysets Alf.

Alger.

Giv mig din høire Haand, dit Ord derpaa,
At ei Du flygte vil; saa gaaer jeg bort,
Og lader ene Dig med Signelil.

Hagbarth.

Nei, Alger! — Nei, Du spotter ei — Dit Øie
Seer altfor ærligt ud.

Alger.

Din Haand derpaa!

Hagbarth.

Ved Signes Kiærlighed, ved Hagbarths Ære,
Jeg bliver her og døer.

Alger.

Tilgiver Du
En Ynglings Ubetænksomhed, hvis Eed
Snart skiller Dig ved Livet?

Hagbarth.

Det var Skiæbne!

Alger.

Spild Tiden ei! Den er kun kort. Hun venter!

Hagbarth (omfavner ham).

Mit sidste Suk for Signe! Det næstsidste
For Alger og hans Held.

(Han gaaer.)

Alger (trager sit Sværd).

O, kunde jeg
Nu døe for Hagbarth! — Hvis jeg dræbte mig?
Han kunde flygte — Men han giør det ei!
Han holder Ord, han bliver her i Fængsel,
Og Bera griber ham som Algers Morder.

(Fortvivlet)

Saa lev da ulyksaligste blandt Konger!
Og see den Nød, Du ikke kan forhindre.

(Han gaaer.)

Signe med Roser i Haand og gule Blomster paa Brystet; **Hagbarth.**

Hagbarth (omfavner hende).

O søde Lyst at døe for slig en Mø!

Signe.

Hør mig, min Hagbarth! Tiden er kun kort.

Hagbarth.

Hist venter os en Evighed.

Signe.

Ja, sikkert!

Hagbarth.

O, Signe, Signe! Elsker Du?

Signe.

Jeg elsker
Dig inderligt.

Hagbarth.

Den Tanke ængster mig,
Om ikke blot Medlidenheden rører
Dit Hierte.

Signe.

Jeg Medlidenhed med Den,
Som frister hver en Helts Misundelse?

Hagbarth.

Nu, saa er alting godt. Saa er min Død
Kun Børneleg. Jeg venter Dig hos Freia.

Signe.

Du skal ei vente længe.

Hagbarth.

Lev, min Signe!
Tænk paa din Hagbarth, naar i Sommerqvæld
Du vandrer under disse Bøgetræer;
Naar Fuglen synger, Hyldebusken dufter,
Og Maanen skinner i det sorte Løv.
Tænk paa den første Dag, den sidste Nat,
Du saae ham her. Ei sandt? Du gyser ei
For Egetræet?

Signe.

Hagbarth! disse Roser —
Modtag dem, som min Elskovs første, som
Dens sidste Gave. Jeg har røvet Hækken
Hver yndig Knup. — Men næste Vaar, min Ven!
Skal Træet atter blomstre. Da vil Bera
For silde græmme sig, og plante Roser
Paa Hagbarths og paa Signes Høi.

Hagbarth.

O, Rose!
Nu først forstaaer jeg, hvi din Torn mig stak!
Sødt Varsel om en ulykfalig Elskov.
Men, hulde Signe! hvilke fæle Blomster
Har Du paa Barmen der?

Signe.

De er for mig!

Hagbarth.

Bedøvende Skarntyder? Gustengule!

Signe.

Foragt dem, had dem ei! Medlidende,
Trofaste Venner er de. Deres Saft
Skal styrke mig.

Hagbarth.

O, Freia!

Signe.

Hør, min Hagbarth!

For nogle Timer siden foreslog
Du Signelil at flygte bort med hende;
Da var hun raadvild — modløs — havde Pligt,
Som nu er hævet. Men hun gav Dig Løvtet
At følge Dig, naar ingen Bøn og Suk
Var mægtigt at bevæge Veras Bryst.
Nu holder jeg mit Løvte!

Hagbarth.

Signe! Signe!

Signe.

Hør mig, min Ven! Naar dit Skarlagenskind
Høit svæver under Egen — da skal Signe
Rask tømme Bægeret. Og røde Luer
Fra det antændte Jomfrubuur skal vorde
Det Baal, paa hvis høitidelige Flamme
To glade Siæle svinge sig til Freia.

Hagbarth.

O, Signe, Du vil døe? Lev, lev!

Signe.

Mit Liv
Blev til en langsom Død. — Jeg vil ei tæres
Af langsom Qval; ei bøie, Lilien lig,
Mit Hoved ubemærkt og ubegrædt.
Vor Død skal røre Hierterne! Vor Henfart
Skal straale som en Høitidsfest! Den skal
Erindres længe, som et skiønt Beviis
Paa nordisktro, huldsalig Kiærlighed.

Hagbarth (omfavner hende).

Velan! Velan! Vi følges ad!

Signe.

Vi følges!

Hagbarth.

Hvor er en Elsker paa den vide Jord
Saa lykkelig og salig nu som Hagbarth?

Femte Handling.

Morgen.

Vera, fulgt af **Drabanter**, gaaer urolig med nedslagne Øine; pludselig standser hun og vender sig.

Hvad vil I mig? Hvi følger I mig lumskt
I Hælene som Fiender? Vil I lure?
Hvi kommer Du med blanken Hellebard?

Grim.

Min ædle Dronning, Du har selv befalt os
At følge Dig.

Vera.

Gaaer!

(De træde tilbage).

Hvorfor ængstes jeg?
Da Natten er forbi, kan Lyset skrække?
Østhimlen flammer som en Borg i Brand!
Ha, frygter Du for Skygger? (kalder) Grim!

Grim.

Fyrstinde!

Vera.

Hvi har Du sat Alfs Liig paa Dødningbaaren
I Sovekammeret til mig i Nat?

Grim.

Det var din egen Villie. Du ønsked

At slumre med ham under Tag end eengang,
Før Liget blev paa Baalet brændt til Aske.

Vera.

I Sovekamret? Fy! jeg har ei havt
En rolig Hvilestund den hele Nat. —
Hør Grim! har Du imorges intet mærket
Ved Liget? En Forandring?

Grim.

Jo! det laa
Med begge Arme ned fra Dødningbaaren,
Og Øinene stod høit opspilede.

Vera.

Nu, det er vel, at Du har ogsaa seet det.
Sandt nok! det hændes ofte med et Liig,
At Øielaaget springer atter op;
Og Armene let falde fra hinanden
Ved egen Tyngde.

Grim.

Ja, det hændes tidt.

Vera.

Jeg tilstaaer dog, det giorde mig forfærdet.
Jeg tænkte just paa Hagbarth og min Hævn.
Jeg fandt ei Ro paa Leiet. Tanken drev
Til Liget mig; jeg knælte ved hans Baar
Og raabte: Alf, min Søn! jeg hævner Dig!
Da sprang ham Øiet op! Han stirred vildt
Og fælt paa mig; og Hænderne, som folded
Sig nylig, vristed vredt sig fra hinanden.
Jeg tilstaaer Dig, jeg havde Mod ei til
At lægge dem, som før, paa Ligets Bryst,
Og trykke ham de store Øine til.
Jeg blegned — og forlod mit Sovekammer.

Grim.

Fyrstinde —

Vera.

Ti med hvad jeg har betroet Dig!

(Grim træder tilbage.)

Hvo kommer der? Min Datter, klædt i Liin,
Med Egeløv om Issen. — Vover hun
At træde mig for Dine denne Morgen?

Signe nærmer sig hvidklædt, med en Egekrands om sit Hoved.

Vera.

Saa rolig? Saa høitidelig? Saa hvid
Som en Præstinde, naar hun gaaer til Offer?
Og dristigt er dit Blik? Du seer med Fatning
Mig stolt i Øiet? Ha, Uværdige!
Kom Du som Vidne til ung Hagbarths Død?

Signe.

Jeg kom at sige Dig Farvel, min Moder!

Vera.

Ha, troe kun ei, ved Bønner og ved Graad
Ømt at bevæge mig.

Signe.

O nei, det veed jeg.
Og derfor vil jeg heller ei forsøge
Paa hvad der var uværdigt og forgiæves.
Min Graad er rundet; den har Du ei seet.
Det Offer, som mit Hierte skyldte Freia,
Det har jeg eensomt alt i rige Skaaler
Henghdt paa hendes Steen; og hun har hørt mig;
Thi kraftigt styrker hendes Magt mit Bryst,
Og jeg har lært med Værdighed at lide.

Vera.

Hvad vil Du?

Signe.

Kort kun her forklare Dig,
At jeg har intet handlet, mig uværdigt.
Jeg mistet har din Kiærlighed, — skiænk mig
Din Agtelse! Hvi harmes Du paa mig?
Mit unge Bryst var koldt for Freias Ild,
Som Knuppen, før den aabnes. Da kom han!

Jeg saae ham og jeg elskte. Skulde jeg
Vel blues ved min Kiærlighed, fordi
Den virkte let og rørte mig saa snart?
Den Helt, som blev mig kiær, fortiente det.
Og selv den Trods, den Ubetænksomhed,
Der fulgte med hans Ungdom, og som drev
Dig til at hade ham, var mig elskværdig.
Thi hvad var Hagbarths Brøde? Han har dræbt
I ærlig Kamp Den, som var kied af Livet.
Du trued ham, han glemte dine Trudsler;
Troer Du, jeg elsker Hagbarth mindre nu,
Fordi jeg er ham mere kiær end Livet?
Nei, nei! Den Udaad giør ham dobbelt skiøn.
Og hvis i Værk Du skulde sætte grusomt,
Hvad dine mørke Tanker har besluttet,
Da vil Du see, at Den, som voved dristig
Sin Fare, kan med samme Siælekraft
Udholde Følgen. — Ei med ussel Bøn
Jeg derfor trygler om min Beilers Liv;
Det var kun at fornedre ham; da leed
Han en uværdig Død. Desuden rørte
Vel neppe jeg dit Hierte. Du har sielden
Skiænkt mig din Godhed. Da min Fader blegned,
Da følte jeg mig ene — ha, saa ene!
Alf elskte sin Gyrithe, Alger Sværdet,
Og Du din Høihed. Jeg har vænt mig til
At give Slip paa Livets skiønne Fryd,
Og altid anet hvad der vented mig.
Velan! saa træder jeg tilbage nu
I mine Skygger. Hagbarth er min Brudgom;
Og derfor staaer jeg i min Bryllupspragt,
Med Haabets grønne Krands om mine Lokker.
Miskiend mig ei, min Moder! Signe skilles
Fra Dig med Kiærlighed og ei med Trods;
Og hendes sidste Bøn til Odin er,
At naar Du strengt har hævnet Dig paa Hagbarth

Og paa hans Signe, at det ei formeget
Kun maa fortryde Dig.

(Kysser hendes Haand.)

Farvel, min Moder!

(Gaaer.)

Vera.

Var dette List? Ei Listen fælder Taarer,
Og Signe kiender ei Forstillelse.
Hun elsker ham. Hvad mægter unge Hierter
Ei i den første Hede! Hisset seer
Jeg Alger. Ogsaa bleg! Ha, blege Begge,
Som Alf paa Dødningbaaren. — Mine Børn
Har oplagt Raad mod deres egen Moder.

Alger, i stærk Bevægelse, som han søger at skiule.

Hil Dig, min Moder!

Vera.

Tak, min Søn, min Alger!
Hvor gaaer det? Mindes Du den Eed, Du svor?
Og har Du fuldbragt hvad jeg Dig befol?

Alger.

Ja! Han gaaer Skoven rundt. Om føie Tid
Vil dine Bødler bringe ham. Han føres
I Optog om, med drøvelige Lurer,
Med sagte Trommer, — standser her — og dræbes.

Vera.

Retsaa!

Alger

Det siger Du.

Vera.

Og Du, min Søn?
Hvad er din Mening?

Alger.

Jeg — har ingen Mening;
Jeg handler blot som Værktøi her, og kommer
Kun for at høre hvad Du meer forlanger.

Er Hagbarths Død Dig nok? Skal han kun hidses
I Egens Green og jordes? Eller skal
Hans døde Legem svæve flere Dage
Til Skam for ham, og Skræk for Andre?

Bera.

Nei.
Nei, Alger! Hagbarths Død er Bera nok.
Naar han er død, da kan man jorde ham.

Alger.

Hvor?

Bera.

Under Træet.

Alger (seer derhen).

Er der Plads til Tre?
O jo!

Bera.

Til Tre? Hvad mener Du?

Alger.

Slet intet.
Jeg har jo sagt, at jeg har ingen Mening.
Nu altsaa — derved bliver det?

Bera.

Hvad fattes
Dig Alger? Kiære, tungt Du drager Aande!

Alger.

Det kommer af, min Mund er spærret. — Nu,
Saa gaaer jeg hen — og sætter det i Værk. —
(Gaaer, men vender tilbage igien.)
Tillader Du til Afsked mig, min Moder,
Først at fortælle Dig en Dæmesaga,
Jeg selv har digtet?

Bera.

Tal, min Søn!

Alger.

En Ørn
Var yndet af sin Moder; men hun frygted,

At den forvoven skulde giøre Misbrug
Af sine Vinger. Barnlig from og lydig
Fandt den sig i at lade Vingen stække,
For ei at friste Faren. Moderen
Nu bragte den sin Føde selv til Reden,
Og saadan gik det nogle Dage godt.
Eengang, da Moderen var borte, kom
Der en forfærdelig uhyre Grif,
Stærk som Forbittrelsen i Hadets Bryst,
Hævngierrig, grum, og trued Ørnens Søster,
Som sad paa Redens Kant. Den unge Ørn
Ei kunde meer forsvare, maatte see
Det elskte Hierte saares og fortæres.
For sine Øine. — Men da styrted han
Fortvivlet sig fra Klippen; og da Vingen
Ei bar ham længer, faldt han tungt — og knustes.
Da Moderen nu atter kom, — som Moder —
Fandt hun sin Rede tom. Men dybt i Dalen
Laae Datt'rens hvide Fiær i Sønnens Blod.
Da skreg hun Jammer over alle Klipper,
Og kaldte sine Børn. — Det var forsilde!

(Han fatter sig, og siger derpaa med Rolighed.)

Jeg har fortalt min Saga Dig — og gaaer!

Vera (kalder ham tilbage).

Bliv!

(Efter et Øieblik, hvori hun kæmper med sig selv.)

Hagbarth skal ei dræbes! —

Alger

(griber henrykt hendes Haand).

O, min Moder!

Vera (kold og stolt).

Ti nu! — og hør! — og lad mig ogsaa tale.
Thi ogsaa jeg har Forsæt; ogsaa jeg
Har Attraa, som ei noget Gienfærds Fagter,
Ei nogen Datters Graad og Søns Fortvivlen
Fik dette Hierte til at eftergive.

Han skal ei døe. Min Hævnlyst gik for vidt;
Retfærdighed kan ogsaa være grum;
Og det er Kongevældens største Skiønhed,
At kunne lade Naade gaae for Ret,
Naar Loven strider med Omstændigheden.
Jeg skylder Hagbarth ingen Skaansel. Sandt!
Men Høimod skylder jeg mig selv, som Dronning.
Vel! han skal ikke døe. — Dog, uden Straf
Skal heller ei den unge Vovhals ile
Tilbage til sin Klippe, for at spotte
Den danske Veras svage Qvindespir.
Hans Hovmod har berøvet mig min Søn,
Og klemt mit Bryst med Dødens Gysen. Vel —
Han prøve maa det samme! Lad ham føres
Til Retterstedet, — og naar Døden svæver
I Øgen over ham; da vil jeg komme,
Som Lykkens Norne paa den røde Valplads,
Og skiænke ham sit Liv. Først, som en Flue,
Han surre skal fortvivlet i min Haand,
Og smutte bort imellem Fingrene,
Fordi han er for svag; fordi min Høihed
Ei være kan bekiendt at knuse ham.

Alger.

Og Signe?

Vera.

Lad ham aldrig tænke derpaa.
Hun straffes for sit Maanskinsværmeri
Med Hagbarths Savn, og det er nok for hende.
Hun aldrig følte kongeligt. Et Hierte,
Som fatter ei sin Storhed, giorde bedre,
Hvis ei det slog. God nok til Hyrdepige,
Hun lever for at sværme, plukke Blomster,
Og tænke nøisomeenlig paa sin Hyrde.
Nedstammer sligt et Hierte vel fra Frigga?
Har det en Anelse om hvad det skylder

Dans Æt og Asers Stamme? Alger, ti!
Opirr mig atter ei!

Alger.

Men han er Drot!
Er Helt!

Vera.

Jeg hader denne stolte Thrønder.
Hvad Gavn var det for Danmark, hvis hun ægted
En Viking fra de nidaraasske Klipper?
Hardvendil, Jotlands mægtige Konge, beiler
Til Signes Haand. Ved dette Giftermaal
Forbindes Herthadal med Nordens Halvø.
Det er et Ægteskab som glæder Aser,
Naae Øresund trolover sig med Liimfiord.
Han eller Ingen!

Alger.

Men, min Moder —

Vera.

Ti!
Hvis ei, fortæller jeg nu Dig et Sagn
Om Kæmpen, som blev Dværg, fordi han handled
Og følte smaat som Dværgen. — Ømhed kan
I lære Vera; tales der om Høihed,
Da er jeg Læremester. Ti og følg!

(De gaae.)

Signe kommer med sine **Møer**. De bære Kurve med Linned.

Signe.

O skiønne Morgen! Solen skinner klar!
Hør Fuglene, hvor lysteligt de qviddre.

(Man hører en Sorgelyd noget borte.)

Fylla.

O Thor! der komme de.

Signe (gyser).

Hvo kommer? — Ha,
Jeg hører det: Retfærdigheden iler.

Fylla.

Du arme Signe!

Signe.

Arme Fylla! Du
Har mistet alt, hvad Signe nu skal miste.

Fylla.

Min Beiler faldt i ærlig Kamp: — men din —

Signe (vild).

En ærlig Kamp? Hvad Kamp er mere ærlig?
Et Sværdslag var kun Tidsfordriv for Hagbarth;
(Peger paa Søerne.)
Men seer Du hist hin frygtelige Jette,
Med den uhyre grønne Busk i Hielmen?
Seer Du den Hundredarmede, som strækker
Sin Haand ud for at qvæle ham? — Ha, Fylla!
Det er en Fiende, som er Kampen værd.
(Musiken begynder igien nærmere.)

Fylla.

Den nærmer sig, den fæle Sorgelyd!

Signe.

Nei Fylla, nei, den Lyd er mig en Trøst.
Jeg kiender denne gamle Kæmpevise:
Jeg sang den tidt som Barn, og troede mindst,
Den skulde vorde Dødsang for min Ungdom.
O, den gior stærk i Sorgen, denne Vise.

Fylla.

Seer Du ham hiist, hvor han gaaer i Kredsen?
En talrig Skare følger ham.

Signe (hurtig).

Hvor? Hvor?
(Vender sig bort.)
Nei — jeg vil ikke see ham før hos Freia.
Nu vil vi gaae paa Blegen med vort Linned.
Kom, mine Piger! — Men — jeg har intet nydt
Idag endnu imod den aarle Lust.

(Til Rinda.)

Giv mig det Miødhorn, Barn! jeg lod Dig fylde.

(Rinda bringer det.)

Signe (rækker Hornet iveiret).

Kun denne Skaal endnu for Dig, min Ven!

(Hun drikker og siger derpaa sagte.)

Iil Hagbarth! Iil min Ven! din Signe venter.

(Hun kaster Hornet hen i Græsset.)

Og nu afsted, I Tærner! Gaaer foran! —
Jeg vil kun lukke Jomfruburet først,
Saa følger jeg.

Fylla (ængstlig).

Ha, Signe!

Signe (venlig, men bestemt).

Gaa, mit Barn!

(De gaae.)

Signe (glad).

Nu vil jeg dog endnu engang ham see!

(Hun strækker sig op og holder Haanden over Øiet.)

O, kiære Helt! der kommer han. Ei Frygt
Har bleg formaaet at skække Sundhedsrødmen
Paa dine Kinder. Hvilken Mø har elsket
Saa skiøn en Helt, saa kiækt og varmt et Hierte?
Hvo ønskte sig ei gierne Signes Død,
Hvis hun en Hagbarth havde sig, som Signe?

(Hun gaaer.)

Lyden kommer nærmere. Drabanter med Hellebarder. **Hagbarth**, bundet med Signes Lok.

(En Halvkreds af Hellebarder omringer Hagbarth. Hans Hænder løses; han giemmer den afløste Lok paa sin Barm.)

Hagbarth (rolig).

Tak, gode Ungersvend! Tak! Du befrier mig,
Et Øieblik før jeg skal smage Døden,
At jeg kan løfte Hænderne til Valhal.

Kæmpen.

Det staaer Dig frit.

Hagbarth (afklædes).

At døe er Børneleeg;

Men om hun er mig tro, — det maa jeg vide.
Om hendes Kjærtegn, hendes varme Læbe
Var meer end Lunet, øieblikligt Ruus —
Den Visdom maa jeg tage med i Graven.

Kæmpen.

Nu, Hagbarth, giv din Bøn!

Hagbarth.

I gode Kæmper,
Forst een til Eder! Ikke sandt? Den Mand
Der har forbrudt sit Liv, som snart skal døe,
Tilstaaer man en Begiering, hvis den er
Beskeden: som: en yndig'som Drik, en Spise,
Han havde Lyst til sidstegang at nyde?

Kæmpen.

O ja! det skal ei heller nægtes Dig:
Kun, at det strax kan skee; vi tør ei skienke
Fleer Timer Dig af Livet.

Hagbarth.

Jeg forlanger
Kun end et Dieblik. — I kan begribe,
Det er ei førstegang, en Svend som jeg
Seer Døden havt i Diet. Jeg har spegt
Med Faren, som et Legetøi, fra Vuggen,
Og Nornens Spyd har aldrig ængstet Hagbarth.
Dog — der er Forskiel paa at døe og døe.
Jeg nægter ei, at denne Maade har
Med samt sin Ro, sin Stilhed, noget fælt.
See, Mennesket er jo et Vanedyr:
Han vænner efterhaanden sig til Alt,
Men studser, Hesten lig, ved ukiendt Fare.
Saaledes bliver nu mit Hierte sky

(peger paa Egetræet.)

For denne Port til Evigheden, blot
Fordi den malt er med en fremmed Farve.
Nu vel, saa lad mig vænnes til min Død!

(Han afløser sin Kaabe.)

I smile? — Mene vel, at sligt Forsøg
Kun lykkes eengang? I forstaae mig ei.
Seer! tager denne kongelige Kaabe,
Ophidser, som et Billed paa min Skiæbne,
Ved Hampesnoren mit Skarlagensskind!
Saa knæler jeg med Bøn til Guderne. —

(Efter et Ophold.)

Det er mit sidste Ønske. — Nægtes det mig?

Drabanten.

Vel, Hagbarth!

(Til de Andre.)

Deri kan vi føie ham.

(Musiken begynder igien. En Drabant fæster Snoren ved et Spyd og kaster den over Egegrenen; derpaa bindes Kaaben derved og hidses i Veiret. Musiken holder inde).

Hagbarth

(knælende i Forgrunden, med foldede Hænder).

I mægtige Guder, hører nu min Bøn!
Og gyder Kraft i Signes Pigebarm;
At ei hun skiælver for det røde Blus:
At hendes Læbe kysser Giftens Bæger,
Som var det Hagbarths Mund!

(Musiken begynder igien. Hagbarth reiser sig og stirrer med Hovedet vendt over Axel til Signelils Buur. Pludselig seer man det flamme bag Træerne.)

Drabanten.

Ha, hvad er det?
Det brænder! Jomfruburet staaer i Brand!

Hagbarth (henrykt).

O rene Gløð af ægte Kiærlighed!
Ha, stærke Blus af Troskabs Offerild!
Tilgiv min Tvivl, Du Herlige! Den smerter;
Den smerter, Døden ei. O, Signe! Signe!
Jeg seer Dig hist hos Freia, hvor Du vinker.
Jeg stiger til Dig paa den lette Røgsky.

(Han tager en Daggert af sin Barm.)

Har jeg Dig end, min gamle Ven? Saa kom!

(Til de Omkringstaaende.)

Som Tyv? Nei, som en Tyv skal I ei hænge
Den stolte Hagbarth! Han har ikke stiaalet
Sin Signes Hierte. Det var hans! Hun gav

Det frit, af stærk, af reen frivillig Elskov.
Flam, stærke Lue flam! To Hierter svinge
Sig op til Freias Glæde paa din Vinge.
(Han støder Daggerten i sit Bryst og falder.)

Drabanten.

Hagbarth har dræbt sig selv.

En Anden.

Vor Dronning kommer,
Fulgt af sin Vagt. Afskilles! Aabner Kredsen!

Bera kommer hurtig og raaber:

Red hende hisset!

Grim.

Buret staaer i Gløb!

Bera.

Med Hagbarth Naade!

Drabanten.

Hagbarth er alt død.

Bera (forfærdet).

Alt Begge døde?

Grim.

Signe ligger strakt
I Hieloftet med forbrændte Haar,
Og Giftens Bæger er i hendes Haand.

Bera.

Hvo bringes hisset?

Alger kommer med Signe; hun er bleg med forbrændte Haar.

Alger.

Signe!

Bera.

Ha, min Datter!
Afsindige, hvad har Du giort? Held os,
At man har reddet Dig fra Flammerne.

Signe.

Hvad seer jeg? Hagbarths Kaabe? Hvor er Hagbarth?
(Hun optager ham.)
Ak, i sit Blod!

Drabanten.

Han bad os hænge Kaaben
Paa Grenen; og da hist han Flammen saae,
Da dræbte han sig flux med egen Haand.

Signe.

Ak, det var for at prøve Signes Troskab!
(kiærlig.)
Du slemme Hagbarth! kunde Du dog tvivle?
Men det er skeet i Dødens Vildelse;
Signe tilgiver Dig!

Bera.

Min svage Datter!
Der seer Du Ubesindighedens Frugt.
Jeg kom med Naade for ham; men for seent.
Han er sin egen Morder.

Signe (forskrækket).

Vilde Du
Benaade ham, min Moder?

Bera.

Derfor kom jeg.

Signe (fortvivlet).

O, Hagbarth, Hagbarth! — Moder! vilde Du
Forenet ham med Signe?

Bera (kold og mørk).

Dertil havde
Jeg aldrig i mit Liv fornedret mig.

Signe (glad).

Du havde skilt os evig ad?

Bera.

Som Døden.

Signe (med et let Suk).

Nei den forener! (kysser hendes Haand).

Tak, min elskte Moder!

Hav Tak for din ubøielige Strenghed!

Ak, uden den var Signe død fortvivlet.

Bera.

Hvad siger Du, min Datter?

Signe.

Ogsaa mig

Har Dødens Alf bedugget med sin Aande.

Du reddede mig fra Flammerne, min Broder!

Men Giftens uudslukkelige Flammer

Alt brænde her, fortære dette Bryst.

Bera.

Hvad har Du giort?

Signe.

Fuldendt min Qval. Tak Alger,

Min Broder! for Du rev mig ud af Ilden.

Nu kan jeg med mit sidste Krampetræk

Dog favne Hagbarth. Ikkesandt min Moder?

Du ei forbyder Signelil at aande

Sit sidste Suk paa disse blege Læber?

O, sød er denne Død!

(Hun synker ned ved hans Liig.)

Det er saa tungt

At skilles ad, naar man har elskt hinanden.

(Hun omfavner Hagbarth og døer med Hovedet paa hans Bryst. Der hersker en dyb Taushed; derpaa siger)

Bera.

Er hun alt borte? — Strækker hendes Liig

Ved Hagbarths Side.

Alger.

O, min Moder! føler

Du endelig —

Bera.

Hvad jeg har altid følt.

Hvo føler ei Beundring for det Store?
(Hun træder hen for Ligene og siger med usædvanlig Ild.)
Ifald jeg havde vidst, at deres Elskov
Var saa stærk; — nei — ved Odins evige Magt,
Jeg havde Signe skilt ei fra sin Hagbarth!
For Norrig og for Danemark!

Alger.

Min Moder!

Bera.

I Lunden skal der kastes dem en Høi,
I Kildens Nærhed, tæt ved Elmetræet,
Hvor Nattergalen aarlig bygger Rede.
Med Roser skal man rundtomplante Graven;
Og udenom skal lægges Bautastene.
Een Urne kun skal giemme Begges Aske.
Den Green af Egen hist, som strækker sig
Med Hagbarths Kiortel, skal I ogsaa fælde,
Nedlægge den i Høien. Heltens Sporer
Og Møens Smykker skal man giemme der;
At det kan graves op om tusind Aar,
Og give Folket Stof til skiønne Viser.

Alger.

Hvad her hun søgte, Moder! har hun fundet.
Det var kun os som tabte, hun har vundet.

Bera (med Hoihed).

Ja vundet! Og min Strenghed styrket har
Og luttret deres Elskov. — Roligt Held,
Lyksalighed og Lykkens lunkne Vaner
Har ei den Veemod, ei den Ild, som smelter,
Fordi den sammentrænges; denne Strøm,
Som faaer sin hvide Skumblomst hvor den knuses
Paa Modgangs haarde Klippe. Bera var
Den Skygge, som gav deres Elskovs Lys
Den rette Skumring; hint Fortryllende,
Der rev dem hen, og giorde deres Død

Langt mere salig end titusind Liv.
Af lykkelige Par har Jorden fleer;
Men disse to Ulykkeliges Lykke
Vil mindes i Aarhundreder, naar Hines
Aarlange Lyst er sunken hen i Glemsel.

Alger.

Og som det lyse Stiernepar paa Himlen,
Der altid følges ad, og straaler bedst
Naar Natten sortest er, vil Hagbarths Minde
Staae klart med Signes paa Erindringshimmel,
Saalænge Harper klinge, Hierter slaae.

Amleth.

Tragødie i 5 Handlinger.

(1846).

Personerne.

Fengo, Konge i Jylland.
Geruthe, hans Dronning.
Amleth, hans Stedsøn.
Sigrid, Amleths Brud.
Humble, Skiald.
Vifil, Staller.
Rørik og
Hugleik, } tvende Hirdmænd.
Habding, Underdrot i Vensyssel.
Thorald, hans Offergode.
Gunhild, Sigrids Amme.
En Fiskerkone.
Gyda, en gammel Troldqvinde.
En Dreng, hendes Ætling.
Fengos og Habdings Huuskarle.
Kæmper og Folk.

Første Handling.

En Fiskerhytte.

Amleth, klædt som Fisker. **Husets Qvinde.**

Qvinden.

Nu est Du tør og omklædt alt, min Ungersvend!
Men ringe blev din Dragt, mod den, Du skiftet har.

Amleth (leer).

I Larven brogede Sommerfugl tilbage krøb.
Jeg takker Dig! Dyngvaadt var mit Skarlagenskind.
Du kiender mig slet ikke?

Qvinden.

Nei, men mærker nok,
Du est en Dansk, Hirdmand maaskee ved Kongens Hof;
Thi høvisk er dit Væsen, stolt dit Øiekast.
Men jeg er fra en fremmed Egn og nylig gift;
Jeg kiender lidt til Kæmperne paa Kongens Gaard.

Amleth.

Et Søtog har jeg prøvet nu halvandet Aar,
Og overalt havt Medbør; det var ikke Ret
Af gamle Nordhav saadan at behandle mig;
At sønderslaae mit gode Skib paa Fædrekyst.

Qvinden.

Min Nabo kommer der, en saare fornem Mand;
Hvis Du est en af Kongens Kæmper, finder Du
I ham en Broder, som kan bedre hiælpe Dig.

(Gaaer.)

Han skal ei døe. Min Hævnlyst gik for vidt;
Retfærdighed kan ogsaa være grum;
Og det er Kongevældens største Skiønhed,
At kunne lade Naade gaae for Ret,
Naar Loven strider med Omstændigheden.
Jeg skylder Hagbarth ingen Skaansel. Sandt!
Men Høimod skylder jeg mig selv, som Dronning.
Vel! han skal ikke døe. — Dog, uden Straf
Skal heller ei den unge Vovhals ile
Tilbage til sin Klippe, for at spotte
Den danske Veras svage Qvindespir.
Hans Hovmod har berøvet mig min Søn,
Og klemt mit Bryst med Dødens Gysen. Vel —
Han prøve maa det samme! Lad ham føres
Til Retterstedet, — og naar Døden svæver
I Egen over ham; da vil jeg komme,
Som Lykkens Norne paa den røde Valplads,
Og skiænke ham sit Liv. Først, som en Flue,
Han surre skal fortvivlet i min Haand,
Og smutte bort imellem Fingrene,
Fordi han er for svag; fordi min Høihed
Ei være kan bekiendt at knuse ham.

Alger.

Og Signe?

Vera.

Lad ham aldrig tænke derpaa.
Hun straffes for sit Maanskinsværmeri
Med Hagbarths Savn, og det er nok for hende.
Hun aldrig følte kongeligt. Et Hierte,
Som fatter ei sin Storhed, giorde bedre,
Hvis ei det slog. God nok til Hyrdepige,
Hun lever for at sværme, plukke Blomster,
Og tænke nøisomeenlig paa sin Hyrde.
Nedstammer sligt et Hierte vel fra Frigga?
Har det en Anelse om hvad det skylder

Dans Æt og Asers Stamme? Alger, ti!
Opirr mig atter ei!

Alger.

Men han er Drot!
Er Helt!

Vera.

Jeg hader denne stolte Thrønder.
Hvad Gavn var det for Danmark, hvis hun ægted
En Viking fra de nidaraasfe Klipper?
Hardvendil, Jotlands mægtige Konge, beiler
Til Signes Haand. Ved dette Giftermaal
Forbindes Herthadal med Nordens Halvø.
Det er et Ægteskab som glæder Aser,
Naae Øresund trolover sig med Liimfiord.
Han eller Ingen!

Alger.

Men, min Moder —

Vera.

Ti!
Hvis ei, fortæller jeg nu Dig et Sagn
Om Kæmpen, som blev Dværg, fordi han handled
Og følte smaat som Dværgen. — Ømhed kan
I lære Vera; tales der om Høihed,
Da er jeg Læremester. Ti og følg!

(De gaae.)

Signe kommer med sine **Møer**. De bære Kurve med Linned.

Signe.

O skiønne Morgen! Solen skinner klar!
Hør Fuglene, hvor lysteligt de qviddre.

(Man hører en Sorgeløb noget borte.)

Fylla.

O Thor! der komme de.

Signe (gyser).

Hvo kommer? — Ha,
Jeg hører det: Retfærdigheden iler.

Fylla.

Du arme Signe!

Signe.

Arme Fylla! Du
Har mistet alt, hvad Signe nu skal miste.

Fylla.

Min Beiler faldt i ærlig Kamp; — men din —

Signe (bøi).

En ærlig Kamp? Hvad Kamp er mere værdig?
Et Sværdslag var kun Tidsfordriv for Hagbarth;
(Peger paa Egetræet.)
Men seer Du hist hin frygtelige Jette,
Med den uhyre grønne Busk i Hielmen?
Seer Du den Hundredarmede, som strækker
Sin Haand ud for at qvæle ham? — Ha, Fylla!
Det er en Fiende, som er Kæmpen værd.
(Musiken begynder igien nærmere.)

Fylla.

Den nærmer sig, den fæle Sorgelyd!

Signe.

Nei Fylla, nei, den Lyd er mig en Trøst.
Jeg kiender denne gamle Kæmpevise;
Jeg sang den tidt som Barn, og troede mindst,
Den skulde vorde Dødssang for min Ungdom.
O, den giør stærk i Sorgen, denne Vise.

Fylla.

Seer Du ham hisset, hvor han gaaer i Krebsen?
En talrig Skare følger ham.

Signe (hurtig).

Hvor? Hvor?
(Vender sig bort.)
Nei — jeg vil ikke see ham før hos Freia.
Nu vil vi gaae paa Blegen med vort Linned.
Kom, mine Møer! — Men — jeg har intet nydt
Idag endnu imod den aarle Luft.

(Til Rinda.)

Giv mig det Miødhorn, Barn! jeg lod Dig fylde.

(Rinda bringer det.)

Signe (rækker Hornet iveiret).

Kun denne Skaal endnu for Dig, min Ven!

(Hun drikker og siger derpaa sagte.)

Til Hagbarth! Til min Ven! din Signe venter.

(Hun kaster Hornet hen i Græsset.)

Og nu afsted, I Tærner! Gaaer foran! —
Jeg vil kun lukke Jomfruburet først,
Saa følger jeg.

Fylla (ængstlig).

Ha, Signe!

Signe (venlig, men bestemt).

Gaa, mit Barn!

(De gaae.)

Signe (glad).

Nu vil jeg dog endnu engang ham see!

(Hun strækker sig op og holder Haanden over Øiet.)

O, kiære Helt! der kommer han. Ei Frygt
Har bleg formaaet at skække Sundhedsrødmen
Paa dine Kinder. Hvilken Mø har elsket
Saa stien en Helt, saa kiækt og varmt et Hierte?
Hvo ønskte sig ei gierne Signes Død,
Hvis hun en Hagbarth havde sig, som Signe?

(Hun gaaer.)

Lyden kommer nærmere. Drabanter med Hellebarder. **Hagbarth,** bundet med Signes Lok.

(En Halvkreds af Hellebarder omringer Hagbarth. Hans Hænder løses; han giemmer den afløste Lok paa sin Barm.)

Hagbarth (rolig).

Tak, gode Ungersvend! Tak! Du befrier mig,
Et Øieblik før jeg skal smage Døden,
At jeg kan løfte Hænderne til Valhal.

Kæmpen.

Det staaer Dig frit.

Hagbarth (afsides).

At døe er Børneleeg;

Men om hun er mig tro, — det maa jeg vide.
Om hendes Forsæt, hendes raske Løvte
Var meer end Ømhed, øiebliksigt Blus —
Den Visshed maa jeg tage med i Graven.

Kæmpen.

Nu, Hagbarth, giør din Bøn!

Hagbarth.

I gode Venner,
Først een til Eder! Ikke sandt? Den Mand
Der har forbrudt sit Liv, som snart skal døe,
Tilstaaer man en Begiering, hvis den er
Beskeden; som: en qvægsom Drik, en Spise,
Han havde Lyst til sidstegang at nyde?

Kæmpen.

O ja! det skal ei heller nægtes Dig;
Kun, at det strax kan skee; vi tør ei skiænke
Fleer Timer Dig af Livet.

Hagbarth.

Jeg forlanger
Kun end et Øieblik. — I kan begribe,
Det er ei førstegang, en Svend som jeg
Seer Døden kiækt i Øiet. Jeg har spøgt
Med Faren, som et Legetøi, fra Vuggen,
Og Nornens Spyd har aldrig ængstet Hagbarth.
Dog — der er Forskiel paa at døe og døe.
Jeg nægter ei, at denne Maade har
Med samt sin Ro, sin Stilhed, noget fælt.
See, Mennesket er jo et Vanedyr;
Han vænner efterhaanden sig til Alt,
Men studser, Hesten lig, ved ukiendt Fare.
Saaledes bliver nu mit Hierte sky

(peger paa Egetræet.)

For denne Port til Evigheden, blot
Fordi den malt er med en fremmed Farve.
Nu vel, saa lad mig vænnes til min Død!

(Han afløser sin Kaabe.)

I smile? — Mene vel, at sligt Forsøg
Kun lykkes eengang? I forstaae mig ei.
Seer! tager denne kongelige Kaabe,
Ophidser, som et Billed paa min Skiæbne,
Ved Hampesnoren mit Skarlagenskind!
Saa knæler jeg med Bøn til Guderne. —
(Efter et Ophold.)
Det er mit sidste Ønske. — Nægtes det mig?

Drabanten.

Vel, Hagbarth!
(Til de Andre.)
Deri kan vi føie ham.

(Musikken begynder igien. En Drabant fæster Snoren ved et Spyd og kaster den over Egegrenen; derpaa bindes Kaaben derved og hidses i Veiret. Musiken holder inde).

Hagbarth

(knælende i Forgrunden, med foldede Hænder).

I mægtige Guder, hører nu min Bøn!
Og giver Kraft i Signes Pigebarm;
At ei hun skiælver for det røde Blus:
At hendes Læbe kysser Giftens Bæger,
Som var det Hagbarths Mund!

(Musiken begynder igien. Hagbarth reiser sig og stirrer med Hovedet vendt over Axel til Signelils Buur. Pludselig seer man det flamme bag Træerne.)

Drabanten.

Ha, hvad er det?
Det brænder! Jomfruburet staaer i Brand!

Hagbarth (henrykt).

O rene Gløb af ægte Kiærlighed!
Ha, stærke Blus af Troskabs Offerild!
Tilgiv min Tvivl, Du Herlige! Den smerter;
Den smerter, Døden ei. O, Signe! Signe!
Jeg seer Dig hist hos Freia, hvor Du vinker.
Jeg stiger til Dig paa den lette Røgsky.
(Han tager en Daggert af sin Barm.)
Har jeg Dig end, min gamle Ven? Saa kom!
(Til de Omkringstaaende.)
Som Tyv? Nei, som en Tyv skal I ei hænge
Den stolte Hagbarth! Han har ikke stiaalet
Sin Signes Hierte. Det var hans! Hun gav

Det frit, af stærk, af reen frivillig Elskov.
Flam, stærke Lue flam! To Hierter svinge
Sig op til Freias Glæde paa din Vinge.
(Han støder Daggerten i sit Bryst og falder.)

Drabanten.

Hagbarth har dræbt sig selv.

En Anden.

Vor Dronning kommer,
Fulgt af sin Vagt. Afskilles! Aabner Kredsen!

Bera kommer hurtig og raaber:

Red hende hisset!

Grim.

Buret staaer i Gløb!

Bera.

Med Hagbarth Naade!

Drabanten.

Hagbarth er alt død.

Bera (forfærdet).

Alt Begge døde?

Grim.

Signe ligger strakt
I Høieloftet med forbrændte Haar,
Og Giftens Bæger er i hendes Haand.

Bera.

Hvo bringes hisset?

Alger kommer med **Signe**; hun er bleg med forbrændte Haar.

Alger.

Signe!

Bera.

Ha, min Datter!
Afsindige, hvad har Du giort? Held os,
At man har reddet Dig fra Flammerne.

Signe.

Hvad seer jeg? Hagbarths Kaabe? Hvor er Hagbarth?
(Kun optager ham.)
Ak, i sit Blod!

Drabanten.

Han bad os hænge Kaaben
Paa Grenen; og da hist han Flammen saae,
Da dræbte han sig flux med egen Haand.

Signe.

Ak, det var for at prøve Signes Troskab!
(kiærlig.)
Du slemme Hagbarth! kunde Du dog tvivle?
Men det er skeet i Dødens Vildelse;
Signe tilgiver Dig!

Bera.

Min svage Datter!
Der seer Du Ubesindighedens Frugt.
Jeg kom med Naade for ham; men for seent.
Han er sin egen Morder.

Signe (forskrækket).

Vilde Du
Benaade ham, min Moder?

Bera.

Derfor kom jeg.

Signe (fortvivlet).

O, Hagbarth, Hagbarth! — Moder! vilde Du
Forenet ham med Signe?

Bera (kold og mørk).

Dertil havde
Jeg aldrig i mit Liv fornedret mig.

Signe (glad).

Du havde skilt os evig ad?

Bera.

Som Døden.

Signe (med et let Suk).

Nei den forener! (løser hendes Haand).

Tak, min elskte Moder!

Hav Tak for din ubøielige Strenghed!

Ak, uden den var Signe dod fortvivlet.

Bera.

Hvad siger Du, min Datter?

Signe.

Ogsaa mig

Har Dødens Alf bedugget med sin Aande.

Du reddede mig fra Flammerne, min Broder!

Men Giftens uudslukkelige Flammer

Alt brænde her, fortære dette Bryst.

Bera.

Hvad har Du giort?

Signe.

Fuldendt min Qval. Tak Alger,

Min Broder! for Du rev mig ud af Ilden.

Nu kan jeg med mit sidste Krampetræk

Dog favne Hagbarth. Ikkesandt min Moder?

Du ei forbyder Signelil at aande

Sit sidste Suk paa disse blege Læber?

O, sød er denne Død!

(Hun synker ned ved hans Liig.)

Det er saa tungt

At skilles ad, naar man har elskt hinanden.

(Hun omfavner Hagbarth og døer med Hovedet paa hans Bryst. Der hersker en dyb Taushed; derpaa siger)

Bera.

Er hun alt borte? — Strækker hendes Liig

Ved Hagbarths Side.

Alger.

O, min Moder! føler

Du endelig —

Bera.

Hvad jeg har altid følt.

Hvo føler ei Beundring for det Store?

(Hun træder hen for Ligene og siger med usædvanlig Ild.)

Ifald jeg havde vidst, at deres Elskov
Var saa stærk; — nei — ved Odins evige Magt,
Jeg havde Signe skilt ei fra sin Hagbarth!
For Norrig og for Danemark!

Alger.

Min Moder!

Bera.

I Lunden skal der kastes dem en Høi,
I Kildens Nærhed, tæt ved Elmetræet,
Hvor Nattergalen aarlig bygger Rede.
Med Roser skal man rundtomplante Graven;
Og udenom skal lægges Bautastene.
Een Urne kun skal giemme Begges Aske.
Den Green af Egen hist, som strækker sig
Med Hagbarths Kiortel, skal I ogsaa fælde,
Nedlægge den i Høien. Heltens Sporer
Og Møens Smykker skal man giemme der;
At det kan graves op om tusind Aar,
Og give Folket Stof til skiønne Viser.

Alger.

Hvad her hun søgte, Moder! har hun fundet.
Det var kun os som tabte, hun har vundet.

Bera (med Hæfthed).

Ja vundet! Og min Strenghed styrket har
Og luttret deres Elskov. — Roligt Held,
Lyksalighed og Lykkens lunkne Vaner
Har ei den Veemod, ei den Ild, som smelter,
Fordi den sammentrænges; denne Strøm,
Som faaer sin hvide Skumblomst hvor den knuses
Paa Modgangs haarde Klippe. Bera var
Den Skygge, som gav deres Elskovs Lys
Den rette Skumring; hint Fortryllende,
Der rev dem hen, og giorde deres Død

Langt mere salig end titusind Liv.
Af lykkelige Par har Jorden fleer;
Men disse to Ulykkeliges Lykke
Vil mindes i Aarhundreder, naar Hines
Aarlange Lyst er sjunken hen i Glemsel.

Alger.

Og som det lyse Stiernepar paa Himlen,
Der altid følges ad, og straaler bedst
Naar Natten sortest er, vil Hagbarths Minde
Staae klart med Signes paa Erindringshimmel,
Saalænge Harper klinge, Hierter slaae.

Amleth.

Tragødie i 5 Handlinger.

(1846).

Personerne.

Fengo, Konge i Jylland.

Geruthe, hans Dronning.

Amleth, hans Stedsøn.

Sigrid, Amleths Brud.

Humble, Skiald.

Vifil, Staller.

Rorik og } tvende Hirdmænd.
Hugleik, }

Hadding, Underdrot i Vensyssel.

Thorald, hans Offergode.

Gunhild, Sigrids Amme.

En Fiskerkone.

Gyda, en gammel Troldqvinde.

En Dreng, hendes Ætling.

Fengos og Haddings Huuskarle.

Kæmper og Folk.

Første Handling.

En Fiskerhytte.

Amleth, klædt som Fisker. **Husets Qvinde.**

Qvinden.

Nu est Du tør og omklædt alt, min Ungersvend!
Men ringe blev din Dragt, mod den, Du skiftet har.

Amleth (leer).

I Larven brogede Sommerfugl tilbage krøb.
Jeg takker Dig! Dyngvaadt var mit Skarlagenskind.
Du kiender mig slet ikke?

Qvinden.

Nei, men mærker nok,
Du est en Dansk, Hirdmand maaskee ved Kongens Hof;
Thi høviskt er dit Væsen, stolt dit Øiekast.
Men jeg er fra en fremmed Egn og nylig gift;
Jeg kiender lidt til Kæmperne paa Kongens Gaard.

Amleth.

Et Søtog har jeg prøvet nu halvandet Aar,
Og overalt havt Medbør; det var ikke Ret
Af gamle Nordhav saadan at behandle mig;
At sønderslaae mit gode Skib paa Fædrekyst.

Qvinden.

Min Nabo kommer der, en saare fornem Mand;
Hvis Du est en af Kongens Kæmper, finder Du
I ham en Broder, som kan bedre hiælpe Dig.

(Gaaer.)

Humble Skiald kommer, og raaber forundret:

I Guder, Amleth!

Amleth (glad).

Humble Skiald! min Barndomsven!
Dig seer jeg først? Saa er al Sorg og Nød forbi.
(Omfavner ham.)

Humble.

Du, Amleth, her? Du — Du est den skibbrudne Mand,
Som hid er svømmet fra det bølgeslugte Vrag?

Amleth.

Jeg haaber fleer?

Humble (ryster bedrøvet paa Hovedet).

Nei, Amleth! Du kun reddet blev.

Amleth (med en rask Foleelse).

Har Ran alt dræbt de tappre Brødre? — Ligegodt!
Hler-Ægir vristed dem af Qvindens Morderarm,
Og Niord paa Stormen fløi med dem til Valaskialf.

Humble.

Ak, Amleth! Du est her igien!

Amleth.

Hvi sukker Du?
Beklager Du min Hiemvee? Ja, jeg leed deraf;
Men kalder det ei Svaghed, at et Træ har Rod.
Jeg kied blev af den gule Frugt paa Sikilei,
Og længtes efter danske Rug og dansk Bedrift.

Humble.

Du finder, Amleth, mange Ting forandret her.

Amleth.

Som Skyer paa Himlen verle Livsbedrifterne!

Humble.

Din Fader —

Amleth (falder ham i Talen).

Lever, haaber jeg, dog karsk og vel?

Humble.

Nei — han er død!

Amleth (tvinger sin Sorg).

Saa svang til Valhal Odin ham,
Og ei med Graad besmitter jeg hans Bautasteen.

Humble.

Nei, Amleth! ei din tappre Fader faldt i Kamp.

Amleth.

Da sørger jeg først, hvis han sank paa Bænkehalm.

Humble.

Ei Spæret, men hans Livsbedrift har mærket ham.
Man mumler om, hans Bradbød var et skummelt Mord.

Amleth (fortvivlet).

Saa er end ei mit Skibbrud endt! kun Børneleg
Det første var; min Aand slog nu dit Ord i Qvag. —
Min Fader myrdet! — Danmark har ei hævnet ham?

Humble.

Af Hemmelighedssløret dækt er denne Daad.

Amleth.

Hvorledes giennembrød da Du det tætte Slør?

Humble.

Mistanken, Amleth! Rygtet og Sandsynlighed —

Amleth.

Er Sladdersøstre, fæstes kan til dem ei Lid.
Hvo hersker nu?

Humble.

Din Faders Broder.

Amleth.

Fengos Hævn
Traf endnu ei Hardvendils skumle Banemand?
Han greb ei Morderen?

Humble.

Amleth, ha, jeg frygter for,
Han greb ham, hvergang Fengo greb i egne Barm.

Amleth.

Du troer —

Humble.

Hvad Mange troe, men Ingen yttre tør.

Amleth (vrider sine Hænder).

Hvad blev der af min Moder da, den arme Viv?

Humble.

Uskyldig og uvidende, Geruthe blev
En Nidings Hustru.

Amleth.

Ægted hun hans Banemand?

Humble.

Et Aar først efter Mordet; da Du borte blev,
Og Fengos gamle Lidenskab var vakt paany;
Da — for at hævde Dig, som Søn, din Arveret —
Fandt hun sig i, hvad sikkert hun fortryder nu.

Amleth

(efter et Øieblik, hvori Lidenskab og Sorg have betaget ham).

Din Tidende som Lynet i min Steeneeg slaaer!
Den knækker Grenene — splintrer dog ei Stammen reent.

Humble.

Nu, Amleth, hør en ærlig Vens velmeente Raad:
Tak Guderne, som sendte Dig paa dette Vrag,
Og lod Dig svømme, som en Sælhund, skiult i Land;
Thi var Du kommen seilende som Kongesøn,
Med Lurers Klang og Flaget i den høie Raa —
Som Kongesøn begrov vi Dig imorgen alt.
Saa skynd Dig snelt herfra igien, som snelt Du kom!
Jeg skaffer Dig et lidet Skib i største Hast,
Og følger Dig. Snart træffe sikkert Venner vi
Paa fremmed Kyst; ei Maanen ofte skifte vil,
Før Brodermorderen stødt er fra sin Kongestol.

Amleth

(efter en kort Betænkning, ryster paa Hovedet).

Nei, Humble! hvad man selv kan giøre, bør man ei
Raadvild og svag bebyrde sine Venner med. —
Men før jeg hævne kan saa svart et Nidingsværk,
Med Sikkerhed jeg kiende maa Forbryderen.

Humble.

Du vil?

Amleth.

Med Listen fælde List! — Rægrime bandt
Sig Fengo for sit Ansigt, — jeg har ogsaa een.

Humble.

Løs mig din Gaade!

Amleth.

Skiæbnen er mig ikke blid,
Det ærligt maa min værste Fiende mig tilstaae.
Med Længsel iler hiem jeg til mit Fædreland;
Med Lyst og Fest jeg haaber snart, som Kongesøn,
At hilse Fader, Moder og den vene Mø:
Da kastes jeg fra Vrag til friske Fadergrav.
Drot er hans Morder, der tillige dræbte mig
Min Moder; Fengos Viv er ei min Moder meer.
Nu Raden, troer Du, kommer ogsaa snart til mig?
Men her jeg rækker Dig, Fostbroder, Haand derpaa:
Jeg redder end, hvad reddes kan; min Fader selv
Af Helheim, med en Hævn, som er hans Skygge værd.
Mig venter Døden? Godt! jeg dræbe vil mig selv,
En liden Stund: min Aand, min Siæl! Den frygtes kun;
Ei dette Legem, usselt i en ussel Dragt.
Med Levninger af en forsvunden Tænkekraft,
Som Daare vil jeg møde Fengo — daare ham!
For Orm i Støvet føler han Medlidenhed;
Han taaler mig i Hallen, til jeg grandt har læst
Misgierningen i Diet, der ei tie kan;
Men har jeg Visheb, Ven! og vinder Folkets Hiælp,
Da svulmer til en Kæmpeslange liden Orm,
Omslætter glubsk Forræderen — og qvæler ham. —
Nu bring mig, Humble, til min Faders Banemand!

(De gaae.)

Kongens Hal.

Fengo alene, grublende.

Samvittighed! Og hvad er da den Afgud vel,
Som Frygten dyrker, offrer Suk og Skjælven til?
Et Modløshedens Giøglebilled, flygtigt malt
Af Orkesløsheds Pensel i vor Pandeskal. —
Slig Frygtbefængt bør aldrig ville noget Stort,
Der dristig ei kan adle Last en enkelt Gang. —
Den bløde Baldur, som man ogsaa kaldte god,
Sank selv til Hel; — og hvad var vel Hardvendil da
Saa stor min Synd, at jeg — til Baldur sendte Dig?
Har Odin ei opfundet Seiden, brugt den selv,
Hvor Sværdet, hvor ei Kongespiret rakte hen? —
Saa lad os ikke synke feigt i Trællefrygt,
Men nyde Frugten af den dyrtbetalte Daad!

Dronningen kommer.

Fengo.

Hil, Sæl, Geruthe!

Geruthe.

Fengo, Fengo!

Fengo.

Ædle Viv!
Hvad tyde disse Skygger, som omtaage Dig?
Som gynge sig paa dine Bryn og vaske bort
De Sundhedsroser, Natten før og Vinterkuld
Ei blege kunde, tvertimod forfrisked meer.
Svandt ogsaa med din Styrke din Fortrolighed?
Hvad har jeg da vel her igien?

Geruthe.

En Beenrad snart,
Som — desto værre — mindes kun og angre kan.

Fengo.

Geruthe!

Geruthe.

Men jeg tale maa, før Dødens Diis
Med Jordbeg mig forsegler denne blege Mund.

Fengo.

Saa tal! og lad os jage bort med Vexelord
Den stumme Sorg, der voxer i din Eensomhed,
Som Muggenheden paa den skumle Kiælderv æg.

Geruthe.

Nei, ikke jeg samtale vil! I Strøm af Ord
Jeg give maa mit Hierte Luft.

Fengo.

Nu — som Du vil!

Geruthe.

Hardvendils Død var pludselig; men Bradbød tidt
Traf stærkest Mand, som segned for et Krampeslag;
Ei unaturligt — usandsynligt! —

Fengo.

Ganske vist!
Men hvordan kan Hardvendils Død da ængste Dig?

Geruthe.

Den ængsted ikke strax, den dybt bedrøved mig;
Men sukke skal selv Qvinden ei sin Levetid,
For Held som svandt, som Taaren ei tilbagegræd;
Jeg trøsted mig, og rakte Dig — som lignte ham —
Min Haand.

Fengo.

Og det var velgiort!

Geruthe.

Der er Spørgsmaal om.
Du lignte ham i Aasyn, men i Adfærd ei.

Fengo.

Var Fengo steds ei vennesalig, mild mod Dig?

Geruthe.

Jo! men dit Blik, der før var den Begravnes ligt,
Blev jordet med ham, tykkes mig.

Fengo.

Nu sværmer Du!

Geruthe.

Din Ærlighed, din Raskhed sank i Grav med ham.

Fengo.

Som Du en Husbonds, følte jeg en Broders Død.

Geruthe (ryster paa Hovedet).

Du føler med Indbildningen, med Hiertet ei.

Fengo.

Du krænker mig med sygelig Spidsfindighed.

Geruthe.

Selv, Fengo! Du forlangte min Oprigtighed.

Fengo.

Saa tal, hvis det kan lette Dig; jeg tie vil.

Geruthe.

I Hallen ved mit Sovekammer staaer en Mand,
I rund Fordybning; stoppet ud af Hamp og Blaar;
En Stikkelse, Harvvendils lig; thi Harnisk, Hielm
Og Skiold og Sværd, den Døde bar, bedække hin. —
I lang Tid stod han rolig der; men Fengo hør:
I disse sidste trende Nætter grandt jeg saae
Ham stige rask fra Skamlen ned; i Maaneskin
Treen Rustningskikkelsen hen for min Sovekammerdør,
Som aaben stod, og viste mig med udstrakt Haand —

Fengo (ryster smilende paa Hovedet).

Hvad viste han? Et blodigt Saar?

Geruthe (med Gysen).

Nei, Fengo! nei!
Af røden Guld det var et lidet Bæger kun.

Fengo.

Nu kiender jeg din Sygdom og forstaaer den grandt.
Et usselt Rygte! Hvilket giftigt Øgleæg
Udklækker ikke Rygtet med den skumle Løgn?
En Dumhed, mumlet lumskt af mine Fienders Flok. —

Geruthe.

Hvormeget gav jeg til, at Løgn det Rygte var!

Fengo.

Slet intet skal Du give, for i Damp igien
At løse Giøglebilleder, som ængste Dig.

Geruthe.

Men Rustningsskikkelsen i Fuldmaanens Midnatsskin?

Fengo.

Og veed Du ikke, Maanen er en Løgnerske,
Som ved sit Dæmringslys fortæller Eventyr?
Men Børn kun troe dem.

Geruthe (sukker).

Fengo! Du forsikkrer mig
Da som en Mand, som Helt, om din Uskyldighed?

Fengo.

Traf Du mig ellers vel saa rolig?

Geruthe.

Fengo! Du
Er ikke rolig.

Fengo.

Nei, din Tilstand ængster mig.

Geruthe.

Og hvor er Amleth? Hvorfor kom ei Amleth hiem?
Halvandet Aar han flakker om paa Vikingstog.
Hvi dvæler han hos Jarlen paa en fremmed Kyst?

Fengo.

Lang Veien er, og Ungersvendens Prøvetid
Maa modne Manden; Trællen kun tilbringer sløv
Sin hæderløse Vaar i Arnens Askehob.

Geruthe.

Naar kommer han?

Fengo.

Vi vente ham hver Dag igien.

Geruthe (med et Blik til Himlen).

Skal jeg mig trøste? Frigga! skal jeg trøste mig?
Hvor gierne griber Den en Trøst, — som ingen har!

Vifil kommer.

Geruthe
(vender sig fra ham med Afsky).

Bort! Bort!

Fengo.

Du svæver atter til din Eensomhed?

Geruthe.

Han der forjager mig.

Fengo.

Har han da fornærmet Dig?

Geruthe.

Ja! med sit Ansigt. Sligt har ingen ærlig Mand.

Fengo (smilende).

Vi Dig mishage begge med vort Dieſyn.
Med Aarene — sandt nok — vi er ei smukke meer;
Det Nederlag, som Tiden, ofte Sorgen, giør,
Tidt pludseligt, skiøndt Blomsten længe frisk sig holdt,
Maa man, giensidigt, finde sig taalmodigt i.
Du selv — en Rose, frisk endnu i Høstens Tid —

Geruthe.

Er visnet i din Østenvind! Kun Tornen staaer
Paa Stilken end og plager Dig som Spøgelse.
Vel! Spøgelset tilbagegaaer til Spøgelset.
Men Harniskllarven, hvori før Hardvendil stak,
Faaer Liv igien, naar Maanen dysser Liv i Blund,
Og siger mig — hvad Du forgieves skiule vil!

(Gaaer.)

Fengo.

Falsk, som i Alt, Naturen er i hende med.
Først yndig, let og liflig, som den raske Hind;
Nu — langsom som en Lastvogn med den Bautasteen,
Der slæbes til Hardvendils Grav.

Vifil.

Hun tænker kun
Paa ham.

Fengo.

Hvor er nu Diets Glands med Freias Ild?
Slukt, slukt! Hvor er den Jordbærfrugt paa hendes Mund,
Som ægged til at plukkes af gientagne Kys?
Og Varmen, hvor for Sundhedssneen bunked sig?
Hvad blev der af den skiønne Snee? Kun Iis igien! —
Hvad skal da Hiertet være tro, naar Du, Natur!
Som skabte Hierter, os med Falskhed foregaaer?

Vikil.

Et Aar har omskabt Dronningen; en Skygge kun
Hun er, af hvad hun fordum var.

Fengo.

Ja, Skyggeværk
Er Livets Lyst; og derfor maa den korte Fryd
Frisk nydes, som en Frugt, der raadner næste Dag. —
Hør mig, min Siæls og min Bedrifts Fortrolige!
Ung Amleth, siger Rygtet, kommer hiem igien
Fra Vikingsfærden. Folket elsker ham! Hvorfor?
Fordi han er sin Faders, Kong Hardvendils Søn.
Men skaffed Fødslen Fordeel ham, gav den ham Held,
Saa maa han taale Skiæbnen med, den bringer ham.
Jeg er ei grusom; — stundom dog nødvendige Daad
Maa Fyrsten øve, som hans Hierte bløder ved.
Hvor mangen Høvding, kæmpende til Ærens Maal,
I Krigen offred Liv i hundredtusindviis!
Jeg offred Eet — høist To; — dermed er det forbi.

Vikil.

Et Mord paa den Uskyldige forfærder os
Ei andengang; det er den Fordeel Brøden har;
Thi skaante Blod reenvasker ikke blodig Haand.
Men farlig vorder Amleths Drab; thi af hans Blod
Vil Gnister springe til en vældig Oprørsild.

Fengo.

Der seer man, Vikil, hvor nødvendig Listen blev,
Saasnart om Rige, Land og Folk først Talen er.
Ha, Drot maa tidt misunde Træl, som ærligt kan

Signe (med et let Smil).

Nei den forener! (kysser hendes Haand).

Tak, min elskte Moder!

Hav Tak for din ubøielige Strenghed!

Ak, uden den var Signe død fortvivlet.

Bera.

Hvad siger Du, min Datter?

Signe.

Ogsaa mig

Har Dødens Alf bedugget med sin Aande.

Du reddede mig fra Flammerne, min Broder!

Men Giftens uudslukkelige Flammer

Alt brænde her, fortære dette Bryst.

Bera.

Hvad har Du giort?

Signe.

Fuldendt min Qval. Tak Alger,

Min Broder! for Du rev mig ud af Ilden.

Nu kan jeg med mit sidste Krampetræk

Dog favne Hagbarth. Ikkesandt min Moder?

Du ei forbyder Signelil at aande

Sit sidste Suk paa disse blege Læber?

O, sød er denne Død!

(Hun synker ned ved hans Liig.)

Det er saa tungt

At skilles ad, naar man har elskt hinanden.

(Hun omfavner Hagbarth og døer med Hovedet paa hans Bryst. Der hersker en død Taushed; derpaa siger)

Bera.

Er hun alt borte? — Strækker hendes Liig

Ved Hagbarths Side.

Alger.

O, min Moder! føler

Du endelig —

Bera.

Hvad jeg har altid følt.

Hvo føler ei Beundring for det Store?
(Hun træder hen for Ligene og siger med usædvanlig Ild.)
Ifald jeg havde vidst, at deres Elskov
Var saa stærk; — nei — ved Odins evige Magt,
Jeg havde Signe skilt ei fra sin Hagbarth!
For Norrig og for Danemark!

Alger.

Min Moder!

Bera.

I Lunden skal der kastes dem en Høi,
I Kildens Nærhed, tæt ved Elmetræet,
Hvor Nattergalen aarlig bygger Rede.
Med Roser skal man rundtomplante Graven;
Og udenom skal lægges Bautastene.
Een Urne kun skal giemme Begges Aske.
Den Green af Egen hist, som strækker sig
Med Hagbarths Kiortel, skal I ogsaa fælde,
Nedlægge den i Høien. Heltens Sporer
Og Møens Smykker skal man giemme der;
At det kan graves op om tusind Aar,
Og give Folket Stof til skiønne Viser.

Alger.

Hvad her hun søgte, Moder! har hun fundet.
Det var kun os som tabte, hun har vundet.

Bera (med Heihed).

Ja vundet! Og min Strenghed styrket har
Og luttret deres Elskov. — Roligt Held,
Lyksalighed og Lykkens lunkne Vaner
Har ei den Veemod, ei den Ild, som smelter,
Fordi den sammentrænges; denne Strøm,
Som faaer sin hvide Skumblomst hvor den knuses
Paa Modgangs haarde Klippe. Bera var
Den Skygge, som gav deres Elskovs Lys
Den rette Skumring; hint Fortryllende,
Der rev dem hen, og giorde deres Død

Langt mere salig end titusind Liv.
Af lykkelige Par bar Jorden fleer;
Men disse to Ulykkeliges Lykke
Vil mindes i Aarhundreder, naar Hines
Aarlange Lyst er sjunken hen i Glemsel.

Alger.

Og som det lyse Stiernepar paa Himlen,
Der altid følges ad, og straaler bedst
Naar Natten sortest er, vil Hagbarths Minde
Staae klart med Signes paa Erindringshimmel,
Saalænge Harper klinge, Hierter slaae.

Amleth.

Tragødie i 5 Handlinger.

(1846).

Personerne.

Fengo, Konge i Jylland.
Geruthe, hans Dronning.
Amleth, hans Stedsøn.
Sigrid, Amleths Brud.
Humble, Skiald.
Vifil, Staller.
Rørik og } tvende Hirdmænd.
Hugleif, }
Hadding, Underdrot i Vensyssel.
Thorald, hans Offergode.
Gunhild, Sigrids Amme.
En Fiskerkone.
Gyda, en gammel Troldqvinde.
En Dreng, hendes Ætling.
Fengos og Haddings Huuskarle.
Kæmper og Folk.

Første Handling.

En Fiskerhytte.

Amleth, klædt som Fisker. **Husets Qvinde.**

Qvinden.

Nu est Du tør og omklædt alt, min Ungersvend!
Men ringe blev din Dragt, mod den, Du skiftet har.

Amleth (leer).

I Larven brogede Sommerfugl tilbage krøb.
Jeg takker Dig! Dyngvaadt var mit Skarlagenskind.
Du kiender mig slet ikke?

Qvinden.

Nei, men mærker nok,
Du est en Dansk, Hirdmand maaskee ved Kongens Hof;
Thi høvisk er dit Væsen, stolt dit Øiekast.
Men jeg er fra en fremmed Egn og nylig gift;
Jeg kiender lidt til Kæmperne paa Kongens Gaard.

Amleth.

Et Søtog har jeg prøvet nu halvandet Aar,
Og overalt havt Medbør; det var ikke Ret
Af gamle Nordhav saadan at behandle mig;
At sønderslaae mit gode Skib paa Fædrekyst.

Qvinden.

Min Nabo kommer der, en saare fornem Mand;
Hvis Du est en af Kongens Kæmper, finder Du
I ham en Broder, som kan bedre hiælpe Dig.

(Gaaer.)

Humble Skiald kommer, og raaber forundret:

I Guder, Amleth!

Amleth (glad).

Humble Skiald! min Barndomsven!
Dig seer jeg først? Saa er al Sorg og Nød forbi.
(Omfavner ham.)

Humble.

Du, Amleth, her? Du — Du est den skibbrudne Mand,
Som hid er svømmet fra det bølgeslugte Vrag?

Amleth.

Jeg haaber fleer?

Humble (ryster bedrøvet paa Hovedet).

Nei, Amleth! Du kun reddet blev.

Amleth (med en rask Holelse).

Har Ran alt dræbt de tappre Brødre? — Ligegodt!
Hler-Ægir vristed dem af Qvindens Morderarm,
Og Niord paa Stormen fløi med dem til Valaskialf.

Humble.

Ak, Amleth! Du est her igien!

Amleth.

Hvi sukker Du?
Beklager Du min Hiemvee? Ja, jeg leed deraf;
Men kalder det ei Svaghed, at et Træ har Rod.
Jeg kied blev af den gule Frugt paa Sikilei,
Og længtes efter danske Rug og dansk Bedrift.

Humble.

Du finder, Amleth, mange Ting forandret her.

Amleth.

Som Skyer paa Himlen vexle Livsbedrifterne!

Humble.

Din Fader —

Amleth (falder ham i Talen).

Lever, haaber jeg, dog karsk og vel?

Humble.

Nei — han er død!

Amleth (tvinger sin Sorg).
Saa svang til Valhal Odin ham,
Og ei med Graad besmitter jeg hans Bautasteen.
Humble.
Nei, Amleth! ei din tappre Fader faldt i Kamp.
Amleth.
Da sørger jeg først, hvis han sank paa Bænkehalm.
Humble.
Ei Sparet, men hans Livsbedrift har mærket ham.
Man mumler om, hans Bradbød var et stummelt Mord.
Amleth (fortvivlet).
Saa er end ei mit Skibbrud endt! kun Børneleg
Det første var; min Aand slog nu dit Ord i Qvag. —
Min Fader myrdet! — Danmark har ei hævnet ham?
Humble.
Af Hemmelighedssløret dækt er denne Daad.
Amleth.
Hvorledes giennembrød da Du det tætte Slør?
Humble.
Mistanken, Amleth! Rygtet og Sandsynlighed —
Amleth.
Er Sladdersøstre, fæstes kan til dem ei Lid.
Hvo hersker nu?
Humble.
Din Faders Broder.
Amleth.
Fengos Hævn
Traf endnu ei Hardvendils stumle Banemand?
Han greb ei Morderen?
Humble.
Amleth, ha, jeg frygter for,
Han greb ham, hvergang Fengo greb i egne Barm.
Amleth.
Du troer —
Humble.
Hvad Mange troe, men Ingen yttre tør.

Amleth (vrider sine Hænder).
Hvad blev der af min Moder da, den arme Viv?
Humble.
Uskyldig og uvidende, Geruthe blev
En Nidings Hustru.
Amleth.
Ægted hun hans Banemand?
Humble.
Et Aar først efter Mordet; da Du borte blev,
Og Fengos gamle Lidenskab var vakt paany;
Da — for at hævde Dig, som Søn, din Arveret —
Fandt hun sig i, hvad sikkert hun fortryder nu.
Amleth
(efter et Dieblik, hvori Lidenskab og Sorg have betaget ham).
Din Tidende som Lynet i min Steeneeg slaaer!
Den knækker Grenene — splintrer dog ei Stammen reent.
Humble.
Nu, Amleth, hør en ærlig Vens velmeente Raad:
Tak Guderne, som sendte Dig paa dette Vrag,
Og lod Dig svømme, som en Sælhund, skiult i Land;
Thi var Du kommen seilende som Kongesøn,
Med Lurers Klang og Flaget i den høie Raa —
Som Kongesøn begrov vi Dig imorgen alt.
Saa skynd Dig snelt herfra igien, som snelt Du kom!
Jeg skaffer Dig et lidet Skib i største Hast,
Og følger Dig. Snart træffe sikkert Venner vi
Paa fremmed Kyst; ei Maanen ofte skifte vil,
Før Brodermorderen stødt er fra sin Kongestol.
Amleth
(efter en kort Betænkning, ryster paa Hovedet).
Nei, Humble! hvad man selv kan giøre, bør man ei
Raadvild og svag bebyrde sine Venner med. —
Men før jeg hævne kan saa svart et Nidingsværk,
Med Sikkerhed jeg kiende maa Forbryderen.
Humble.
Du vil?

Amleth.

Med Listen fælde List! — Rægrime bandt
Sig Fengo for sit Ansigt, — jeg har ogsaa een.

Humble.

Løs mig din Gaade!

Amleth.

Skiæbnen er mig ikke blid,
Det ærligt maa min værste Fiende mig tilstaae.
Med Længsel iler hiem jeg til mit Fædreland;
Med Lyst og Fest jeg haaber snart, som Kongesøn,
At hilse Fader, Moder og den vene Mø:
Da kastes jeg fra Vrag til friske Fadergrav.
Drot er hans Morder, der tillige dræbte mig
Min Moder; Fengos Viv er ei min Moder meer.
Nu Raden, troer Du, kommer ogsaa snart til mig?
Men her jeg rækker Dig, Fostbroder, Haand derpaa:
Jeg redder end, hvad reddes kan; min Fader selv
Af Helheim, med en Hævn, som er hans Skygge værd.
Mig venter Døden? Godt! jeg dræbe vil mig selv,
En liden Stund: min Aand, min Siæl! Den frygtes kun;
Ei dette Legem, usselt i en ussel Dragt.
Med Levninger af en forsvunden Tænkekraft,
Som Daare vil jeg møde Fengo — daare ham!
For Orm i Støvet føler han Medlidenhed;
Han taaler mig i Hallen, til jeg grandt har læst
Misgierningen i Diet, der ei tie kan;
Men har jeg Visheb, Ven! og vinder Folkets Hiælp,
Da svulmer til en Kæmpeslange liden Orm,
Omslætter glubsk Forræderen — og qvæler ham. —
Nu bring mig, Humble, til min Faders Banemand!

(De gaae.)

Kongens Hal.

Fengo alene, grublende.

Samvittighed! Og hvad er da den Afgud vel,
Som Frygten dyrker, offrer Suk og Skiælven til?
Et Modløshedens Gieglebilled, flygtigt malt
Af Ørkesløsheds Pensel i vor Pandeskal. —
Slig Frygtbefængt bør aldrig ville noget Stort,
Der dristig ei kan øve Last en enkelt Gang. —
Den bløde Baldur, som man ogsaa kaldte god,
Sank selv til Hel; — og hvad var vel Hardvendil da
Saa stor min Synd, at jeg — til Baldur sendte Dig?
Har Odin ei opfundet Seiden, brugt den selv,
Hvor Sværdet, hvor ei Kongespiret rakte hen? —
Saa lad os ikke synke feigt i Trællefrygt,
Men nyde Frugten af den dyrtbetalte Daad!

Dronningen kommer.

Fengo.

Hil, Sæl, Geruthe!

Geruthe.

Fengo, Fengo!

Fengo.

Ædle Viv!
Hvad tyde disse Skygger, som omtaage Dig?
Som gynge sig paa dine Bryn og vaske bort
De Sundhedsroser, Natten før og Vinterkuld
Ei blege kunde, tvertimod forfriskeed meer.
Svandt ogsaa med din Styrke din Fortrolighed?
Hvad har jeg da vel her igien?

Geruthe.

En Beenrad snart,
Som — desto værre — mindes kun og angre kan.

Fengo.

Geruthe!

Geruthe.

Men jeg tale maa, før Dødens Diis
Med Jordbeg mig forsegler denne blege Mund.

Fengo.

Saa tal! og lad os jage bort med Vexelord
Den stumme Sorg, der voxer i din Eensomhed,
Som Muggenheden paa den skumle Kiælderwæg.

Geruthe.

Nei, ikke jeg samtale vil! I Strøm af Ord
Jeg give maa mit Hierte Luft.

Fengo.

Nu — som Du vil!

Geruthe.

Hardvendils Død var pludselig; men Braddød tidt
Traf stærkest Mand, som segned for et Krampeslag;
Ei unaturligt — usandsynligt! —

Fengo.

Ganske vist!
Men hvordan kan Hardvendils Død da ængste Dig?

Geruthe.

Den ængsted ikke strax, den dybt bedrøved mig;
Men sukke skal selv Qvinden ei sin Levetid,
For Held som svandt, som Taaren ei tilbagegræd;
Jeg trøsted mig, og rakte Dig — som lignte ham —
Min Haand.

Fengo.

Og det var velgiort!

Geruthe.

Der er Spørgsmaal om.
Du lignte ham i Aasyn, men i Adfærd ei.

Fengo.

Var Fengo steds ei vennesalig, mild mod Dig?

Geruthe.

Jo! men dit Blik, der før var den Begravnes ligt,
Blev jordet med ham, tykkes mig.

Fengo.

Nu sværmer Du!

Geruthe.

Din Ærlighed, din Raskhed sank i Grav med ham.

Fengo.

Som Du en Husbonds, føle jeg en Broders Død.

Geruthe (ryster paa Hovedet).

Du føler med Indbildningen, med Hiertet ei.

Fengo.

Du krænker mig med syglig Spidsfindighed.

Geruthe.

Selv, Fengo! Du forlangte min Oprigtighed.

Fengo.

Saa tal, hvis det kan lette Dig; jeg tie vil.

Geruthe.

I Hallen ved mit Sovekammer staaer en Mand,
I rund Fordybning; stoppet ud af Hamp og Blaar;
En Skikkelse, Hardvendils lig; thi Harnisk, Hielm
Og Skiold og Sværd, den Døde bar, bedække hin. —
I lang Tid stod han rolig der; men Fengo hør:
I disse sidste trende Nætter grandt jeg saae
Ham stige rask fra Skamlen ned; i Maaneskin
Treen Rustningskikkelsen hen for min Sovekammerdør,
Som aaben stod, og viste mig med udstrakt Haand —

Fengo (ryster smilende paa Hovedet).

Hvad viste han? Et blodigt Saar?

Geruthe (med Gysen).

Nei, Fengo! nei!
Af røden Guld det var et libet Bæger kun.

Fengo.

Nu kiender jeg din Sygdom og forstaaer den grandt.
Et usselt Rygte! Hvilket giftigt Øgleæg
Udklækker ikke Rygtet med den stumle Løgn?
En Dumhed, mumlet lumskt af mine Fienders Flok. —

Geruthe.

Hvormeget gav jeg til, at Løgn det Rygte var!

Fengo.

Slet intet skal Du give, for i Damp igien
At løse Giøglebilleder, som ængste Dig.

Geruthe.

Men Rustningsskikkelsen i Fuldmaanens Midnatsskin?

Fengo.

Og veed Du ikke, Maanen er en Løgnerske,
Som ved sit Dæmringslys fortæller Eventyr?
Men Børn kun troe dem.

Geruthe (sukker).

Fengo! Du forsikkrer mig
Da som en Mand, som Helt, om din Uskyldighed?

Fengo.

Traf Du mig ellers vel saa rolig?

Geruthe.

Fengo! Du
Er ikke rolig.

Fengo.

Nei, din Tilstand ængster mig.

Geruthe.

Og hvor er Amleth? Hvorfor kom ei Amleth hiem?
Halvandet Aar han flakker om paa Vikingstog.
Hvi dvæler han hos Jarlen paa en fremmed Kyst?

Fengo.

Lang Veien er, og Ungersvendens Prøvetid
Maa modne Manden; Trællen kun tilbringer sløv
Sin hæderløse Vaar i Arnens Askehob.

Geruthe.

Naar kommer han?

Fengo.

Vi vente ham hver Dag igien.

Geruthe (med et Blik til Himlen).

Skal jeg mig trøste? Frigga! skal jeg trøste mig?
Hvor gierne griber Den en Trøst, — som ingen har!

Fengo.

Hvor er nu Oiets Glands med Freias Ild?
Slukt, slukt! Hvor er den Jordbærfrugt paa hendes Mund,
Som ægged til at plukkes af gientagne Kys?
Og Barmen, hvor for Sundhedssneen bunked sig?
Hvad blev der af den skiønne Snee? Kun Iis igien! —
Hvad skal da Hiertet være tro, naar Du, Natur!
Som skabte Hierter, os med Falskhed foregaaer?

Vikil.

Et Aar har omskabt Dronningen; en Skygge kun
Hun er, af hvad hun fordum var.

Fengo.

Ja, Skyggeværk
Er Livets Lyst; og derfor maa den korte Fryd
Frisk nydes, som en Frugt, der raadner næste Dag. —
Hør mig, min Siæls og min Bedrifts Fortrolige!
Ung Amleth, siger Rygtet, kommer hiem igien
Fra Vikingsfærden. Folket elsker ham! Hvorfor?
Fordi han er sin Faders, Kong Hardvendils Søn.
Men skaffed Fødslen Fordeel ham, gav den ham Held,
Saa maa han taale Skiæbnen med, den bringer ham.
Jeg er ei grusom; — stundom dog nødvendige Daad
Maa Fyrsten øve, som hans Hierte bløder ved.
Hvor mangen Høvding, kæmpende til Ærens Maal,
I Krigen offred Liv i hundredtusindviis!
Jeg offred Eet — høist To; — dermed er det forbi.

Vikil.

Et Mord paa den Uskyldige forfærder os
Ei andengang; det er den Fordeel Brøden har;
Thi skaante Blod reenvasker ikke blodig Haand.
Men farlig vorder Amleths Drab; thi af hans Blod
Vil Gnister springe til en vældig Oprørsild.

Fengo.

Der seer man, Vikil, hvor nødvendig Listen blev,
Saasnart om Rige, Land og Folk først Talen er.
Ha, Drot maa tidt misunde Træl, som ærligt kan

Vifil kommer.

Geruthe
(vender sig fra ham med Afsky).

Bort! Bort!

Fengo.

Du svæver atter til din Eensomhed?

Geruthe.

Han der forjager mig.

Fengo.

Har han da fornærmet Dig?

Geruthe.

Ja! med sit Ansigt. Sligt har ingen ærlig Mand.

Fengo (smilende).

Vi Dig mishage begge med vort Dieſyn.
Med Aarene — sandt nok — vi er ei smukke meer;
Det Nederlag, som Tiden, ofte Sorgen, giør,
Tidt pludseligt, skiøndt Blomsten længe frisk sig holdt,
Maa man, gienſidigt, finde sig taalmodigt i.
Du selv — en Rose, frisk endnu i Høstens Tid —

Geruthe.

Er visnet i din Østenvind! Kun Tornen staaer
Paa Stilken end og plager Dig som Spøgelse.
Vel! Spøgelset tilbagegaaer til Spøgelset.
Men Harnisklarven, hvori før Harbvendil stak,
Faaer Liv igien, naar Maanen dysser Liv i Blund,
Og siger mig — hvad Du forgieves skiule vil!

(Gaaer.)

Fengo.

Falsk, som i Alt, Naturen er i hende med.
Først yndig, let og liflig, som den raske Hind;
Nu — langsom som en Lastvogn med den Bautasteen,
Der slæbes til Harbvendils Grav.

Vifil.

Hun tænker kun
Paa ham.

Fengo.

Hvor er nu Diets Glands med Freias Ild?
Slukt, slukt! Hvor er den Jordbærfrugt paa hendes Mund,
Som ægged til at plukkes af gientagne Kys?
Og Varmen, hvor for Sundhedssneen bunked sig?
Hvad blev der af den skiønne Snee? Kun Iis igien! —
Hvad skal da Hiertet være tro, naar Du, Natur!
Som skabte Hierter, os med Falskhed foregaaer?

Vifil.

Et Aar har omskabt Dronningen; en Skygge kun
Hun er, af hvad hun fordum var.

Fengo.

Ja, Skyggeværk
Er Livets Lyst; og derfor maa den korte Fryd
Frisk nydes, som en Frugt, der raadner næste Dag. —
Hør mig, min Siæls og min Bedrifts Fortrolige!
Ung Amleth, siger Rygtet, kommer hiem igien
Fra Vikingsfærden. Folket elsker ham! Hvorfor?
Fordi han er sin Faders, Kong Hardvendils Søn.
Men skaffed Fødslen Fordeel ham, gav den ham Held,
Saa maa han taale Skiæbnen med, den bringer ham.
Jeg er ei grusom; — stundom dog nødvendige Daad
Maa Fyrsten øve, som hans Hierte bløder ved.
Hvor mangen Høvding, kæmpende til Ærens Maal,
I Krigen offred Liv i hundredtusindviis!
Jeg offred Eet — høist To; — dermed er det forbi.

Vifil.

Et Mord paa den Uskyldige forfærder os
Ei andengang; det er den Fordeel Brøden har;
Thi skaante Blod reenvasker ikke blodig Haand.
Men farlig vorder Amleths Drab; thi af hans Blod
Vil Gnister springe til en vældig Oprørsild.

Fengo.

Der seer man, Vifil, hvor nødvendig Listen blev,
Saasnart om Rige, Land og Folk først Talen er.
Ha, Drot maa tidt misunde Træl, som ærligt kan

Med Fryd omfavne Frænden, der hiemsøger ham;
Jeg nødt er til at skiule tung Nødvendighed
Bag Falskheds Kaabe.

(Med en Heftighed, der overvinder hans Forstillelse.)

Naar han kommer paa sit Skib
Og kaster Anker, — mød ham da med Baaden flux!
Sluproerne, med festlig Dragt, med Aarerne
Hvidtmalede, med Flag paa Flag, der vinke ham,
Maa hente ham; — Du selv ham række Vennehaand; —
Men Brædtet, som fra Heltens Skib til Baaden gaaer —
Forstaaer Du mig?

Vifil (smilende).

Heel vel; men det forundrer mig,
At bedre List ei øver Den, som dyrker List.
Troer Du, et Plump i Vandet ender Amleths Liv?
I hver en Roerkarl finder han en Redningsmand,
Og tusind Hænder rækkes ham fra Danerkyst
Til Hiælp og Bistand. — Men — desuden — Brædtet er
Alt oversprunget, mellem Skib og Fædreland;
Det vipped voldsomt med ham, men det brast dog ei.
Lad ei min stærke Tidende forfærde Dig!
Ung Amleth kommer, giæster om en liden Stund
Din Hal, min Drot! — men Amleth er ei Amleth meer.

Fengo.

Hvad vil din mørke Tale sige?

Vifil.

Den er lys. —
Paa Jyllands Kyst, hiemseilet til sit Fædreland,
Leed Amleth Skibbrud; Skibet sank med Mand og Muus,
Og Amleth blot blev reddet af den hele Flok.
End lege Rans skumdækte Døttre Fiærbold med
De tunge Biælker af det sønderslagne Vrag,
Og Fiskene sig tilgode giør med Heltens Liig.
Han takker sieldne Svømmekunst og Armens Kraft
For Redningen. Men Alt har stakkels Amleth tabt
Ved dette Skibbrud; altfor stærkt Anstrængelsen

Paa Hiernens Nerver virket har, paa hans Fornuft;
Thi som en Daare stander han paa Fædrekyst;
Og som en Daare, klædt i slette Sømandsdragt,
Besøger han Dig i din Hal; — og Folket med,
Der følger som nysgierrig Sværm en drukken Mand.

Fengo (seer ud af Vinduet).

Der kommer han i Trøien blaa, med Haaret vildt.
En løvrig, nys af Træet afslidt Lindegreen
Har han i Haand. De stimle til, de følge ham.

Vifil.

Umuligt at afholde dem fra Hallen her.

Amleth kommer fulgt af en stor Folkesværm. Mænd og Qvinder af Kongens Hird indtræde.

Folket (raaber):

Velkommen, Amleth! hiem igien, vor Kongesøn!

Amleth (vifter med Grenen).

Hvordan fra Livet holder jeg den frække Sværm?
Jeg frygter for, den giftige Bræmse stikker mig.

Fengo.

Velkommen, Amleth! Ha, min kiære Brodersøn,
Hvordan dog kommer Du i dette Optog her?

Amleth.

Jeg frygter for den Bisværm, som forfølger mig,
Som spotter mig; de veed, jeg er en stækket Ørn,
Og derfor haanes jeg med vilde Spotteskrig;
Men var jeg Ørn endnu, da ved mit Næb, min Klo,
Jeg skulde knuse disse frække Spottere.

(Gniber Panden og stotter til Fengo.)

Skiøndt ei det er saa let for stærkest Lammegrif
At slaaes med Bier og Bræmser. Det er ikke let!

Fengo.

Du kalder Dig en stækket Ørn?

Amleth.

Ja, Herre! ja,
Det var jeg, før en lumpen Trold omskabte mig;

Afhug mig først mit Vingepar, hvormed tilforn
I Luften som en Alf jeg fløi og hvilte mig
Paa Klippetinder; røved mig mit krumme Næb,
De skarpe Kløer; og skammeligt, da det var skeet,
Forvandled han mig til et usselt Menneske,
Med Næse — Fødder — Arme — blotte Stumper af
Den fordums Pragt og Herlighed; — og gav mig Ord,
Til — sladdrende — den Ret har Asfurs stolte Slægt —
Med Klynk og Suk at tolke min Elendighed!

Fengo.

Og, Amleth, kiender Du mig da slet ikke meer?

Amleth.

O meget godt! I er en Slagter. Sværmen her,
Der først mig som en Skare Bier forekom,
Det er jo lutter Oxer, Stude; som naar Thor
Til Kampen raaber, følge Ier, og stange kiækt
I Marken andre Stude. Men hiemkomne Qvæg,
Det hænger Du i Porten op og slagter selv.

Fengo (sagte til Bikki).

En Dobbeltmening ligger i hans Daarskabsord.

(høit)

Hvor har Du været Amleth?

Amleth.

Da som Ørn jeg fløi,
Tilhørte hele Jorden mig; og tro Du mig,
At det var herligt. Stundom sad jeg høit til Fields,
Hos Niord i Noatun, og laante Raaberen,
Hvormed han skraaler Vinden op, og blæste selv.
Sneebolte sammenskrabed jeg, paa Viergets Top,
Da med min Klo, lod dem som Fieldskrid glide ned,
At dække By og Kongsgaard. Det var lystigt, det!
Saa fløi jeg atter paa en prægtig Sommerdag
Til Blaalands Ørk, hvor mig, fra Skyen, Løver som
Jordlopper tyktes, der sprang om i tørre Sand.
I Velskland fandt jeg vene Møer; men Blomsterne
Der dufte mig for stærkt og for bedøvende;

Og Pigerne, som Sole, der mishage mig;
Angribe med for megen Ild. Jeg lider meer
Den danske Freis Violduft, hendes Maaneskin;
Thi gule Haar hun spinder af sit Maaneskin,
Og Pigeøine skaber af Violer hun,
Som her paa denne.

(Han gaaer hen og tager Sigrid under Hagen.)

Ha, jeg skulde kiende Dig;

(Pikker sig med Fingeren paa Panden.)

Men mig Hukommelsen svigter paa den sidste Tid.

Vifil.

Min Broderdatter Sigrid kiender Du igien?

Amleth (seer paa ham med Foragt).

Slig deilig Sangfugl er ei hornet Ugles Æt.

Geruthe kommer.

Fengo.

Du kiender, Amleth, dog den Viv, som kommer der?

Amleth.

Net godt, det er en Enke.

Fengo.

Nu min Vennevív!

Amleth (stirrer paa hende).

Hun bærer ei Hardvendils Guldring paa sin Haand?
Blyringe vil hun bære snart om Oinene!

Geruthe.

Min elskte Søn, kom til mit Hierte!

Amleth (undviger hende).

Har Du eet?

Geruthe.

Du kiender ei din Moder?

Amleth.

Jeg har Moder ei;
Hun skudt blev af fordømte Jæger, høit paa Field,
Og styrted ned i Afgrundsvælget, — sank og sank —
Jeg troer ei, hendes Liig endnu har naaet sin Grav.

Fengo.

Han troer, han er en Ørn, den stakkels Ungersvend.

Amleth (koldt).

Jeg var en Ørn! — og endnu har jeg Synet skarpt!
Den sidste Rest af al min Ørneherlighed. —
I, stakkels Herre, lader til at lide stærkt
Af Øiensvaghed! Eders Øie taaler ei
At fæste Blikket længe paa en ærlig Mand.
Men jeg har lagt mig efter Lægekunsten; kom
Og lad mig see! fæst Øiet roligt, stivt paa mig,
Saa skal jeg nok helbrede Jer.

Fengo.

Nei, Amleth, nei,
Mit Syn slet intet fattes.

Amleth.

Nu, saa see mig da
I Øiet stivt, og siig — hvor blev min Fader af?

Fengo.

Han er i Graven, Amleth! Guder røved Dig
Forstandens Brug, — ei Livet længer undtes ham.

Amleth.

Det var ei milde Guder! Men bespotte dem,
Det vil vi ei, fordi de vredes. Alt paa Jord
Gaaer efter Lune, — Nød og Held! Og Guderne
Helbrede kan igien den Barm, de sønderslog.
Ei sandt?

Fengo.

For viist Du taler for en Daare fast.

Amleth.

Ak Herre! Viisdom tales tidt af Daarer bedst. —
See saa! Først har jeg her besøgt den Levende;
Den Døde maa besøges nu, Hardvendils Grav.
Og Runer paa hans Bautasteen er der fuldtop;
Ei sandt, Kong Fengo?

Fengo.

Endnu ei, — de komme snart!

Amleth (leer).

Ja snart! Steenhuggerkunsten har jeg ogsaa lært.

(Slaaer paa sit Sværd.)

Her er den Meisel, som jeg hugger Runer med.

(Til Sværmen.)

Kom nu, I Bier! I Stude! Vil I følge mig?
Til Kongegraven?

Mængden.

Amleth! ja vi følge Dig.

Amleth.

Men langsomt, langsomt, kiære Børn! Thi nok I veed,
At flyve rask kan ingen vingestækket Ørn.

(Afsides til Humble, i det han gaaer.)

Han er min Faders Morder, og jeg træffer ham!

(Alle forlade Hallen med Amleth, undtagen Kongen og Stalleren.)

Fengo.

Mistænkeligt mig tykkes dette Gjøglespil.

Vifil.

Af denne Svaghed leed han alt fra Liden af;
Indbildninger og Tankesprog løb af med ham,
Alt efter Lune; tynd var stedse kun den Traad,
Som Ordet bandt til Meningen.

Fengo.

Mig tyktes dog,
At der er Traad i dette Virvar.

Vifil.

Men hvad kan
I Verden da formaae den stolte Kongeson,
At give slip paa Høihed og paa Værdighed,
At tabe Folkets Agt og Tillid?

Fengo.

Vifil, han
Har ikke tabt i Folkets Agt.

Fengo.

Han troer, han er en Ørn, den stakkels Ungersvend.

Amleth (stolt).

Jeg var en Ørn! — og endnu har jeg Synet skarpt!
Den sidste Rest af al min Ørneherlighed. —
I, stakkels Herre, lader til at lide stærkt
Af Dienſvaghed! Eders Øie taaler ei
At fæste Blikket længe paa en ærlig Mand.
Men jeg har lagt mig efter Lægekunsten; kom
Og lad mig see! fæst Øiet roligt, stivt paa mig,
Saa skal jeg nok helbrede Jer.

Fengo.

Nei, Amleth, nei,
Mit Syn slet intet fattes.

Amleth.

Nu, saa see mig da
I Øiet stivt, og siig — hvor blev min Fader af?

Fengo.

Han er i Graven, Amleth! Guder røved Dig
Forstandens Brug, — ei Livet længer undtes ham.

Amleth.

Det var ei milde Guder! Men bespotte dem,
Det vil vi ei, fordi de vredes. Alt paa Jord
Gaaer efter Lune, — Nød og Held! Og Guderne
Helbrede kan igien den Barm, de sønderslog.
Ei sandt?

Fengo.

For viist Du taler for en Daare fast.

Amleth.

Ak Herre! Viisdom tales tidt af Daarer bedst. —
See saa! Først har jeg her besøgt den Levende;
Den Døde maa besøges nu, Hardvendils Grav.
Og Runer paa hans Bautasteen er der fuldtop;
Ei sandt, Kong Fengo?

Fengo.

Endnu ei, — de komme snart!

Amleth (leer).

Ja snart! Steenhuggerkunsten har jeg ogsaa lært.

(Slaaer paa sit Sværd.)

Her er den Meisel, som jeg hugger Runer med.

(Til Sværmen.)

Kom nu, I Bier! I Stude! Vil I følge mig?
Til Kongegraven?

Mængden.

Amleth! ja vi følge Dig.

Amleth.

Men langsomt, langsomt, kiære Børn! Thi nok I veed,
At flyve rask kan ingen vingestækket Ørn.

(Afsides til Humble, i det han gaaer.)

Han er min Faders Morder, og jeg træffer ham!

(Alle forlade Hallen med Amleth, undtagen Kongen og Stalleren.)

Fengo.

Mistænkeligt mig tykkes dette Giøglespil.

Vifil.

Af denne Svaghed leed han alt fra Liden af;
Indbildninger og Tankesprog løb af med ham,
Alt efter Lune; tynd var stedse kun den Traad,
Som Ordet bandt til Meningen.

Fengo.

Mig tyktes dog,
At der er Traad i dette Virvar.

Vifil.

Men hvad kan
I Verden da formaae den stolte Kongesøn,
At give slip paa Høihed og paa Værdighed,
At tabe Folkets Agt og Tillid?

Fengo.

Vifil, han
Har ikke tabt i Folkets Agt.

Kongens Hal.

Fengo alene, grublende.

Samvittighed! Og hvad er da den Afgud vel,
Som Frygten dyrker, offrer Suk og Skiælven til?
Et Modløshedens Giøglebilled, flygtigt malt
Af Orkesløsheds Pensel i vor Pandeskal. —
Slig Frygtbefængt bør aldrig ville noget Stort,
Der bristig ei kan adle Last en enkelt Gang. —
Den bløde Baldur, som man ogsaa kaldte god,
Sank selv til Hel; — og hvad var vel Hardvendil da
Saa stor min Synd, at jeg — til Baldur sendte Dig?
Har Odin ei opfundet Seiden, brugt den selv,
Hvor Sværdet, hvor ei Kongespiret rakte hen? —
Saa lad os ikke synke feigt i Trællefrygt,
Men nyde Frugten af den dyrtbetalte Daab!

Dronningen kommer.

Fengo.

Hil, Sæl, Geruthe!

Geruthe.

Fengo, Fengo!

Fengo.

Ædle Viv!
Hvad tyde disse Skygger, som omtaage Dig?
Som gynge sig paa dine Bryn og vaske bort
De Sundhedsroser, Natten før og Vinterkuld
Ei blege kunde, tvertimod forfrisked meer.
Svandt ogsaa med din Styrke din Fortrolighed?
Hvad har jeg da vel her igien?

Geruthe.

En Beenrad snart,
Som — destoværre — mindes kun og angre kan.

Fengo.

Geruthe!

Geruthe.

Men jeg tale maa, før Dødens Diis
Med Jordbeg mig forsegler denne blege Mund.

Fengo.

Saa tal! og lad os jage bort med Vexelord
Den stumme Sorg, der voxer i din Eensomhed,
Som Muggenheden paa den skumle Kiældervæg.

Geruthe.

Nei, ikke jeg samtale vil! I Strøm af Ord
Jeg give maa mit Hierte Luft.

Fengo.

Nu — som Du vil!

Geruthe.

Hardvendils Død var pludselig; men Braddød tidt
Traf stærkest Mand, som segned for et Krampeslag;
Ei unaturligt — usandsynligt! —

Fengo.

Ganske vist!
Men hvordan kan Hardvendils Død da ængste Dig?

Geruthe.

Den ængsted ikke strax, den dybt bedrøved mig;
Men sukke skal selv Qvinden ei sin Levetid,
For Held som svandt, som Taaren ei tilbagegræd;
Jeg trøsted mig, og rakte Dig — som lignte ham —
Min Haand.

Fengo.

Og det var velgiort!

Geruthe.

Der er Spørgsmaal om.
Du lignte ham i Aasyn, men i Adfærd ei.

Fengo.

Var Fengo steds ei vennesalig, mild mod Dig?

Geruthe.

Jo! men dit Blik, der før var den Begravnes ligt,
Blev jordet med ham, tykkes mig.

Fengo.

Nu sværmer Du!

Geruthe.

Din Ærlighed, din Raskhed sank i Grav med ham.

Fengo.

Som Du en Husbonds, følte jeg en Broders Død.

Geruthe (ryster paa Hovedet).

Du føler med Indbildningen, med Hiertet ei.

Fengo.

Du krænker mig med sygelig Spidsfindighed.

Geruthe.

Selv, Fengo! Du forlangte min Oprigtighed.

Fengo.

Saa tal, hvis det kan lette Dig; jeg tie vil.

Geruthe.

I Hallen ved mit Sovekammer staaer en Mand,
I rund Fordybning; stoppet ud af Hamp og Blaar;
En Skikkelse, Hardvendils lig; thi Harnisk, Hielm
Og Skiold og Sværd, den Døde bar, bedække hin. —
I lang Tid stod han rolig der; men Fengo hør:
I disse sidste trende Nætter grandt jeg saae
Ham stige rask fra Skamlen ned; i Maaneskin
Treen Rustningskikkelsen hen for min Sovekammerdør,
Som aaben stod, og viste mig med udstrakt Haand —

Fengo (ryster smilende paa Hovedet).

Hvad viste han? Et blodigt Saar?

Geruthe (med Gysen).

Nei, Fengo! nei!
Af røden Guld det var et lidet Bæger kun.

Fengo.

Nu kiender jeg din Sygdom og forstaaer den grandt.
Et usselt Rygte! Hvilket giftigt Øgleæg
Udklækker ikke Rygtet med den stumle Løgn?
En Dumhed, mumlet lumskt af mine Fienders Flok. —

Geruthe.

Hvormeget gav jeg til, at Løgn det Rygte var!

Fengo.

Slet intet skal Du give, for i Damp igien
At løse Gieglebilleder, som ængste Dig.

Geruthe.

Men Rustningsskikkelsen i Fuldmaanens Midnatsskin?

Fengo.

Og veed Du ikke, Maanen er en Løgnerske,
Som ved sit Dæmringslys fortæller Eventyr?
Men Børn kun troe dem.

Geruthe (sukker).

Fengo! Du forsikkrer mig
Da som en Mand, som Helt, om din Uskyldighed?

Fengo.

Traf Du mig ellers vel saa rolig?

Geruthe.

Fengo! Du
Er ikke rolig.

Fengo.

Nei, din Tilstand ængster mig.

Geruthe.

Og hvor er Amleth? Hvorfor kom ei Amleth hiem?
Halvandet Aar han flakker om paa Vikingstog.
Hvi dvæler han hos Jarlen paa en fremmed Kyst?

Fengo.

Lang Veien er, og Ungersvendens Prøvetid
Maa modne Manden; Trællen kun tilbringer sløv
Sin hæderløse Vaar i Arnens Askehob.

Geruthe.

Naar kommer han?

Fengo.

Vi vente ham hver Dag igien.

Geruthe (med et Blik til Himlen).

Skal jeg mig trøste? Frigga! skal jeg trøste mig?
Hvor gierne griber Den en Trøst, — som ingen har!

Vifil kommer.

Geruthe
(vender sig fra ham med Afsky).

Bort! Bort!

Fengo.

Du svæver atter til din Eensomhed?

Geruthe.

Han der forjager mig.

Fengo.

Har han da fornærmet Dig?

Geruthe.

Ja! med sit Ansigt. Sligt har ingen ærlig Mand.

Fengo (smilende).

Vi Dig mishage begge med vort Diesyn.
Med Aarene — sandt nok — vi er ei smukke meer;
Det Nederlag, som Tiden, ofte Sorgen, giør,
Tidt pludseligt, skiøndt Blomsten længe frisk sig holdt,
Maa man, gienstidigt, finde sig taalmodigt i.
Du selv — en Rose, frisk endnu i Høstens Tid —

Geruthe.

Er visnet i din Østenvind! Kun Tornen staaer
Paa Stilken end og plager Dig som Spøgelse.
Vel! Spøgelset tilbagegaaer til Spøgelset.
Men Harniskkarven, hvori før Hardvendil stak,
Faaer Liv igien, naar Maanen dysser Liv i Blund,
Og siger mig — hvad Du forgieves skiule vil!

(Gaaer.)

Fengo.

Falsk, som i Alt, Naturen er i hende med.
Først yndig, let og liflig, som den raske Hind;
Nu — langsom som en Lastvogn med den Bautasteen,
Der slæbes til Hardvendils Grav.

Vifil.

Hun tænker kun
Paa ham.

Fengo.

Hvor er nu Diets Glands med Freias Ild?
Slukt, slukt! Hvor er den Jordbærfrugt paa hendes Mund,
Som ægged til at plukkes af gientagne Kys?
Og Varmen, hvor før Sundhedssneen bunked sig?
Hvad blev der af den skiønne Snee? Kun Iis igien! —
Hvad skal da Hiertet være tro, naar Du, Natur!
Som skabte Hierter, os med Falskhed foregaaer?

Vikil.

Et Aar har omskabt Dronningen; en Skygge kun
Hun er, af hvad hun fordum var.

Fengo.

Ja, Skyggeværk
Er Livets Lyst; og derfor maa den korte Fryd
Frisk nydes, som en Frugt, der raadner næste Dag. —
Hør mig, min Siæls og min Bedrifts Fortrolige!
Ung Amleth, siger Rygtet, kommer hiem igien
Fra Vikingsfærden. Folket elsker ham! Hvorfor?
Fordi han er sin Faders, Kong Hardvendils Søn.
Men skaffed Fødslen Fordeel ham, gav den ham Held,
Saa maa han taale Skiæbnen med, den bringer ham.
Jeg er ei grusom; — stundom dog nødvendige Daad
Maa Fyrsten øve, som hans Hierte bløder ved.
Hvor mangen Høvding, kæmpende til Ærens Maal,
I Krigen offred Liv i hundredtusindviis!
Jeg offred Eet — høist To; — dermed er det forbi.

Vikil.

Et Mord paa den Uskyldige forfærder os
Ei andengang; det er den Fordeel Brøden har;
Thi skaante Blod reenvasker ikke blodig Haand.
Men farlig vorder Amleths Drab; thi af hans Blod
Vil Gnister springe til en vældig Oprørsild.

Fengo.

Der seer man, Vikil, hvor nødvendig Listen blev,
Saasnart om Rige, Land og Folk først Talen er.
Ha, Drot maa tidt misunde Træl, som ærligt kan

Med Fryd omfavne Frænden, der hiemsøger ham;
Jeg nødt er til at skiule tung Nødvendighed
Bag Falskheds Kaabe.

(Med en Heftighed, der overvinder hans Forstillelse.)

Naar han kommer paa sit Skib
Og kaster Anker, — mød ham da med Baaden flur!
Sluproerne, med festlig Dragt, med Aarerne
Hvidtmalede, med Flag paa Flag, der vinke ham,
Maa hente ham; — Du selv ham række Vennehaand; —
Men Brædtet, som fra Heltens Skib til Baaden gaaer —
Forstaaer Du mig?

Vikil (smilende).

Heel vel; men det forundrer mig,
At bedre List ei øver Den, som dyrker List.
Troer Du, et Plump i Vandet ender Amleths Liv?
I hver en Roerkarl finder han en Redningsmand,
Og tusind Hænder rækkes ham fra Danerkyst
Til Hiælp og Bistand. — Men — desuden — Brædtet er
Alt oversprunget, mellem Skib og Fædreland;
Det vipped voldsomt med ham, men det brast dog ei.
Lad ei min stærke Tidende forfærde Dig!
Ung Amleth kommer, giæster om en liden Stund
Din Hal, min Drot! — men Amleth er ei Amleth meer.

Fengo.

Hvad vil din mørke Tale sige?

Vikil.

Den er lys. —
Paa Jyllands Kyst, hiemseilet til sit Fædreland,
Leed Amleth Skibbrud; Skibet sank med Mand og Muus,
Og Amleth blot blev reddet af den hele Flok.
End lege Rans skumdækte Døttre Fiærbold med
De tunge Biælker af det sønderslagne Vrag,
Og Fiskene sig tilgode giør med Heltens Liig.
Han takker sieldne Svømmekunst og Armens Kraft
For Redningen. Men Alt har stakkels Amleth tabt
Ved dette Skibbrud; altfor stærkt Anstrængelsen

Paa Hiernens Nerver virket har, paa hans Fornuft;
Thi som en Daare stander han paa Fædrekyst;
Og som en Daare, klædt i slette Sømandsdragt,
Besøger han Dig i din Hal; — og Folket med,
Der følger som nysgierrig Sværm en drukken Mand.

Fengo (seer ud af Vinduet).

Der kommer han i Trøien blaa, med Haaret vildt.
En løvrig, nys af Træet afslidt Lindegreen
Har han i Haand. De stimle til, de følge ham.

Wifil.

Umuligt at afholde dem fra Hallen her.

Amleth kommer fulgt af en stor Folkesværm. Mænd og Qvinder af Kongens Hird indtræde.

Folket (raaber):

Velkommen, Amleth! hiem igien, vor Kongesøn!

Amleth (vifter med Grenen).

Hvordan fra Livet holder jeg den frække Sværm?
Jeg frygter for, den giftige Bræmse stikker mig.

Fengo.

Velkommen, Amleth! Ha, min kiære Brodersøn,
Hvordan dog kommer Du i dette Optog her?

Amleth.

Jeg frygter for den Bisværm, som forfølger mig,
Som spotter mig; de veed, jeg er en stækket Ørn,
Og derfor haanes jeg med vilde Spotteskrig;
Men var jeg Ørn endnu, da ved mit Næb, min Klo,
Jeg skulde knuse disse frække Spottere.

(Gniber Panden og stirrer til Fengo.)

Skiøndt ei det er saa let for stærkest Lammegrif
At slaaes med Bier og Bræmser. Det er ikke let!

Fengo.

Du kalder Dig en stækket Ørn?

Amleth.

Ja, Herre! ja,
Det var jeg, før en lumpen Trold omskabte mig;

Afhug mig først mit Vingepar, hvormed tilforn
I Luften som en Alf jeg fløi og hvilte mig
Paa Klippetinder; røved mig mit krumme Næb,
De skarpe Kløer; og skammeligt, da det var skeet,
Forvandled han mig til et usselt Menneske,
Med Næse — Fødder — Arme — blotte Stumper af
Den forbums Pragt og Herlighed; — og gav mig Ord,
Til — sladdrende — den Ret har Asfurs stolte Slægt —
Med Klynk og Suk at tolke min Elendighed!

Fengo.

Og, Amleth, kiender Du mig da slet ikke meer?

Amleth.

O meget godt! I er en Slagter. Sværmen her,
Der først mig som en Skare Bier forekom,
Det er jo lutter Oxer, Stude; som naar Thor
Til Kampen raaber, følge Ier, og stange kiækt
I Marken andre Stude. Men hiemkomne Qvæg,
Det hænger Du i Porten op og slagter selv.

Fengo (sagte til Vifil).

En Dobbeltmening ligger i hans Daarskabsord.

(høit)

Hvor har Du været Amleth?

Amleth.

Da som Ørn jeg fløi,
Tilhørte hele Jorden mig; og tro Du mig,
At det var herligt. Stundom sad jeg høit til Fields,
Hos Niord i Noatun, og laante Raaberen,
Hvormed han straaler Vinden op, og blæste selv.
Sneebolte sammenskrabed jeg, paa Viergets Top,
Da med min Klo, lod dem som Fieldskrid glide ned,
At dække By og Kongsgaard. Det var lystigt, det!
Saa fløi jeg atter paa en prægtig Sommerdag
Til Blaalands Ørk, hvor mig, fra Skyen, Løver som
Jordlopper tyktes, der sprang om i tørre Sand.
I Velskland fandt jeg vene Møer; men Blomsterne
Der dufte mig for stærkt og for bedøvende;

Og Pigerne, som Sole, der mishage mig;
Angribe med for megen Ild. Jeg lider meer
Den danske Freis Violduft, hendes Maaneskin;
Thi gule Haar hun spinder af sit Maaneskin,
Og Pigeøine skaber af Violer hun,
Som her paa denne.

(Han gaaer hen og tager Sigrid under Hagen.)

Ha, jeg skulde kiende Dig;

(Piller sig med Fingeren paa Panden.)

Men mig Hukommelsen svigter paa den sidste Tid.

Vifil.

Min Broderdatter Sigrid kiender Du igien?

Amleth (seer paa ham med Foragt).

Slig deilig Sangfugl er ei hornet Ugles Æt.

Geruthe kommer.

Fengo.

Du kiender, Amleth, dog den Viv, som kommer der?

Amleth.

Ret godt, det er en Enke.

Fengo.

Nu min Venneviv!

Amleth (stirrer paa hende).

Hun bærer ei Hardvendils Guldring paa sin Haand?
Blyringe vil hun bære snart om Øinene!

Geruthe.

Min eldste Søn, kom til mit Hierte!

Amleth (undviger hende).

Har Du eet?

Geruthe.

Du kiender ei din Moder?

Amleth.

Jeg har Moder ei;
Hun skudt blev af fordømte Jæger, høit paa Field,
Og styrted ned i Afgrundsvælget, — sank og sank —
Jeg troer ei, hendes Liig endnu har naaet sin Grav.

Fengo.

Han troer, han er en Ørn, den stakkels Ungersvend.

Amleth (stolt).

Jeg var en Ørn! — og endnu har jeg Synet skarpt!
Den sidste Rest af al min Ørneherlighed. —
I, stakkels Herre, lader til at lide stærkt
Af Dienſvaghed! Eders Øie taaler ei
At fæste Blikket længe paa en ærlig Mand.
Men jeg har lagt mig efter Lægekunsten; kom
Og lad mig see! fæst Øiet roligt, stivt paa mig,
Saa skal jeg nok helbrede Jer.

Fengo.

Nei, Amleth, nei,
Mit Syn slet intet fattes.

Amleth.

Nu, saa see mig da
I Øiet stivt, og siig — hvor blev min Fader af?

Fengo.

Han er i Graven, Amleth! Guder røved Dig
Forstandens Brug, — ei Livet længer undtes ham.

Amleth.

Det var ei milde Guder! Men bespotte dem,
Det vil vi ei, fordi de vredes. Alt paa Jord
Gaaer efter Lune, — Nød og Held! Og Guderne
Helbrede kan igien den Barm, de sønderslog.
Ei sandt?

Fengo.

For viist Du taler for en Daare fast.

Amleth.

Ak Herre! Viisdom tales tidt af Daarer bedst. —
See saa! Først har jeg her besøgt den Levende;
Den Døde maa besøges nu, Hardvendils Grav.
Og Runer paa hans Bautasteen er der fuldtop;
Ei sandt, Kong Fengo?

Fengo.

Endnu ei, — de komme snart!

Amleth (leer).

Ja snart! Steenhuggerkunsten har jeg ogsaa lært.

(Slaaer paa sit Sværd.)

Her er den Meisel, som jeg hugger Runer med.

(Til Sværmen.)

Kom nu, I Bier! I Stude! Vil I følge mig?
Til Kongegraven?

Mængden.

Amleth! ja vi følge Dig.

Amleth.

Men langsomt, langsomt, kiære Børn! Thi nok I veed,
At flyve rask kan ingen vingestækket Ørn.

(Afsides til Humble, i det han gaaer.)

Han er min Faders Morder, og jeg træffer ham!

(Alle forlade Hallen med Amleth, undtagen Kongen og Stalleren.)

Fengo.

Mistænkeligt mig tykkes dette Giøglespil.

Wifil.

Af denne Svaghed leed han alt fra Liden af;
Indbildninger og Tankesprog løb af med ham,
Alt efter Lune; tynd var stedse kun den Traad,
Som Ordet bandt til Meningen.

Fengo.

Mig tyktes dog,
At der er Traad i dette Virvar.

Wifil.

Men hvad kan
I Verden da formaae den stolte Kongesøn,
At give slip paa Høihed og paa Værdighed,
At tabe Folkets Agt og Tillid?

Fengo.

Wifil, han
Har ikke tabt i Folkets Agt.

Vifil.

Det ynker ham!

Fengo.

Men stærkere med Ynken flammer Kiærlighed.
De følge ham; han har en sikker Livvagt alt;
Meer sikker, end den Hirdmandsflok, han fik af mig.

Vifil.

Selv har han sig som Daare stødt fra Kongestol.

Fengo.

Som Daare springer han maaskee let op igien,
Og støder med Haanlatter mig med Foden ned.
Min Siæl ei finder Ro, før jeg med Visheb seer —

Vifil.

Min Pligt det er at skaffe Dig den Visheb, Drot!
Vor Lykke Skiæbnen til hinanden bandt saa fast,
At den, som født, maa døe for os paa samme Dag.
Jeg prøver Amleth. Overlad mig dette Hverv!

Fengo.

Saa gaa, vær snild! Gid endt var dette Mummespil.

(De forlade hinanden.)

Ved Gravhøien.

Amleth. Humble. En Skare Mennesker. En Steenhugger arbeider paa en Steen, men standser, naar Amleth taler.

Amleth.

See her er Graven! Hvilket høit Muldvarpeskud!
Ha, hvor den skiønne Myretue bovner stolt!
Er det ei stort, høitideligt, at samle sig
Om sligt et Kæmpeminde?

(Til Steenhuggeren, der begynder at hugge igien.)

Træl! hvad giør Du der?
Lad af med denne Banken! Du forstyrrer mig;
Du hører jo, at jeg vil holde Taler her.

Steenhuggeren.

Steenhugger er jeg, ingen Træl. Paa Kongens Bud
Jeg hugger Runer i din Faders Bautasteen.

Amleth.

Paa Fengos Bud og for hans Guld? Saa est Du jo
Dog Træl for ham. Hvad rister Du? Kom, lad mig see!

(Læser.)

For Drot Hardvendil reiste Fengo denne Steen.

(Leer.)

O Fremtid! hvilken herlig Kundskab fik Du der
Om Livsbedriften — Dødsbedriften. Fuldeligt
Den Jordede nu Du kiender — og Begraveren!

(Læser igien.)

„For Drot Hardvendil reiste Fengo denne Steen."
Behover Sagas Griffel vel at tegne meer? —
Men hvor er Humble?

Humble.

Her!

Amleth.

Skiøndt Hov'det svimler mig,
Og Meget sig forandret har fra fordums Tid,
Mig tykkes dog — mig synes, Du var Skiald engang.

Humble.

Det er jeg end.

Amleth.

Saa syng et Qvad om denne Mand,
Som Alle paastaae, var min Fader; — jeg er syg,
Og glemmer let og husker meer ei Alting grandt;
Men — digt et Qvad om Drotten dog, og syng det tidt
For Folket, at Hardvendils Død og hans Bedrift
Og Skiæbne vorder dem og Fremtid velbekiendt;
Hvad denne lumske Bautasteen fortie vil.

(Læser igien.)

„For Drot Hardvendil reiste Fengo denne Steen."

(Sparker til Stenen.)

Nei, nei, ved Thor! — for kort er dette Levnetsløb.
Men jeg har sagt Jer, at jeg selv Steenhugger er, —
Og Sagaskriver! — og Hardvendils Bauta skal
Med dybe Runer præges i den haarde Blok,
Der sidder hiertedannet i et Nidingsbryst;
Hvis, kiære Venner, I kun troligt hiælpe mig.
Nu Haand paa Værket! Vi vil slibe Meiselen.

(De følge ham.)

Anden Handling.

En Hal, som med sin aabne store Dør vender ud til en Trægaard. Maanen skinner giennem Løvet.

Sigrid. Gunhild.

Sigrid.

Det er saa lunt, ei mindste Vind
De sorte Blade ryster.

Gunhild.

Jeg veed det nok! i Mørke Du,
Skiøn Sigrid, er en Kryster.
Det min Skyld er. Du stakkels Glut!
Jeg næsten mig bør skamme;
Men altid maatte Eventyr
Fortælle Dig din Amme:
Saa sad Du der og lytted til,
Forfærdelsen Dig glæded;
Men turde, naar mit Sagn var endt,
Knap røre Dig fra Stedet.

Sigrid.

Ja, Du har Ret, jeg var et Barn;
Men Modenheden kommer,
Og man faaer meget meer Forstand
Den sextende Skiærsommer.

Gunhild.

Ak, kiære Barn! hvad det angaaer —
Ja — man bli'er mere kiælen;
Men sexten Somre virke meer
Paa Legemet, end Siælen.

Sigrid.

Mig Maanen smilte før som Trold,
Saa bleg den øged Skrækken;
Svartalfer som Skarnbasser hang
Og sortnede mig Hækken.
Nu aner jeg, at Freias Magt
Med Skumringen begynder,
At Stiernen hist paa Himlen klar
Er Kiærlighedens Tønder;
At Maanen er den Siofna blid,
Som følger Freia gierne.
Maaskee jeg seer skiøn Freia selv
I denne store Stierne.

Gunhild.

Mit Barn! hvad giærer i dit Bryst?
Din Raskhed giør mig bange.

Sigrid.

Heltinde kiæk jeg være vil,
Ei Ængstlighedens Fange.
Valkyrien jo svinger selv
I Striden Seirens Fane!
Og stammed ei min Moder ned
Fra Sigurd Fosnersbane?
Han dristig gik paa Heden ud,
For Dragen at forøde;
Jeg ogsaa gaaer paa Heden, jeg;
Men jeg vil Ingen døde;
Berøve Dragen ei sit Guld;
Nei, Guld jeg Dragen bringer —

(Sukker.)

Kun maa den jage Sorgen bort
Med sine brede Vinger!

Gunhild.

Du vil i Sommernatten ud,
Bag Hækkerne, de lune?

Sigrid.

Og længer ud! Hvor Lynget groer
Paa Hederne, det brune.
Hvor Haren løber om i Lyng
Og kiender ingen Fare;
Der lader sig ei Sigrids Mod
Beskiæmmes af en Hare.

Gunhild.

Hvad vil Du da, mit gode Barn?
Freia din Vid beskytte!

Sigrid.

Der Gyda jeg, den gamle Her,
Besøger i sin Hytte.
Hun er halvfemsindstyve Aar,
Fra Trolde ned hun stammer;
Hun sidder med sneehvide Haar,
Som Dødning i sit Kammer;
Men Den, som bringer hende Guld,
Og frygter ikke Døden,
Den ynder hun, den er hun huld,
Og hiælper tidt i Nøden.

Gunhild.

Og hvormed skal hun hiælpe Dig?

Sigrid.

Hun Amleth skal helbrede!
Hans Hierne trylle karsk igien,
Som er i Vilderede.
Jeg veed hun kan, og vist hun vil
Bidrage til min Lykke.
See denne kostelige Vras!
Et uskatterligt Smykke.
Klenodiet jeg fik i Arv,
Da Frigga tog min Moder.
Det virke skal ung Amleths Tarv.
Jeg elsker ham — (sukker) som Broder!

Gunhild (smiler).

O meget meer!

Sigrid.

Det muligt er.
Sig Lykken vel kan vende!
Idag han ret ei kiendte mig —
Men Amleth skal mig kiende!

(De gaae.)

I Skoven.

Nat. Maaneskin.

Amleth. Humble.

Humble.

Kun nogle Skridt, saa er vi ved den Bondes Huus,
Hvor Natten vi tilbringe kan i Fred og Ro.
At Du som Daare smutted bort fra Fengos Gaard,
Var velbetænkt; thi Daaren følger Lunets Lyst,
Og saadan fandt Du Sikkerhed for denne Nat.
Imorgen, naar Du viser Dig paa alfar Vei,
Vil Folket atter sammenstimle, følge med;
Og Ingen vover offentlig at gribe Dig.
Men meget jeg fraraade maa, at Du igien
Tilbagevender til den skumle Fengos Magt.
Mistanken er alt vakt, han troer din Galskab ei,
Og — tidlig eller silde — venter Døden Dig.

Amleth.

O Fædreland! O Rige, som jeg fødtes til
At vorde Drot og Fader for; Du støder mig
I Natten ud, som Røver, som Ildgierningsmand;
Din Sol bestraaler Kongesønnens Usselhed,
Din blege Maane først jeg tør betroe mig til!

Humble.

En hurtig Hest min Bonde Dig forskaffe vil;
Med den til Færgestedet iil og flygt til Fyen!
Der raader Erik, han Dig venligt favne vil.
Den vilde Hadding hersker os vel mere nær;
Men ham kan man ei stole paa; thi Fengo selv
Har sat ham i hans Værdighed som Underdrot.

Amleth.

End eengang, før jeg flyer og søger fremmed Hiælp,
Tilbagevende maa jeg til min Faders Gaard.
To ædle Siæle, som jeg dybt bedrøved der,
Maa trøstes først.

Humble.

Ha, jeg forstaaer Dig!

Amleth.

Fader har
Jeg tabt; min Moder lever og min Hiertenskiær.
Geruthe har jeg blodigt saaret, hvis hun er
Uskyldig; derom maa jeg selv forvisse mig,
Og gyde Balsom atter i det Saar, jeg slog.
Og hun — vel ei beslægtet mig ved Byrd og Blod;
Men nærmere: ved det skiønne Valg, som Freia giør,
Vel frit — og dog saa bindende, saa fast bestemt, —
Hun vide skal, at Amleths Vanvid kun bestaaer
I Elskov til den Yndige, som frygter den.
Thi Elskov, sige gamle Mænd, er Vanvid selv;
Men Yngling foretrækker den for Olbings Viid.

Humble.

To Skikkelser jeg hisset seer i Maaneskin
Sig nærme. Træd bag Busken! Lad dem gaae forbi.

(De skiule sig bag Hakken.)

Sigrid og Gunhild komme.

Gunhild.

Sigrid! din Ungdom gi'er Dig Kraft,
Mig Alderen har svækket;

Nu er det mig og ikke Dig,
Som Mørket giør forskrækket.
Mig tykkes — der, i sorten Skiul,
Jeg hørte Noget brage.

Sigrid.

Nei! det var kun en lille Fugl,
Som smutted til sin Mage.
Kom! Nu er vi paa Heden strax.
I Maaneskinnet lyse
Saa eensomt Herens Hytte staaer;
Men jeg vil ikke gyse.
Vi banke paa den lukte Dør,
Hvor svagt kun Klinken fæster;
Thi det er nok om Natten meest,
At Gyda venter Giæster.

Gunhild.

Saa kiæk Du søger Her og Trold?

Sigrid.

Slig Trolddom bør man ære!
I Løn at kaste Runer smaae,
Det skal mig Gyda lære.
Jeg veed det vist, jeg til min Hiælp
Hos hende Trøst vil finde;
Thi Menneskenes Vid og Sind
Hun løse kan og binde.

Gunhild.

Og ei Du frygter hendes Hiælp?

Sigrid

(peger paa Brasen, som hun har paa Brystet).

Med dette gyldne Smykke,
Som Midnatsmaanen vier ind,
Betaler jeg min Lykke!

(De gaae videre.)

Amleth

(træder frem igien i stærk Sindsbevægelse, fulgt af Humble).

Hvad var det for et Giøglesyn, som blindte mig?
Mig tykkes, at jeg saae en ung og fager Mø,

I brœmmede Skarlagensskind, med Kaaben blaa;
Men Hov'det kun bedœkket af det gule Haar,
Der fœstet under Barmen i en Sløife var.

Humble.

Ja, det var Sigrid, — ganske vist.

Amleth.

Hun vandrer ud
Paa Heden —

Humble.

Med sin Amme —

Amleth.

Til en gammel Her,
At lœre Troldomskunster! — Ha, jeg kiender nok
Af Rygte, fra min Barndom, Gyda; nœvntes hun,
Da var det, som om Lokes Slegfred Angerbod
Man kaldte; der paa Heden havde sat sig ned,
Til alle gode Fylgiers Skrœk og Troldes Lyst.

Humble.

Man mumler om, at Hun har Fengo lœrt den Kunst,
At krydse Døden i din Faders sidste Kalk.

Amleth.

Og hende nu besøger min Hiertelskede! —
Jeg følger hende Skridt for Skridt i Afstand, Ven!
Jeg kiger ind i Hytten; jeg vil see hvorban
Man lœrer kaste Runer, koge giftig Seid.

Humble.

Men Amleth! Du maa styrke Dig med Mandomskraft;
At ei paatagne Vanvid vorder virklig.

Amleth.

Afskyelig mig tykkes denne Qvinde nu —
Som gyldenvinget Guldsmed; — en bevinget Orm,
Hvis Øie stort, men fœlt i rœdsomt Stirreglands,
Udbovner, mens hun flagrer vildt med Vingerne. —
Mit Hoved svimler! Før var ogsaa Himlen mørk;
En Stierne stod dog skiøn i lille lysblaa Plet,

Og vinkte, klar som Haabet; nu er Stiernen slukt;
I Mulm jeg raver nu; nu er mit usle Hverv,
At straffe skumle Nidinger — og selv at døe!

(De gaae.)

Hexens Hytte.

Gyda kommer ind med **Thrym**, sin Sønnesønnesøn. Han sætter hendes Træstol i Forgrunden af Skuepladsen, og sig selv paa en Skammel ved hendes Fødder.

Gyda.

Tidt nok har jeg,
Thrym, fortalt Dig
Fædreslægters
Ældste Frasagn.
Ned Du stammer
Fra stærke Kæmper,
Jothunslægter,
Svartalfsætten.

Dengang Odin
Ymer dræbte,
Drukned Jetter
I Troldeblodet.
Fra Berggelmer,
Frelst paa Baaden,
Atter dog stamme
Nutids Trolde.

Hist bag Fieldet
Fierne Frænder
Skiuler den hule
Klippehvælving.
Her paa Heden
Leved i lang Tid,
Fiernt og frygtet,
Din Oldemoder.

Men skiøndt Jylland
Bierget savner,
Strækker sig Stenen
Under Jorden.
Her paa Heden,
I Lyng og Sandet,
Boe vi paa knuste
Klippetinder.

Hør nu trofast
Sidste Tale,
Sønnesøn af
Sønnen kiære!
Men en Eed Du
Først mig sværge:
Oldemoderens
Ord at lyde!

Thrym.

Jeg det sværger
Ved Frændeblodet,
Hvori Troldenes
Stamme drukned.

Gyda.

Visne vil Du,
Som brudte Vidie,
Hvis Du skulde
Min Villie svigte.

Levet jeg har
For Ondt at øve.
Mennesker kan ei
Trolden ynde;
Brøde begik jeg
Tidt og ofte,
For at skaffe mig
Guld hin røde.

Guld er Jetters
Bedste Glæde;
Asfurs Sønner
Det selv mon rane.
Atter at fange
Guld ved Galdren,
Det var i niti
Aar min Tragten.

Meget fik jeg
Ved Misgierning,
Skiult i Hyttens
Skumle Kroge.
Søn! jeg vil Dig
Skatten vise.
Guldets Glands
Dit Øie fryde!

(Lukker et Slab op i Væggen og viser ham mange skiønne Guldsager.)

Thrym.

Hvilken kostbar
Sielden Samling!

Gyda.

Blod ved mangt et
Smykke klæber;
Tyven dog takke vi
For det Meste.
Dette Bæger
Er bedste Gave!

(Viser ham et Guldbæger, som hun sætter paa Bordet.)

Det gav Fengo,
Feigt i Hytten,
Da jeg lærte ham
Seid at syde.
Brødefuld
Sin Broders Bane!
Men hvad rage mig
Mandepligter?

Hvad-vedkom vel
Mig Hardvendil,
Eengang seet
I Ungdomsdage?
Fager var han;
Dog min Fiende.
Assurs Sønner
Trolden haber.

Men al Skatten
Jeg erhverved,
For at give
Tilbage Fieldet.
Gravet har jeg
Grøft i Lynget;
Mig og Guldet
Der Du jorde!

Naar jeg lever
Her ei længer,
Skatten og mig dybt
Sandet skiule!
Jetten i Jorden
Giengiv Guldet! —
Svor Du Meened,
Meen Dig ramme!

Men jeg lugter
Menneskeblodet;
Larm ved Laagen,
Nogen kommer.
Oplad Klinken!

(Drengen lukker op, Sigrid og Gunhild træde ind og hilse med Ængstelse.)

Gyda.

Tvende Qvinder?
Træder med Fred over
Gydas Tærskel!

Gunhild..

Kunne vi ene
Med Dig tale?

Gyda.

Dreng, hent Vand
Ved Kildevældet!

(Thrym gaaer.)

Gyda.

Drengen er borte.
Bange begge,
Frygt forjager for
Gamle Gyda! —

Tal, Du Ældste!
Med Erfaring.
Hvi besøger Du
Troldeqvinden?

Gunhild.

Nei, min Jomfru
Selv maa tale;
Aabne vil hun
Dig sit Hierte.

Sigrid drager Veiret dybt).

Tillad mig blot en liden Stund
At fatte mig før min Tale!
Din Lampe lyser i Hallen svagt —
Jeg hørte Haner gale.

Gyda.

Det var min Hane. Den ude gaaer
Og hilser Natten med Haanen;
Den stolt ildgule Vinge slaaer,
Og galer ad Midnatsmaanen.

Sigrid.

Jeg voved mig til din Hytte kiæk,
Skiøndt Mørket Frygt forøger.
Men Mulm for mig har tabt sin Skræk;
Her finder jeg hvad jeg søger.

Her bringer jeg Dig, til Tak og Løn,
Af Guld et kostbart Smykke,
Hvis Du opfylder Hiertets Bøn,
Og skienker det sin Lykke.

Gyda (glad).

For Guld at vinde, min sidste Kraft
Vil jeg Dig, Datter, skiænke.
Hvis Du er gift', og haver din Mand,
Og ønsker Dig heller Enke —

Sigrid.

O nei! Jeg elsker høit en Helt,
Men Skiæbnen ham forbyder
Gienkiærlighed. En Taage fæl
Indhyller Heltens Dyder.

Gyda.

Den Taage fæl Medbeileren er,
Som jeg Dig bort skal skaffe!
Velan, mit Barn! det kan jeg nok:
Din Fiende skal jeg straffe.

Ved Hel! det er ei førstegang;
Du neppe det formoder, —
Men seer Du dette Bæger her?
Det Broder gav for Broder.

Dermed han kiøbte stærken Seid,
Af mig graahærdede Kone,
Der skaffed ham den Forhadtes Død, —
Hans Viv, — ja meer: hans Krone!

Sigrid.

Ak Moder nei! det er ei saa;
Jeg kan vist Ingen hade;
Den Sygdom kun, min Veiler har,
Vil jeg, ham skal forlade.

Den veneste Svend, en hugprud Aand,
Som Alle maa berømme,

Hardt bundet er af Vanvids **Baand**:
Ung Amleth gaaer i Drømme.

Han kiender ei sin Sigrid meer,
Han giøgler i Hal og Kammer;
Og naar jeg græder, høit han leer,
Og spotter kun min Jammer.

O, skaf ham atter sunde Vid,
Forløs det giæveste Hierte!
Da lønner jeg Dig med røden **Guld**,
Fordi Du vog min Smerte.

Gyda (vred).

Ved Loke, Du forbittrer mig.
Jeg skal ham Glæder unde?
Det ikke jeg kan, og ikke jeg vil,
Om ogsaa jeg det kunde.

Kun Den jeg yder kraftig Hiælp
I Løn, som Andre have;
Jeg Magten har, — en sielden Magt;
Men Magten til at skade!

Det stolteste Træ kan let mit Had,
Som Stormen, overvinde;
Men ikke jeg det mindste Blad
Kan sætte til en Kiærminde.

Kom ikke med din kiælne Snak!
Den giør Dig ingen Nytte.
Og har Du her ei anden Bøn,
Saa pak Dig fra min Hytte!

Amleth træder ind med Hielm paa Hovedet, draget Sværd i Haand. Sigrid udstøder et Skrig, og flygter hen i Hyttens Baggrund med Gunhild.

Gyda (forfærdet i sin Træstol).

Utgardeloke! ha, hvad sender Du mig der?
Hardvendils Aand! — Jeg kiender ham fra gammel Tid —

Fra Ungdomstid. — Hvi kommer Du som Ungersvend,
Mig at forfærde? Slap Dig hel af Hallen løs,
At giæste Gyda? — Kræver Du det Guld igien,
Der først var dit, hvorfor din Broder kiøbte Seid?
Saa tag det Bæger! Skynd Dig bort! — Jeg mærker nok,
At jeg er gammel: Skrækken fylder Blodet mig
Med Iis — og blæser Marven af Beenpiberne.

Amleth
(tager Bægeret og truer hende med Sværdet).

Fordømte Hex! din Alderdom beskytter Dig.

(Gyda døer.)

Amleth.

Hun døer af Skræk, hun tog mig for min Faders Aand.

(Rusker i hende.)

Du Gamle, reis Dig! See paa mig! Jeg er en Aand,
Men endnu ikke skilt fra sunde Kiød og Blod.

(Forlader hende.)

Hun foer til Nastrond; hendes Beenrad sidder kun
I Stolen der; og Øiet, som et brustent Horn,
Vil gierne — hvis det kunde kun — forfærde mig.

Sigrid
(kommer frem og kaster sig for hans Fødder).

Ak, Amleth, ædle Kongesøn! fortørnes ei,
Fordi Du mig i Hytten hos Troldqvinden seer.
Ved Freias Magt, jeg er uskyldig!

Amleth
(griber venligt hendes Haand og reiser hende).

Ja, jeg veed,
At Snee er hvid, at Stiernen blinker uden Røg,
At Nattergalens Slag er uden Svig og Falsk.

Sigrid (glad forundret).

Du smiler mildt? Du lider ei af Vanvid meer?

Amleth.

Din Kiærlighed, dit Qvindemod helbredte mig.
Fra Døren har Samtalen jeg med Heren hørt,
Og hvert et Ord giød Balsom i mit Hiertesaar.

Mit Hoved fattes intet, det er karskt som før,
Af Freias søde Sygdom lider Hiertet kun.
Det har jeg længe mistet, kiært mig Tabet var;
Og dersom Du vil atter Amleth skiænke dit,
Saa har han Vid og Hierte nok til, som en Mand
At trodse Skiæbnen, om den end formummer sig
I Fengos Larve, med det lumske Nidingsblik.

Sigrid.

Ak, Amleth! har fra Døren Du min Tale hørt,
Saa veed Du meer, end nu min Mund tør sige Dig.

Amleth (omfavner hende).

I Herebytten trykker jeg Dig til mit Bryst!
Og — som den Døde sidder der, et Spøgels lig,
Giør Amleth sine Fiender snart til Spøgelser!

Tredie Handling.

Dronningens Hal.

En sort Rustningsskikkelse staaer i en Fordybning i Baggrunden.

Fengo. Vifil.

Fengo.

Hvor er min Hustru?

Vifil.

Hvor hun fast hver Morgen er.
Naar røden Sol igiennemstraaler mørken Krat,
Gaaer fra sit Leie, hvor hun søvnløs drømte nys,
Geruthe til Hardvendils Grav — og drømmer der.

Fengo.

Jeg væmmes ved det evigsyge Drømmeri!

Vifil.

Snart sover hun vel, hvor der ikke drømmes meer.

Fengo.

Det ønsker jeg slet ikke! Jeg har vænt mig til
At leve med Geruthe, da hun blomstred skiøn;
Hun var mig kiær; for kiær! Og Daaden, jeg begik,
Den dristige — det var tildeels for hendes Skyld.
Hun føler og hun tænker ikke meer med mig;
Men leve maa hun gierne. Jeg har vænt mig til
At see Geruthe; hvis hun svandt — det blev et Hul,
En Tomhed i min Dag, som ikke fyldtes meer.

Vifil (afsides).

Ved hende hænger dog endnu hans hele Siæl.
Han veed det ikke selv; hun er den Eneste
Paa Jorden, han er tro.

Fengo.

Hvor er ung Amleth nu?

Vifil.

I Aftes smutted bort han fra de Bolstre blaae,
Der kongeligt beredtes ham. Han foretrak,
At gaae i Nattens Mulm og Blæst i Skoven ud.

Fengo.

Det Klogskab er, ei taabelig Afsindighed,
Som driver Amleth. Natten ei tilbringe tør
Han i min Gaard; han frygter mindre Nattens Kuld,
End Fengos Sind og Fengos Vennesalighed.

Vifil.

Jeg nægter ei, jeg selv begynder Sligt at troe.
Han kommer snart, omringet af en Almuesværm;
Men jeg fordobblet Vagterne paa Borgen har;
Ei Folkebærmen trænge skal i Hallen ind.
Formodentlig sin Moder han besøge vil;
Lad dem kun tale sammen i Fortrolighed
Ei lægges Baand paa Hiertet, det forraader sig.
Usynligt Vidne stander jeg i Hallen her.

Fengo (seer sig om).

Hvor vil Du staae? Hvor finder Du den mørke Krog,
Som Dig kan skiule?

Vifil (peger smilende paa Rustningen).

Dødningen skal hiælpe mig.

Fengo (mørk).

Spot ei den Døde!

Vifil.

Jeg ham kort afløse vil.

Fengo (stirrer paa Harnisket).

Afskyelig mig tykkes denne Skikkelse
Ved høilys Dag; det er naturligt, Dronningen
Har Nattesyner; heller ei det undrer mig,
At Søvn flyer hendes Øielaag, naar Døren staaer
Paa Klem til denne Larve, — sær i Maaneskin.

Vifil (smilende).

En Straamand kan ei skrække mig.

Fengo (vred).

Kro Dig kun ei

For meget af din Tapperhed! — Seer Du den Klods

I Væggen der? Veed Du, hvi den saa rolig er?

Fordi den har Indbildningskraft saa lidt som Du!

Vifil.

Fortørnes ei! Min Hu staaer til at tiene Dig.

Jeg slæber ind i næste Kammer Rustningen,

Før Dronningens Tilbagekomst, iførér mig

Hardvendils sorte Vaabendragt, og stander selv

Paa Skamlen atter, Vidne til hvad foregaaer.

Fengo.

Det Indfald finder jeg ret snildt og velbetænkt.

Saa skynd Dig! Tag den bort, den skal ei staae der meer;

Thi det er dumt, at sætte Skræmsel for sig selv.

(Gaaer.)

Vifil (seer spodsk efter ham).

Indbildningskraften deler Du med Spurvene!

Dem jager ogsaa Skræmselet fra Ærterne.

Men har Du kun et Spurvemod, saa skulde Du

Som graadig Høg paa Duen ikke styrtet Dig.

(Han gaaer ind i Forbygningen.)

En Plads udenfor Kongsgaarden.

Hugleik. Rørik.

Rørik.

Der kommer Amleth, fulgt af store Folkesværm;

Ei, som igaar, iført en slet og paltug Dragt;

Han er i Harnisk, han har Vinger paa sin Hielm.

Nu lad os lyde Kongens Bud og friste ham

Med sære Spørgsmaal, for at see hvor gal han er.

Thi Kongen tvivler meget om hans Daarlighed,
Og troer, det er Forræderi og Skalkeskiul.

Amleth kommer fulgt af Folkesværmen.

Mængden.

Hil Amleth! Hil vor Kongesøn! Vor Kongesøn!

Amleth
(sætter sig paa en Bænk i Forgrunden).

Tak, tak, I gode Mennesker! I paastaae det,
Og Een tør ikke sige Mange frækt imod.
I mene, jeg er Kongesøn? Hardvendils Søn?

Flere.

Det est Du Amleth! Arving til din Faders Land.

Amleth (leer).

I Maanen ligger, kiære Børn, min Faders Land;
Saa var det godt for mig, om jeg var Ørn endnu;
Ei vingestækket; den kan ikke flyve langt.
Men muligt voxer stækket Vinge frem paa ny?
(Griber til sin Hielm og reiser sig.)
Ja, ved Stærkodders Mandbomskraft! Thi seer I vel?
De spire stolt mig atter giennem Hielmens Kam.

Flere.

Vor Amleth leve!

Amleth (sætter sig igien).

Leve? Ja, det vil han nok;
Men mon der ei af Mange raabes: Amleth døe?

En Mand af Folket.

Du finder lutter Venner her.

Amleth.

I Gaarden, ja —
I Stalden ogsaa, muligt, mellem Heste, Køer; —
Men oppe der, i Høieloft, — hvad ønskes der?
Saa tause, saa huuløiede de Vinduer
Nedstirre paa mig.

Manden.

Du har Venner overalt!

Amleth.

Saa stop mig ud da, som den største Sieldenhed,
Før jeg gaaer i Forraadnelse, som Hvermandsven.

Manden.

Du vorde skal vor Konning, Amleth!

Amleth.

Konning alt?
Og hvor er da mit Kongespir?

(Seer sig om og tager et Halmstraa op af Jorden.)

Der ligger det!
Af ægte Guld — lidt knækket — men det siger ei.
Og det er stærkt; det vorer friskt hvert Aar paany.
Og frugtbart Ax det baaret har; hvad kan det for,
At det fornedres til et usselt Bænkehalm,
Som Nidinger døe Straadød paa?

(Med Vægt.)

Jeg siger Jer:
Selv Helten døe kan denne Død, som ei det vil.

Hugleik

(peger paa et Roer af en Baad, som bæres forbi).

Seer, Amleth, Du den store Kniv?

Amleth.

Ja, den er stor;
Men større dog er Flesket, som den skiærer i.

Rørik.

Saae Du paa Stranden alt det skiønne, spildte Meel?

Amleth.

Ja! malet af Veirmøller og af Havets Skum.

Hugleik.

Men, Amleth, hvor var Du inat?

Amleth.

I Hytten hos
Min elskte Brud, som jeg med Had forfulgte did.
Vort Bryllup stod hos Hel; jeg fik den gyldne Skaal,
Hvoraf min Fader drak sin egen bittre Død.

Hugleif (sagte til Rørik).

Det er jo kun forvirret Tale, Galmands Snak.

Rørik.

Du reist har, Amleth, udenlands, hvorledes fandt
Du Vælskland? Var det bedre fleert end dette Land?

Amleth.

Nei, Landet ei: men Himlen meget bedre var.
Jeg veed ei hvad I har fortørnet Solen med,
At fold den vender Ryggen Jer hveranden Dag.

Rørik.

I Syd er Himlen blaa.

Amleth.

Men Qvindens Øie sort;
Her smiler Himlen blaa i danske Pigeblik,
Men sort sig hæver Hvælvingen, som Fengos Hal.

Hugleif (sagte).

Han taler snildt, det er jo ingen Daaresnak.

Amleth.

Som eengang jeg blandt Qvinder sad paa Sikilei,
Da bragte mig en liden Fugl et Hovedhaar,
Halvtredie Alen langt, af lyst og spundet Guld.
Jeg kiendte det, jeg greb dereiter; — Fuglen fløi,
Og trak ved Haaret mig til Jyllands Lyng igien.

Rørik (sagte).

Nu drømmer han.

Amleth.

Da mødte mig en ærlig Ven:
Hler-Ægir, med Baadshagen, med sit Skiæg af Tang;
Han sønderslog mit Skib, saa alle Plankerne
Fløi fra hverandre, som i Blæsten Markens Ax.
Det var en ærlig Hilsen, og jeg takker ham! —
Thi uden dette Skibbrud var jeg druknet alt.

Rørik (sagte).

Man veed ei ret hvad man skal troe: thi Eindrighed
Anfører tidt en velvis Maade Tant og Dom.
([illegible])

Amleth (staaer op).

Hist, gode Venner, nærmer sig en ædel Viv.
Man siger, at hun er min Moder; — det er ei
Umuligt; thi jeg selv for liden var og spæd,
Da dette hændtes, til at mindes Tingen ret.
I Meget man paa Vidner sig forlade maa;
Jeg troer det, da I sige det. Saa troer og mig,
At Amleth nok skal vorde snild. Han drømmer tidt;
Han veed det; det er gode Tegn til Bedring alt.
Den Kloge, som for klog sig troer, fortørner let
De Himmelske; — til Vanvid grændser Indbildskhed;
(Med et alvorligt Blik til Himlen.)
Men den Forladte, som sig gav i Himlens Vold,
Ham skiænke Guder Bistand og Medlidenhed.
(Hilser venligt til alle Sider.)
Farvel! Med Eder Freiers Fred! Vi sees igien.
(Han gaaer.)

Dronningens Hal.

Viffl staaer i Fordybningen i Hardvendils Rustning.

Geruthe. Sigrid.

Sigrid.

Min ædle Dronning, lad ei Amleth ængste Dig!
Paataget er hans Vanvid; skarp og klar, som før,
Er Heltens Aand. Den milde Freia selv inat
Bortrev i klare Maaneskin det Sorgens Slør,
Som skrækte mig. Jeg vandred vildt i Natten ud, —
Jeg har fortalt Dig det — mig drev Fortvivlelsen
Til Hexen hist paa Heden; men der voxte mig
En Hederose, skiøn som Freias Morgenblomst.

Geruthe.

Omringt af Folket sidder han i Gaarden hist
Og taler Vanvid.

Sigrid.

Blandet dog med Vid og Klegt.
Det merer Folket. Amleth var dem altid kiær.
Man aner — hvad man ret ei veed — Forbrydelsen;
Man giætter — hvad man klart ei seer — hvad Amleth vil.

Geruthe

(seer ud af Vinduet med Sigrid og siger bedrøvet):

Han bort er gangen! kommen til sin Moder ei.

Amleth

(træder ind, da han seer sin Moder og Sigrid vende ham Ryggen, stirrer han hen paa Rustningsstikkelsen og siger sagte):

Der staaer han! Humble havde Ret. Haandlangeren
Til Kongemordet. Ræv, fald i din egen Snar!

Geruthe (vender sig og raaber glad):

Der er han! Amleth har sin Moder ei forladt!

Amleth (omfavner hende).

Nei Moder! Amleth kiender Dig! Har Sigrid talt,
Saa kiender Du nu ham igien.

Geruthe.

Min eldste Søn!
Umuligt kan din Kiærlighed gienkiende mig;
Naturlig er din Strænghed, jeg undskylder den.

Amleth.

Min Faders Mord var Dig en skiult Forbrydelse;
Din rene Siæl ei anede dens Mulighed.
Din egen Fader, alle Venner, raadte Dig
At ægte Fengo, for at sikkre mig min Ret.

Geruthe.

Jeg blev hans Hustru. Guder! lidt først efter lidt
Opdaged jeg Forbrydelsen, der trykte ham;
Som frækt endnu han nægter; som — uagtet al
Sandsynlighed, mig mangler klart Beviset for.

Amleth.

Beviset har jeg!

(Viser hende Guldbægeret.)

Seer Du denne gyldne Skaal?

Den skiænkte Fengo Gyda, Hedens gamle Her,
Til Løn for Seiden, hvormed han sin Broder vog.
(Rustningsskikkelsen gjør en uvilkaarlig Bevægelse.)

Geruthe (forfærdet).

O alle Guder! — Amleth, saae Du dette Syn?
Der sorte Larve, der, bevæged høire Haand;
Et Suk jeg hørte tydeligt!

Amleth.

Jeg ligerviis.
(Smilende.)
Men, kiære Moder! tidt os skuffe Sandserne.
Udstoppet Straamand, med min Faders Rustning paa,
Ei sukke kan og ei bevæge tørre Haand.
Og stod min Fader der, hvor nu hans Larve staaer,
Ei sukked han og ængsted sig, fordi hans Død
Blev ærligt hævnet. Frygt ei for den hule Mand!
Og for at vise Dig, at her ei findes Liv, —
Jeg borer let min Daggert i det døde Straa!
(Han giennemborer Bifil, der med et Skrig styrter fra Skammelen til Jorden.)

Amleth (leer).

Ei! der er Muus i Halmen. Hørte Du det peb?

Fengo træder ind med **Bevæbnede.**

Fengo.

Ha, hvad er det? Hvad foregaaer i Hallen her?

Amleth.

Jeg dræbt min stakkels Fader har. Der ligger han!

Fengo.

For vidt gaaer denne Vanvid!

Hugleik og Rørik.

Ja, den gaaer for vidt!

Amleth.

Kan Noget meer i denne Verden gaae for vidt?

Fengo.

Hvi stak Du, Amleth, efter Rustningsskikkelsen?

Amleth.

Mig tyktes, han var ret ei dræbt den førstegang,
Jeg vilde giøre Pinen kort.

Fengo.

Ha, griber ham!

(Amleth gribes og bindes.)

Amleth.

I gribe mig? I binde mig?

Fengo.

En Rasende
Maa bindes, fængsles!

Amleth.

Bind din egen Ondskab da!
Den raser værst.

Fengo.

Du Daare!

Amleth.

Lad mig løs igien!
Jeg har en Kalk; den gav Du for min Faders Mord,
Jeg skiænker Skaalen Dig igien for Amleths Liv.

Fengo.

(tvinger sig og siger med Fatning):

Uværdigt, grusomt, skal ei Fengo hævne sig.
Din Ankomst her var selsom; for at kiende ret
Din Tilstand, om Du ei Forstanden skiulte blot
Af sære Griller, faldt min Marsk, min Staller, paa
At staae som Vidne, naar Du ene troede Dig.
Den bolde Vikil —

Amleth.

Faldt paa sine Gierninger!

(Liget bæres bort paa Kongens Vink.)

Fengo

(med hyklet Følelse og Sagtmodighed).

Ak, det er ærlig Troskabs Løn i Verden her.
Dog — jeg vil ikke hævne ham. Jeg kiendte ham,
Og veed, at Hævn var langt fra ham, den Dannemand.

Men hvad han vilde, har hans Død opdaget mig:
Din Daarskab, Amleth, og din vilde Rasenhed.
Hvis Uqvemsord din Vanvid drog af Skeden blot,
Lod jeg Dig gierne gaae, af Agt for Dig, din Byrd;
Af Skaansel for din Moder, mig høist dyrebar;
Men plat umuligt er det nu, som Hvermand seer.
Thor veed hvad meer hans Galskab kunde falde paa
At hævne blodigt, drevet af en Feberdrøm.
Saa bringer ham i Sikkerhed for os — for ham.
Fornødent dertil er dog dette stærke Reeb,
Som snoer sig dristigt om din Haand, og træder i
Fornuftens Sted, der burde tæmme Dig og Hver. —
Nedbringer ham i Hvælvingen! hvor Intet dog
Skal mangle til Forpleielse; til Mimer sig
Forbarmer over Svendens Aand, og læger den.
Nu skynder Jer afsted med ham!

Amleth.

O, Asathor!
Hvi staaer Du mig ei bedre bi? O, Loke! nei,
En ærlig Helt Du aldrig lærte Kunsten ret.

(Til Fengo.)

Du kalder mig Vanvittig, Du Forhærdede?
Hvis Vanvid slog mig, var det vel at undre paa?
Du Brodermorder! — Hører alle Helte her
I Nidingshallen, hvad jeg stævner Fengo for:
Hardvendils Broder dræbt ham har med lumske Gift!
Haandlangersken, den gustne Hex, jeg traf inat,
Mig tilstod Brøden, før hun qvalt af Skrækken blev.
Og Hiælperen, Misgierningens Medvider her,
Som uforskammet i den Dræbtes Harnisk krøb,
For at forraade Sønnen med, som Faderen; —
Ham nu, med tørre Graad, begræder Fengo rørt. —
Farvel, min Moder! og farvel, Du Lilievand! —
Nu vinder dybt i Taarnet mig, i Graven ned!
Begraves skal alt Ærligt dog og Godt paa Jord,
For at det Slette trives ret og blomstre kan.

(Man gaaer med Amleth.)

Geruthe.

Jeg skammer mig! for stor var min Kortsynethed.
Alt hvad mig her undskylde kan er, at den Mand,
Som meente hele Verden Ondt, mig meente Godt;
Og denne Gnist af Freias Ild, den Eneste
Som mildned ham, var ærlig, — og den blindte mig!
Men Larven faldt og Fengo nu jeg kiender Dig.
Saameget blot jeg siger end: Geruthes Liv
Til Amleth bandtes, da hun skiænkte Livet ham;
Og dræbes han, da dræber Du din Hustru med.
Men, Fengo, nei, saa vidt gaaer ei din Tapperhed!
Thi Amleth elskes heit af alle Dannemænd,
Og alle Danske væbner Du ei mod din Barm.
Men værre Fiende fandt i eget Indre Du,
End Fienden ude! Bragt har Du din Banemand
I Hiertet selv: den myrdende Samvittighed,
Og naar det allermørkest er — den træffer Dig!

(Gaaer.)

(Paa Fengos Vink forlade alle Skuepladsen undtagen Rørik og Hugleik.)

Fengo

(med forstilt Selvtvang og Taalmodighed).

Han dræbte mig min bedste Ven; men jeg har fleer;
Og Rørik, Hugleik, regnes kan i Venners Tal.

(Han ræker dem Hænder.)

Rørik.

Det kan Du, Konge!

Hugleik.

Sikkert!

Fengo.

I har givet mig
Beviis derpaa; og at jeg stoler trygt paa Jer,
Derpaa jeg skiænker Jer idag Beviis igien;
Min Skiæbne lægger jeg tildeels i Eders Haand. —
Ung Amleth kommer hiem, han finder Faderen
I Graven, Kongespiret i en fremmed Haand;
Det gaaer ham nær, det ærgrer ham, forstemmer ham;

Et Rygte, dumt og ondskabsfuldt, just kommer ham
Som faldet, og han teer sig paa affindig Viis,
For, uden Ansvar, efter Lune, halvt i Spøg,
At handle, som hans vilde Sind tilsiger ham.
Et Mord han paa min Mærkismand alt grumt begik,
Og næste Stød imorgen vel var tiltænkt mig!
Mig ingen Mand fortænker i, at ikke jeg
Som Daare blotter Barmen til mit eget Mord.
Dog — da han er min Brodersøn, min Hustrus Barn,
Og Kongesøn — forresten en ret høvisk Svend,
Af Barndomsaldren nylig traadt; saa nænner jeg
Ei haardt at straffe. Fiernt blot fra mit Kongedom
Han søge skal sit Held paa fremmed Eventyr.
I denne Nat til Hadding jeg ham sende vil,
Vensyssels Drot, som skylder al sin Lykke mig.
Vil I vel bringe ham derhen?

Rørik.

Ja, Herre!

Hugleik.

Ja!

Fengo.

Men da det ei sandsynligt er, han gierne gaaer,
Saa maa han tro: I komme som hans Redningsmænd,
Som Venner, for at aabne Fængslet ham til Flugt.
Ieg gode Heste skaffer Ier! Og han maa tro,
At Hadding, Eders Ven, hans Flugt beforbre vil —
Som sandt er!

Rørik.

Godt!

Fengo.

Udretter da mit Ønske vel!
Indretter Alt paa bedste Viis! — Men kommer dog
Endnu engang, før I med Amleth ride bort,
Til mig i Eenrum. Riste vil jeg Runer paa
En Stav til Hadding. Den, foralt, ei glemmes maa!

Rørik.

Godt, Herre!

Hugleif.

Godt!

(De gaae.)

Fengo (ene).

Hvor godt det er, det faae vi see.
For Amleth bli'er det neppe godt, — om godt for mig.

(Grundende.)

To Vidner har han skilt mig ved; — jeg takker ham!
Han dræbte Visil, dræbte mig Giftblanderskken;
Der lever Ingen længer, som kan røbe mig;
Og Ugiort har stor Lighed med — hvad Ingen veed!

(Gaaer.)

Fierde Handling.

En Hytte.

Amleth. Rørik. Hugleik. En Træl.

Rørik.

En liden Vei kun er endnu til Haddings Gaard;
Men Stien did maae vi betræde dog tilfods;
Thi Kongen, som ei lider Kæmper i sin Hal,
Tillader ingen Rytterflok at nærme sig.

Amleth.

Saa gaae vi da. Men een Ting maae I love mig!
Jeg tilstaaer Eder, jeg er træt —

Rørik.

Naturligviis!
Dit Skibbrud og din sønlige Bedrøvelse —
Kong Fengos Vrede — Farten hid til Hest inat —
Langt over Heden —

Amleth.

Ja, det kan vel trætte Folk;
Dog — Sundhed, Ungdom, Styrke, Trods, Udholdenhed,
Staldbrødre, der ei svigte Den, som eier dem,
Har fulgt mig hid; skiøndt tause. Paa den hele Vei
De har ei lukket Munden op.

Hugleik.

Hvad mener Du?

Amleth.

To falske Svende, derimod, som fulgte mig,
Bevogted mig, har uophørligt sladdret mig
De stakkels Ører fulde; med Forsikkring om
En løgnfuld og forræderisk Oprigtighed.
Jeg beder Jer, forskaaner paa det Stykke Vei
Vi har endnu, mit Øre for den tomme Snak!
Jeg kiender Jer! Det var ei dum Lettroenhed,
Som fik mig til at følge Jer; jeg slap dog ud
Fra Fengos Vold. Han sender mig til Hadding nu;
Jeg kiender saare lidt til ham; men Hadding var
Dog ei min Faders Morder; der er Mulighed
I, ham at vinde for min Sag. Og tabes den —
Saa har jeg lært at døe som Mand; henrettes jeg,
Og synker ned til Helheim — ha, selv der er Trøst.
Jeg deler Skiæbne med min Fader! Bleg min Aand
Skal sætte sig ved Siden af den Myrdede,
Der ei blev hævnet; sønligt drømmer jeg med ham,
Aarhundreder, i drøvelige Nattemulm;
Til Rognarokur sønderbryder Himmel, Jord,
Og Helved med, — og Gimle stiger saftiggrøn,
Som Øe for ny Lyksalighed af Havets Skiød.

Rørik.

Ung Amleth! du miskiender os, fornærmer os.
Men svagt endnu dit Hoved er; hvor kan da vi
Vel vente bedre Medfart, bedre Dom af Dig,
End Kongen selv, hvem Du med Skialdsord krænket har.
Fat Dig og følg os! — Jeg Befaling give vil,
At vore Trælle holde her med Hestene.

(Gaaer.)

Hugleik
(sagte til Trællen).

Hold Øie med ham!

(Gaaer.)

Amleth.

Gode Træl! som er mig troe,
Og som beskiæmmer Helte her med Trællesind,

Vær sikker paa din Løn, naar Amleth seiret har.
Du troer da vist, at Humble Skiald, min tappre Ven —

Trællen.

Brat med en vældig Krigerflok indhenter os,
Forløser Dig, og overfalder pludselig
Den stolte Hadding, som sig ene sikker troer.

Amleth.

Velan, saa lad os friste Lykken, Skiæbnen med!
Ei altid hyller den sig vred i sorte Skrud,
Maaskee den tog inat sin Stiernekaabe paa.

(De gaae.)

Haddings Hal.

Han sidder alene ved et lille Bord, hvorpaa der staaer Dunk og Drikkehorn. **Glum**, hans Træl, staaer noget fra ham, med foldede Hænder.

Hadding (gnaven).

Er denne Miød af bedste Mundgodt?

Glum.

Herre, ja!

Hadding.

Den smager ei, den er ei bittersød og stærk.

Glum.

Der brygges ingen bedre dog i Landet rundt.

Hadding.

Der er ei Gammen ved at tømme Bægeret
I Eensomhed; til Drikken hører Drikkelag.

Glum.

Hvi byder Du da ikke dine gode Mænd
I Hallen hid?

Hadding.

Fordi jeg nu er Konge, Glum!
I Drikkelag, naar Hornet ganger tidt omkring,
Let glemmes Forskiel mellem Drot og Underdan;
Det huer ikke Drotten.

Glum.

Drak Hrolf Kraki ei

Med sine Mænd?

Habding.

Letsindig, til han Døden drak.

Forresten — Hrolf var kongefødt, — da væntes man
Fra Barnsbeen til at agte ham; som Helt ei blot, —
Men Overherre; Vanen er en halv Natur;
Mig Fengo Kongespiret gav, og knap et Aar
Henrundet er, fra da jeg bar det førstegang.

Glum.

Du agtes høit, og alle Kæmper frygte Dig.

Habding.

Fordi, som Biørn, jeg sidder eensomt i mit Hiem
Og lurer; — beiled venligt jeg til deres Gunst, —
Som Svaghed, Frygt, foragtedes min Venlighed.
Desuden morer Talen mig kun lidt med de
Hiemfødninger, hvis hele Daad maaskee bestod
I Vikingstog paa Danmarks, Norges, Bretlands Kyst;
Men Den, der drog ad valske, tydske Flod, som jeg; —
Utallige Skibe — Bønneved i Haugen lig,
Med Stang ved Stang, — paa Dækket blanke Spyd ved Spyd; —
Hvor det, at see en By og brænde Byen af,
Var samme Tanke, — snel som Tanken samme Daad; —
At giøre Mand til Træl og Viv til Enke, let,
Som Haand her griber Bægeret; — for Den, min Søn!
Er Talen flau med Bønderne, — som Miøden her.

Glum.

Kan Æren ei, kan Øl og Miød ei muntre Dig,
Hvad kan da muntre Dig?

Habding.

Bedrift! Jeg tænker paa

Et Tog til Bretland. Ikke for at vinde Land,
Dertil min Hær for liden er, men vinde Guld.

Glum.

Guld har Du nok!

Hadding.

Af Guld kan aldrig man faae nok.

Glum.

Der kommer Offergoden Thorald.

Hadding (mørk).

Uanmeldt!

Offergoden **Thorald**, en kraftig Gubbe med et langt hvidt Skiæg, træder ind.

Thorald (stolt og kold).

Hil, Sæl Dig, Herre! Det imorgen Festdag er,
Og Freier takkes skal for et velsignet Aar;
Der blotes skal; jeg haaber, at Du tager Deel
I Festen, som vor Drot?

Hadding (bliver siddende).

Nei, Thorald! ærligt — nei!
Jeg hader Løgn og Hykleri; Du veed, jeg troer
Paa Valhals Guder ei, men paa min egen Kraft.
Jeg tvinger Ingen til min Tro; men lader mig
Ei heller tvinges. Gak i Offerlunden Du!
Det er dit Hverv, dit Embed, derfor lønnes Du
Og æres Du; jeg finder det høistrimeligt,
At Du est Blotmand. — Offret har jeg! — Haner ei,
Ei Heste, Hunde; men utallige Mennesker,
Til Ham, som raader over Kamp og Mandbomskraft.
Hvis Du ham Odin kalde vil, hvad eller Thor —
Kiært Barn har mange Navne, kiære Fader med;
Mig ligegyldigt; men forskaan mig for din Fest!

(Offergoden gaaer.)

Glum.

Ei heller morer Talen Dig med Goden, Drot?
Med intet Menneske! — mig det kun fornøier Dig
At sige, hvad Du mener, i Fortrolighed!
For stor er denne Hæder fast.

Hadding (leer).

Hovmod Dig ei!
Med Mennesker at tale, — ja, det kieder mig;
Men seer Du, Glum, med Dig er det en anden Sag:
Du er jo intet Menneske, men blot en Træl,
Der snakke kan og tænke lidt til Huusbehov;
Og deri skiller Du Dig fra min Støverhund.
Du veed, jeg godt kan lide Dyr; jeg gider ei
Til Væggen tale, sielden ogsaa kun med Mænd;
Men har jeg Dig og Hunden, Glum! saa taler jeg;
Og helst med Dig; thi Du er saa en Mellemting
Af Noget og af Intet.

Glum (forlegen, sagte).

Det var Hæderen!

(høit).

Du lever saa afsides her paa denne Gaard;
Om ikke just for Samqvems Skyld, saa tykkes mig,
For Sikkerhedens Skyld det altid dog var godt —

Hadding.

I Fredstid med Bærsærker at forskandse mig?
Nei! — et Par gode Lænkehunde, Glum! en Tylt
Af Trælle, som Du selv, — Du er den feigeste —
Var hidtil meer end nok. Jeg lider ikke fleer.

En anden Træl kommer.

En Rytterflok af Hesten steg ved Borgeled —
Fra Konning Fengo —

Hadding (rynker Panden).

Det Besøg kom noget seent.

Trællen.

Vi lod kun tre ad Porten ind. Den Ene først
Vil gierne tale med Dig.

Hadding.

Lad ham komme da!

Trællen bringer **Rørik.**

Rørik.

Hil, Sæl, Kong Fengo ønsker Dig, som sendte mig.

Habding.

At kræve Skat? Troer han, jeg tæller Penge bedst
I Mørke?

Rørik.

Herre, nei, det haster ei med dem.
Han sender Dig sin Stedsøn, og han beder Dig,
At huse ham paa nogentid.

Habding.

Er han saa stor,
At Fengos Gaard kan ikke længer huse ham?
Min Gaard er mindre, mindre min Formuenhed.

Rørik.

Hiemkommen nys, bedrøvet over Faderens Død,
Maaskee just ei fornøiet med Kong Fengos Valg, —
Er Amleth vorden hiertesyg, — vanvittig fast;
Og derfor sender Fengo ham paa nogentid
Til Dig.

Habding (leer).

At jeg skal arte ham? Det Valg var godt.

Rørik.

Du er os nærmest; og det giælder her kun om
Forandring i hans Levesæt. — Der kommer han!

Amleth kommer fulgt af **Hugleik** og hilser Habding.

Amleth.

Est Du Kong Habding, som mig Fengo sendte til?

Habding.

Ja — jeg er Habding.

Amleth.

Tilgiv et saa seent Besøg!
Frivilligt ei; han sender mig som Fange Dig.

Habding.

Som Fange?

Amleth.

Jeg har dræbt en Træl, som stod paa Luur.

Jeg lider ikke Lureri.

Hadding.

Jeg heller ei.

Amleth.

Men da man nu den Vane har i Fengos Gaard,
Saa frygter han maaskee for flere Daggertstik,
Og sender mig til Dig. Jeg veed Bestemmelsen.
Maaskee han vil, Kong Hadding, Du skal tugte mig.

Hadding.

Jeg tugte kan: men er dog Tugtemester ei.

Amleth.

Og mindre jeg en Vebling, som mig tugte lod.

Hadding.

Du har alt tumlet vidtomkring i Ledingsfærd?

Amleth.

Ja, jeg har vrede Fiender mødt i vilden Sø.

Hadding.

Og mange Mænd Du smage lod det bittre Vand,
Naar Spyd først, eller Sværdet, havde mærket dem.
Du har dog seet Dig om i Verden.

Amleth.

Jeg har nydt
De vælske Druer og det norske Barkebrød;
Men overalt forfulgtes jeg af Dag og Nat,
Og hvor jeg kom, var Menneskene — Mennesker!
Med samme Fagter, Kiortlen af forskielligt Snit.

Hadding.

Hvad troer Du, din Stedfader vil, som sendte Dig?

Amleth.

Jeg er ham til Uleilighed; han ønsker nok
At, Hadding, Du paa sømmelig og høvisk Viis
Skal faae mig bort — fra Danmark — og fra Jorden helst;

Afsted — paa et Fribytterskib; helst hvor det gaaer
Een imod Tyve.

Hadding.

Bliv da for det første her!
Et Bord skal dækkes Eder i en egen Hal.
Naar Du har vederqvæget Dig, kom ind igien!
Vi tale mere sammen.

Amleth.

For din Giæstfrihed
Jeg takker Dig!

(Sagte, i det han gaaer.)

Jeg venter intet Godt af ham.

(Rørik følger ham.)

Hugleik (bliver tilbage).

Tilgiv, Kong Hadding! at jeg dvæler lidet end,
Og retter ud det Ærinde, som gaves os,
Fuldstændigt. Amleth har Dig sagt alt hvad han veed;
Men Alting veed han ei; og denne Runestav,

(Tager Runestaven frem, som han har skiult under sin Kaabe.)

Som Fengo mig og Rørik gav paa Reisen med,
Til Dig, Kong Hadding! bedre nok vil sige Dig
Din Herres Bud, end Amleth er istand dertil.

(Række ham Staven og vil gaae.)

Hadding.

Bi lidt! Forstaaer Du Runer?

Hugleik.

Binderuner ei.
Sin Hemmelighed Fengo bandt til denne Stav.
Din egen Viisdom Gaaden, Herre, løse maa.

(Gaaer.)

Hadding (ene).

Min Viisdom? Spotter mig den Træl? Jeg er ei viis;
Vil ikke være det; Runer har jeg aldrig lært,
Og mindre Binderuner, disse Hexetegn!
Hvad giør jeg nu?

(Seer ud af det aabne Vindue.)

Ha, det var vel! Derude seer
I Maaneskin jeg Thorald gaae min Hal forbi

Til Hiemmet.

(Raaber ud.)

Thorald Gode! tøv et Oieblik.
Før Du gaaer bort jeg tale vil et Ord med Dig.

Thorald træder ind.

Hvad har Du end at sige mig? Jeg veed jo alt,
At aldrig meer Du feirer nogen Høitidsfest.

Hadding.

For Aserne! Derfor vi Venner være kan
Jo ligefuldt; jeg agter Dig som Helt, som Mand,
Med Mimers Kløgt. Og til Beviis paa Kongens Agt,
Saa har jeg her en Runestav at vise Dig,
Sendt mig fra Fengo, med hans Stedsøn Amleth nys;
Jeg beder Dig at læse den, og tyd mig den!

Thorald

(læser og siger med undertrykt Bevægelse).

Ei disse Runer læse jeg og tyde kan.

Hadding.

Forstaaer Du ikke Binderuner?

Thorald.

Saare godt;
Men Fengo, som har skrevet dem, forstaaer dem ei.

Hadding.

Han skrev dem ikke, hvis han dem ei først forstod.

Thorald (med Vægt).

Man Meget troer at vide, som man ikke veed.

Hadding.

Uvidenhed Du skiuler i Foragt mod ham.

Thorald.

En Gudsforagter haaner ogsaa Goderne.

Hadding.

Ha, vogt Dig, Gubbe!

Thorald.

Ganske vist, jeg vogter mig.

Hadding.

For mig at sige Sandheden.

Thorald.

Jeg tie vil,

For ei at ægge Vreden.

Hadding.

Ha! den ægger Du

Just med din Taushed.

Thorald.

Snart jeg taler.

Hadding.

Gaader meest

Du ynder; det er Præsteskik.

Thorald.

Hver følger bedst

Sin egen Skik.

(Vil gaae.)

Hadding.

Du siger mig alt stolt Godnat?

Thorald.

Nei ingenlunde. Jeg Godnat ei siger Dig;
Thi god bli'er neppe Natten.

(Gaaer.)

Hadding (forbløffet).

Flyve Kragerne

Til Venstre? Har Du alt i Dyrs Indvolde rørt,
Og læst, hvad Frygt og Alderdom tilsagde Dig?—
Ha — eller vil et Vink maaskee han give mig?

(Kalder paa Trællen.)

Hør Glum! løb ned til Kæmpegaarden, hent dem hid!
De komme skal i hundredviis, bevæbnede.

(Glum gaaer igjen.)

Hadding.

Hvad er dog dette? Hvermand taler Gaader her.

Amleth kommer tilbage med Rørik og Hugleik.

Amleth.

Jeg takker Dig for Maden! Den har styrket mig.

Hadding (til Hugleik).

Ei Runestaven, Du mig gav, jeg læse kan.

Amleth

(seer med Foragt paa Rorik og Hugleik).

En Runestav? Jeg tænkte nok, der bragtes een.

Hadding.

Du vidste selv ei, Runestaven fulgte med?

Amleth.

Nei; men jeg vidste: Fengos Ondskab fulgte mig.

Hadding (utaalmodig).

Jeg kan ei læse Runerne, min Gode kan
Ei læse dem.

Amleth (roligt).

Ræk Staven mig! Jeg læser dem.

Hadding.

Du? Men hvis det er Noget, Du ei vide maae?

Amleth (leer).

Saa var det godt for mig, jeg det at vide fik.

Hadding.

Men — hvis Du læser Andet end paa Staven staaer?

Amleth.

Saa vælg en bedre Læser, som Du bedre troer.

Hadding

(rækker ham Staven).

Læs da!

Amleth (læser).

„Hvis Du mit Venskab stadigt nyde vil,
Beholde Riget, — hæng i Galgen Amleth da,
Flux naar Du har ham, paa et mørkt, forborgent Sted.
Bred Rygtet ud: han død er en naturlig Død,
Og send hans Liig i Kisten mig til Jordefærd,
Med al den Hæder, som tilkommer Kongens Søn."

(Rækker ham Staven tilbage.)

Du seer, han sørger for sin Stedsøn faderligt,
Selv efter Døden.

Hadding.

Hvad? Det staaer i Runerne?

Amleth.

Troer Du, jeg skulde lyve mig i Galgen selv?

Hadding.

Du tager det som lystigt Spøg, min Ungersvend?

Amleth.

Naturligviis; for Alvor vovede Fengo knap
At giøre Hadding til sin Bøddel.

Hadding (mørk).

Det er kun
En Talemaade. „Hæng ham!" Jeg har Trælle nok,
Som lystre kan mit Herrebud.

Amleth.

Jeg tvivler ei.
Og vil Du give sligt et Bud?

Hadding
(efter et Øieblik's Taushed).

Det sætter mig,
Forsikkrer jeg Dig, i en stor Forlegenhed.
Du er en høvisk Ungersvend, jeg lider Dig;
At ei Du frygter Døden, at Du spotter den,
Det huer mig; men sæt Dig, Amleth, i mit Sted!
Jeg skylder Fengo Kongedom og Lydighed;
Og lystrer jeg ham ei, saa er vort Venskab brudt,
Og anden Mand da vælger han til Underdrot.

Amleth.

Usigeligt jeg elsker din Oprigtighed.
Der noget er i Verden, kaldet: Adelsind,
Høimodighed; — men det er sagtens Alfer, som
Du ikke kiender meget til.

Hadding (mørk).

Med Alfer har
Jeg lidt at giøre.

Amleth.

Lad dem flyve! — Heller vil
Vi holde til de Nisser os i Kiælderen,

De Muus og Rotter, som hiemsøge Hvermands Huus:
Den blege Mide, som man ikke tælle kan
Fra Osten, — og fra Egennytten heller ei:
Men Egennyttens Madike, jeg tænker, her
Mig bedre hiælper, Hadding, end dit Mistanke.

Hadding.

Hvad vil Du sige?

Amleth.

Jeg vil sige: Fengos Land
I Oprør er, og der er snart ei Spørgsmaal om,
Hvo Herre vorder, Amleth eller Fengo.

Hadding.

Men —
Naar Du er hængt?

Amleth.

Da hævner man den Hængte snart;
Og selv Du da vil sikkert ride Hagbarths Hest.

Hadding (sagte).

Hvad giør jeg her? Jeg er i største Raadvildhed!
Skal jeg ham hænge? Skal jeg ikke hænge ham?

Trælle komme med Humble Skiald bagbunden.

Trællen.

Her, Konge! bringe vi en dristig Røver Dig!
En Stimand, som til Hest med sine Svende kom,
At redde Fangen, sendt fra Fengo. Listeligt
Han haabed ind at smutte med forvovne Flok;
Han vidste vel, at ei din Hird paa Gaarden var;
Men let i Fælden lokked vi letsindige Fugl;
Thi han slap ind, og Porten luktes for hans Mænd.
I Hornet bar jeg stødt, og snart i Hallen staaer
Din Hirdmandsflok, til Skræk for hver Ildgierningsmand.

Hadding.

Godt, Skammel!

(Til Amleth.)

Ha, saaledes Sagen sammenhang!

Nu, Amleth, jeg forstaaer dit Mod, din raske Trods.
Men synke vil den, tænker jeg, nu brat som Skum.
Bagbundet bringe mine Trælle Dig dit Haab!

Amleth.

Og hvad er da dit Forsæt nu?

Hadding.

At hænge Dig!
Helbredet har Du mig for bløb Tvivlraadighed;
Og som en Ulv i Galgen dingler ved en Tyv,
Din Skiæbne dele skal hin kiække Hiælper der.

Amleth (til Humble).

Hugprude Ven! med mig Du tømmer Dødens Skaal.
Ak, meer for Dig, end for mig selv, jeg græmmer mig;
Thi Fader havde jeg at hævne, Kongedom
Mig at gienvinde; — Du kun Ven at være tro!

Humble.

Det er ei lidet Hverv at være Venskab tro.
Vi har ei blandet Blod i Jord tilsammen, vi,
Men bedre: thi vi blandte Sind og Hiertelag.
I Grikland, siger man, to Brødre var engang,
Paa Jorden uadskillelige; døde blev
Der Stierner af dem; saadan ogsaa her
Skal Amleth, Humble, lyse som et Stiernepar.

Amleth.

Du gode Skiald! vor blanke Stierne snart er slukt.
Men Modet, Humble, følger os selv ned til Hel.
Som Regnar Lodbrok, Drot end i sit Ormetaarn,
Vi siunge vore Sværdes Priis i sidste Qvad.

(Larm udenfor.)

Hadding.

Der komme Kæmperne!

(Han tager sin Hielm paa.)

Offergoden **Thorald** træder ind med sin Hammer, fulgt af en Flok bevæbnede Krigere.

Hadding.

Hvad betyder dette her?

Er Offergoden vorden Eders Høvedsmand?
Hvad vil Du, Thorald?

Thorald.

Spørge Dig, forsidstegang,
Om Du imorgen blote vil paa Freiers Fest?

Hadding.

Nei, har jeg sagt! Og ingen Træl skal tvinge mig.

Thorald

(hugger ham ned med Hammeren).

Saa slagter jeg Dig her, som Gudens Offerqvæg!
Da selv at være Menneske Du ophørt har.
Elendige! som dyrker høie Guder ei,
Og troer, en ærlig Helteslok skal lystre Dig.

(Kæmperne slaae bifaldende paa deres Skiolde.)

Thorald (til Trællene).

Henbringer Liget flux til Freiers Offerlund!
Men I! befrier den giæve Skiald! og fængsler saa

(peger paa Rør'k og Hugleik.)

De Skumlere, de Nidingens Haandlangere.

(Det skeer.)

Thorald.

O, Amleth! vi har utaalmodigt ventet Dig.
Uværdige Lænke, smeddet af Ildgierningsmænd,
Har tynget Nakken paa den tappre Vendilbo.
Din Atterkomst opliver os, som Sol og Regn
Et vissent Græs. Ei Nidingen skal hiælpe Dig;
Han faldt, og frie vi følge Dig i Slagtningen.

Amleth.

Vel, tappre Jyder! Asathor har fostret Jer
Med eget Blod, ved Liimfiord og ved Gudenaa;
Og ikke tvivler jeg om Seir i aaben Mark,
Naar Eders Armkraft svinger Spyd og tunge Sværd.
Men træffe maa jeg selv min Faders Banemand.
Og Døden maa med egen Haand jeg kryste ham
I Hævnens Bæger.

Thorald.

Skrinlagt hiem vi bringe Dig,

Med Lurers og med Trommers Klang; men staaer dit Skrin
I Fengos Hal, da lette vi dit Kistelaag —
Du staaer, som Hasting, da han indtog Lunaby.

Amleth.

Saa knæler jeg da, Thor, for Dig! Skiænk Daaben Kraft
Og sign mig med dit Hammertegn!

Thorald

(berører hans Hoved med Hammeren).

Det giør han her.

(Til Humble.)

Men Du, mens jeg indvier ham, nu digt et Qvad,
Som styrker ham og Vielsen forherliger!

Humble

(berører den knælende Amleths Skulder med den ene Haand og strækker den anden mod Himlen. Offergodens Hammer berører bestandig Tindingen).

Hiælp nu, Thor! at stride.
Maanen ved Nattetide
Lader, som om den Freden
Smilte klart over Heden;
Dog er Kamp paa Færde;
Heltenes hvasse Sværde
Snart i Hallerne klinge;
Hanen ryster sin Vinge.

Amleths Ungdomsvælde
Kraftigt Nidingen fælde!
I det natlige Stevne
Faderens Død han hevne!
Kongespiret han bære,
Folket, sig selv til Ære!
Bønnen Skialden Dig bringer,
Thor! paa Haabets Vinger.

Femte Handling.

Fengos Sovekammer med en Alkove. Tusmørke, Maanen skinner ind.

Fengo ene.

„En herlig Aften!" — sige Skialde, Qvinderne,
Naar Høst afløser Sommeren, naar Maanen, naar
Tusmørket kæmpe vexelviis om Seieren.
Jeg maa mig vænne til det stumle Giøgleri,
Der hyller Liv i Sort, som Dødt, og bringer Dødt
Til Liv igien, med Vindpust og med Skyggespil.
Ei Vifil kiendte slig en Frygt; han lo, naar jeg
Var hiertegreben; — „faldt paa sine Gierninger"
Var Amleths Ord. — Ei Vifils Død bedrøver mig;
Han var mig leed, som Snogen, der i Haugen os
Skarnbasser æder, Oldenborrer, der vor Frugt
Fortære vil. Med Ondt man Ondt fordrive maa!
(Seer ud af Vinduet.)
Inat end kommer Toget ei med Amleths Liig.
Liigvognen knærker langsomt over Heden, mens
De lyse Stierner blinke ned; Medvider hver
I Mordet; — høit de raabe Klagen — men
For lang den Afstand er, man kan ei høre dem. —
Det onde Værk er overstaaet; nu skal Ret
Og Skiel kun hædre Kongen, — Vennesalighed
Som Morgenrødens Straale, født af Nattens Mulm.
(Synker hen i Grublen og raaber derpaa høit.)
„Du aldrig skuer Morgenrødens Straale meer!"

(Farer forfærdet sammen, som vakt af en Drøm.)
Forræderi! En Morder skiult i Krogene?
(Raaber.)
Folk!

Tvende Trælle komme med Lys.

Fengo (drager sit Sværd).
Hvad er dette? Hvo er den Dumdristige,
Som snige tør sig ind i Kongens Sovehal
Og giække ham?

Trællene
(gaae omkring med Lysene).
Her Ingen er.

Fengo.
I Krogen der! —
Alkoven!

Første Træl.
Ingen.

Anden Træl.
Ingen.

Fengo.
Ingen? Har kun da
Mit Øre hørt hvad ei af nogen Mund blev sagt? —
Søg om igien!

Trællen.
Her er slet ingen.

Fengo.
Vel, saa gaaer!
Men sætter først dog Eders Lys paa Bordet der.
(Trællen giør det. De gaae.)

Fengo (ene).
Ha, vogt Dig! Giør Dig ikke selv til Trællespot.
Jeg hørte Stemmen tydeligt, jeg kiendte den:
„Du aldrig skuer Morgenrødens Straale meer!"
Det var ei tom Indbildning — nei, Hardvendils Røst,
Saasandt jeg lever — og saa sandt som han er død.
Han raabte høit og tydeligt.

(Ryster paa Hovedet.)

Men jeg tør ei
Mig troe i Sligt, — og ei til Andre mig betroe.
(Der blæses langt borte en Gravmelodi.)
Der komme de med Amleths Liig. — O drøvelig
Er denne Nat; men Rædslen selv skal hærde mig!
(Gaaer.)

Dronningens Hal.

Lys. Geruthe, Sigrid. De have hver bundet en Krands.

Geruthe.

Dybt nedbøiede Moder Krandsen bandt til Amleths Kistelaag;
Men saa farveløs og dunkel end den breder ud sit Blad,
Er den dog endnu for yndigfager for min Modersorg.
Thi hvor Frigga pryder Jorden med sit grønne Løv og Græs,
Spirer Haab i alle Knupper, Haabet i det mindste Straa;
Mig er Haabet slukt! ei findes Farver, ingen Jordens Urt,
Som paa Kistelaaget tyde kan min Ulyksalighed.
Myrdet og vanæret Amleth sank i Helheims Mørke ned;
Ei forløser han sin Fader, Qviden deler han med ham.
Hvad paa Jorden har tilbage Moderen og Qvinden da?
Ei engang den raske, stærke myrdende Fortvivlelse,
Der fra Klippen som et Vandfald styrter i den dybe Sø;
Nei, som Mosevandet siver langsomt min Elendighed;
Gløder, tykt med Aske dækket, ulme mine Følelser,
Til sig ogsaa Hel forbarmer over mig, og jeg er bragt
Did — hvor kolde, hierteløse — mine Skygger vente mig.

Sigrid.

Mig har Freia skiænket Blomster, Blomster til en Brudekrands,
Røde, blaae, violne, gule, Farver af forskielligt Slags;
Venlige, dog grumt tillige spotte de min Skiebne her;
Thi de synes muntre, glade, deilige som Vaarens Dag,
Visne dog, før Aftensolen synker i sit Vesterhav.
Men fordi det Skiønne visner, var det jo dog skiønt engang.

Jeg har Lov til i mit stille Sind mig at erindre det;
Jeg har Lov til i mit stille Sind at haabe lidt endnu;
Og skiøndt Regnbufarvekrandsen svinder i den lette Dunst,
Er den Broen som forbinder Himmelen med Jorden dog.
Alt for skiøn var denne Lykke, til at gaae for evig tabt.
Bredes ei, min Amleth! Haabet — Haabet overlever Dig.
Mange troe, at Freia Dise, stærkest i Gudinders Flok —
Stærk som Odin — ei vil taale Ran af sine Børn hos Hel;
Fagert snart i Falkehammen flyver hun en Sommerdag
Ned, at bryde Helheims Hvælving med sit blotte Vingeslag.
Da forløses Baldur, Nanna, Hagbarth, Signe, Du og jeg;
Og bevingede som Alfer flagre vi til hendes Hal.

Humble Skiald kommer.

O hvor skiønt dog ofte Sorgen aabner Menneskenes Bryst!
Den nødvendig er som Natten, med sit drøvelige Mulm,
For at Evighedens Stierne blinke kan fra Siælens Dyb.
Jeg har hørt Jer flette Krandse: Moderqval og Jomfruhaab!
Og hvad Sigrid, som Præstinde, har i kiæk Begeistring spaaet,
Kommer jeg, som Asa-Hermod, Jer at tolke Følgen af.
Amleth lever end, han blegned ei af smædelige Død;
Som en Skindød kun i Kisten giester han Stedfaderen.
(Man hører Gravmelodien igien nærmere.)
Hører I de dybe Lurer tone? som fra brustne Kløft
Hel, der kalder paa sit Offer; eller som en fængslet Aand,
Der endnu med sidste Kræfter stræber op mod Valaskialf.
Følger mig i Sørgehallen, trindt behængt med sorte Vai!
Frygter ikke den Forvandling, som I snart vil skue der,
Naar de sorte Tæpper falde, naar ung Amleth springer frem,
Solen lig, der kiækt har kløvet morderiske Tordensky.

Sigrid.

Skiønne Haab! nu Du opfyldes, Guder hørte Sigrids Bøn;
Freia skiænker mig min Beiler!

Geruthe.

Frigga skiænker mig min Søn!
(De gaae.)

Høitidshallen.

Den er bedækket med sorte Tapper. Under Sørgeklang bliver Amleths Ligkiste bragt ind, fulgt af Goder og bevæbnede Helte. Geruthe og Sigrid komme med deres Krandse. Naar Kisten er sat midt i Hallen og Musiken tier, indtræder

Fengo
(stiller sig ved Kisten og taler).

Død er den Ældres Kummer ved den Yngres Død,
Som heit var elsket; Sorgen nægter Læben Ord;
Og dog fortiener sielden Dyd en billig Roes
Ved Gravens Rand. Men venter ei Veltalenhed
Af Amleths nære Frænde! thi skiøndt mandig Tvang
Tilstøder her ei Taarer og Fortvivlelse,
Veed Ingen bedre dog end jeg, hvad vi har tabt.
Ja! paa en sielden, paa en usædvanlig Viis
Forened Klogt med Tapperhed vor Ungersvend,
Og Tapperhed og Klogt med en elskværdig Hu.
Desværre fordervet den altfor stærke Sorg
Ved Faderdøden Amleths Vid; til Daarefærd
Forvandled sig hans Sindrighed; hans Daad blev Tant;
Og Manden, der i Kuld og Kiøn ham havde lyst,
Hans anden Fader, der i ham sin Arving saae
Til Land og Rige, — denne Mand mistænkte han
For usel Brøde! — Men ved dette Kistelaag
Ei Klage lyde skal, ei Forekastelser;
Og ei vi harmes paa den for saa karske Svend,
For hvad en Daare svagt begik.

(Efter et Vink af Humble falde her Lurer ind med stærke Toner og afbryde Fengo.)

Fengo
(naar de atter tie, forbittret).

I standse mig?
Afbryde Kongens Tale frækt med Lurers Klang?
Ha, hvo er den Forvovne, som nedtræde tør
Sin Agt for mig i Støvet?

Humble.
Jeg!

Fengo.

Ha, griber ham!

Alle (med een Røst).

Nei!

Fengo.

Mine Hirdmænd!

Humble.

Du har ingen!

Fengo.

Hvem har jeg
Til Fiender da?

Forsamlingen.

Os alle!

Fengo.

Ha, jeg er forraadt!

Humble.

En eneste Forræder, Fengo, findes her:
Du selv! — Fuldtvel vi kiende Dig. Søg ikke meer
Med falske Taler os at blinde! Larven kast,
Du Hykler! Selvbedrager! som din feige Frygt
For Guders Straf, naar ene Du med Brøden staaer,
Beklager som en altfor øm Samvittighed.
Hardvendil myrded Du med Gift; hans ædle Søn
Til Død Du sendte. Ha, men Bladet sig har vendt!
Og hele Landet kiender nu dit Nidingsværk.

Fengo.

Jeg har ei myrdet Amleth! Fræk Bagvaskelse!

Humble.

Nei, deri har Du Ret, Du har ei myrdet ham;
Du sendte til din Bøddel i Vensyssel ham;
Men Bødlen selv blev dræbt og Amleth lever end.

Fengo.

Hvi bringes da Liigkisten hid?

Humble (leer).

Du har jo selv
Besørget denne faderlige Jordefærd.

Fengo.

Er Skrinet tomt?

Humble.

Nei, nei! det er et Ørneæg!
Forfærdes ikke, naar du Skallen briste seer!

(Under stærke Toner af Lurerne høres Laaget fra Kisten. Amleth springer ud i Harnisk, med Sværd og Skiold. Alle sorte Tæpper falde fra Væggene, alle Heltene drage deres Sværd.)

Amleth (til Fengo).

Ei, Niding! vil jeg spilde meer paa Dig et Ord.
I Taarnet jeg med Rette burde kaste Dig,
Til bitter Død, og sikkert nyde saa min Hævn;
Men det er mod min Siæls Natur; min Faders Aand
Af Helheim jeg forløser med dit Morderblod,
Og blode maa Du, Fengo, for mit eget Sværd.

Geruthe.

Kom, elskte Søn, og lad mig pryde Hielmen Dig!
Den Liigkrands, jeg Dig bandt, Dig vorde Livets Krands;
Det friske Grent af Friggasegen spaae Dig Held!

(Hun tager Løv af Krandsen og stikker ham det i Hielmen.)

Sigrid

(tager Blomster af sin Krands).

Og Freias Blomster blande sig med Friggas Løv!
Thi ikke blot Du kæmper til den Dødes Hævn,
Min Amleth! men til Glæde for de Levende.

Fengo.

Vel! jeg er rede. Lad os gaae i Kredsen strax!
Men denne Tvekamp vorde Kampens Voldgiftsmand,
Og, som en Dom fra Guderne, bestemme den
Den Skyldige! Hvis jeg Dig fælder, staaer jeg reen;
Jeg er ei Morder, nei Du est Bagvaskeren,
Og med din Død har jeg beviist min Kongeret.

Humble.

Du est en Helt som Tigren, Fengo! lumsk og feig;
Men grum Du est, som lemmestærk; og troer Du Dig
Først sikker paa dit Bytte, — ja, da styrter Du
Paa Rovet, som den gyselige Kæmpekat.

(Til Amleth.)

Kæmp ikke med ham! Straf som en Misdæder ham,
Som Brodermorder! Hævnet er din Fader Aand.

Amleth (ryster paa Hovedet).

Men ei forløst! thi det maa skee ved Enekamp.

Fengo.

Saa kom til Døden, Amleth!

(Peger paa Kisten.)

Kisten venter der.

Amleth.

Den er saa bred, at den kan ogsaa rumme Dig!

(Fengo gaaer ind i Kredsen, som dannes af Kæmperne.)

Amleth.

Naar Svenden føler Kræfter,
Naar moden Alder
Ynglingen kalder,
Da sig hans Øie hæfter
Paa Sværdet,
Af Skeden draget;
Og uforfærdet
Med stærke Kæmper iler han i Slaget.

Naar Pigens Øine smelte
Ham Ungdomsbarmen,
Da styrkes Armen;
Thi Elskov skaber Helte;
Da stræber,
Mens Skialde sjunge,
Den Unge;
Hans bedste Løn er Smil af hendes Læber!

Hvad kan i Verden Andet
Saa helligt være
For Heltens Ære,
Som Kamp for Fædrelandet?
Dog, Thor! Du mig forlader!
Idag jeg det forgietter,

Og svare:
[illegible] — Dig min Fader!
([illegible])

Amleth ([illegible]).

Han faldt! Men det var Guderne, som fældte ham;
Ei mægte var min Styrke med hans [illegible],
Dog døde, som en ærlig Helt, som Søn, min Mod.
Forløst har jeg min Faders Aand. Seer I, hvor lyst
Det blev derude?

(Alle see forundrede ud.)

Sigrid.

Hvilket prægtigt Stierneskud!

Amleth (begeistret).

Det er Hardvendils Aand! det er min Faders Aand,
Som nu fra Hel'heims Hule foer. Han svæver let,
Og Selverkaaben har Vaulundur vævet alt.
Han gjæster Odin! Han fortæller Odin Godt
Om Amleth, om sin Søn; og Moder Frigga Godt
Om Dig min Moder! og den skienne Freia Godt
Om Sigrid; og ved Bragis Harpe roser han
(Til Fumble og de Omkringstaaende.)
Dig, ædle Skiald! Dig trohengivne Danerfolk! —
Saa lad os leve, virke nu med Kraft og Mod,
Og glemme Sorgen, som har ingen Aarsag meer!

(Han omfavner Moder og Brud. Festlige Lyd og Glædesgny.)

Fosthrødrene.

Tragødie i 5 Handlinger.

(1817.)

Personerne.

Asmund, Helt og Bonde.
Alfred, hans Broder.
Gunborg, Herseqvinde.
Ragnhild, hendes Datter.
Rerek, Helt.
Thiobolf, gammel Kæmpe.
Faste, } Asmunds Trælle.
Ref, }
Snækol, Røver.
Flein, hans Søn.
Folkvar, en Spillemand.
Rereks Svend.
Thiobolfs Svend.
En Træl.
En Dreng.
Karle, Piger og Spillemænd.

Ansgarius, Christendommens Apostel i Nord.

Handlingen foregaaer i Sønderjylland.

Første Handling.

Udenfor et smukt Bondehuus. Sildig Aften.

Asmund sidder paa en Bænk med **Ragnhild** og **Gunborg.**

Ragnhild.

Fortæl os meer! Det er saa vennesælt
At høre dine Eventyr og Farer,
Mens Aftensolen synker hist i Havet,
Og Maanen straaler fra den lyse Himmel.

Asmund.

Hvor kan det ræddе Lam fornøie sig
Ved Ulvens Strid?

Ragnhild.

Jo, Asmund, naar det staaer
I Sikkerhed bag Giærdet. Du er selv
I Sikkerhed; Du har jo lovet mig,
At Du vil aldrig færdes saadan meer
I Ledingstog og Viking.

Asmund.

Kan Du lide
Den Ungersvend, som giør et Qvindeløvte?

Ragnhild.

Lad Kongemøer og stolte Jarledøttre
Med Hovmod kun opoffre sig for Æren;

Jeg er ei hugprud, tænker anderledes,
Jeg ynder Freia meer end Asathor.
Min Husbond maatte elske mig for Alt,
Og ei forlade mig; thi Qvinden er
En Humleranke, vristet fra sin Green,
Naar Manden svigter.

Asmund.

Det er sandt og vist.
Men skulde da den Kraftige den Stærke
Kun slumre lad i Hytten?

Ragnhild.

Nei, han skulde
Med stærken Arm selv kiøre tunge Ploug,
Med Buen standse Fuglen i sin Flugt;
Han skulde gaae paa Jagt mod Skovens Biørn,
Og hænge Skinken i min Skorsteensrøg,
Og garve Pelsen til en Vinterkaabe;
Han skulde tække Hytten lunt med Straa;
Han skulde tømre Værktøi, Stol og Bord,
Og magelige Hylder! danne Leer,
Og brænde det til Krukker og til Fade,
Hvori jeg kunde salte Vinterkiød.
Han skulde tale med mig seent i Qveld —

Asmund.

Og favne Dig i mandig, kiærlig Arm,
Og kysse Dig!

Ragnhild.

Tys, tys! min Moder sover.

Asmund.

Saa kom og giv et Kys mig, før hun vaagner!

Ragnhild.

Vær høvisk, Asmund! Stille! Slip min Arm!

Asmund.

Er Du saa streng?

Ragnhild.

En Mø bør være streng.
Hvad var en Rose vel foruden Torn?

Asmund.

Og vil Du være ligesaa som Viv?

Ragnhild.

Det veed jeg ikke; det vil Tiden lære.

Asmund.

Den lærer langsomt, Elskov lærer snelt.

Ragnhild.

Slip! siger jeg.

Asmund.

Du veed, jeg elsker Dig.
Elsk mig igien, og vord min kiære Hustru!
Jeg beiler til Dig!

Ragnhild.

Slap det ud engang?
Men nei! Du skal ei sige, jeg har lokket
Dig til at beile, for at faae et Kys,
Hvorefter Du forsmægter. Du skal ikke
Betale slig en Smaating med dit Livs,
Dit Hiertes Frihed. See, der har Du Kysset!
Og giør saa derfor siden hvad Du vil.
(Hun kysser ham.)

Asmund.

O vene Ragnhild, hvor jeg elsker Dig!
(De omfavne hinanden.)

Gunborg (vaagner).

Hvad seer jeg? Drømmer jeg? I Guder! Ja —
Ja sikkert drømmer jeg. Thi aldrig kunde
Min Datter glemme, hvad hun skylder sig,
Og Asmund, hvad han skylder Giæstfriheden.

Asmund.

O, Moder, harmes ei! hun er min Brud.

Gunborg.

Hvad hører jeg? Du beiler til min Datter?

Asmund.

Alt længe har din Ragnhilds milde Smil
Hidlokket Strandens Maage fra sit Tang,
Og den forvandlet til en Turteldue.
Velan, jeg offrer Seiersaligheden
For huslig Fryd. Jeg elsker disse Vægge,
Jeg foretrækker dem selv Ægirs Kiøl;
Og Markens Fure med sin Vinterfæd
Mig forekommer mere værd, end Havets
Vindflygtige, hvoraf kun Skummet groer.
Giv mig din Datters Haand! Forvandlingen
Har Skienheds Troldbom virket uden Seid.
Jeg er ei Kæmpe meer, jeg er en Bonde.

Gunborg
(lægger deres Hænder i hinanden).

Tak, Asmund! for Du elsker hende tro.
Ja jeg har længe seet din Ild, men tænkt
Det var et flygtigt Blus i Sandsers Rose,
Der slukkes brat, og ingen Freia-Stierne,
Der brænder stadigt med en evig Ild.
Jeg tilstaaer Dig, jeg frygted for mit Barn:
At, som en Bi paa Siofnas hvide Blomst,
Du hang kun for at suge Honningdug.
Ak! kiendte mangen flygtig Ungersvend
Den Angst, som ulmer i et Moderbryst,
Naar om sin Ziesteen, sin Alders Haab,
Hun seer Forførelsen som Slange hvidsle —
Nei, han var ei saa grum! — Nu er jeg rolig!
Nu er Du hendes Brudgom; vel, nu har
Du Ret at kysse disse hvide Hænder.

Asmund.

Og sætte Ringen paa den trinde Finger.

Gunborg.

Jeg mærker, jeg er alderstegen: Natten
Mit trætte Legem ryster med sit Gys.
Det snart er Midnat, Søn! Hvi vælger Du

En Friertid, som hindrer Eders Moder
I ret at dele denne første Fryd?
Thi gamle Folk, min Søn, er spæde Børn;
Og ingen Lyst og Sorg formaaer dem til
At glemme deres vante Sengetid.

Ragnhild.

Du har alt vaaget meer end billigt, Moder!
Saa lad os gaae tilsengs. God Nat, min Brudgom!
(Hun og Moderen gaae ind i Hytten.)

Asmund.

Nu er det skeet. — Er det i Sandhed skeet?
Har jeg en Brud? Er virkelig den skiønne,
Den vene Ragnhild min? Mit fordums Liv
Mig forekommer som et ødslet Guld,
En misforstaaet Rune paa mit Skiold. —
Hver Laas oplukkes med sin egen Dirk!
Den rette Nøgle var endnu ei funden.
Der slumrer hun! Vi kiendes kun saa kort,
Og dog hun levet har i atten Aar.
For tolv Aar siden gik hun her og leged
Som yndigt lille Noer; — da stormed jeg —
Og dræbte Kæmper paa den vilde Sø.
(Grubler.)
Jeg ei fortryder mine Krigsbedrifter;
Dog ofte havde vel Huldsalighed
Mig smeltet meer, ifald jeg havde seet
Det skiønne Barn i Siofnas hvide Dragt. —
O, vene Mø! hvor jeg misunder nu
Det Bolster, som Du trykker til din Kind.
O gid jeg var det Liin, som nu Du binder
Om dine Lokkers fulde Flætninger!
O gid jeg var den Blomst, som jeg Dig gav!
Den sidder som en Drot i Miklagard
Høit paa sin Løibænk mellem to Veninder,
Og veed ei ret, til hvilken Side den
Skal bøie sig forelskt med Kindens Blus.

Fengo.

Er Skrinet tomt?

Humble.

Nei, nei! det er et Ørneæg!
Forfærdes ikke, naar du Skallen briste seer!

(Under stærke Toner af Lurerne høres Laaget fra Kisten. Amleth springer ud i Harnisk, med Sværd og Skiold. Alle sorte Tæpper falde fra Væggene, alle Heltene drage deres Sværd.)

Amleth (til Fengo).

Ei, Niding! vil jeg spilde meer paa Dig et Ord.
I Taarnet jeg med Rette burde kaste Dig,
Til bittre Død, og sikkert nyde saa min Hævn;
Men det er mod min Siæls Natur; min Faders Aand
Af Helheim jeg forløser med dit Morderblod,
Og bløde maa Du, Fengo, for mit eget Sværd.

Geruthe.

Kom, elskte Søn, og lad mig pryde Hielmen Dig!
Den Liigkrands, jeg Dig bandt, Dig vorde Livets Krands;
Det friske Grent af Friggasegen spaae Dig Held!

(Hun tager Løv af Krandsen og stikker ham det i Hielmen.)

Sigrid

(tager Blomster af sin Krands).

Og Freias Blomster blande sig med Friggas Løv!
Thi ikke blot Du kæmper til den Dødes Hævn,
Min Amleth! men til Glæde for de Levende.

Fengo.

Vel! jeg er rede. Lad os gaae i Kredsen strax!
Men denne Tvekamp vorde Kampens Voldgiftsmand,
Og, som en Dom fra Guderne, bestemme den
Den Skyldige! Hvis jeg Dig fælder, staaer jeg reen;
Jeg er ei Morder, nei Du est Bagvaskeren,
Og med din Død har jeg beviist min Kongeret.

Humble.

Du est en Helt som Tigren, Fengo! lumsk og feig;
Men grum Du est, som lemmestærk; og troer Du Dig
Først sikker paa dit Bytte, — ja, da styrter Du
Paa Rovet, som den gyselige Kæmpekat.

(Til Amleth)

Kæmp ikke med ham! Straf som en Misdæder ham,
Som Brodermorder! Hævnet er din Fader Aand.

Amleth (ryster paa Hovedet).

Men ei forløst! thi det maa skee ved Enekamp.

Fengo.

Saa kom til Døden, Amleth!

(Peger paa Kisten.)

Kisten venter der.

Amleth.

Den er saa bred, at den kan ogsaa rumme Dig!

(Fengo gaaer ind i Kredsen, som dannes af Kæmperne.)

Amleth.

Naar Svenden føler Kræfter,
Naar moden Alder
Ynglingen kalder,
Da sig hans Øie hæfter
Paa Sværdet,
Af Skeden draget;
Og uforfærdet
Med stærke Kæmper iler han i Slaget.

Naar Pigens Øine smelte
Ham Ungdomsbarmen,
Da styrkes Armen;
Thi Elskov skaber Helte;
Da stræber,
Mens Skialde siunge,
Den Unge;
Hans bedste Løn er Smil af hendes Læber!

Hvad kan i Verden Andet
Saa helligt være
For Heltens Ære,
Som Kamp for Fædrelandet?
Dog, Thor! Du mig forlader!
Idag jeg det forgietter,

Og sætter
Selv over Fædrelandet — Dig min Fader!

(Han gaaer ind i Kredsen, som slutter sig om Tvekæmperne. Lurerne tone. Gerutha og Sigrid bede knælende til Guderne. Efter en kort Kamp skiller Kredsen sig atter ad; man seer Fengo ligge død henstrakt. Musiken tier.)

Amleth (træder frem).

Han faldt! Men det var Guderne, som fældte ham;
Thi ringe var min Styrke mod hans Legemskraft,
Dog større, som en ærlig Helt, som Søn, mit Mod.
Forløst har jeg min Faders Aand. Seer I, hvor lyst
Det bli'er derude?

(Alle see forundrede ud.)

Sigrid.

Hvilket prægtigt Stierneskud!

Amleth (henrykt).

Det er Hardvendils Aand! det er min Faders Aand,
Som ud fra Helheims Hule foer. Han svæver let,
Og Sølverkaaben har Vaulundur vævet alt.
Han giæster Odin! Han fortæller Odin Godt
Om Amleth, om sin Søn; og Moder Frigga Godt
Om Dig min Moder! og den skiønne Freia Godt
Om Sigrid; og ved Bragis Harpe roser han

(Til Humble og de Omkringstaaende.)

Dig, ædle Skiald! Dig trohengivne Danerfolk! —
Saa lad os leve, virke nu med Kraft og Mod,
Og glemme Sorgen, som har ingen Aarsag meer!

(Han omfavner Moder og Brud. Festlige Lyd og Glædesgny.)

Fosthrødrene.

Tragødie i 5 Handlinger.

(1817.)

Personerne.

Asmund, Helt og Bonde.
Alfred, hans Broder.
Gunborg, Herseqvinde.
Ragnhild, hendes Datter.
Rerek, Helt.
Thiodolf, gammel Kæmpe.
Faste, } Asmunds Trælle.
Ref, }
Snækol, Røver.
Flein, hans Søn.
Folkvar, en Spillemand.
Rereks Svend.
Thiodolfs Svend.
En Træl.
En Dreng.
Karle, Piger og Spillemænd.

Ansgarius, Christendommens Apostel i Nord.

Handlingen foregaaer i Sønderjylland.

Første Handling.

Udenfor et smukt Bondehuus. Sildig Aften.

Asmund sidder paa en Bænk med **Ragnhild** og **Gunborg**.

Ragnhild.

Fortæl os meer! Det er saa vennesælt
At høre dine Eventyr og Farer,
Mens Aftensolen synker hist i Havet,
Og Maanen straaler fra den lyse Himmel.

Asmund.

Hvor kan det rædde Lam fornøie sig
Ved Ulvens Strid?

Ragnhild.

Jo, Asmund, naar det staaer
I Sikkerhed bag Giærdet. Du er selv
I Sikkerhed; Du har jo lovet mig,
At Du vil aldrig færdes saadan meer
I Ledingstog og Viking.

Asmund.

Kan Du lide
Den Ungersvend, som giør et Qvindeløvte?

Ragnhild.

Lad Kongemøer og stolte Jarledøttre
Med Hovmod kun opoffre sig for Æren;

Jeg er ei bugtrud, tænker anderledes,
Jeg ynder Freia meer end Asathor.
Min Husbond maatte elske mig for Alt,
Og ei forlade mig; thi Qvinden er
En Humleranke, vristet fra sin Green,
Naar Manden svigter.

Asmund.

Det er sandt og viist.
Men skulde da den Kraftige den Stærke
Kun slumre lad i Hytten?

Ragnhild.

Nei, han skulde
Med stærken Arm selv kiøre tunge Plovg,
Med Buen standse Fuglen i sin Flugt;
Han skulde gaae paa Jagt mod Skovens Biørn,
Og hænge Skinken i min Skorsteensrøg,
Og garve Pelsen til en Vinterkaabe;
Han skulde tække Hytten lunt med Straa;
Han skulde tømre Værktøi, Stol og Bord,
Og magelige Hylder! danne Leer,
Og brænde det til Krukker og til Fade,
Hvori jeg kunde salte Vinterkiød.
Han skulde tale med mig seent i Qveld —

Asmund.

Og favne Dig i mandig, kiærlig Arm,
Og kysse Dig!

Ragnhild.

Tys, tys! min Moder sover.

Asmund.

Saa kom og giv et Kys mig, før hun vaagner!

Ragnhild.

Vær høviſk, Asmund! Stille! Slip min Arm!

Asmund.

Er Du saa streng?

Ragnhild.

En Mø bør være streng.
Hvad var en Rose vel foruden Torn?

Asmund.

Og vil Du være ligesaa som Viv?

Ragnhild.

Det veed jeg ikke; det vil Tiden lære.

Asmund.

Den lærer langsomt, Elskov lærer snelt.

Ragnhild.

Slip! siger jeg.

Asmund.

Du veed, jeg elsker Dig.
Elsk mig igien, og vord min kiære Hustru!
Jeg beiler til Dig!

Ragnhild.

Slap det ud engang?
Men nei! Du skal ei sige, jeg har lokket
Dig til at beile, for at faae et Kys,
Hvorefter Du forsmægter. Du skal ikke
Betale slig en Smaating med dit Livs,
Dit Hiertes Frihed. See, der har Du Kysset!
Og giør saa derfor siden hvad Du vil.
(Hun kysser ham.)

Asmund.

O vene Ragnhild, hvor jeg elsker Dig!
(De omfavne hinanden.)

Gunborg (vaagner).

Hvad seer jeg? Drømmer jeg? I Guder! Ja —
Ja sikkert drømmer jeg. Thi aldrig kunde
Min Datter glemme, hvad hun skylder sig,
Og Asmund, hvad han skylder Giæstfriheden.

Asmund.

O, Moder, harmes ei! hun er min Brud.

Gunborg.

Hvad hører jeg? Du beiler til min Datter?

Asmund.

Alt længe har din Ragnhilds milde Smil
Hidlokket Strandens Maage fra sit Tang,
Og den forvandlet til en Turtelbue.
Velan, jeg offrer Seiersaligheden
For huslig Fryd. Jeg elsker disse Vægge,
Jeg foretrækker dem selv Ægirs Kiøl;
Og Markens Fure med sin Vintersæd
Mig forekommer mere værd, end Havets
Vindflygtige, hvoraf kun Skummet groer.
Giv mig din Datters Haand! Forvandlingen
Har Skiønheds Trolddom virket uden Seid.
Jeg er ei Kæmpe meer, jeg er en Bonde.

Gunborg
(lægger deres Hænder i hinanden).

Tak, Asmund! for Du elsker hende tro.
Ja jeg har længe seet din Ild, men tænkt
Det var et flygtigt Blus i Sandsers Mose,
Der slukkes brat, og ingen Freia-Stierne,
Der brænder stadigt med en evig Ild.
Jeg tilstaaer Dig, jeg frygted for mit Barn:
At, som en Bi paa Siofnas hvide Blomst,
Du hang kun for at suge Honningdug.
Ak! kiendte mangen flygtig Ungersvend
Den Angst, som ulmer i et Moderbryst,
Naar om sin Ziesteen, sin Alders Haab,
Hun seer Forførelsen som Slange hvidsle —
Nei, han var ei saa grum! — Nu er jeg rolig!
Nu er Du hendes Brudgom; vel, nu har
Du Ret at kysse disse hvide Hænder.

Asmund.

Og sætte Ringen paa den trinde Finger.

Gunborg.

Jeg mærker, jeg er alderstegen: Natten
Mit trætte Legem ryster med sit Gys.
Det snart er Midnat, Søn! Hvi vælger Du

En Friertid, som hindrer Eders Moder
I ret at dele denne første Fryd?
Thi gamle Folk, min Søn, er spæde Børn;
Og ingen Lyst og Sorg formaaer dem til
At glemme deres vante Sengetid.

Ragnhild.

Du har alt vaaget meer end billigt, Moder!
Saa lad os gaae tilsengs. God Nat, min Brudgom!
(Hun og Moderen gaae ind i Hytten.)

Asmund.

Nu er det skeet. — Er det i Sandhed skeet?
Har jeg en Brud? Er virkelig den skiønne,
Den vene Ragnhild min? Mit fordums Liv
Mig forekommer som et ødslet Guld,
En misforstaaet Rune paa mit Skiold. —
Hver Laas oplukkes med sin egen Dirk!
Den rette Nøgle var endnu ei funden.
Der slumrer hun! Vi kiendes kun saa kort,
Og dog hun levet har i atten Aar.
For tolv Aar siden gik hun her og leged
Som yndigt lille Noer; — da stormed jeg —
Og dræbte Kæmper paa den vilde Sø.
(Grubler.)
Jeg ei fortryder mine Krigsbedrifter;
Dog ofte havde vel Huldsalighed
Mig smeltet meer, ifald jeg havde seet
Det skiønne Barn i Siofnas hvide Dragt. —
O, vene Mø! hvor jeg misunder nu
Det Bolster, som Du trykker til din Kind.
O gid jeg var det Liin, som nu Du binder
Om dine Lokkers fulde Flætninger!
O gid jeg var den Blomst, som jeg Dig gav!
Den sidder som en Drot i Miklagard
Høit paa sin Løibænk mellem to Veninder,
Og veed ei ret, til hvilken Side den
Skal bøie sig forelskt med Kindens Blus.

Jeg gaaer tilsengs, men ei til Hvile; Leiet
Skal vorde mig en Baad, hvorpaa jeg seiler
I Natten, langs ad min Erindringskyst,
Paa Tankens Strøm. Men ha — hvo kommer der,
Og skyer den blege Maaneklarhed bort
Med brandrødt Fakkelblus? — Det er min Broder.

Alfred kommer med en brændende Fakkel.

Alfred.

Nu, er Du der? Jeg har alt ventet længe.
Jeg frygted, der var hændet Dig Fortræd,
Og tændte Faklen for at finde Dig.

Asmund (alvorlig).

Sluk Faklen, Alfred! Maanen skinner klar.

Alfred (lystig).

Sluk Maanen, Asmund, og lad Faklen brænde!
Den morer mig; jeg selv har snoet mig den.

Asmund.

Dens Blus betager Maanen hist sin Glands.

Alfred.

Det kan ei Jordens Ild. Nei tvertimod,
Det dunkelrøde Flammevift i Røg,
Med snevre Lysning, stikker sælsomt af
Til Freias Klarhed, der omfavner Jorden.

Asmund.

Velan, saa plant den hen ved Træet der!
Jeg sidde vil et Blund paa denne Steen
Og kiøle mig; jeg finder det er lummert.

Alfred.

Tag Dig iagt, Du ei forkiøler Dig.

Asmund.

Hvad?

Alfred.

Kiender Du ei nok den gamle Sang,
Om Ellepigerne, der lokte Svenden
I Hulen, hvor de ængsted ham?

Asmund.

Han slap

Dog ud.

Alfred.

Med Nød og Neppe.

Asmund.

Overtro!

Alfred.

Af Branden gaaer ei Røg foruden Ild,
I hvert et gammelt Sagn er Sandhedskorn.
Jeg kan ei gaae ved Midnat, mærke Dug,
Der falder klam og køler alt for brat,
Før jeg maa tænke paa min Ellepige.

Asmund.

En Ungersvend ei fylde maa sin Hierne
Med Vanghebs Billeder.

Alfred.

Jeg er ei ræd;
Kun lidt forsigtig.

Asmund.

Men Forsigtigheden —

Alfred.

Retgodt forenes kan med Tapperhed.
Der lever dog vist ingen Helt saa gram,
At han vil kæmpe mod Naturens Kræfter?

Asmund.

Du er mig altfor klog alt for din Alder.

Alfred.

Jeg er en Dreng, det har Du tidt mig sagt;
Dog, Børn kan ogsaa stundom tale sandt.

Asmund.

Da jeg af samme Alder var som Du,
Da var jeg lutter Fyr og Flamme.

Alfred.

Hvi
Est Du ei saa endnu?

Asmund.

Man bli'er besindig

Med Aarene.

Alfred.

Ei, vel da liden Alfred,

Ifald han er det alt.

Asmund.

Jeg maa nok sende

Til Offergoden Dig som Lærepilt.

Alfred.

Nei, jeg vil være Helt. Jeg øves daglig,
Og jeg kan hugge med det største Sværd.

Asmund
(rækker ham venligt Haand).

Tilgiv mig, Alfred! Raske, bolde Knøs!
Det nedrigt var, om jeg fornærmte Dig.

Alfred.

Et Ord uoverlagt af Vennemund
Fornærmer kun en kold indsnærpet Siæl.

Asmund.

Vel! Skiøndt Du deler halvt min Alder kun,
Est Du min Ven, min Broder, min Fortrolige:
Du kiende skal min Fryd, min Trøst — min Frygt!

Alfred.

Er Ragnhild end saa knibsk?

Asmund.

Hun elsker mig.

Alfred.

Det veed jeg nok; men har hun sagt Dig det?

Asmund.

Ja, jeg har beilet, vundet hendes Ja.

Alfred
(springer glad omkring).

Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Men hør,
Det siger jeg Dig: Du maae bie med det,
Til jeg har faaet min nye Vadmelstrøie,

Med røde Lidser, fra den gamle Hervor.
Og jeg maa kiøbe mig en Hue først.
Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Saa skal
Der feies i den store lange Lade,
Bestrøes med Siv; saa maa jeg hente selv
Den raske Folkvar Spillemand, og Hemming,
Som blæser Luren, og Gotvare Tærne,
Som slaaer paa Trommen og paa Klingejern. —

Asmund (i dybe Tanker).

Giv Held mig, Freia! Eir, giv Sundhedsliv!

Alfred.

Hvad taler slig en Helt, som Du, om Sundhed?

Asmund.

Mig fattes Intet!

Alfred.

Ragnhild heller Intet.

Asmund.

Nei, hun er frisk, som Lilien i sin Dug.

Alfred.

Hvad mangler da?

Asmund.

O intet! Det var kun
En flygtig Grille.

Alfred.

Hvor Du stirrer sært.
Det kan ei være Faklen, den er rød,
Saa er det Maanen vel, som giør Dig bleg.

Asmund.

Ja, Maanen, Alfred, giør os Alle blege,
Thi hun er Tidens Mø; og Tiden er
En langsom Igle, men den suger dog,
Lidt efter lidt, os Blodet af vor Kind.

Alfred.

Saa elsker jeg dog Ellepigen meer,
Som dræber hurtigt.

Asmund.

Jeg har ingen Lyst
Til Bradbød nu.

Alfred.

Det har vel ingen Brudgom.

Asmund.

Den sidste Seng er kold; — en Brudeseng,
Som ei man længes efter.

Alfred.

Kiære Broder,
Din Siæl er mørk, Du ængster mig.

Asmund.

Mit Bryst
Er rørt; en deilig Mø har giort mig svag,
Jeg trænger til Fortrolighed.

Alfred.

Saa kom
Og giem, hvad Du ei ene bære kan,
I denne Barm; dens Laas er dirkefri.

Asmund.

Mit fordums Liv kan lignes ved en Storm,
Som veeg tilbage for en herlig Aarstid.
Ei Blomster meer, nei Træet bærer Frugt.
Dog — mangen Qvist har Foraarsstormen brudt,
Afrevet mangen Blomst; — hvo veed, hvo veed,
Om ei blandt disse just tilfældigviis
Var den, som giemte Spiren til mit Held.

Alfred.

Du taler Gaader, jeg forstaaer Dig ei.

Asmund.

Du kiender dog den Skik: — Fostbrødrelag? —
At blande Blodet med en anden Kæmpes?
Det er en vældig Pagt, som grunder sig
Paa trofast Venskab og Samdrægtighed.
Kiæk følger Vennen Vennen i hans Grav;
Og blev den hævdet ret —

Alfred.

O nei! Nei aldrig!
Den grunder sig paa stummelt Raseri,
Paa Vildskab og paa Livsforagt. En Ven
Bør over Vennen sørge, mindes ham;
Men i den Barm, som aander efter hin,
Skal Venskab overleve Venskabs Død.

Asmund.

Du taler jo fast som den christne Munk,
Der boer i Skoven, og som Du besøger.
Jeg frygter, han forderver Dig.

Alfred.

Snart kommer
Vor Konge, Harald Klak, fra Keiser Ludvig,
Da vil der meget ændre sig i Danmark.

Asmund.

Du veed, man giør den Eed paa tvende Maader:
At hævne Vennen, eller følge ham
I Gravens hule Hvælving uden Strid.

Alfred.

Ha, Thor!

Asmund.

Frygt ei! Det er en vældig Helt,
Og han vil sikkert overleve mig.

Alfred.

Hvo? — Nævn hans Navn!

Asmund.

Thiodolf hin Seiersælle.
Ei Vidar selv er mere skulderbred,
Hans Kiød er Jern, hans Knokler er af Steen,
Han ligner Marmoret i Miklagard:
Udhugget som et Menneske, — men Steen,
Og Tidens Orm fortærer ikke ham.

Alfred.

Men Arm og Næse, Skulder, Haand og Fod
Afhugges ham i daglig Kamp og Kiv,

Personerne.

Asmund, Helt og Bonde.
Alfred, hans Broder.
Gunborg, Herseqvinde.
Ragnhild, hendes Datter.
Rerek, Helt.
Thiobolf, gammel Kæmpe.
Faste, } Asmunds Trælle.
Ref, }
Snækol, Røver.
Flein, hans Søn.
Folkvar, en Spillemand.
Reveks Svend.
Thiobolfs Svend.
En Træl.
En Dreng.
Karle, Piger og Spillemænd.

Ansgarius, Christendommens Apostel i Nord.

Handlingen foregaaer i Sønderjylland.

Første Handling.

Udenfor et smukt Bondehuus. SilDig Aften.

Asmund sidder paa en Bænk med **Ragnhild** og **Gunborg.**

Ragnhild.

Fortæl os meer! Det er saa vennesælt
At høre dine Eventyr og Farer,
Mens Aftensolen synker hist i Havet,
Og Maanen straaler fra den lyse Himmel.

Asmund.

Hvor kan det ræbde Lam fornøie sig
Ved Ulvens Strid?

Ragnhild.

Jo, Asmund, naar det staaer
I Sikkerhed bag Giærdet. Du er selv
I Sikkerhed; Du har jo lovet mig,
At Du vil aldrig færdes saadan meer
I Ledingstog og Viking.

Asmund.

Kan Du lide
Den Ungersvend, som giør et Qvindeløvte?

Ragnhild.

Lad Kongemøer og stolte Jarledøttre
Med Hovmod kun opoffre sig for Æren;

Jeg er ei tugtprud, tænker anderledes,
Jeg ynder Freia meer end Asathor.
Min Husbond maatte elske mig for Alt,
Og ei forlade mig; thi Qvinden er
En Humleranke, vristet fra sin Green,
Naar Manden svigter.

Asmund.

Det er sandt og vist.
Men skulde da den Kraftige den Stærke
Kun slumre lad i Hytten?

Ragnhild.

Nei, han skulde
Med stærken Arm selv kiøre tunge Ploug,
Med Buen standse Fuglen i sin Flugt;
Han skulde gaae paa Jagt mod Skovens Biørn,
Og hænge Skinken i min Skorsteensrøg,
Og garve Pelsen til en Vinterkaabe;
Han skulde tække Hytten lunt med Straa;
Han skulde tømre Værktøi, Stol og Bord,
Og magelige Hylder! danne Leer,
Og brænde det til Krukker og til Fade,
Hvori jeg kunde salte Vinterkiød.
Han skulde tale med mig seent i Qveld —

Asmund.

Og favne Dig i mandig, kiærlig Arm,
Og kysse Dig!

Ragnhild.

Tys, tys! min Moder sover.

Asmund.

Saa kom og giv et Kys mig, før hun vaagner!

Ragnhild.

Vær høvisk, Asmund! Stille! Slip min Arm!

Asmund.

Er Du saa streng?

Ragnhild.

En Mø bør være streng.
Hvad var en Rose vel foruden Torn?

Asmund.

Og vil Du være ligesaa som Viv?

Ragnhild.

Det veed jeg ikke; det vil Tiden lære.

Asmund.

Den lærer langsomt, Elskov lærer snelt.

Ragnhild.

Slip! siger jeg.

Asmund.

Du veed, jeg elsker Dig.
Elsk mig igien, og vord min kiære Hustru!
Jeg beiler til Dig!

Ragnhild.

Slap det ud engang?
Men nei! Du skal ei sige, jeg har lokket
Dig til at beile, for at faae et Kys,
Hvorefter Du forsmægter. Du skal ikke
Betale slig en Smaating med dit Livs,
Dit Hiertes Frihed. See, der har Du Kysset!
Og giør saa derfor siden hvad Du vil.
(Hun kysser ham.)

Asmund.

O vene Ragnhild, hvor jeg elsker Dig!
(De omfavne hinanden.)

Gunborg (vaagner).

Hvad seer jeg? Drømmer jeg? I Guder! Ja —
Ja sikkert drømmer jeg. Thi aldrig kunde
Min Datter glemme, hvad hun skylder sig,
Og Asmund, hvad han skylder Giæstfriheden.

Asmund.

O, Moder, harmes ei! hun er min Brud.

Gunborg.

Hvad hører jeg? Du beiler til min Datter?

Asmund.

Alt længe har din Ragnhilds milde Smil
Hidlokket Strandens Maage fra sit Tang,
Og den forvandlet til en Turteldue.
Velan, jeg offrer Seiersaligheden
For huslig Fryd. Jeg elsker disse Bægge,
Jeg foretrækker dem selv Ægirs Kiel:
Og Markens Fure med sin Vinteræd
Mig forekommer mere værd, end Havets
Vindflygtige, hvoraf kun Skummet groer.
Giv mig din Datters Haand! Forvandlingen
Har Skienheds Troldom virket uden Seid.
Jeg er ei Kæmpe meer, jeg er en Bonde.

Gunborg
(lægger deres Hænder i hinanden).

Tak, Asmund! for Du elsker hende tro.
Ja jeg har længe seet din Ild, men tænkt
Det var et flygtigt Blus i Sandsers Mose,
Der slukkes brat, og ingen Freia-Stierne,
Der brænder stadigt med en evig Ild.
Jeg tilstaaer Dig, jeg frygted for mit Barn:
At, som en Bi paa Siofnas hvide Blomst,
Du hang kun for at suge Honningdug.
Ak! kiendte mangen flygtig Ungersvend
Den Angst, som ulmer i et Moderbryst,
Naar om sin Ciefsteen, sin Alders Haab,
Hun seer Forførelsen som Slange hvidsle —
Nei, han var ei saa grum! — Nu er jeg rolig!
Nu er Du hendes Brudgom; vel, nu har
Du Ret at kysse disse hvide Hænder.

Asmund.

Og sætte Ringen paa den trinde Finger.

Gunborg.

Jeg mærker, jeg er alderstegen: Natten
Mit trætte Legem ryster med sit Gys.
Det snart er Midnat, Søn! Hvi vælger Du

En Friertid, som hindrer Eders Moder
I ret at dele denne første Fryd?
Thi gamle Folk, min Søn, er spæde Børn;
Og ingen Lyst og Sorg formaaer dem til
At glemme deres vante Sengetid.

Ragnhild.

Du har alt vaaget meer end billigt, Moder!
Saa lad os gaae tilsengs. God Nat, min Brudgom!
(Hun og Moderen gaae ind i Hytten.)

Asmund.

Nu er det skeet. — Er det i Sandhed skeet?
Har jeg en Brud? Er virkelig den skiønne,
Den vene Ragnhild min? Mit fordums Liv
Mig forekommer som et ødslet Guld,
En misforstaaet Rune paa mit Skiold. —
Hver Laas oplukkes med sin egen Dirk!
Den rette Nøgle var endnu ei funden.
Der slumrer hun! Vi kiendes kun saa kort,
Og dog hun levet har i atten Aar.
For tolv Aar siden gik hun her og leged
Som yndigt lille Noer; — da stormed jeg —
Og dræbte Kæmper paa den vilde Sø.
(Grubler.)
Jeg ei fortryder mine Krigsbedrifter;
Dog ofte havde vel Huldsalighed
Mig smeltet meer, ifald jeg havde seet
Det skiønne Barn i Siofnas hvide Dragt. —
O, vene Mø! hvor jeg misunder nu
Det Bolster, som Du trykker til din Kind.
O gid jeg var det Liin, som nu Du binder
Om dine Lokkers fulde Flætninger!
O gid jeg var den Blomst, som jeg Dig gav!
Den sidder som en Drot i Miklagard
Høit paa sin Løibænk mellem to Veninder,
Og veed ei ret, til hvilken Side den
Skal bøie sig forelskt med Kindens Blus.

Jeg gaaer tilsengs, men ei til Hvile; Leiet
Skal vorde mig en Baad, hvorpaa jeg seiler
I Natten, langs ad min Erindringskyst,
Paa Tankens Strøm. Men ha — hvo kommer der,
Og skyer den blege Maaneklarhed bort
Med brandrødt Fakkelblus? — Det er min Broder.

Alfred kommer med en brændende Fakkel.

Alfred.

Nu, er Du der? Jeg har alt ventet længe.
Jeg frygted, der var hændet Dig Fortræd,
Og tændte Faklen for at finde Dig.

Asmund (alvorlig).

Sluk Faklen, Alfred! Maanen skinner klar.

Alfred (lystig).

Sluk Maanen, Asmund, og lad Faklen brænde!
Den morer mig; jeg selv har snoet mig den.

Asmund.

Dens Blus betager Maanen hist sin Glands.

Alfred.

Det kan ei Jordens Ild. Nei tvertimod,
Det dunkelrøde Flammevift i Røg,
Med snevre Lysning, stikker sælsomt af
Til Freias Klarhed, der omfavner Jorden.

Asmund.

Velan, saa plant den hen ved Træet der!
Jeg sidde vil et Blund paa denne Steen
Og kiøle mig; jeg finder det er lummert.

Alfred.

Tag Dig iagt, Du ei forkiøler Dig.

Asmund.

Hvad?

Alfred.

Kiender Du ei nok den gamle Sang,
Om Ellepigerne, der lokte Svenden
I Hulen, hvor de ængsted ham?

Asmund.

Han slap

Dog ud.

Alfred.

Med Nød og Neppe.

Asmund.

Overtro!

Alfred.

Af Branden gaaer ei Røg foruden Ild,
I hvert et gammelt Sagn er Sandhedskorn.
Jeg kan ei gaae ved Midnat, mærke Dug,
Der falder klam og køler alt for brat,
Før jeg maa tænke paa min Ellepige.

Asmund.

En Ungersvend ei fylde maa sin Hierne
Med Vanghebs Billeder.

Alfred.

Jeg er ei ræd;

Kun lidt forsigtig.

Asmund.

Men Forsigtigheden —

Alfred.

Retgodt forenes kan med Tapperhed.
Der lever dog vist ingen Helt saa gram,
At han vil kæmpe mod Naturens Kræfter?

Asmund.

Du er mig altfor klog alt for din Alder.

Alfred.

Jeg er en Dreng, det har Du tidt mig sagt;
Dog, Børn kan ogsaa stundom tale sandt.

Asmund.

Da jeg af samme Alder var som Du,
Da var jeg lutter Fyr og Flamme.

Alfred.

Hvi

Est Du ei saa endnu?

Asmund.

Man bli'er besindig

Med Aarene.

Alfred.

Ei, vel da liden Alfred,

Ifald han er det alt.

Asmund.

Jeg maa nok sende

Til Offergoden Dig som Lærepilt.

Alfred.

Nei, jeg vil være Helt. Jeg øves daglig,
Og jeg kan hugge med det største Sværd.

Asmund
(rækker ham venligt Haand).

Tilgiv mig, Alfred! Raske, bolde Knøs!
Det nedrigt var, om jeg fornærmte Dig.

Alfred.

Et Ord uoverlagt af Vennemund
Fornærmer kun en kold indsnærpet Siæl.

Asmund.

Vel! Skiøndt Du deler halvt min Alder kun,
Est Du min Ven, min Broder, min Fortrolige:
Du kiende skal min Fryd, min Trøst — min Frygt!

Alfred.

Er Ragnhild end saa knibsk?

Asmund.

Hun elsker mig.

Alfred.

Det veed jeg nok; men har hun sagt Dig det?

Asmund.

Ja, jeg har beilet, vundet hendes Ja.

Alfred
(springer glad omkring).

Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Men hør,
Det siger jeg Dig: Du maae bie med det,
Til jeg har faaet min nye Vadmelstrøie,

Med røde Lidser, fra den gamle Hervor.
Og jeg maa kiøbe mig en Hue først.
Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Saa skal
Der feies i den store lange Lade,
Bestrøes med Siv; saa maa jeg hente selv
Den raske Folkvar Spillemand, og Hemming,
Som blæser Luren, og Gotvare Tærne,
Som slaaer paa Trommen og paa Klingejern. —

Asmund (i dybe Tanker).

Giv Held mig, Freia! Eir, giv Sundhedsliv!

Alfred.

Hvad taler slig en Helt, som Du, om Sundhed?

Asmund.

Mig fattes Intet!

Alfred.

Ragnhild heller Intet.

Asmund.

Nei, hun er frisk, som Lilien i sin Dug.

Alfred.

Hvad mangler da?

Asmund.

O intet! Det var kun
En flygtig Grille.

Alfred.

Hvor Du stirrer sært.
Det kan ei være Faklen, den er rød,
Saa er det Maanen vel, som giør Dig bleg.

Asmund.

Ja, Maanen, Alfred, giør os Alle blege,
Thi hun er Tidens Mø; og Tiden er
En langsom Igle, men den suger dog,
Lidt efter lidt, os Blodet af vor Kind.

Alfred.

Saa elsker jeg dog Ellepigen meer,
Som dræber hurtigt.

Asmund.

Jeg har ingen Lyst

Til Bradbød nu.

Alfred.

Det har vel ingen Brudgom.

Asmund.

Den sidste Seng er kold; — en Brudeseng,
Som ei man længes efter.

Alfred.

Kiære Broder,

Din Siæl er mørk, Du ængster mig.

Asmund.

Mit Bryst

Er rørt; en deilig Mø har giort mig svag,
Jeg trænger til Fortrolighed.

Alfred.

Saa kom

Og giem, hvad Du ei ene bære kan,
I denne Barm; dens Laas er dirkefri.

Asmund.

Mit fordums Liv kan lignes ved en Storm,
Som veeg tilbage for en herlig Aarstid.
Ei Blomster meer, nei Træet bærer Frugt.
Dog — mangen Qvist har Foraarsstormen brudt,
Afrevet mangen Blomst; — hvo veed, hvo veed,
Om ei blandt disse just tilfældigviis
Var den, som giemte Spiren til mit Held.

Alfred.

Du taler Gaader, jeg forstaaer Dig ei.

Asmund.

Du kiender dog den Skik: — Fostbrødrelag? —
At blande Blodet med en anden Kæmpes?
Det er en vældig Pagt, som grunder sig
Paa trofast Venskab og Samdrægtighed.
Kiæk følger Vennen Vennen i hans Grav;
Og blev den hævdet ret —

Alfred.

O nei! Nei aldrig!
Den grunder sig paa stummelt Raseri,
Paa Vildskab og paa Livsforagt. En Ven
Bør over Vennen sørge, mindes ham;
Men i den Barm, som aander efter hin,
Skal Venskab overleve Venskabs Død.

Asmund.

Du taler jo fast som den christne Munk,
Der boer i Skoven, og som Du besøger.
Jeg frygter, han forderver Dig.

Alfred.

Snart kommer
Vor Konge, Harald Klak, fra Keiser Ludvig,
Da vil der meget ændre sig i Danmark.

Asmund.

Du veed, man giør den Eed paa tvende Maader:
At hævne Vennen, eller følge ham
I Gravens hule Hvælving uden Strid.

Alfred.

Ha, Thor!

Asmund.

Frygt ei! Det er en vældig Helt,
Og han vil sikkert overleve mig.

Alfred.

Hvo? — Nævn hans Navn!

Asmund.

Thiodolf hin Seiersælle.
Ei Vidar selv er mere skulderbred,
Hans Kiød er Jern, hans Knokler er af Steen,
Han ligner Marmoret i Miklagard:
Udhugget som et Menneske, — men Steen,
Og Tidens Orm fortærer ikke ham.

Alfred.

Men Arm og Næse, Skulder, Haand og Fod
Afhugges ham i daglig Kamp og Kiv,

Som Marmoret i Miklagard af Gother.
Ham Du tilsvoret har Fostbroderskab?
En Kæmpe, der ei hviler nogen Dag
Reent uden Eventyr og Vikingsfærd?
Min Broder, ha! der har Du kastet Anker
I daarlig Havn.

Asmund.

Det føler jeg — for seent.
Det var i Drukkenskab. Jeg ynder ei,
Har aldrig yndet denne barske Kæmpe;
Han aldrig mig. Men, som Du siger sandt,
Det var i daarlig Raadhed. — Mioden gierde
Mig Blodet varmt. Vi sad en Sommernat
Og deelte Vikingsbyttet i en Skov.
Paa Bakkeskrinten, mellem runkne Stammer,
Vi havde tændt en Ild i Sandets Grav,
Som huled ind sig under friske Græstørv.
Guldhornet straalte klart i Nattens Blus,
Som nu min Ragnhilds Ring ved Faklen her. —
Dengang var Kampen mig, hvad Elskov nu;
Den stærke Thiodolf tyktes mig en Thor,
Min Stolthebs Ønske var at ligne ham;
Jeg følte mig et Barn ved Kæmpens Side.
Tænk Dig min Glæde, da jeg Thiodolf saae,
Med Horn i Haand og Daggert i den anden;
Og blottende sin Arm for Sværdets Odd
Han bød mig Broderskab, Fostbrodereed.

Alfred.

Det bød Dig Loke giennem Hødurs Mund.

Asmund.

Og før jeg end fik rigtigt svart mit Ja,
Nedrandt ham Blodet alt i Sandets Hul;
Og før jeg fik betænkt mig, rakte han
Mig Daggerten, saa blodig som den var,
At giøre ham den samme Skiæl. Jeg saared
Min Arm! Jeg husker endnu grant, jeg skiælved;

Men Æren forekom mig altfor stor,
Og Skammen større, hvis jeg svigted den.
Da blandte han vort Blod med Daggertspidsen,
Og helligt svoer jeg ham, ved Odins røde
Ni dybe Saar, med Geiersodd betegnet,
At følge ham i Døden, naar den vinkte.

Alfred (efter en kort Taushed).

Det var et daarligt, overilet Løvte!

Asmund.

Det føler jeg først nu ret levende.

Alfred.

Nok har at kæmpe Hver med egen Skiæbne.

Asmund.

En Ven bør dele Faren med en Ven.

Alfred.

Thiodolf var ei din Ven; og er han død,
Da nytter ham kun lidt dit Livs Forliis.

Asmund.

Jeg var saa glad, saa munter nys hos Ragnhild! —
För har ei dette Løvte skrækket mig;
Nu, Ragnhilds Skiæbne bundet er til min,
Nu, da min Fremtid vinker rosenrød,
Nu tuder Faren mig som Træets Ugle!

Alfred.

End lever Thiodolf. Da det dog er skeet, —
Glem Faren, stol paa Lykken!

Asmund.

Andre Mænd
Behøve Spise, Drikke, Luft til Livet;
Asmund, foruden det, end — Thiodolfs Liv!

Alfred.

Følg mig!

Asmund.

Ha, lad mig ene med min Tungsind.

Jeg vil bekæmpe den, og følger Dig,
Naar jeg er atter fuldeligt mig selv.

(Alfred gaaer. Asmund sætter sig mørk hen under et Træ. Naar han saaledes har stirret nogle Øieblik, kommer Thiodolf fra Stranden med sin Svend. Asmund springer forfærdet op, og siger:)

Der er han, ved de hellige tolv Guder!
Hiemdragen atter fra et Ledingstog.
Han lever — og jeg skiælver for hans Liv;
Hvad vilde jeg da, hvis det var hans Liig?
Usalige Løvte! Jeg vilde skiule mig
For ham, for Faklen, Maanen og mig selv.

(Han gaaer ind mellem Træerne.)

Thiodolf til sin **Svend**, der følger ham.

Er Alt i Orden? Sværdet slebet? Skiolbet
Belagt med friske Huder? Remmene
Vel efterseet paa Harnisket?

Svenden.

Ja, Herre!

Thiodolf.

Nei, jeg vil intet Harnisk. Harnisket
Er ubeqvemt og falsk, det brister let.
Giv Du imorgen mig min Ringlesærk,
Min Pandserskiorte.

Svenden.

I har lovet kiæk,
At møde Rerek paa Berserkerviis.

Thiodolf.

Reent uden Skal? Som Regnorm? Det var dumt!
Det kunde jeg dog lært, selv af en Østers,
At Pandserskal er god til Værn og Værge.

Svenden.

Han trodsed Eder, pukked med sit Mod.

Thiodolf.

Hvad? trodsed han? Nu, ved mit Bukkeskiæg,
Saa trodser jeg igien. Velan! saa kæmpe
Vi uden Harnisk i det blotte Linned.

Det har jeg giort saa tidt. Troer han, jeg frygter
Hans Landse? Myg! sfig, har jeg nogentid
Vel stiælet for din Braad? Hans Sværd? Ha, ha!
Der bider ingen skarpe Sværd paa mig. —
Hvorover er det nu, at vi skal slaaes?

Svenden.

I kom i Mundkiv.

Thiodolf.

Saa? Hvorover da?

Svenden.

Jeg veed det ei. Jeg hørte pludselig
Paa Skibet mellem Eder Larm og Gny,
Og saae Jer løfte Bægre mod hinanden.

Thiodolf.

Ha, ha! Saa var vi begge vel berufte?

Svenden.

Vel ikke langt derfra.

Thiodolf.

Saa var vi drukne?

Svenden.

Formodentlig.

Thiodolf.

Men man kan være drukken,
Og høvisk dog for det. Hvad har han sagt?
(Hidsig).
Du Dosmer sfig, hvormed har han fornærmet
Din Herre?

Svenden.

Paa min Tro, jeg veed det ei.

Thiodolf (rolig).

Nu det er ligemeget! Den, som gierne
Vil hoppe, han er god at lokke. Siger
Man ikke saa?

Svenden.

Jo, Herre!

Thiodolf.

Det er nu
Den Tredivte, jeg sende skal til Odin
I Tvekamp, og han vorder ei den Sidste.

Svenden.

Der er endnu et Ordsprog.

Thiodolf.

Der er mange;
Men hvilket mener Du?

Svenden.

Jeg frygter, Herre,
Min Tristighed fornærmer Eder.

Thiodolf.

Nei,
Tal Du kun frit, min Søn! En Træl, som Du,
Kan ei fornærme. Tal kun friskt fra Lungen!
Hvad siger Ordsproget?

Svenden.

Det siger: Kruken
Saa længe gaaer til Vands, til Hanken brister.

Thiodolf.

Leerkrukken! Deri har Du ganske Ret;
Men ikke Kobberkanden.

Svenden.

Edbergrønt
Kan ogsaa gnave Kobberkanden mør.

Thiodolf.

Nu, — jeg har Tid endnu!

Svenden.

Jeg har bestilt
Jer Natteleiet.

Thiodolf.

Gak Du kun i Seng!
Jeg vil omvandre lidt i Maanskin først.

Svenden.

Men I skal tidlig op.

Thiodolf.

Det er saa silde,

Jeg troer, jeg bliver oppe.

Svenden,

Sov dog først!

Tænk, I maae samle Kræfter.

Thiodolf.

Samle Kræfter?

Hvorfor?

Svenden.

I skal jo kæmpe.

Thiodolf.

Ikke andet?

Svenden.

Nerek er stærk og ung og heed som Ild.

Thiodolf.

Men jeg er gammel, seig og kold som Vand.
Jeg drukner ham! — Hvo er den Mand derhenne?

Svenden.

Det veed jeg ikke.

Thiodolf.

Ved mit Buggeskiæg,
Der seer jeg Asmund eller Asmunds Skygge.

Asmund (træder frem).

Du har ei taget feil, det er ham selv.
Hvor gaaer det Dig — Fostbroder?

Thiodolf.

Vil Du gaae
Berserkegang med mig imorgen?

Asmund.

Nei —
Nei, jeg vil holde Bryllup, hvis Du lever.

Thiodolf.

Du spørger, om jeg lever?

Asmund.

Du skal stride?

Thiodolf.

Paa Liv og Død i Morgen med en Kæmpe
Men om jeg veed hvorfor, saa maa Du vælte
Mig Bautastenen fra min Heltehøi.

Asmund.

Imorgen alt?

Thiodolf.

Ved Solens Opgang. Dog
Den Leeg kan endes i en Haandevending.
Imorgen Aften tænker jeg, vil Thor,
At komme med og drikke ved dit Bryllup.

Asmund.

Det give Guderne!

Thiodolf.

Tak for dit Ønske.

Asmund.

Tak ei! det er af Egennytte.

Thiodolf.

Saa?

Hvi saa?

Asmund.

Vi har ei seet hinanden, Thiodolf,
I otte Aar.

Thiodolf (ligegyldig).

I otte Aar? Ei, ei!

Asmund.

Har Du ei savnet mig?

Thiodolf (gaber).

Hvor?

Asmund.

Husker Du

Vort Løvte?

Thiodolf.

Jeg har giort saa mange Løvter;
Man glemmer let det ene for det andet.

Asmund.

Vi blandet har i Muld hinandens Blod,
Og svoret Broderskab.

Thiodolf.

See, har vi det?
Nu, det kan gierne være.

Asmund.

Hvis jeg døde —

Thiodolf.

Du har dog ei besluttet alt at døe,
Da Du vil gifte Dig?

Asmund.

Men hvis jeg døde? —

Thiodolf.

Saa giorde jeg Dig Selskab, det forstaaer sig.
Siig mig kun til, saasnart det forefalder.
Thor veed, ei nogen Beiler løber efter
Sin stolte Mø, som Thiodolf efter Døden;
Og dog forsmaaer hun mig. Men nu god Nat!
Imorgen samles vi.

Asmund.

Hvor?

Thiodolf.

Ved dit Bryllup.

Asmund.

Med Ragnhild eller Hel?

Thiodolf.

Hvad kiender jeg
Den Qvindes Navn; nok din Trolovede!

(Han gaaer med sin Svend.)

Asmund (stirrer efter ham).

Hvad kan jeg vente mig af disse Syner?
Fælt true Varslerne, — det træffer op;
Den lummerbrune Sky bag Havet lyner,
Og Stormen suser alt i Bøgens Top.

End slaaer ei Straalen ned, — end Flammen brænder,
Som svovlblaa Piil, ei giennem Odins Hænder.

Dog snart maaskee! — Min Brud! min Elskerinde!
Med Roser seer jeg Dig i Skoven staae;
Men hisset Hel, den gamle runkne Qvinde,
Henvinker mig med Knokler i sin Braa.
Her Sol og Sommer, Kiærlighed og Varme!
Hist — Mulm og Skræk og Død i Gravens Arme.

Skal jeg for Den, som Venskab ei fortiente,
Opoffre Dig, min hulde Kiærlighed?
Skal Hiertet, førstegang da Freia tændte
Dets Lue, knuses af en grusom Eed?
Har Straffen luret, for mig ret at qvæle,
Og stikker Slangens Braad den Banges Hæle?

Nei, skiønne Freia! sving Dig i din Kaabe,
Den himmelblaa, fra Folkvang til min Trøst!
Lær atter den bespændte Siæl at haabe,
Og fyld med din Lyksalighed mit Bryst!
Jag Snogen bort, som lumsk i Græsset hvidsler,
Og dræb ei selv din Rosenknup med Tidsler!

Anden Handling.

Skuepladsen som i første Handling. Morgen.

Rerek med sin **Svend**.

Rerek.

Jeg aander let! End er det aarle Dag,
Og Daaden er alt øvet. Skynder Eder,
Og bringer Gubben ret forsigtigt hid.
Det er min Hensigt ei, mit Ønske just,
At han forbløder sig.

Svenden.

Han bringes hid.

Rerek.

Velan, jeg føler mig som Fugl i Luften!
Held avler Mod. Har jeg bekæmpet Thiodolf,
Hvi skulde Ragnhild da vel ikke vindes?
Den stolte Pige! Sandt nok, hendes Hierte
Befæstet er med skiønne faste Volde;
Ei Buen skyder slige Flammepile,
Som hendes Øie fra det sikkre Laag,
Der synker halvt, med Smægten, mens hun skyder.
Hvert Haar, der voxer afbleget tre Alen
Fra hendes Isse, blier et Næt, hvori
Hun fanger Mandfolks Hierter som en Havfru.
Men Mod! Man kan vel overvinde Møer

Saagodt som Mænd, naar Spøgen leges omvendt:
Vi elske deres stærke Svaghed, de
Vor svage Styrke. De forstaae at seire
Med Trods; vort bange Suk indtager dem. —
Hvem der? Ung Alfred! Hil Dig, Ungersvend!
Ved alle Guderne jeg elsker Dig!
End est Du kun et smækkert Skud i Skoven,
Men slaaer ei alle Julemærker feil,
Da tegner stærkt Du til at vorde Stamme.

Alfred (kommer).

Ha, Nerek, — grumme Nerek, har Du dræbt —

Nerek.

Hvem?

Alfred.

Gubben — Thiodolf! — Svar! — Jeg gyser! — Tal!

Nerek.

Hvad fattes Dig, min Ungersvend? Hvad nu?
Har Du Medlidenhed med galne Hunde?

Alfred.

Nei, med min Broder. Har Du dræbt ham?

Nerek.

Hvem?
Din Broder Asmund?

Alfred.

Thiodolf!

Nerek.

Dræbt ham ei;
Men saaret ham saa dybt, at Døden dvæler
Og sig betænker i det aabne Saar,
Om kun indtræde skal og standse Bælgen
I Aandedrættets Værksted, eller gaae.

Alfred.

Saa kysser jeg din Haand, fordi den tvang
Sin Mandboms kraft.

Nerek.

Alfred, vær intet Barn,
Og ynk den gamle Jette! Ved mit Sværd,
Jeg kan ei lide det. Hør, Du skal holde
Med mig, naar først Du kiender Sammenhængen.

Alfred.

Ak, Sammenhængen er mig ligegyldig;
Men Thiodolfs Liv er mig af Vigtighed.

Nerek.

Har jeg fornærmet ham? Hvad var min Brøde?
Han er som bidske Hunde: staaer og lurer
Paa Leilighed; saa snapper han i Benet.
Det er ei Blod, det er den feige Tiære,
Som flyder i hans Aarer: sort og langsom,
Og præger Panden med den stumle Tungsind,
Men brænder strax ved mindste Vredesgnist.
Fortæl ham om din Elskov, om dit Venskab —
Han gaber og bespotter Dig. Betro
Din Kummer ham — han stirrer ligegyldig!
Viis ham den grønne Skov ved Havets Bred,
Naar Solen stiger i sin Morgengløb —
Han leer og kalder det barnagtig Sværmen.
Beed ham om Hiælp — han nægter Dig den gnaven;
Yd ham din Hiælp — han tager den som Pligt,
Og lønner Dig derfor med Glemsomhed.
Ved alle Guderne! hvad skal jeg agte
Hos sligt et Drog? Hans Tapperhed? Hans Styrke?
Vel, jeg har ogsaa Tapperhed og Kraft;
Det har jeg viist ham.

Alfred.

Nerek, Du est bold.
Den grimme Trold har ægget Dig til Hævn;
Thi han er giftig som en Orm, der suger
Sin Kraft af onde Urter. — Odin veed,
Hvor denne Gave kommer fra, han har,
At lokke bolde Kæmper i sin Nærhed,

Blot for at skade dem. Men jeg har hørt
At flere Kryb besidde slig en Magt:
At der er Slanger, der bedøve Lammet,
Som nærmer sig, med fæl Uddunstning; andre
Nedtrylle, ved at stirre blot paa Fuglen,
Den strax i Svælget. Rædsom er den Drift
Hos Skabningen, at søge hvad bør skyes.
Jeg er kun ung, men veed dog vel af Sagn,
At mangen Ungersvend sin Bradbød fandt,
Ved blindt at flyve som en Myg i Lyset.

Rerek.

Nu, Thor skee Tak, jeg har ei brændt mig Vingen;
Og har jeg ikke Lyset slukt, saa ryger
Hoist med usel Gløb den lange Tande.

Alfred.

O denne Gløb er kostbar, sluk den ei!

Rerek.

Forklar Dig tydeligt!

Alfred.

Jeg siger Dig:
En Arnes Ild beroer paa denne Gnist.

Rerek.

Hvorfor er dette gamle Liv Dig vigtigt?

Alfred.

Fordi det er en kostbar Olie, Rerek,
Hvorved min Broder Asmunds Lampe brænder.

Rerek.

Har Asmund —

Alfred.

Blandet Blod med Thiodolfs Blod.

Rerek.

Og svoret?

Alfred.

Strax at følge ham i Graven.

Rerek.

Thors Hammer! — —

Alfred
(efter en Stilhed).
Er der Haab?
Rerek
(trækker paa Skuldrene).
Jeg veed det ei.
I Striden har jeg lært at saare Mænd;
Men læge dem igien, det maa en Qvinde.

Thiodolf bringes paa en Leibænk.

En Svend (til den anden).
Sæt Baaren ned, og lad os puste lidt.
Ha, Gubbe, Du est tung.
Thiodolf (tvær).
Jeg er ei tung,
Men Du est kraftesløs.
Svenden.
Han pukket har
Paa Veien hele Tiden. Sæt ham der!
I Elmeskyggen.
Thiodolf.
Sæt ham! Sæt ham der!
Ha, ved mit Sværd, det er en rør'g Tale
For gammel Helt. Ham! Sæt ham! At behandles
Som andet Huusgeraad.
Svenden.
Her staaer Du godt.
Thiodolf.
Jeg vil — Hvor bringer Du mig hen?
Svenden.
Til Rerek.
Thiodolf.
Jeg vil ei til min Fiende Rereks Huus;
Ei over Tærsklen til min Avindsmand.
Den unge Ragnhild har forbundet mig;
Velan, saa bringer mig til hendes Hytte!

Rerek.

Der kommer hun med lange Flætninger.

Alfred.

Som Eir, og bringer Sundhed med sin Friskhed.

Rerek

(til Ragnhild, som kommer).

Den Saarede har ønsket, vene Jomfru,
At maatte bringes i din Moders Huus;
Du er hans Alf, hans lykkelige Fylgie.

Ragnhild.

Med Glæde!

(Til Thiodolf.)

Ven! Vor Hyttedør staaer aaben
For Dig og for din Nød.

Thiodolf.

Min vakre Mø,
Ja, lad dem føre mig i Hallen til Dig!
Men tal mig ei om Nød! Om Døden maa
Du gierne tale, men det er mig vammelt
At høre Medynk.

Ragnhild.

Bærer ham forsigtigt!

Thiodolf.

Jeg lider heller ei Forsigtighed.

Ragnhild.

Du ønsker dog din Helbred?

Thiodolf.

Ja, det giør jeg.
Hvis det kan skee paa en anstændig Maade.

Ragnhild.

Hav Omsorg, Alfred!

Alfred.

Vær Du rolig, Ragnhild!
Hans Blod er mig en kostelig Rubin,
Hvis Tab var — fleer end mig — for føleligt.

(Alfred og Svendene gaae med Thiodolf.)

Rerek
(holder Ragnhild, som vil folge, tilbage).

Et Dieblik —

Ragnhild (forlegen).

Tilgiv, den Syge venter.

Rerek.

Du har forbundet ham med bloden Haand,
Med Kunst og Omhu; hvad han nu behøver
Er Ro. — Men der er Flere syg' end han,
Som ingen Ro kan finde.

Ragnhild.

Jeg forstaaer ei —

Rerek.

Dit Blus paa Kind modsiger dine Læber.

Ragnhild.

Lad mig betroe Dig —

Rerek (afbryder hende).

Vi! Opsæt din Dom.
Ei Hiertet er saa strengt som Ordet, Ragnhild!
Og det, som Tungen ei endnu har talt,
Forhærder ei din Villie mod mit Onske.

Ragnhild (venligt smilende).

En Helt, som Du, kan trodse Pigestrenghed.

Rerek.

Det tykkes Dig maaskee for diærvt, for vovsomt,
Og muligt er det ogsaa Daarlighed,
At, strax paa denne Kamp, ved første Møde
Jeg siger Dig — hvad Du har længe vidst!
Nu, da Du angst, bekymret for den Syge,
Har Siælen fuld af fæle Billeder,
Og seer i mig kun denne Gubbes Morder.
Men lad saa være dog; min Siæl er rørt,
Jeg er uskyldig. Med mit stærke Sværd
Har jeg i Morges tappert værget mig
Mod fiendtligt Angreb. Det er førstegang,
At Thiodolf taber. Seent iaftes tænkte

Jeg veed mig selv: Du falder nok i Morgen,
Saa er det godt, at Du har intet sagt.
Men nu, nu er jeg frelst! Nu tykkes Livet
Mig atter som en Fødsel. Glad jeg staaer
I Vaarnaturen som et Lykkens Barn;
Nu har jeg Mod, nu vover jeg at haabe;
Og hvad de rige Guder skjænkte mig,
Det lægger jeg, saa ubrugt og saa nyt
Som Odin sendte det, for Ragnhilds Fod!

Ragnhild
(med Deeltagelse og Bekymring).

Ha, bolde Rerek —

Rerek.

Vi et Øieblik!
Maaskee Du tvivler om, jeg elsker Dig
Fordi jeg er saa karsk? Jeg veed det nok!
I Møer'er gruumme, skjøndt man tager Eder
For blide Skabninger; I ere Lilier:
Særdeles skjønne, men bedøvende
For Den, der vover Kalken sig for nær.
I bringe Sygdom med, og hede Febre,
Som Foraarsluften; og mens Droslen slaaer
Og Løvet grønnes, høines mangen Grav.
Dog kan en tapper Kæmper, uden just
At svække Modet, hylde Pigeskjønhed.

Ragnhild.

Ifald jeg taug, var det Fornærmelse
Mod Dig, som aabner ærligt mig dit Hierte.
See denne Ring! Den sad endnu iaftes
Paa Asmunds Finger.

(Med synkende Stemme)

Jeg er Asmunds Brud.

Rerek.

Brud? Du en Andens Brud? O evige Guder!

(Han skiuler heftig sit Ansigt i sine Hænder.)

Ragnhild (bevæget).

Hvad siger Du?

Rerek (stirrer paa hende).

Hvem nævnte Du?

Ragnhild.

Min Asmund.

Rerek.

Asmund? I Norner! Asmund er din Brudgom?
Og jeg opholder Dig med mine Taler?
Gaa! — Red den Syge! —

Ragnhild.

Bolde Rerek, fat Dig!

Rerek.

Du dvæler roligt her, og elsker Asmund?
Forfærdes ikke meer ved Thiodolfs Fare?
Du hader ikke meer hans Banemand?
Hvordan forstaaer jeg Dig? Iil! Plei den Syge!

Ragnhild
(som misforstaaer ham).

Nu est Du dog fortørnet. Unge Mænd!
I sige at I elske os? I lyve!
I elske kun Jer selv. Forgude kan
I vel en Mø, saalænge som I troe
At vinde hende; svigter dette Haab,
Da saares Eders Egenkiærlighed,
Og brat er Iis og Snee, hvad nys var Flamme.
Da høre I om søie Tid, med stor
Koldsindighed, om Den, som I tilbade:
Nu er hun syg, ulykkelig, nu død! —
Det er ei smukt, det er ei kiærligt handlet.

Rerek.

Nei, ved min Moder Thoras rene Bryst,
Hvor jeg har drukket Vennesalighed
Med Modermelken — Rerek er ei saa.
Det skulde smerte mig at høre, Ragnhild,
Om din og Asmunds gyselige Skiæbne. —
Iil! Plei den Syge! Jeg vil ikke dvæle —
Ei oppebie dette Tordenslag.

Var jeg et Værktøi? Ha, jeg var ei Haanden,
Som saared, jeg var kun den blinde Daggert.

Ragnhild (venlig).

Min Ven!

Rerek.

Venskab er Sølv! En svag Erstatning
For Elskovs Guld. Men nok nu! lad saa være.
Gaa, hiælp den blege Thiodolf! Veed Du ei,
Hvor vigtigt dette Liv Dig er?

Ragnhild (forundret).

Mig vigtigt?
Ha, jeg forstaaer ei denne Tale. Alfred
Udtrykte sig paa lige Maade. Vigtigt?
Hvi er da Thiodolfs Liv mig mere vigtigt,
End hvert et andet?

Rerek.

Spørg din Beiler, Ragnhild!
Jeg varer Dig, meer kan Du ei forlange.
Freia beskiærme Dig! Og saa farvel!

(Han gaaer).

Ragnhild.

Hvad vil han sige med min Asmunds Redning?
Der overfalder mig en Skræk og Gysen.
Det forekommer mig, som om vor Hytte
Var giæstet af en fiendtlig Trold. O Frei!
Og dog beroer vort Held paa Troldens Liv?
Ha, løs mig Gaaden, skumle Gest hin blinde!
Forklar den mørke Rune, som Du rister!

(Hun gaaer).

Asmund kommer fra den anden Side, smykket som **Brudgom.** **Han er bleg.** Endeel unge Karle og Piger følge **ham.**

Tak, kiære Venner, kiære Møer, Tak!
Fordi, paa min Indbydelse, saa tidligt
I samle Jer til Asmunds Bryllupsfest. —
Thi skeete det ei strax i denne Morgen,
Maaskee det aldrig skete.

En Pige.

Stakkels Asmund!

Hvad fattes ham? han er saa bleg. Gaae vi
Til Graven med ham, eller til hans Bryllup?

En Ungersvend.

Har han en Feber? — Du var karsk igaar,
Og alt idag —

Asmund.

Idag? Troer Du, min Ven,
En Dag behøves, for at vende Held
Til Uheld? Ha — et Øieblik er nok.

Svenden.

Hvad Uheld har Du havt?

Asmund.

End intet havt,
Det forestaaer. Er Thiodolf bragt til Hytten?

Svenden.

Ja.

Asmund.

Ragnhild — er hun hos?

Svenden.

Hun pleier ham.

Asmund.

Eir lægge Kraft i hendes Liliehaand!
Troer Du, hans Saar er dybt?

Svenden.

Ja, det er dybt;
Men neppe dødeligt.

Asmund
(falder ham om Halsen).

Min Lykkes Alf!
Min Baldur!

(Springer glad omkring.)

Seer I vel? Nu er jeg munter.
Mit Ansigt er at ligne ved et Landskab,
Der staaer paa Skrænten af en busket Høi:

Folkvar.

Forstaaer sig! Alle gode Gang' er tre!

(synger)

Seer I, hvor Rokken straaler derude
Giennem den tynde Fiskeskindsrude.
Kan I ei Stiernen kiende,
Mellem Lysene, som brænde?
Men gaaer I ud i Lunden at spøge,
Vil I paa Himlen længe den ei søge,
Herlig den staaer og funkler,
Alle Stierner den fordunkler.
Kan I den over Bøgeskoven see?
Hvidt skinne Prikker, tre Gange tre;
Trindt om Rokken er et Belte,
Dermed bindes alle Helte.
:,: Der spinder Freia Kiærligheds Traad,
Gid hun den aldrig væde med Graad!
Gid den aldrig briste!
Gid I aldrig miste
Gode Bør paa Livets Baad! :,:

Asmund.

Du ønsker meer end Skiæbnen holde kan.

Folkvar.

Medens nu Brud, mens Brudgom fornøiet
Sukker af Hiertet, stirrer med Øiet,
Blikket paa Jorden fæster,
Glemmer Mad og glemmer Giæster;
Ville vi andre Miødhornet tømme,
Suttung og Bragi høiligen berømme;
Elskov os glæder ikke,
Vi maae glædes ved at drikke!
Ædrulig Giæst kun rider paa Føl;
Sleipner med Vinger brun er som Øl;
Han har otte Been, kan trave
Over Field og over Grave.
:,: Hver kan ei søge Blomster i Korn,

Hvis kun Du ligger rolig, haaber jeg
Det læges snart igien.

Thiodolf.

Vist læges det.
Det blier nok godt, naar først man klapper efter
Med Skuffer.

Ragnhild.

Hav dog ei saa fæle Tanker!

Thiodolf.

Troer Du, jeg frygter for at døe?

Ragnhild.

O nei!
„Døer Fæ, døer Frænder, — een Ting veed jeg dog
Som aldrig døer: Dom over hver en Død."

Thiodolf (ondskabsfuld).

Er da din Asmund rolig?

Ragnhild.

Atter Asmund!
Hvad har min Asmund da med Dig at lide?
Hvad kommer vel dit Saar min Asmund ved?

Thiodolf.

Det veed Du ikke?

Ragnhild.

Nei, ved Freias Lys!

Thiodolf.

Og sørger dog saa ivrigt for mit Liv?
Er saa bekymret?

Ragnhild.

Kan jeg ikke føle
Medlidenhed med Dig, fordi jeg elsker
Min Brudgom?

Thiodolf.

Niflheim! Kommer Du igien?
Jeg vil ei ynkes! Har jeg ikke sagt det?
Medlidenhed! En Qvindes Ynk? Fordømt!

Ragnhild.

Jeg tie vil. Jeg mærker, at min Tale
Forstyrrer Dig.

Thiodolf.

Ja ti Du kun, skjøn Jomfru!
Men tænk kun ei, at taabelig jeg troer
Paa dine Flitterdyder. Asfurs Børn
Giør Alting kun af snedig Egennytte.
Det har jeg seet, det har jeg handlet efter.
Kom ei og tril mig her paa Sottesengen,
Med dine Fagter.

Ragnhild.

Har Du ikke været
En hugprud Helt, saa var Du vist ei heller
Særdeles ond. Alfader vil tilgive!

Thiodolf.

Alfader!! — Troer Du paa Alfader?

Ragnhild.

Guder!
Jeg gyser! Har Du ingen Tro?

Thiodolf.

Jeg troede
Paa mine stærke Skuldre, paa mit Sværd.
Men nu min Skulder dingler uden Kraft,
Og Sværdet trækker sig ei selv af Balgen.
Hvad Under vel, at Troen synker, nu,
Da Grunden vakler, den var fæstet til?

Ragnhild.

Og har Du aldrig havt en bedre Tro?

Thiodolf.

Giv mig en Draabe Mjød!

(Han drikker.)

Jo, seer Du vel,
Jeg vil tilstaae Dig det: Der var et Træ,
En gammel Stub i Skoven hvor jeg boede!
Dens Top var slidt af Stormen bort, dens Marv

Fortært af Ormen; Mos og Vedbendgrønt
Bevoxte Bullen; men det gule Ved
Stak frem af Barken, som et Hundehoved;
Og hvergang Maanen skinte bleg paa den,
Det tyktes mig, som Stubben fik et Liv,
Og blev en Kæmpe. Jeg har forestilt mig
Utgardeloke med de stive Haar,
Som denne Knup med sine trætte Qviste.
Det kom mig for, som det var Loke selv.

Ragnhild.

Maaskee! Naar Baldur viger, faaer han Magt.

Thiodolf.

En Nat i Høst gik jeg den Stub forbi;
En Storm foer giennem Skoven, Uglen skreg
Fra Knuppens Hul og Maanen grinte fælt
Fra Skyens Kløfter, som det blege Liig
Fra Graven, naar i Ragnarok den brister,
Ved Klang af Heimdals høie Giallerhorn.
Jeg havde nylig dræbt en Ungersvend,
I Strid forstaaer sig selv — men han var spæd —
Jeg gav Anledningen, ham hented Døden;
Hans Moder havde nys forbandet mig
Paa gammel Kiærlingviis; jeg loe deraf; —
Men her i Natten, i den mørke Skov —
Og drukken var jeg til — og Knuppens Qviste
Bevæged sig (mens Uglen skreg i Gabet)
Som Arme; — vinkte — vilde gribe mig:
Jeg tilstaaer Dig det, jeg var Niding nok til
At falde næsegruus paa Knæe til Jord
Og bede: Loke, Loke staae mig bi!
Jeg frygter Dig. — Men det er ogsaa, seer Du,
Den første sidste Gang, at daarlig Thiodolf
Sig svag forblinde lod af Overtro.

Ragnhild.

Det var din eneste Gudsdyrkelse!

Thiodolf.

Hvad hielper Dyrkelsen? hvis Thiodolf døer,
Maa Asmund med, skiøndt han hver Morgen har
Tilbedet Aserne.

Ragnhild.

Maa Asmund med?
I Graven?

Thiodolf.

Stil Dig ei saa hellig an!
Du veed ret godt, at vi har blandet Blod
I Jorden sammen, at han svoret har
At følge mig i Graven. Vilde Du
Saa troligt ellers pleie mig som nu?

Ragnhild

(kaster sig paa Knæe og vrider sine Hænder).

O, evige Guder! —

Thiodolf (leer).

Ha, saa fik jeg dog
Den Seir tilsidst! Jeg kiendte nok Jer Godhed:
I elske mig, som Bonden elsker Oxen;
Han feder den, men som sit Levnetsmiddel.
I holde mig, som Hvalen, ved Harpunen;
I frygte, jeg skal stikke ned bag Isen,
Forbløde mig, og stille Jer og Asmund
Ved Spækket og ved Tranen til hans Lampe.

(Bryllupsmusik udenfor med Fløiter og Bækkener.)

Ha, hvad er det? Forsvinder Livet med
Saa muntre Lyd, naar man gaaer ned til Hel?
Bespotte mig alt nu de sorte Magter?
Er Jorden glad fordi den mister mig? —

(Svimmel)

Nu blegne reent de brogede syv Farver
Til Askegraat. — Nu dæmrer Solen som
Et Skiold af Træ, belagt med mugne Skind. —
Det var en spraglet Drøm! — Blaa, guul og rød.
Vel meget Rødt maaskee deri af Blod.

Brast Buen? — Nei, den slappedes. — Nu er
En Fiær min Haand for tung. — Nu rynke sig
De løse Sener, som i Regnen Læder. —
Det fortner —

(Han synker tilbage.)

Asmund kommer med en Brudekrands i Haand; fulgt af Karle og Piger, iler han Ragnhild imøde med vild Glæde.

Kom nu, min vene Brud! her er en Krands,
Som straaler i sin bedste Foraarsglands.
Rød Rose tyder Elskovs eget Skin,
Der hyller sig i Blufærdsløvet ind;
Den rene Kornblomst slaaer sit Blik i Sky,
Ved dette Syn maa hver Bekymring flye;
Og Gaaseurten, liden, men dog hvid,
Erindrer Dig om Barndoms første Tid.
Kom lad mig sætte Kransen paa dit Haar! —
Nu est Du Disa for den unge Vaar.
Forlad den gamle Trold, som slumrer der,
Og følg din Ven til Offerlundens Træ'r.

Ragnhild.

Min Asmund! —

Asmund
(drager hende fra Thiodolf).

Dvæl ei! Skibet er i Nød!
Det grønne Hav os aabner salten Skiød;
Men hist er Stranden, Elskte! Favn ved Favn
Vi svømme vil, arbeider os i Havn,
Og leer ad Døden, som sit Varsel sang
Paa Vragets Biælker, tungt beklædt med Tang.

Ragnhild.

Hiælp Thor — den syge Gubbe!

Asmund
(betragter ham forfærdet).

Ti, min Mø!

Han sover roligt, han vil ikke døe.
End rinder Blodet i hans Aarer frit,
Skiøndt ei saa hurtigt og saa varmt som mit.
Ei Vinterbækken har saa rask en Flugt,
Som Foraarskilden, naar den risler smukt;
Men — Blod er Blod! Vort blandet er i Muld, —
Og Troskab drak vi af hint røde Guld.

Ragnhild.

O evige Frei! han aander ikke meer.

Asmund (ængstlig).

Vist aander han endnu. Giv mig en Fiær!
Giv mig et Skiold, af Staalet slebet glat. —
(Holder et Skiold over hans Mund.)
Seer I? Han aander, — men han aander mat.
(Stirrer paa ham.)
Fostbroder, tal dog! hvorfor iler Du,
Endskiøndt af Spot, Du ligger stille nu?
Er Blodet levret alt, som blandet blev
Med mit, da Loke med din Daggert skrev?
(Han synker hen i stum Fortvivlelse.)

Alfred.

I Guder, han er død!

Asmund
(reiser sig med gysselig Kulde.)
Alt død? — Ja, ja,
Han smilte bittert, mens han gik herfra.
(Betragter ham.)
Han seer ei salig ud. Saaledes døer
Ei Den, der brugte Livet som han bør.
Fæl Hiertensangst han skiuler med et Smil. —
Jeg vædder, at han skialv for Dødens Piil;
Og havde ingen Ragnhild, var ei ung — —
(Til de Omkringstaaende.)
I røres? Finder I min Skiæbne tung?
Ja, Oval! nu er Du krøbet til dit Maal.
(Med udbrydende Fortvivlelse, idet han river Krandsen af sin Bruds Isse og sønderslider den.)

Nu bort med Blomsterne! Nu Sværd og Staal!
Nu ingen Vaar! Kom Vinter med din Storm!
Nu svulm i Havet, giftige Midgardsorm!
Nu revn, Du sikkre Hule, viis din Skat!
Hvi skiuler Du Dig ravnesorte Nat?
Riv Sløret, Hel, riv Sløret af din Kind!
Jeg seer Dig ved det blege Fakkelskin.

(Han sliber sig løs og iler ud.)

Tredie Handling.

Det Indre af en Jordhule.

Ref og Faste.

Ref.

Dette er en bedrøvelig Hvisal.

Faste.

De have glemt at tielde Væggene.

Ref.

Væggene ere vel tieldede med hugne Kampestene. Seer Du Billederne? Hvad betyder den krumme Hellebarde?

Faste.

Nu, en krum Hellebarde. Hvad skulde den vel ellers betyde?

Ref.

Det vil dog gierne sige noget, naar de saadan ridse Billeder i Steen.

Faste.

Det vil sige, at Døden har bøiet den stive Hellebarde. — Seer Du, hvor Goden der staaer og opridser Menneskets Bug?

Ref.

Fæle Billeder!

Faste.

Værre Daad.

Ref.

Nu skeer det dog sielden.

Faste.

Men det skeer. Stakkels Gaut, som maatte vaske Hertha-billedet i Søen! Ham saae vi aldrig meer. — Hvem tilhører egentlig denne Grav?

Ref.

Ætten er uddød. Der laae et Liig under Jorden derhenne, Øster i Krogen. Det er den Sidste, man har gravet ud. Men man veed ikke hans Navn; og han selv kunde ikke giøre mere rede for sig, end et nyfødt Barn i Vuggen.

Faste.

Her skal altsaa Asmund levende begraves?

Ref.

Maaskee han betænker sig. Har Du sat Vandkrukken og Brødet paa Steenbordet?

Faste.

Ja, det staaer her ved Lampen.

Ref.

Hvor det dog kan falde et Menneske ind, at foretrække Graven for Brudesengen.

Faste.

Han har svoret en Eed.

Ref.

Rasende Eeder sværge disse Kæmper. Vi Trælle ere dog ikke nær saa gale som de.

Faste.

Nei, men saa ere de heller ikke saa feige som vi.

Ref.

De have alt Godt fuldtop i alle Maader.

Faste.

Saa maae de selv giøre en Ulykke paa sig, siden Skiæbnen har nægtet dem det.

Ref.

Har Du feiet Gulvet i Flammer?

Faste.

Ja. — See her!

Nek.

Hvad er det?

Faste.

En russisk Kobberpenge.

Nek.

Tag den hiem med! Naar Du lægger den ud om Natten [illegible] Duggen og træffer den paa det bare Bryst, saa hielper den [illegible] Sialaandedret.

Faste.

Nu ind med Ligen!

Nek.

Denne er en tiltrende Begravelse. Vi ere baade Offer= [illegible] og [illegible].

Faste.

Der staaer han nu ude paa Baaren, og slikker Selstin for [illegible] Gang. Han kommer nok ikke saasnart igien i det Grønne.

(De gaae ud, og bringe [illegible] paa en aaben Baare.)

Nek.

Her skal han staae.

Faste.

Se den gamle Ugierningsmand! Hvor fortvivlet ha[n] [illegible] ud!

Nek.

Han er vant til at giøre Andre bange med. Hvorfor bliver han ikke [illegible] nu?

Faste.

[illegible] bliver vi heller ikke jordet anderledes. Han [illegible] [illegible], naar han har [illegible] sit Brød, [illegible] Vandkrukken og [illegible] [illegible].

[illegible]

Nek (til [illegible]).

[illegible] og [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]! vi ere om en Hals. [illegible] Hvem er Du? Er Du Dødningen, der vil [illegible] mig?

Faste.

[illegible] Gud! [illegible] jeg, det er mig.

Ref.

Er det Dig? Hiælp mig da ud af dette Helvede!

Faste.

Følg mig! Dagen skinner blaa giennem Hullet paa Hulen.

(De gaae.)

Ragnhild kommer med en Fakkel.

Her altsaa! her er Stedet, hvor min Asmund
Skal holde Bryllup med den blege Hel?
Her er det, hvor det Bryst, som slog for mig,
Skal bæve sidstegang med Krampeslag.
Mod disse haarde følesløse Stene
Skal Stemmen brydes, og den hule Lyd
Kun spottende gientage Ragnhilds Navn.
Her skal han vaande sig paa dette Muld,
Og Faklen kaste Glands paa Dødens Dug,
Der brister af hans kolde blege Pande,
Og ingen kiærlig Haand skal tørre den!

(Hun nærmer sig Thiodolfs Baare.)

Og dette — Guder — dette Rædselsyn
Hans hele Selskab. —

Rerek træder ind med Sværd i Haand.

Jeg har ingen Ro,
Jeg flagrer om i Skoven, som en Fugl,
Der mistet har sin Mage. — Hvad er dette?
Tilfældigviis opdager jeg en Hule.
I Guder! skulde det maaskee — Hvis Asmund —
Hiælp Thor, jeg seer et Liig. — Hvo er den Alf,
Som staaer ved Dødens Baar? Er det skiøn Freia,
Som bringer den Udvalgte til Sesvarne?

Ragnhild.

Rerek! —

I Aser, det er Ragnhilds Røst.

Ragnhild.

Ha, Rerek, kommer Du som Aukathor
I Ragnarokur? Alting er forbi! —

Der [illegible] [illegible] : i [illegible]
Han kommer [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

Ketel.

Ha, der er [illegible]. — [illegible] [illegible] [illegible] —
Du ser? —

Ragnhild.

[illegible] efter [illegible] [illegible] en [illegible].
Da [illegible], [illegible] Du, [illegible] [illegible] [illegible]
Ved Heien, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Om [illegible] er [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

Ketel.

[illegible] ei, Du [illegible] Ragnhild' [illegible] [illegible] [illegible]?

Ragnhild.

Jeg [illegible] i den [illegible] [illegible],
Som glider [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

Ketel.

Følg mig af denne [illegible] [illegible] [illegible]!
End er [illegible] [illegible] [illegible].

Ragnhild.

Ingen, ingen!

Ketel.

Er Du forvirret? Er din Hu [illegible] [illegible]?
Er [illegible] ei en [illegible] [illegible]?
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible],
Der [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] er [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
Som [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] i [illegible]. —
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] paa [illegible] [illegible].

(De gaae.)

Et Sted i Skoven.

Asmund og **Alfred** komme.

Asmund.

Hvor er min Ragnhild?

Alfred.

Alt foran ved Hulen,
Der venter hun at sige Dig Farvel;
Tillad din Broder, at han giør det her.

Asmund.

Du alt forlader mig?

Alfred.

Jeg følger Dig
Til Dødens Tærskel. — Hvis det kunde hiælpe,
Hvor gierne steg jeg ned til Hel for Dig. —
Sæt Dig for sidstegang paa denne Grønsvær!
Du kiender dog den Bænk, det Træ endnu?

Asmund.

Ja, jeg har hvilet denne Bænk med Dig.

Alfred.

For ti Aar siden. Da var jeg et Barn;
Jeg havde stedse saadan Lyst at grave;
Du skiænkte mig den lille smukke Spade,
Den lette Hiulbør paa min Fødselsdag.
Jeg trilled Børen ud i Skoven med Dig;
Da lærte Du mig bruge Spaden ret.
Vi danned denne Bænk, skar hisset Græstørv,
Og pryded den dermed. Du favned mig,
Skar med din Tollekniv et dobbelt A
I Stammen hist. Der staaer det jo endnu.

Asmund.

O, Alfred, drypper Bly Du i mit Saar?

Alfred.

Min Fader og min Moder døde fra mig;
Nu ogsaa Du forlader mig, min Broder!

Asmund (omfavner ham).

Du kiære Gut!

Alfred.

Jeg pleied ellers før
At finde mig i Alt med stille Taal;
Men disse Tab! — Hvad har jeg saa igien?
Jeg er endnu for ung —

Asmund.

Du har din Siæl,
Dit Hoved, Tapperhed og Munterhed.

Alfred.

Min Munterhed? Den forekommer mig
Nu som en fattig Fugl med stækket Vinge.

Asmund.

Den største Qval bereder Mennesket
Sig selv. — Du tegner til at vorde viis;
Din gode Alf ledsage Dig!

Alfred.

Min Alf
Har knækket alle mine Barndomsblomster.

Asmund.

Frei skiænke Dig en kiærlig Brud! Hun gyde
Den Salighed Dig i dit unge Bryst,
Som hun har nægtet mig. Og nu — Farvel!

Alfred.

Din Aand vil tidt omsvæve mig!

Asmund.

Det vil den.

Alfred.

Hver Aften kommer jeg til denne Bænk,
Om Somren, naar den prydet er med Blomster;
I Høst naar den forgyldet er af Løv;
Om Vintren, naar den dækkes hvit med Snee.

Asmund.

Vel!

Alfred.

Mærker jeg i Vaarens Aftenrødt
Et sagte Pust; — i Høstens Maaneglands
En Afskedsstraale — Det er Asmunds Aand!

Asmund (omfavner ham).

Min Aand skal kiende din.

Alfred.

Gak nu med Baldur!

(Ved Udgangen møde de Rerek, der kommer heftig, fulgt af Ragnhild.)

Rerek.

Stands Asmund! Raske Helt! hvor vil Du hen?

Asmund.

Til Døden.

Rerek (drager sit Sværd).

Den er i min høire Haand.

Asmund
(ryster bittertsmilende paa Hovedet).

Du har alt dræbt mig. —

Rerek.

Thiodolf har jeg dræbt,
Din Vaabenbroder — det fornærmer Dig;
Jeg skylder Dig en Kamp; der har Du den!
(Kaster sin Handske til ham).
Fostbroderskabet raaber Dig til Blodhævn;
Om dit, om mit skal flyde? — Lad os prøve!

Asmund.

Du kaster mig din Handske?

Rerek.

Kast mig din!
Jeg veed det, Du skal hævne Thiodolfs Drab,
Hans Banes Død maa følge hans; hvis ei,
Du stige skal i Gravens aabne Svælg. —
Velan! — Lad Hildur rasle Terninger
I Hovedskallens Bæger, kaste dem
Paa Bautastenen!

Ragnhild.

Rerek, bolde Helt!
Ha, nu forstaaer jeg Dig. Men nei, ved Frei,
Det er for stort, det skal Du ikke vove.

Rerek
(saa at Asmund ikke hører det).

Jeg vover Intet. Kan jeg ikke leve
For Dig, saa lad mig bløde for din Brudgom!

Asmund.

Stik Du dit Sværd i Balgen, raske Svend!
Asmund gaaer ei til Kamp med Dig.

Rerek.

Du skal!
Thi det paalægger Dig din Eed; ei meer.
Fostbroderen maa hævne sig med Strid,
Og twinge Livet af den Dræbtes Bane;
Hvis ikke, miste sit. Det er en Lov,
Som Æren og som Valhals Guder byde.

Asmund.

Ei alle Blade voxer eens paa Stammen;
Det kommer an paa hvordan Eden svores.

Rerek.

For ubesindig Eed er Odin døv.

Asmund.

Som Heimdal hører Græsset groe, saa skuer
Alfaders Øie dybt i Mandens Siæl.

Rerek.

Hans Ravne, Hugin og Munin, fortælle
Slet intet om hvad Ungdomshiernen raser.

Asmund.

Ord er et Ord og Manden er en Mand!
Det Ordsprog giælder, og er vel saa sundt,
Som Krassen, der omvoxer Mimers Brønd.

Rerek.

For Alting giælder dog Undtagelser.

Asmund.

Undtagen for at Helt kan være Niding.
Du troer mig egennyttig, feig nok til
At kiøbe mig mit eget Liv med Dit?

Rerek.

Tro ei, at jeg opoffrer mig for Dig.
Vi kæmpe vil som Mænd for Alvor, Asmund!
Med Remmer vil vi snøre vore Sværd
Om Arm og Haandled, hugge drabeligt
I Hielm og Brynjering, som Bonden spalter
Med sleben Øxe knortetbaarde Blok.
Og lad saa Nornen vælge selv sit Offer!

Asmund (efter en kort Taushed).

Velan! — Jeg giver efter for din Mening.
(Kaster sin Handske til ham igien.)

Ragnhild.

Du tager imod Kampen?

Asmund.

Vær ei bange,
Min Brud! Din Ven skal ei fornedre sig.
Men Vægten føler jeg af Rereks Ord;
Thi det er viist. En saadan Kamp er Alt
Hvad Thiodolfs skumle blodigblege Skygge
Har Ret at kræve, fra sit Svælg i Graven. —
Vel, lad os vove Liv mod Liv!

Rerek.

Det skee!

Asmund.

Giv mig endnu et Kys! —
(Han kysser Ragnhilds Mund og Haand.)
Og nu afsted!
Jeg skynder mig at hente mine Vaaben.
(Gaaer hurtig bort. Ragnhild ytrer Tegn paa en stum Fortvivlelse.)

Rerek.

Fat Dig, Du fromme Ragnhild! Asmund gaaer
At hente sine Vaaben, Skiold og Sværd.

Tredie Handling.

Det Indre af en Jordhule.

Ref og Faste.

Ref.

Dette er en bedrøvelig Heisal.

Faste.

De have glemt at tielde Væggene.

Ref.

Væggene ere vel tieldede med hugne Kampestene. Seer Du Billederne? Hvad betyder den krumme Hellebarde?

Faste.

Nu, en krum Hellebarde. Hvad skulde den vel ellers betyde?

Ref.

Det vil dog gierne sige noget, naar de saadan ridse Billeder i Steen.

Faste.

Det vil sige, at Døden har bøiet den stive Hellebarde. — Seer Du, hvor Goden der staaer og opridser Menneskets Bug?

Ref.

Fæle Billeder!

Faste.

Værre Daad.

Ref.

Nu skeer det dog sielden.

Faste.

Men det skeer. Staffels Gaut, som maatte vaske Hertha-billedet i Søen! Ham saae vi aldrig meer. — Hvem tilhører egentlig denne Grav?

Nef.

Ætten er uddød. Der laae et Liig under Jorden derhenne, Øster i Krogen. Det er den Sidste, man har gravet ud. Men man veed ikke hans Navn; og han selv kunde ikke giøre mere rede for sig, end et nyfødt Barn i Vuggen.

Faste.

Her skal altsaa Asmund levende begraves?

Nef.

Maaskee han betænker sig. Har Du sat Vandkrukken og Brødet paa Steenbordet?

Faste.

Ja, det staaer her ved Lampen.

Nef.

Hvor det dog kan falde et Menneske ind, at foretrække Graven for Brudesengen.

Faste.

Han har svoret en Eed.

Nef.

Rasende Eeder sværge disse Kæmper. Vi Trælle ere dog ikke nær saa gale som de.

Faste.

Nei, men saa ere de heller ikke saa feige som vi.

Nef.

De have alt Godt fuldtop i alle Maader.

Faste.

Saa maae de selv giøre en Ulykke paa sig, siden Skiæbnen har nægtet dem det.

Nef.

Har Du feiet Gulvet i Flammer?

Faste.

Ja. — See her!

Nef.

Hvad er det?

Faite.

En [illegible].

Nef.

Lad den komme! Naar Du lægger den ud om Natten [illegible], og treffer den paa det bare Bryst, saa hjælper det [illegible].

Faite.

[illegible]

Nef.

Dette er en [illegible] Begravelse. Vi ere [illegible].

Faite.

Der [illegible] og [illegible] Dans. Han kommer nok ikke [illegible] igjen i det Grønne.

([illegible])

Nef.

[illegible]

Faite.

[illegible] Hvor [illegible] han [illegible].

Nef.

Han er [illegible] Andre bange med. Hvorfor bliver han ikke [illegible]?

Faite.

[illegible] ikke [illegible]. Han [illegible] i [illegible] han har [illegible] Brød, [illegible] Landstrussen og [illegible].

([illegible] og gaaer ud.)

Nef ([illegible]).

[illegible] og alle [illegible]! [illegible]! vi ere om en Hals. ([illegible]) Hvem er Du? Er Du Dødningen, der vil drukne mig?

Faite.

Vær ingen Giæk! Slip, siger jeg, det er mig.

Nef.

Er det Dig? Hiælp mig da ud af dette Helvede!

Faste.

Følg mig! Dagen skinner blaa giennem Hullet paa Hulen.

(De gaae.)

Ragnhild kommer med en Fakkel.

Her altsaa! her er Stedet, hvor min Asmund
Skal holde Bryllup med den blege Hel?
Her er det, hvor det Bryst, som slog for mig,
Skal bæve sidstegang med Krampeslag.
Mod disse haarde følesløse Stene
Skal Stemmen brydes, og den hule Lyd
Kun spottende gientage Ragnhilds Navn.
Her skal han vaande sig paa dette Muld,
Og Faklen kaste Glands paa Dødens Dug,
Der brister af hans kolde blege Pande,
Og ingen kiærlig Haand skal tørre den!

(Hun nærmer sig Thiobolfs Baare.)

Og dette — Guder — dette Rædselsyn
Hans hele Selskab. —

Rerek træder ind med Sværd i Haand.

Jeg har ingen Ro,
Jeg flagrer om i Skoven, som en Fugl,
Der mistet har sin Mage. — Hvad er dette?
Tilfældigviis opdager jeg en Hule.
I Guder! skulde det maaskee — Hvis Asmund —
Hiælp Thor, jeg seer et Liig. — Hvo er den Alf,
Som staaer ved Dødens Baar? Er det skiøn Freia,
Som bringer den Udvalgte til Sesvarne?

Ragnhild.

Rerek! —

I Aser, det er Ragnhilds Røst.

Ragnhild.

Ha, Rerek, kommer Du som Aukathor
I Ragnarokur? Alting er forbi! —

See Fenrisulven svømmer i sit Blod,
Han hævner sig med Guders Undergang.

Rerek.

Ha, det er Thiodolf. — Asmund lever end! —
Du her? —

Ragnhild.

Naar elsket Beiler giør en Reise,
Da sysler, veed Du, gierne Bruden lidt
Ved Hesten, ved hans Skib, og efterseer
Om Alting er istand til Reisens Letхed.

Rerek.

Græd ei, Du vene Ragnhild! følg din Ven!

Ragnhild.

Jeg frygter ei det skumle Nagelfare,
Som glider ned ad Elivagas Bølger.

Rerek.

Følg mig af dette Gravens sorte Svælg!
End er maaskee der Redning.

Ragnhild.

Ingen, ingen!

Rerek.

Est Du fortvivlet? Er dit Haab saa svagt?
Er Muligheden ei en venlig Alf?
Alt hvad Veltalenhed, hvad Ord formaae,
Det vil vi prøve. Havets Bund er dyb,
Umaadelig dets Grændse, undertiden
Fandt Eieren jo dog den Ring igien,
Som han for evig troede tabt i Voven. —
Vi Helten standse vil paa Dødens Vei.

(De gaae.)

Et Sted i Skoven.

Asmund og Alfred komme.

Asmund.

Hvor er min Ragnhild?

Alfred.

Alt foran ved Hulen,
Der venter hun at sige Dig Farvel;
Tillad din Broder, at han gjør det her.

Asmund.

Du alt forlader mig?

Alfred.

Jeg følger Dig
Til Dødens Tærskel. — Hvis det kunde hjælpe,
Hvor gierne steg jeg ned til Hel for Dig. —
Sæt Dig for sidstegang paa denne Grønsvær!
Du kiender dog den Bænk, det Træ endnu?

Asmund.

Ja, jeg har høinet denne Bænk med Dig.

Alfred.

For ti Aar siden. Da var jeg et Barn;
Jeg havde stedse saadan Lyst at grave;
Du skiænkte mig den lille smukke Spade,
Den lette Hiulbør paa min Fødselsdag.
Jeg trilled Børen ud i Skoven med Dig;
Da lærte Du mig bruge Spaden ret.
Vi danned denne Bænk, skar hisset Græstørv,
Og pryded den dermed. Du favned mig,
Skar med din Tollekniv et dobbelt A
I Stammen hist. Der staaer det jo endnu.

Asmund.

O, Alfred, drypper Bly Du i mit Saar?

Alfred.

Min Fader og min Moder døde fra mig;
Nu ogsaa Du forlader mig, min Broder!

Asmund (omfavner ham).

Du kiære Gut!

Alfred.

Jeg pleied ellers før
At finde mig i Alt med stille Taal;
Men disse Tab! — Hvad har jeg saa igien?
Jeg er endnu for ung —

Asmund.

Du har din Siæl,
Dit Hoved, Tapperhed og Munterhed.

Alfred.

Min Munterhed? Den forekommer mig
Nu som en fattig Fugl med stækket Vinge.

Asmund.

Den største Qval bereder Mennesket
Sig selv. — Du tegner til at vorde viis;
Din gode Alf ledsage Dig!

Alfred.

Min Alf
Har knækket alle mine Barndomsblomster.

Asmund.

Frei skiænke Dig en kiærlig Brud! Hun gyde
Den Salighed Dig i dit unge Bryst,
Som hun har nægtet mig. Og nu — Farvel!

Alfred.

Din Aand vil tidt omsvæve mig!

Asmund.

Det vil den.

Alfred.

Hver Aften kommer jeg til denne Bænk,
Om Somren, naar den prydet er med Blomster;
I Høst naar den forgyldet er af Løv;
Om Vintren, naar den dækkes hvit med Snee.

Asmund.

Vel!

Alfred.

Mærker jeg i Vaarens Aftenrødt
Et sagte Pust; — i Høstens Maaneglands
En Afskedsstraale — Det er Asmunds Aand!

Asmund (omfavner ham).

Min Aand skal kiende din.

Alfred.

Gak nu med Baldur!

(Ved Udgangen møde de Rerek, der kommer heftig, fulgt af Ragnhild.)

Rerek.

Stands Asmund! Raske Helt! hvor vil Du hen?

Asmund.

Til Døden.

Rerek (drager sit Sværd).

Den er i min høire Haand.

Asmund
(ryster bittertsmilende paa Hovedet).

Du har alt dræbt mig. —

Rerek.

Thiodolf har jeg dræbt,
Din Vaabenbroder — det fornærmer Dig;
Jeg skylder Dig en Kamp; der har Du den!
(Kaster sin Handske til ham).
Fostbroderskabet raaber Dig til Blodhævn;
Om dit, om mit skal flyde? — Lad os prøve!

Asmund.

Du kaster mig din Handske?

Rerek.

Kast mig din!
Jeg veed det, Du skal hævne Thiodolfs Drab,
Hans Banes Død maa følge hans; hvis ei,
Du stige skal i Gravens aabne Svælg. —
Velan! — Lad Hildur rasle Terninger
I Hovedskallens Bæger, kaste dem
Paa Bautastenen!

Ragnhild.

Rerek, bolde Helt!

Ha, nu forstaaer jeg Dig. Men nei, ved Frei,
Det er for stort, det skal Du ikke vove.

Rerek

(saa at Asmund ikke hører det).

Jeg vover Intet. Kan jeg ikke leve
For Dig, saa lad mig bløde for din Brudgom!

Asmund.

Stik Du dit Sværd i Balgen, raske Svend!
Asmund gaaer ei til Kamp med Dig.

Rerek.

Du skal!

Thi det paalægger Dig din Eed; ei meer.
Fostbroderen maa hævne sig med Strid,
Og tvinge Livet af den Dræbtes Bane;
Hvis ikke, miste sit. Det er en Lov,
Som Æren og som Valhals Guder byde.

Asmund.

Ei alle Blade voxer eens paa Stammen;
Det kommer an paa hvordan Eden svores.

Rerek.

For ubesindig Eed er Odin døv.

Asmund.

Som Heimdal hører Græsset groe, saa skuer
Alfaders Øie dybt i Mandens Siæl.

Rerek.

Hans Ravne, Hugin og Munin, fortælle
Slet intet om hvad Ungdomshiernen raser.

Asmund.

Ord er et Ord og Manden er en Mand!
Det Ordsprog giælder, og er vel saa sundt,
Som Krassen, der omvorer Mimers Brønd.

Rerek.

For Alting giælder dog Undtagelser.

Asmund.

Undtagen for at Helt kan være Niding.
Du troer mig egennyttig, feig nok til
At kiøbe mig mit eget Liv med Dit?

Rerek.

Tro ei, at jeg opoffrer mig for Dig.
Vi kæmpe vil som Mænd for Alvor, Asmund!
Med Remmer vil vi snøre vore Sværd
Om Arm og Haandled, hugge drabeligt
I Hielm og Bryniering, som Bonden spalter
Med sleben Øxe knortetbaarde Blok.
Og lad saa Nornen vælge selv sit Offer!

Asmund (efter en kort Taushed).

Welan! — Jeg giver efter for din Mening.
(Kaster sin Handske til ham igien.)

Ragnhild.

Du tager imod Kampen?

Asmund.

Vær ei bange,
Min Brud! Din Ven skal ei fornedre sig.
Men Vægten føler jeg af Rereks Ord;
Thi det er viist. En saadan Kamp er Alt
Hvad Thiodolfs stumle blodigblege Skygge
Har Ret at kræve, fra sit Svælg i Graven. —
Vel, lad os vove Liv mod Liv!

Rerek.

Det skee!

Asmund.

Giv mig endnu et Kys! —
(Han kysser Ragnhilds Mund og Haand.)
Og nu afsted!
Jeg skynder mig at hente mine Vaaben.
(Gaaer hurtig bort. Ragnhild ytrer Tegn paa en stum Fortvivlelse.)

Rerek.

Fat Dig, Du fromme Ragnhild! Asmund gaaer
At hente sine Vaaben, Skiold og Sværd.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

([illegible])

[illegible]

[illegible]

([illegible])

Indgangen til Gravhøien.

[illegible]

Ref. Faxe.

Faxe.

Er nu [illegible]?

Ref.

Nu er [illegible], at man [illegible] og han [illegible] i [illegible].

Faxe.

Nu, det er godt!

Nef.

Af Ondt at være, er det saa godt som man kan forlange.

Faste.

Jeg mener, det er godt at vi have udrettet hans Befaling efter Ønske; saa har han Intet at klage.

Nef.

Klage vil han nok, naar det er for silde og Ingen hører ham.

Faste.

Man kan jo lukke ham ud igien, naar han raaber derinde. Et Par Dages Tid kan han vel holde det ud. Vi have jo givet ham Brød, Lys og Vand med.

Nef.

Jord har han, saameget han kan forlange; saa behøver han jo kun endnu Luft, for at være en holden Mand.

Faste.

Havde jeg kunnet leve af Luften, saa havde jeg havt det godt i mange Aar.

Nef.

Han maa gierne faae, hvad jeg har tilovers.

Faste.

Siig mig engang, Nef! lære vi ikke noget af denne Handling?

Nef.

Hvad da?

Faste.

Naar den Fri kan giøre sig selv til Træl, kan da ikke Trællen giøre sig selv fri?

Nef.

Det er billigt.

Faste.

Hvad synes Dig om at flygte bort i Nat? Om at sætte os selv i Frihed, naar vor Husbond har sat sig selv i Fængsel?

Nef.

Det Ene maa bøde paa det Andet. For hvert Menneske, der døer paa Jorden, siger man jo, fødes der to.

Faste.

Saa maa der jo tilsidst blive for mange.

Ref.

Det har ingen Nød. Det sørger Krigen og Pesten for.

Faste.

Altsaa?

Ref.

Kan vi giøre bedre end at efterligne vor Husbond? Bare han ikke tager os med i Hulen. Det er ogsaa een af de Skikke, som Thor fordømme, at de undertiden tage os Stakler med i Graven, som andre Heste og Hunde.

Faste.

Det har ingen Nød. Asmund har altid behandlet os menneskeligt.

Ref.

Stille! Der kommer han.

Faste.

Saa bleg som et Liig. Skulde det virkelig være hans Alvor?

(De træde tilside.)

Asmund kommer hurtig ind og seer tilbage.

Det lykkes mig. — Jeg er alene her. —
Jeg sneg mig igiennem Skovens Torn og Træ'r,
Jeg vaded over Engens falske Skiød.
Ha! kan man ile saadan til sin Død?
En Fremmed, som min Skynding havde seet,
Som ikke vidste, hvad tilforn var skeet,
Han skulde troet, jeg løb i grønnen Skov
Som lystig Jæger; jeg, jeg Dødens Rov! —
Farvel, Du grønne Løv, som sælsomt leer
Med Dug paa Kind; jeg seer Dig aldrig meer.
Farvel, Du høie Hvælving, klar og blaa!
Jordhulen mørk skal over Asmund staae.
Farvel, Du Sol, som gaaer til Hvile nu;
Jeg steeg som Du — snart synker jeg som Du.

Farvel I Beilere, I Piger troe!
Tidt sidder paa min Gravhøi, to og to;
Fortæller den usalige Kæmpes Daad,
Mens Kinden vædes af en venlig Graad.

Velan, I Trælle, sænker Stenen ned!
I gyse? — Føler I Medlidenhed? —
Ha, skynder Eder! Ender denne Qval!
Snart rider Beileren til Freias Sal.
(Han gaaer ind i Hulen og raaber ud:)
Lad Stenen falde brat til Lokes Lyst!
I dvæle?
(Han drager sit Sværd og sætter det for Hiertet.)
Sværdet vender mod mit Bryst.
Jeg vil ei reddes! Hurtig! Fatter Mod!
Hvis I vil ei bestænkes af mit Blod.

Ragnhild kommer hurtig.

Nei, Trælle! — dvæler, til jeg først har lagt
Mit Hierte mellem Tærskelen og Stenen! —
Og lukker ikke Evighedens Port
For Ragnhilds Haab!
(Asmund kommer ud igien.)
Men Du, min Asmund! Du,
Som skiælver ei for Helvedes-Gudinden,
Og for at kysse hendes gustne Mund,
Kan Du forfærdes over et Farvel,
Fra trofast Hiertenskiær? Siig, styrter Biørnen
Sig i en Afgrund, naar den piner Hinden?
Biørn! hvorfor standser Du og sønderslider
Ei Hinden først, ved Hullet til din Hule? —
Og troer Du da, Du smægter i en Qval,
Som Ragnhild ikke deler? Staaer jeg ikke
Selv i en stor, uhyre Gravens Hvælving,
Som Du; der piner meer, fordi den spotter
Med indbildt Skiønhed? Troer Du, dette Blaa
Indklemmer mindre mig, end Mulmet Dig?
Min Himmel hæver sig ei længer blaa,

Den fortner, og det sørgelige Rum
Omspænder med en Luft, som trykker Hiertet.
Grønt? Hvad er Grønt, naar Haabet os forlader?
Rødt? Hvad er Rosen uden Kierlighed?
Sang? Strængeleg? En Liigklang ved Din Grav.
Venskab? Et bleggraat Blomster uden Duft;
Erindring? Marter. — Ungdom, Sundhed? Vødler,
Som tvinge mig til Livets lange Qval.

Asmund (forfærdet).

Ragnhild, hvad vil Du? Hvad har Du besluttet?

Ragnhild

(efter en kort Taushed, med Høihed).

Nei, jeg skiælver ei, jeg følger did, hvor Hela boer.

Asmund.

Hvad? — I Graven? —

Ragnhild.

Ja, i Graven.

Asmund.

Det forbyde Thor!

Ragnhild.

Est Du ikke min, min Husbond? Vil den grumme Hel
Brudte Blomst forhindre Flugten paa sit Kildevæld?

Asmund.

Skiønne Blomst, Du skal ei visne.

Ragnhild.

Knækket er min Rod,
Falmet svømmer Rosens Bæger paa den sorte Flod.

Asmund.

Mig bandt et usaligt Løvte.

Ragnhild.

Og et saligt mig;
Døden er for svag, den skiller ei fra Ragnhild Dig.

Asmund.

Aldrig jeg din Død tilsteder.

Ragnhild.

Jorden er for mat
Til et Liv min Siæl at tvinge, høist min Siæl forhadt.

Asmund.

Livet er dog skiønt, min Elskte!

Ragnhild.

Synke maa et Vrag;
Uden Kiærlighed er Livet kun en skudfuld Dag.

Asmund.

Elsk da Rerek! Skiænk vor bolde Ven Din Haand! Fat Mod!

Ragnhild.

Til at ægtes uden Elskov Rerek er for god.

Asmund.

Lad en bedre Lykke trøste, hulde Brud, dit Bryst!

Ragnhild.

Troer min Asmund Ragnhilds Hierte svagt nok til en Trøst?

Asmund.

Mange Veie gaae til Glæden, een kun til at døe.

Ragnhild.

Har min Brudgom lært sin Viisdom af en Sydens Mø?

Asmund.

Tilgiv Den, som modløs svæver alt paa Gravens Rand.
Ragnhild! troer Du ei, jeg elsker?

Ragnhild.

Jo; men som en Mand —
Jeg som en Qvinde. Naar af Lynet Fieldet sønderslaaes,
Styrter Granen med, som yndigt smykte Biergets Aas.
Nornen seer ved blege Nordlys Troskabs Pagt i Nord;
Troskab er en Blomst, som sparsomt kun i Syden groer,
Men ved Nordens Hyrdehytter voxer den fra Steen,
Sammenknytter Thor og Freia med sin grønne Green.

Mindes Du, da Helga misted Gunlaug? — Man bedrog
Helgas Hierte, hun til Husbond Thorkil siden tog;
Men sin Gunlaug ei hun glemte; hendes hele Trøst
Var at see paa Gunlaugs Kaabe, det var hendes Lyst;

Og da Timen kom, da Helga følte nær sin Død,
Lagde hun det blege Hoved i sin Husbonds Skiød;
Men fra Gunlaugs kiære Kaabe veeg dog Øiet ei,
Øiet brast — hun saae paa Kaaben — sank — og foer til Frei!

Asmund.

Asabaldur! Tak Du fromme Gud for denne Mø!
Ragnhilds Læbe lærer Asmunds Hierte kiækt at døe.

Ragnhild.

Mindes Du, da Egil misted brat sin kiære Søn?
Ned han gik i Soverummet, døv for hver en Bøn;
Der han laa i trende Dage; ei han spiste, drak,
Indtil Dødens kolde Draaber af hans Pande sprak.
Da kom Thorgerd, Egils Datter, feig hun ei forlod
Elskte Fader, nedgik til ham, havde samme Mod.
Begge tause Hungren taalte, Dagen, Natten lang,
Vented Døden, gnægte Tungen med det salte Tang —
Saa skal vi — —

Asmund (modig).

Du vil i Graven følge kiæk din Ven?

Ragnhild.

Snart, naar Giallerhornet lyder, staae vi op igien.
Hvad er Dødens korte Slummer? Asmund! er vi Børn?
Evighedens Rose smiler under Smertens Tiørn.
Nu, saa lad os Dødens Valmu plukke, hvor den groer!
Sidde vil vi taust i Hulen, ved det lille Bord,
Blik i Blik, og Haand i Haand. Og vorder Varmen kold,
See, da strække vi os roligt langs den sorte Vold;
Trøste saa med brustne Stemmer hver hinanden kiæk,
Og til Freias Glæde drager os et Krampetræk!

Asmund (henrykt).

Og til Freias Glæde drager os et Krampetræk!
Kom nu blege Hel og knus mig! Du har tabt din Skræk!

(De gaae ind i Hulen. Trællene lade, paa Asmunds Vink, Stenen falde for Graven.)

Fierde Handling.

Skov.

Flein. Snækol.

Flein.

Jeg gyser, Fader!

Snækol.

Hvorfor det, min Søn?
Vi har jo næsten hulet Jorden ud
Ved Siden af Steendøren; flytte Stenen,
Det er Umulighed. Nu er vi trætte
Og vi maae puste lidt, og gaae imens
Langt bort fra Hulen.

Flein.

Dersom Nogen kom!

Snækol.

Ja, det var slemt, saa gik vi glip af Fangsten;
Men mærke vi det mindste, styrte vi
Bag Krattet ind. Det er en taaget Aften;
Vi kaster os paa Bugen ned i Græsset,
Saa finde de os ei. Friskt Mod i Brystet!
Est Du en Karl? Fy skam Dig! Est Du Niding?

Flein.

Hvis jeg er Niding, har Du giort mig til det;
Jeg er en Tyv, og Tyve kalde Kæmper
Jo Nidinger.

Snakel.

Det er en [illegible] Tale!
Fortræd! Misundelse! Hovmodig Snak!
Jeg skal forklare Dig Drømmelsen
Af Drømmerne: Kæmperne, de vare
Saavel som vi; men i en større Mængde,
Paa Skib, med Hær, og [illegible] Dag;
Det fik vi ei; saa maae vi [illegible]
Saa gaae vi hen og laane Nattens Skjul:
Vi bære, som Kæmper, ikke Sværd og Spyd,
Men Dolk og Brækjern er os ogsaa godt:
Vi [illegible] er kun en ringe Del,
Og man har sielden seet en Flok af os,
Som overfaldt de [illegible]. — Seer Du vel,
Det er den hele Sag; og deraf kommer
[illegible]. Hvis aldrig Nogen siger
At vi er [illegible], saa Du dristig paastaae,
Det er en lumpen Løgn. Vi er kun [illegible]!

Flein.

Saa kommer Navnet deraf?

Snakel.

Det forstaaer sig.
Naar et og andet Ord gior Dig urolig,
Saa kom Du kun til mig! Jeg skal forklare
Dig Meningen. Du est endnu for ung,
Har større Lyst til Grandsken og til Grublen,
Men veed ei ret at lede dine Tanker.
Erfarenheden mangler Dig, mit Barn,
Og det er Aarsag i, Du farer vild.

Flein.

Men Fader, om vi end ei længer frygte
De Levende, maae vi da ikke skielve
For Gravens Rædsler? Truer os i Hulen
Ei Dødninger og Spøgelser?

Snækol.

De ligge
Saa roligt udi Jordens Skiød, min Søn,
Som anden Giødning; giære, det forstaaer sig,
Og skaffe Jorden Fedme til sin Vært,
Men spøge? — Nei, nei! Til at spøge bleve
De for alvorlige. — Du skulde see
Hvor blege de, hvor ydmyge de hvile,
Saa tamtaalmodige som spæde Lam.
Man kan omvælte dem og drage dem
Klenodier af Finger, Bryst og Arm:
Der mærkes Intet! Al Forfængligheden
Er bleven hos de Levende deroppe.
Den gaaer i Ættens Arv fra Slægt til Slægt,
Som Ædelsteen, den er udødelig. —
Da jeg endnu var ung og uerfaren,
Som Du, da frygted jeg vel ogsaa lidt,
Og troede mangt et gammelt Eventyr;
Men Viisdom kommer med de sølvgraae Haar;
Nu kan jeg tumle dem, afklæde dem,
Og tænker ikke meer ved hvad jeg giør,
End Bonden, naar han graver Hviderøer.

Flein.

Men er det ei en Synd?

Snækol.

Det er en Synd
At grave ned i Jorden, hvad de Andre,
Som leve, kunde have godt af. Hvad
Skal Guldet vel i Jorden?

Flein.

Guldet kommer
Fra Jorden; det var godt maaskee for Jorden,
Hvis aldrig det saae Dagens Lys.

Snækol.

Saa brugte
Man Sølv; og var ei det, saa Jern og Kobber;

Og mangled det, saa Strandens Muslingskaller
Ei Mennesket kan reent undvære Penge!

Flein.

Fordi han er et egennyttigt Dyr,
Fordi han vil undvære Billigheden. —
Forstyrre den høitidelige Fred!
Skal vi ei ogsaa døe? Staaer ei den Døde
Nu for Alfaders Høistol? Græsseligt,
Naar Egennytten trænger selv i Graven,
Og roder, som en Ulv, imellem Liig.
Du est min Fader! Jeg har adlydt Dig;
Men nu, da Hiertet modnes, da jeg seer,
At Du mig styrter i Fordærvelsen,
Saa slider jeg mig løs fra dine Baand,
Med sønderrevet Hierte, vælger mig
En ærlig Næringsvei blandt fromme Bønder,
Og agter ikke før for Fader Dig,
End Du Dig agter selv for Menneske!

(Han gaaer.)

Snækol.

Gaa Du din egen skiæve Gang, min Dreng!
Det er paa Tiden, at Du sætter Foden
Smukt under eget Bord. — Han vrager Guldet?
Velan, vil ei de Syge, vil de Sunde.
Den kiære Ungdom, hvor den troer sig klog!
Vel! Seil Du kun din egen Sø; og naar
Du har afløbet dine Viisdomshorn,
Og rystet Dyden smukt af Ærmet, — kom
Du da til mig igien; og Du skal finde
I mig den samme Fader, som jeg var.
Det værste bli'er, nu maa jeg aabne Graven
Alene; dertil har jeg Kræfter ei,
Thi det maa skee med største Hurtighed,
At ingen overrasker mig. — Hvem der?
Hvad vil de To? De lade til at være

— Troer jeg — af mine Folk. Jeg træde vil Tilside, for at høre deres Tale.

(Han gaaer tilside.)

Faste og **Ref** komme.

Faste.

Nu ere vi da frie.

Ref.

Jeg veed ikke hvordan det er, men mig tykkes, jeg er mere tvungen nu, end da jeg var Træl. For giøs jeg kun for mit Herskab; nu gyser jeg for hvert Blad, der rører sig.

Faste.

Vær ikke bange! Her blive vi ikke opdagede.

Ref.

Men hvad skal vi nu tage os for? Hvad skal vi leve af? Hvad skal vi klæde os med? Hvor skal vi sove, og hvor skal vi vaage, uden at opdages?

Faste.

Taalmodighed! —

Ref.

Du forførte mig til at løbe bort.

Faste.

Trak jeg Dig ved Haarene? Est Du feig nok til strax at forsage, saa gak tilbage! Kys Riset, beed om Naade! og Du kan maaskee endnu slippe med Livet; kan endnu komme til at sove i Askedyngen, og dele de Knokler med Hunden, som falde af dit Herskabs Bord.

Ref.

Noget er bedre end Intet. Her er slet intet Bord, som der falder noget af.

Faste.

Skam Dig! Er det ikke en Spot, at de umælende Dyr skal beskiæmme Dig, have mere Hierte i Livet og en stærkere Frihedsfølelse?

Ref.

Det troer jeg! Hvis jeg var et umælende Dyr! Men nu

er jeg desværre kun et mælende Menneske; og da Mælet er det eneste, jeg har, saa maa jeg bruge det, for at lette mit Hierte.

Faste.

See engang Ørnen! Kan den nære sig i Skov og paa Klipper, saa kan vi med.

Nef.

Du er dog ikke gal og sammenligner Dig med en Ørn? Har Du Næb som en Ørn? Har Du Kløer, har Du Vinger?

Faste.

See Ulven! Biørnen!

Nef.

Ak, Ulven og Biørnen ere fornemme Herskaber imod os. De svøbe sig storagtigt i deres Ulveskinds og Biørneskinds Pelse, og vide med sig selv, at de ere stærkere, end de Fleste, de møde. Os gaaer det modsat.

Faste.

Lad os da tage de mindre Dyr: Som nu Grævlingen!

Nef.

Nu, det stakkels Bæst er jo ogsaa forfulgt overalt. Det biælper ikke, den bider i Benene. De tage Kul i Støvlerne, for at bilde den ind, at Benene knase; og inden den veed et Ord deraf, — Paf der ligger den! — Nei, Du maa endnu dybere ned. Sammenlign os med Rotten, Musen! Og ikke det engang. Thi de ere langt hurtigere tilbeens end vi, have skarpere Tænder og godt Vinterfoerværk.

Faste.

Regner Du da det for Intet, at Du est et Menneske?

Nef.

For mindre end Intet; thi det bringer mig kun til at føle min Nød stærkere.

Faste.

Hvi blev Du da ikke hiemme?

Nef.

Forbi jeg er et Menneske! Forbi det ligger i Menneskets Sind at lade sig forføre, og aldrig nøies med hvad han har. — Jeg var misfornøiet med Lidet, nu har jeg Intet; Aske-

Hoben ved Skorstenen var mig for ringe, — nu har jeg en fugtig Jordhule; Skoften for kleiet, — nu har jeg Olden; Klæderne for grove; — og det er sandt, om føie Tid blive mine Klæder saa fine som Spindevæv; og hvo der seer mig, vil holde mig for en Natugle som fælder.

Faste.

Regner Du da disse sindrige Betragtninger for Intet?

Ref.

Havde jeg havt en Hunds Forstand, saa var jeg bleven hos mit Herskab. Hunden er sin Herre tro, det kunde jeg lært af den; og den har det dog ikke meget bedre end en Træl.

Faste.

Næst Trællen er ogsaa Hunden det lumpneste Dyr. Den sælger sin Frihed for Fordelens og Mageligheden Skyld, og er saa nederdrægtig, at den tidt ei engang kan overleve sin Bøddel, men døer af Længsel paa hans Grav.

Ref.

Holder Du Troskab for en Last?

Faste.

Troskab maa være giensidig. Naar har Du seet Herren døe paa Hundens Grav?

Ref.

Stille! Hvo kommer der?

Faste.

En Mand, lader det til, af vort Staldbroderskab, der heller ikke kan finde sig i Tiden og dens Indretninger.

Snækol kommer frem; han lader som han gik i sine egne Tanker og ikke saae de Andre.

Jeg søge maa en anden Næringsvei. —
Hvad er at vælge? Bonde? uden Jord!
Helt? uden Rigdom, Byrd og tappre Svende!
Kiøbmand? Ja, jeg har Vind, men intet Skib.
Træl? — Det maa Hunden være.

Faste (til Ref).

Hører Du?

Han har den samme Agt, som jeg, for Hunden,
Og hvis jeg feiler ei, det samme Forsæt.

Snækol (grundende).

Hvad er tilbage?

Faste (træder frem).

Hvad der er tilbage
For Den, som Intet har? Nu gode Ven,
At tage, hvad de Andre har formeget.

Snækol.

Ha, hvo er Du?

Faste.

Jeg? Ingenting som Du.

Snækol.

I kiende mig?

Faste.

Vi giorde dit Bekiendtskab
Nu effen. Du har samme Hu som vi,
Og, hvis det tykkes Dig, der er min Haand!
Du er en gammel Knark, men Du er stærk,
Og har Erfarenheden, som det lader;
Jeg er kun ung, men mangler ikke Mod,
Og Kræfter har jeg fleer end jeg behøver.

Snækol (peger paa Ref).

Og han?

Faste.

Han hedder „Ref". — Der har Du Alt,
Hvad der er mærkeligt om ham.

Snækol.

Det var
En saare kort Levnetsbeskrivelse.

Faste.

Et godt uærligt Skind! — Ham kan vi bruge
Kun til at koge Maden os i Hulen.

Ref.

Naar der er Noget først, som man kan koge.

Snækol.

Forstaaer jeg Dig?

Faste.

Den tykke Bøgeskov
Indhyller, skiuler os, som Reden Fuglen.
Her gaaer en Vei forbi, hvor ræbde Kiøbmænd,
Som reiser op fra Slesvig, for at handle
Med Viborg, Thiodi, altid maae forbi.

Snækol.

Vel, ræk mig da din Haand!

Faste (til Ref).

Slaa over!

Ref.

Skal
Jeg ikke med i Lauget?

Faste.

For det Første
Du nøies med at være Skaffer. Viser
Du større Mod herefter, bli'er Du meer.

Snækol.

Saa kan vi altsaa strax begynde. Følger
Mig, kiære Venner! Ikke langt herfra
En Gravhøi findes, jeg formoder med
En sielden Skat, som alt er halvt opgravet,
Men jeg behøver Hiælp.

Ref (sagte til Faste).

Han mener dog
Vel aldrig Asmunds Grav?

Faste.

Ha, den er god;
Thi Thiodolf jordet er i sine Vaaben,

Og da Timen kom, da Helga følte nær sin Død,
Lagde hun det blege Hoved i sin Husbonds Skiød;
Men fra Gunlaugs kiære Kaabe veeg dog Øiet ei,
Øiet brast — hun saae paa Kaaben — sank — og foer til Frei!

Asmund.

Asabaldur! Tak Du fromme Gud for denne Mø!
Ragnhilds Læbe lærer Asmunds Hierte kiækt at døe.

Ragnhild.

Mindes Du, da Eigil misted brat sin kiære Søn?
Ned han gik i Soverummet, døv for hver en Bøn;
Der han laa i trende Dage; ei han spiste, drak,
Indtil Dødens kolde Draaber af hans Pande sprak.
Da kom Thorgerd, Eigils Datter, feig hun ei forlod
Elskte Fader, nedgik til ham, havde samme Mod.
Begge tause Hungren taalte, Dagen, Natten lang,
Vented Døden, qvægte Tungen med det salte Tang —
Saa skal vi — —

Asmund (modig).

Du vil i Graven følge kiæk din Ven?

Ragnhild.

Snart, naar Giallerhornet lyder, staae vi op igien.
Hvad er Dødens korte Slummer? Asmund! er vi Børn?
Evighedens Rose smiler under Smertens Tiørn.
Nu, saa lad os Dødens Valmu plukke, hvor den groer!
Sidde vil vi taust i Hulen, ved det lille Bord,
Blik i Blik, og Haand i Haand. Og vorder Barmen kold,
See, da strække vi os roligt langs den sorte Vold;
Trøste saa med brustne Stemmer hver hinanden kiæk,
Og til Freias Glæde drager os et Krampetræk!

Asmund (henrykt).

Og til Freias Glæde drager os et Krampetræk!
Kom nu blege Hel og knus mig! Du har tabt din Skræk!

(De gaae ind i Hulen. Trællene lade, paa Asmunds Vink, Stenen falde for Graven.)

Fierde Handling.

Skov.

Flein. Snækol.

Flein.

Jeg gyser, Fader!

Snækol.

Hvorfor det, min Søn?
Vi har jo næsten hulet Jorden ud
Ved Siden af Steendøren; flytte Stenen,
Det er Umulighed. Nu er vi trætte
Og vi maae puste lidt, og gaae imens
Langt bort fra Hulen.

Flein.

Dersom Nogen kom!

Snækol.

Ja, det var slemt, saa gik vi glip af Fangsten;
Men mærke vi det mindste, styrte vi
Bag Krattet ind. Det er en taaget Aften;
Vi kaster os paa Bugen ned i Græsset,
Saa finde de os ei. Frisk Mod i Brystet!
Est Du en Karl? Fy skam Dig! Est Du Niding?

Flein.

Hvis jeg er Niding, har Du giort mig til det;
Jeg er en Tyv, og Tyve kalde Kæmper
Jo Nidinger.

Snækol.

Det er en raadden Tale!
Brødnid! Misundelse! Hovmodig Snak!
Jeg skal forklare Dig Oprindelsen
Til Tyvenavnet: Kæmperne, de rane
Saavel som vi; men i en større Mængde,
Paa Skib, med Hær, og det ved høilys Dag;
Det kan vi ei, saa maae vi hiælpes ad
Saa godt vi kan, og laane Nattens Skiul;
Vi har, som Kæmper, ikke Sværd og Spyd,
Men Dirk og Brækkejern er ogsaa godt;
Vi stakkels Folk er kun et ringe Tal,
Og man har sielden seet en Flok af os,
Som oversteg de Tyve. — Seer Du vel,
Det er den hele Sag; og deraf kommer
Benævnelsen. Hvis altsaa Nogen siger
At vi er Tyve, kan Du dristig paastaae,
Det er en lumpen Løgn. Vi er kun To!

Flein.

Saa kommer Navnet deraf?

Snækol.

Det forstaaer sig.
Naar et og andet Ord giør Dig urolig,
Saa kom Du kun til mig! Jeg skal forklare
Dig Meningen. Du est endnu for ung,
Har stedse Lyst til Grandsken og til Grublen,
Men veed ei ret at lede dine Tanker.
Erfarenheden mangler Dig, mit Barn,
Og det er Aarsag i, Du farer vild.

Flein.

Men Fader, om vi end ei længer frygte
De Levende, maae vi da ikke skiælve
For Gravens Rædsler? Truer os i Hulen
Ei Dødninger og Spøgelser?

Snækol.

De ligge
Saa roligt udi Jordens Skiød, min Søn,
Som anden Giødning; giære, det forstaaer sig,
Og skaffe Jorden Fedme til sin Vært,
Men spøge? — Nei, nei! Til at spøge bleve
De for alvorlige. — Du skulde see
Hvor blege de, hvor ydmyge de hvile,
Saa tamtaalmodige som spæde Lam.
Man kan omvælte dem og drage dem
Klenodier af Finger, Bryst og Arm:
Der mærkes Intet! Al Forfængligheden
Er bleven hos de Levende deroppe.
Den gaaer i Ættens Arv fra Slægt til Slægt,
Som Ædelsteen, den er udødelig. —
Da jeg endnu var ung og uerfaren,
Som Du, da frygted jeg vel ogsaa lidt,
Og troede mangt et gammelt Eventyr;
Men Viisdom kommer med de sølvgraae Haar;
Nu kan jeg tumle dem, afklæde dem,
Og tænker ikke meer ved hvad jeg giør,
End Bonden, naar han graver Hvideroer.

Flein.

Men er det ei en Synd?

Snækol.

Det er en Synd
At grave ned i Jorden, hvad de Andre,
Som leve, kunde have godt af. Hvad
Skal Guldet vel i Jorden?

Flein.

Guldet kommer
Fra Jorden; det var godt maaskee for Jorden,
Hvis aldrig det saae Dagens Lys.

Snækol.

Saa brugte
Man Sølv; og var ei det, saa Jern og Kobber;

Og mangled det, saa Strandens Muslingskaller
Ei Mennesket kan reent undvære Penge!

Flein.

Fordi han er et egennyttigt Dyr,
Fordi han vil undvære Billigheden. —
Forstyrre den høitidelige Fred!
Skal vi ei ogsaa døe? Staaer ei den Døde
Nu for Alfaders Høistol? Græsseligt,
Naar Egennytten trænger selv i Graven,
Og roder, som en Ulv, imellem Liig.
Du est min Fader! Jeg har adlydt Dig;
Men nu, da Hiertet modnes, da jeg seer,
At Du mig styrter i Fordærvelsen,
Saa sliber jeg mig løs fra dine Baand,
Med sønderrevet Hierte, vælger mig
En ærlig Næringsvei blandt fromme Bønder,
Og agter ikke for for Fader Dig,
End Du Dig agter selv for Menneske!

(Han gaaer.)

Snækol.

Gaa Du din egen skiæve Gang, min Dreng!
Det er paa Tiden, at Du sætter Foden
Smukt under eget Bord. — Han vrager Guldet?
Velan, vil ei de Syge, vil de Sunde.
Den kiære Ungdom, hvor den troer sig klog!
Vel! Seil Du kun din egen Sø; og naar
Du har afløbet dine Viisdomshorn,
Og rystet Dyden smukt af Ærmet, — kom
Du da til mig igien; og Du skal finde
I mig den samme Fader, som jeg var.
Det værste bli'er, nu maa jeg aabne Graven
Alene; dertil har jeg Kræfter ei,
Thi det maa skee med største Hurtighed,
At ingen overrasker mig. — Hvem der?
Hvad vil de To? De lade til at være

— Troer jeg — af mine Folk. Jeg træde vil Tilside, for at høre deres Tale.

(Han gaaer tilside.)

Faste og Ref komme.

Faste.

Nu ere vi da frie.

Ref.

Jeg veed ikke hvorban det er, men mig tykkes, jeg er mere tvungen nu, end da jeg var Træl. For giøs jeg kun for mit Herskab; nu gyser jeg for hvert Blad, der rører sig.

Faste.

Vær ikke bange! Her blive vi ikke opdagede.

Ref.

Men hvad skal vi nu tage os for? Hvad skal vi leve af? Hvad skal vi klæde os med? Hvor skal vi sove, og hvor skal vi vaage, uden at opdages?

Faste.

Taalmodighed! —

Ref.

Du forførte mig til at løbe bort.

Faste.

Trak jeg Dig ved Haarene? Est Du feig nok til strax at forsage, saa gak tilbage! Kys Riset, beed om Naade! og Du kan maaskee endnu slippe med Livet; kan endnu komme til at sove i Askedyngen, og dele de Knokler med Hunden, som falde af dit Herskabs Bord.

Ref.

Noget er bedre end Intet. Her er slet intet Bord, som der falder noget af.

Faste.

Skam Dig! Er det ikke en Spot, at de umælende Dyr skal beskiæmme Dig, have mere Hierte i Livet og en stærkere Frihedsfølelse?

Ref.

Det troer jeg! Hvis jeg var et umælende Dyr! Men nu

er jeg desværre kun et mælende Menneske; og da Mælet er det eneste, jeg har, saa maa jeg bruge det, for at lette mit Hierte.

Faste.

See engang Ørnen! Kan den nære sig i Skov og paa Klipper, saa kan vi med.

Ref.

Du er dog ikke gal og sammenligner Dig med en Ørn? Har Du Næb som en Ørn? Har Du Kløer, har Du Vinger?

Faste.

See Ulven! Biørnen!

Ref.

Ak, Ulven og Biørnen ere fornemme Herskaber imod os. De svøbe sig foragtigt i deres Ulveskinds og Biørneskinds Pelse, og vide med sig selv, at de ere stærkere, end de Fleste, de møde. Os gaaer det modsat.

Faste.

Lad os da tage de mindre Dyr: Som nu Grævlingen!

Ref.

Nu, det stakkels Bæst er jo ogsaa forfulgt overalt. Det hiælper ikke, den bider i Benene. De tage Kul i Støvlerne, for at bilde den ind, at Benene knase; og inden den veed et Ord deraf, — Paf der ligger den! — Nei, Du maa endnu dybere ned. Sammenlign os med Rotten, Musen! Og ikke det engang. Thi de ere langt hurtigere tilbeens end vi, have skarpere Tænder og godt Vinterforværk.

Faste.

Regner Du da det for Intet, at Du est et Menneske?

Ref.

For mindre end Intet; thi det bringer mig kun til at føle min Nød stærkere.

Faste.

Hvi blev Du da ikke hiemme?

Ref.

Fordi jeg er et Menneske! Fordi det ligger i Menneskets Sind at lade sig forføre, og aldrig nøies med hvad han har. — Jeg var misfornøiet med Livet, nu har jeg Intet; Afte-

hoben ved Skorstenen var mig for ringe, — nu har jeg en fugtig Jordhule; Skoften for kleiet, — nu har jeg Olden; Klæderne for grove; — og det er sandt, om føie Tid blive mine Klæder saa fine som Spindevæv; og hvo der seer mig, vil holde mig for en Natugle som fælder.

Faste.

Regner Du da disse sindrige Betragtninger for Intet?

Ref.

Havde jeg havt en Hunds Forstand, saa var jeg bleven hos mit Herskab. Hunden er sin Herre tro, det kunde jeg lært af den; og den har det dog ikke meget bedre end en Træl.

Faste.

Næst Træullen er ogsaa Hunden det lumpneste Dyr. Den sælger sin Frihed for Fordelens og Mageligheden Skyld, og er saa nederdrægtig, at den tidt ei engang kan overleve sin Bøddel, men døer af Længsel paa hans Grav.

Ref.

Holder Du Troskab for en Last?

Faste.

Troskab maa være gjensidig. Naar har Du seet Herren døe paa Hundens Grav?

Ref.

Stille! Hvo kommer der?

Faste.

En Mand, lader det til, af vort Staldbroderskab, der heller ikke kan finde sig i Tiden og dens Indretninger.

Snækol kommer frem; han lader som han gik i sine egne Tanker og ikke saae de Andre.

Jeg søge maa en anden Næringsvei. —
Hvad er at vælge? Bonde? uden Jord!
Helt? uden Rigdom, Byrd og tappre Svende!
Kiøbmand? Ja, jeg har Vind, men intet Skib.
Træl? — Det maa Hunden være.

Faste (til Ref).

Hører Du?

Han har den samme Agt, som jeg, for Hunden,
Og hvis jeg feiler ei, det samme Forsæt.

Snækol (grundende).

Hvad er tilbage?

Faste (træder frem).

Hvad der er tilbage
For Den, som Intet har? Nu gode Ven,
At tage, hvad de Andre har formeget.

Snækol.

Ha, hvo er Du?

Faste.

Jeg? Ingenting som Du.

Snækol.

I kiende mig?

Faste.

Vi giorde dit Bekiendtskab
Nu effen. Du har samme Hu som vi,
Og, hvis det tykkes Dig, der er min Haand!
Du er en gammel Knark, men Du er stærk,
Og har Erfarenheden, som det lader;
Jeg er kun ung, men mangler ikke Mod,
Og Kræfter har jeg fleer end jeg behøver.

Snækol (peger paa Ref).

Og han?

Faste.

Han hedder „Ref". — Der har Du Alt,
Hvad der er mærkeligt om ham.

Snækol.

Det var
En saare kort Levnetsbeskrivelse.

Faste.

Et godt uærligt Skind! — Ham kan vi bruge
Kun til at koge Maden os i Hulen.

Ref.

Naar der er Noget først, som man kan koge.

Snækol.

Forstaaer jeg Dig?

Faste.

Den tykke Bøgeskov

Indhyller, skiuler os, som Reden Fuglen.
Her gaaer en Vei forbi, hvor ræbde Kiøbmænd,
Som reiser op fra Slesvig, for at handle
Med Viborg, Thiodi, altid maae forbi.

Snækol.

Vel, ræk mig da din Haand!

Faste (til Ref).

Slaa over!

Ref.

Skal

Jeg ikke med i Lauget?

Faste.

For det Første

Du nøies med at være Skaffer. Viser
Du støre Mod herefter, bli'er Du meer.

Snækol.

Saa kan vi altsaa strax begynde. Følger
Mig, kiære Venner! Ikke langt herfra
En Gravhøi findes, jeg formoder med
En sielden Skat, som alt er halvt opgravet,
Men jeg behøver Hiælp.

Ref (sagte til Faste).

Han mener dog

Vel aldrig Asmunds Grav?

Faste.

Ha, den er god;

Thi Thiodolf jordet er i sine Vaaben,

Og Asmund med, og Ragnhild paa sin Arm
Et deiligt Armbaand har af røden Guld.

Ref.

Men røve fra sit eget Herskab?

Faste.

Drog!
Vi forekomme jo kun Tidens Værk,
Gienvinde med en billig Styrkens-Ret
Hvad Døden raned fra de Levende.

Ref.

Men hvis de ei er døde ret endnu?

Faste.

Saa slaae vi dem tilgavns ihiel med Spaden,
Og giøre dem den lange Pine kort.

(De gaae.)

Rerek og **Alfred** møde hinanden i gule Læbertrøier, med Staalplader paa Brystet, Bylter paa Ryggen, Hielme med lange Hestesvæv, Sværd ved Siden, og store Spyd i Hænderne.

Rerek.

Vel mødt!

Alfred.

Her er jeg.

Rerek.

Est Du færdig alt?

Alfred.

Mig holder Intet meer i gamle Danmark.
Et fremmed Land er mig nu mere kiært,
Hvor der er ingen sørgelige Minder. —
Jeg følger.

Rerek.

Vel da! — Til Normannerne.
Man siger, at der samler sig en Hær
Ved Sliens Bredder; lad os ile did!
Hvad kan det nytte til at dvæle her,

Hvor kummerlige, græsselige Mærker
Nedslaae vort Mod?

Alfred.

Velan — saa lad os gaae! —

Rerek.

Vi bringe Norden med.

Alfred.

I Mailand er der
Vel ingen Vinter?

Rerek.

Aldrig, Alfred, aldrig!
Vi reise bort fra Kulden og fra Snee.

Alfred.

Saa har jeg længer intet Arnested!
Saa bli'er jeg ingen flere Vintre gammel! —
Ha, det er dog saa smukt ved Juletid,
Naar Sneen falden er, naar Bondens Slæde
Har glattet Veien, naar de kiøre hiem
I lange Rækker til de fierne Hytter,
Med Korn i Sæk og spilde lidt i Sporet,
Og Spurven kommer hoppende ved Hesten,
Og napper Æden med sit lille Næb.

Rerek.

Hvis din Indbildning med saa megen Omhu
Fremhæve kan hver ringe Glæde hist,
Saa faaer Du Fryd fuldt op for den, Du tabte.

Alfred.

Drag ud dit Sværd! Afhug mig denne Green!
(Rerek afhugger den med eet Hug.)

Alfred.

Vel hugget! Der skal Kraft og Styrke til. —
Nu drei mig dette Træ til Spiseskee!

Rerek.

Det kan jeg ikke.

Alfred.

O, jeg beder Dig!

Rerek.

Jeg har ei Dreierlad, og jeg forstaaer
Ei dette Haandværk.

Alfred.

Hvordan har Du lært
At hugge da saa kraftigt? Thi jeg vædder,
At Dreieren ei havde giort det efter.

Rerek.

Det er mit Haandværk; dertil er jeg vant
Fra Barnsbeen.

Alfred (omfavner ham).

Altsaa er der Noget dog,
Hvortil man vænner sig fra Barnsbeen, Rerek? —
Kom nu! —

Rerek.

Dreng, Dreng! —

Alfred.

Nu, lad os gaae!

Rerek.

Velan. —

Alfred.

Farvel, Du kiære Norden! Skiæbnen tvinger,
Jeg maa din Strand forlade,
Mod fremmed Egn udspile mine Vinger.

Rerek.

Din haarde Pandserplade
Mit stærke Bryst skal dække;
Det danske Sværd skal Romerne forskrække.

Alfred.

Som Ebbe før og Aage,
Ved stærke Floder tvungne,
Forplanted fiernt i Syden Nordens Ære —

Rerek.

Saa skal dit Navn vi bære!

Den høie Thor skal vaage
For sine Slægter, af hans Æt udsprungne.

Alfred.

Med talrigstærke Flokke
Mod Sydens Alper hvide
Vi vandre trøstigt, hisset vil vi bygge.

Rerek.

Fra himmelhøie Blokke
Skal vi paa Skioldet glide;
Der Hielmenættet skal for Solen skygge.

Alfred.

Kong Diderik har Seir i Syden vundet,
Og Bern i Lombardiet
Ind til sit Sæde viet,
For Nordens Helte der er Hiemmet fundet.

Rerek
(rækker Alfred Haand).

Ja, Thor vi Troskab sværge,
Hans Vælde skal vi fremme,
Hans Bifald og hans Hæder vil vi søge.

Alfred.

Og bag Italiens Bierge
Dog aldrig vi forglemme
Den elskte danske Strand med sine Bøge!

Rerek.

Men først vil vi besøge
Din Broders Grav.

Alfred.

Det vil os Hiertet saare. —

Rerek.

Ung Ragnhild skylder jeg min sidste Taare!

(De gaae.)

Femte Handling.

Gravhulen.

Thiodolf ligger paa Baaren. **Asmund** og **Ragnhild** sidde ved et lidet Bord, hvorpaa staaer et tændt Lys, et Brød og en Krukke med Vand. Hun er beskiæftiget med at flætte et Armbaand, han skiærer en Skee af et Stykke Træ.

Asmund (i dybe Tanker).

Nu er Begyndelsen til Reisen giort.
Velan! Det giælder kun at fatte Mod.
En Afskeed er bestandig smertefuld;
Naar Barnet fødes, græder det. Hvorfor?
Det mindes end sit fordums Aandeliv,
Hvorfra det reves. Før sin Fødsel var det
En vinget Alf — det tabte sine Vinger,
I Tidens Fængsel maatte det forlade
Sin skiønne Evighed. Saaledes omvendt!
Man vænner sig til Alt. Naar Døden vinker,
Da gyser Hiertet atter. „Evighed"
Den Tanke var for svar for Mandens Bryst.
Lidt efter lidt først i den mørke Nat
Forsvinder Taagen — aabenbarer sig,
Hvor Mulmet sortest er, den klare Stierne.

Ragnhild.

Min Ven! naar saadan nu jeg sidder hos Dig
I denne stille Hule, skilt fra Verden,
Men ei berøvet Den, som var mig kiærest
Af Alt i Verden, — o da glemmer jeg,

At vi er i en Grav og hos en Døbning;
Det tykkes mig, som om vi hyggeligt
I Hytten sad ved Arnen. See, jeg flætter
Dig end et Armbaand af mit eget Haar.
Du fandt et Stykke Træ paa Gulvet hist,
Og skiærer mig deraf en Spiseskee,
Hvormed jeg nyde skal min sidste Næring.
Saaledes leve vi et huusligt Liv
I selve Graven, — ved vort lille Lys —
Vort Vand og Brød —

Asmund (mørk).

Og naar vort Lys er slukt,
Og Vandet drukket og vort Brød fortært? —
Dog — jeg vil ikke pine Dig, min Brud,
Med fæle Varsler om, hvad forestaaer.
Det kommer tidsnok. Flæt Du kun dit Armbaand,
Læg det i Krukken, naar dens Bund er tør! —
Den holder sig, og Haaret raadner ei;
Og Efterverden — i en aabnet Grav —
Din Troskab kiende vil af sidste Værk.

Thiodolf.
(reiser sig overende paa Baaren).

Hvor er jeg? Er jeg alt paa Vei til Niflheim?
Ja, ja — det er den mørke, snevre Gang,
Som fører did. Men Niflheim er det ei;
Utgardeloke seer jeg ikke her
Med stive Børster om det fæle Hoved.
Jeg mærker ei Helhesten stikke frem
Af Kløften sin uhyre Skaldepande,
Saa stor som Døbninghov'det af en Hval.
Jeg seer ei Flaggermuus med Uglehov'der,
At sprælle vildt omkring i Hulens Dunst
Og spille Vingens Vifte. Her er stille.

(Staaer op.)

Jeg spøger i min Grav; jeg gaaer igien.
Men Skræk — Der stige jo to Skygger frem!

Dog ei af Jorden paa en ildrød Strime,
Med Øiet Ild og Klædningen af Røg.
Ha, Loke! — Det er Asmunds Spøgelse.
Han blev begravet med mig, og nu kommer
Han for at hævne sig. — Hvad vil Du mig?

Asmund.

Ha — det er Thiodolfs Aand.

Thiodolf.

Hvad vil Du mig?
Er Høien her ei hulet ud for mig?
Hvi under Du mig ikke Gravens Ro,
Forrykte, dumme Sværmer! med din Stirren.
Kan man ei længer slumre nu paa Baaren
Med Fred, naar Høien lukkes? Har en Død
Ei længer samme Ret som Levende:
At hvile trygt om Natten? Gaa din Vei!
Forsvind! — Jeg kan ei lide Dig. Jeg seer
En Hugorm heller end dit Ansigt; finder
Dens Braad ei nær saa giftigt, som dit Blik.

Asmund.

Har Du ei manet mig fra Livets Fryd,
Forfærdelige Troldmand, i din Hule?
Har Du ei skilt mig ved min Ungdomsglæde,
Min Drot, min Broder, mine Venner, Solen,
Den grønne friske Skov og Dalens Kilder?
Har Du forvandlet ei mit Blod til Iis?
Ei slaaet hvert et Lem med Dødens Lamhed?
Og dog — dog kan Du spørge, hvad jeg vil?

Thiodolf.

Forlad min Hule, send mig Øglerne!
Paa Basilisker, Hugorm, giftige Fluer,
Paa saadant Legetøi var jeg beredt;
Ei paa et langt, et hæsligt Spøgelse,
Som straffer mig med et fortvivlet Blik.

Asmund.

Bliv der!

Thiodolf.

Forlad min Hule!

Asmund.

Løser Du
Mig fra mit Løvte?

Thiodolf.

Ja. Forlad min Grav!

(Rasende.)

Ha, eller ved den grimme Hel, jeg vorder
En Beenrad, slaaer Dig med mit Hofteben
Til Jorden — saa Du skal forbløde Dig.

Asmund (fortvivlet).

Affindige! som gaaer til Hel,
Som siger Livets Fryd Farvel,
For Dødens Qval at møde.
Forfærdet — vaabenløs — Du staaer,
Nu reiser sig dit Hovedhaar
I Graven hos den Døde.

(Omfavner Ragnhild.)

Hvo undres ved: den Rose, Dig
Paa Kinden blomstred yndelig,
Er falmet og lagt øde?
Kan Qvinden være skiøn og kiæk,
Naar Helten svimler selv af Skræk
I Graven hos den Døde?

Ragnhild.

Fat Dig, min Asmund! Tving din Harme, Thiodolf!
I fare begge vild. Han er ei død,
Som skindød kun har man begravet ham.
Den lange dybe Søvn har styrket Dig.
Kom! lad mig efterfee Forbindingen.

(Hun undersøger hans Saar.)

Den holder! Riv ei Klædet atter op,
At ikke Du forbløder Dig. Saa kan
Endnu Du reddes vist, og vi med Dig.

Asmund.

Hvad reddes? Min ulykkelige Brud!
Forglemmer Du det Sted, hvorpaa Du est?
Og veed Du længer ei, at ved din Omhu
Du redder ham kun til en Hungersdød?

Thiodolf.

Er vi begravne levende?

Asmund.

Med Dig!

Thiodolf.

Saa lad os ende denne vamle Frygt,
Og vende Sværdet kiækt mod egen Barm.
Hvi gik hun med?

(Spotsk.)

Hun har dog ikke svoret.
Fostbroderskab?

Asmund.

Nei, men hun deelte tro
Sin Husbonds Skiæbne.

Thiodolf.

Det var dumt af hende.
Afsted — til Odin eller Utgardloke!
Der er dog Liv i dem — der hersker Hel.
Afsted! Og har Du ikke Modet selv
At dræbe denne Qvinde, saa vil jeg.
Jeg skylder Dig dog Tak for viste Troskab.

Asmund (river hende fra ham).

Læg ikke Haand paa hende!

Thiodolf.

Vil Du heller,
At Hungren langsomt, lig en Edderkop,
Skal suge Saften af den smukke Flue?

Ragnhild.

Almægtige Freia! Der er Larm ved Hulen —
Jeg hører Mennesker — man aabner Høien.
Min elskte Husbond — Asmund — vi er frelste!

(De ile Alle hen i Baggrunden, som aabner sig.)

Skov udenfor Gravhøien.

Snækol, Faste, Ref have aabnet Graven.

Faste.

Nu kan man godt gaae ind. Nu giælder det
At ramme Biørnen, som han springer ud;
Thi ellers slaaer han dybt sin Lab i os.

Ref.

Ja ja, det tør jeg dristigt bande paa,
At det tilsidst gaaer ud kun over os;
Og det med Rette! Det er skammeligt,
At tage Livet af sin døde Herre.

Faste.

Du Niding Alt fordærver med din Feighed.

Snækol.

Det bli'er nok bedst at slaae først ham ihiel.

Ref (raaber):

Hei, Asmund! — Thiodolf! kommer mig til Hiælp,
Ifald I leve! Ellers døer jeg med.

Faste.

Der kommer Nogen.

Ref.

Odin være lovet!
Saa kan man flye. Men ak, hvor flyer jeg hen,
Jeg Stakkel? Jeg har ingen Venner meer,
Mig hade Levende, mig hade Døde.

(De flye.)

Rerek og **Alfred** komme.

Alfred.

Ha — Røvere ved Graven!

Rerek.

Thor skee Tak!
De har alt pløiet for os, vi kan høste.

Asmund og Ragnhild komme ud af Høien.

Asmund.

Min Broder!

Alfred.

Asmund!

(De omfavne hinanden.)

Ragnhild.

Gode Freia! seer
Jeg Lyset atter?

Rerek.

Ja, Du vene Mø!
Og Lyset atter seer med Glæde Dig.

Ragnhild.

Vi reddes ved et Under. Hvo har aabnet
Os Graven? Var det Venskabs hellige Magt?

Rerek.

Nei Grumhed! Mordlyst, Pengegierrighed
Har aabnet den for Troskab og for Lykke.

Ragnhild.

Ja Lykke! Thi den skumle bistre Helt
Er ikke død. Min Asmund løses fra
En unaturlig, en afskylig Eed.

Thiodolf

(kommer ud af Graven med draget Sværd. Han seer bittert paa dem og leer).

Saa længe som jeg vil. Men naar jeg længer
Nu ikke vil? Og jeg vil ikke længer.
Thi jeg er kied af dette usle Liv.
I Graven har jeg faaet andre Tanker:
Jeg troer paa Odin, troer paa Asathor;
Utgardeloke skal ei skrække mig,
Jeg vil i Svælget atter ei til ham.
Jeg svæver op igiennem lysen Luft,
I Gladheim vil jeg spise Flesk med Odin
Og drikke Miød. Mit Saar har giort mig vanføer;
Til Kampen duer jeg dog længer ei;

Troe I da, jeg vil leve som en Niding?
Jeg rider paa mit Sværd til Guderne;
Men i min Død det morer mig at knække,
Fostbroder! først din Elskovs kiælne Blomst.
Slip denne Qvinde, hun forbærver Dig,
Og sving Dig mandig bag mig paa min Ganger,
Saa ride vi ad Bifrost til Valhalla.

(Han giennemborer sig med sit Sværd og falder.)

Asmund (fortvivlet).

Nu er der ingen Redning!

Alfred (glad).

Jo, min Broder!
Alfader har bestemt at redde Dig;
Og ei blot Dig, men os og hele Norden.
Hør! Hører Du høitidelige Lurer?
See, Harald Klak, vor Konge drager hiem
Som Christen døbt, fra Keiser Ludvigs Hof.
Han bringer os Ansgarius fra Corvey,
Som christner Landet, døber Hedninger,
Og som forløser Dig fra syndig Eed.

(En fiirstemmig høitidelig Lyd af Basuner blæses.)

Ansgarius

(i graa Kappe og bart kronraget Hoved, træter frem, ledsaget af Kongens bevæbnede Hirdmænd).

Imellem vilde Kæmper
En ringe Munk sig vover,
Og frygter ikke deres Sværd og Landser.
Ei Faren Modet dæmper,
Ei Kiærligheden sover,
Og Himlen klæder den i Kraftens Pandser.
Ei taler jeg til Sandser,
Og ei til Lidenskaber, ei til Vrede;
Men til den Alf i Barmen,
Der tvinger Eder Harmen,
Naar Ædelmod, som Fuglen i en Rede,

Ud sine Vinger strækker,
Uskyldigheden vogter og bedækker.

Thi skiøndt I ofte fraade,
Som grulige Barbarer,
Udbrede Vold og Mord, hvor Skaren kommer;
Dog smiler Herrens Naade;
Den Siælene bevarer,
Før I skal stædes for den store Dommer.
Ja — Christenhedens Sommer
Skal Hedenskabets Vinter overvinde.
Stærkt funkler Eders Øie,
Men ikke mod den Høie,
Og midt i Solen gaaer I som iblinde;
Men Faderen vil skaane!
Han sender Eder Kiærlighedens Maane.

Ansgarius er kommen,
Ham ingen Trudsel tvinger,
Som Bretlands Bonifaz vil han det vove;
Han bringer Christendommen,
Paa Salighedens Vinger,
Til Sveaklipper og til Herthaskove.
Den store Gud I love!
Og Ham, den Helt, ved hvem I frelste bleve;
Han, som for Synden døde,
Paa Korset maatte bløde,
Han lære Jer som Mennesker at leve,
At dyrke Kiærligheden,
Som før at stride tappert, — men for Freden!

Ei Goden meer skal slagte
Paa blodig Steen den Danske,
Og med de vilde Fagter Hiertet skrække;
I skal hinanden agte,
Og Tapperhedens Handske

Retfærdighedens Haand kun skal bedække.
Mit Ord skal Eder vække.

(Til Asmund og Ragnhild, som ile hen til ham, knæle og kysse hans Hænder.)

Og I to arme Blinde!
Som troe at skylde Hæder,
Hvad Diævlene kun glæder,
O, kommer hid! Jert Blod skal ikke rinde;
De Første skal I være,
Som døbes her til Christenhedens Ære!

